Expertul seducător

Christina Lauren

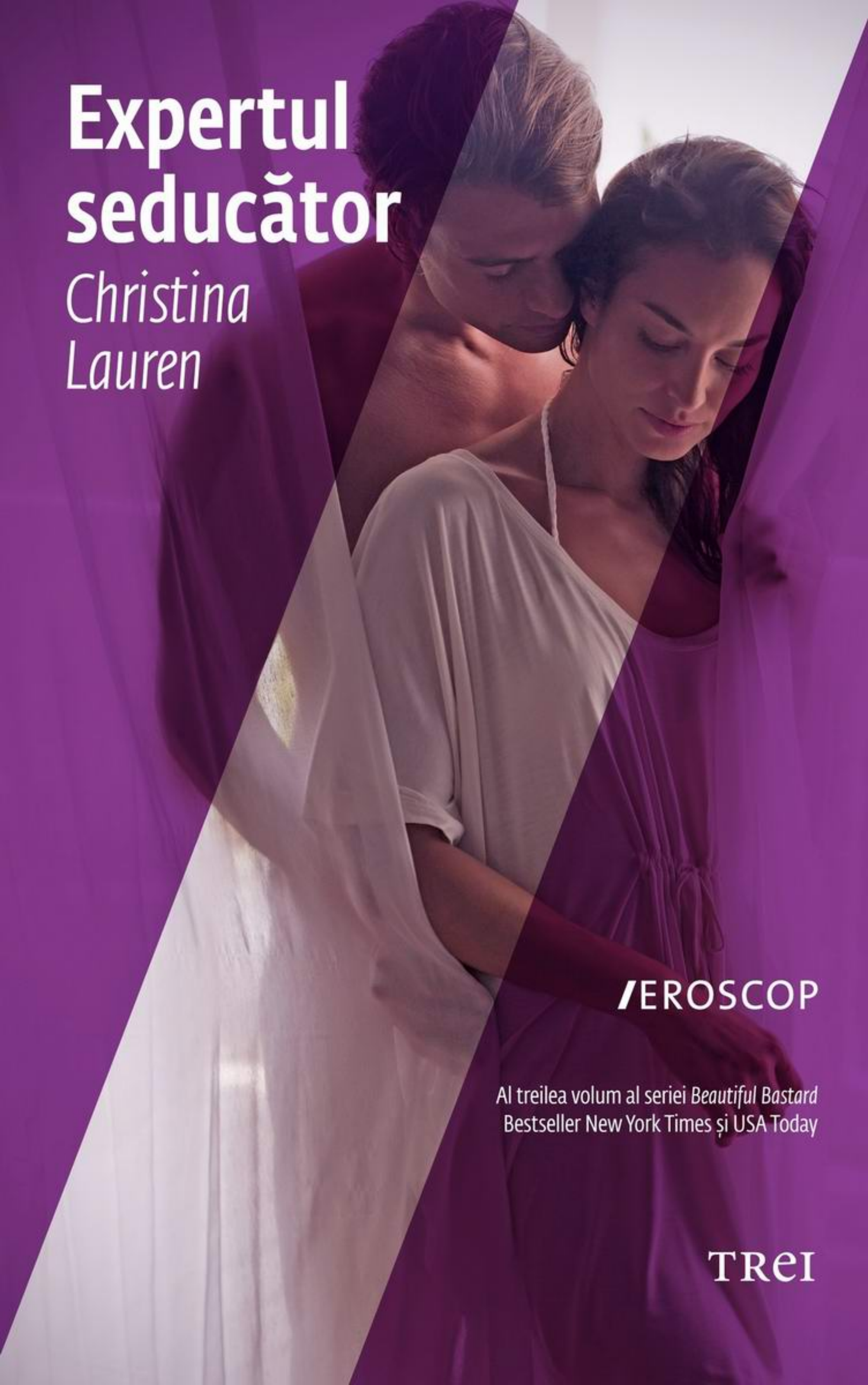

/EROSCOP

Al treilea volum al seriei *Beautiful Bastard*
Bestseller New York Times și USA Today

TREI

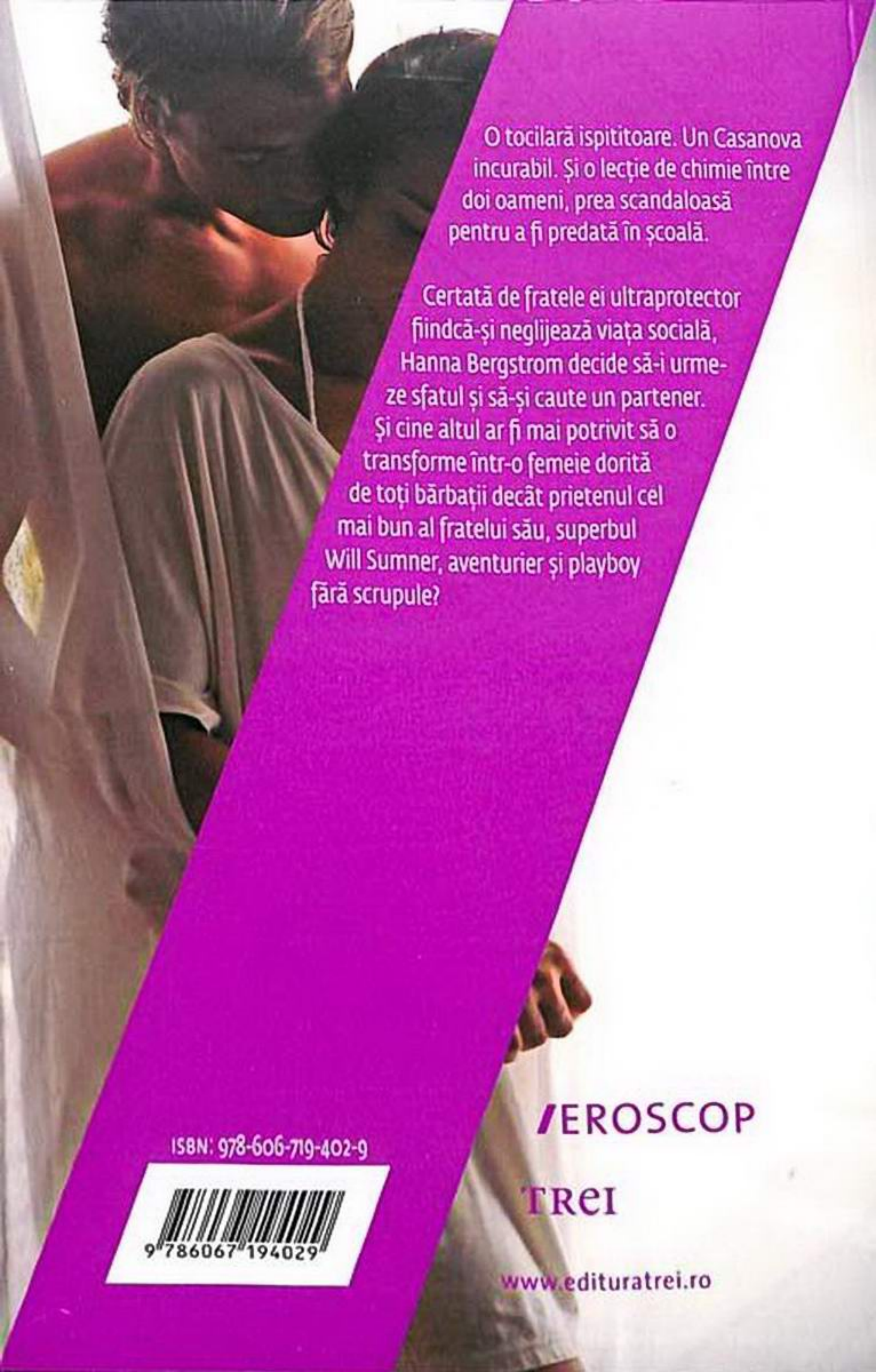

O tocilară ispititoare. Un Casanova incurabil. Și o lecție de chimie între doi oameni, prea scandaloasă pentru a fi predată în școală.

Certată de fratele ei ultraprotector fiindcă-și neglijează viața socială, Hanna Bergstrom decide să-i urmeze sfatul și să-și caute un partener. Și cine altul ar fi mai potrivit să o transforme într-o femeie dorită de toți bărbații decât prietenul cel mai bun al fratelui său, superbul Will Sumner, aventurier și playboy fără scrupule?

ISBN: 978-606-719-402-9

EROSCOP

TREI

www.edituratrei.ro

Prolog

Ne aflam în cel mai urât apartament din tot Manhattanul, și asta nu doar pentru că mintea mea fusese special programată să nu aprecieze arta: obiectiv vorbind, picturile alea erau *absolut* hidoase. Un picior păros crescând dintr-o tulpină de floare. O gură din care se revărsau spaghete. Lângă mine, fratele meu cel mai mare și tata mormăiau meditativ, dând din cap de parcă ar fi înțeles ce vedeau. Eu eram cea care conducea micul nostru grup; părea să existe un protocol tacit, ca invitații să parcurgă traseul, să admire arta și abia *după* aceea să poată gusta din aperitivele purtate pe tăvi de chelneri.

Dar, chiar la sfârșit, deasupra masivului șemineu și între două candelabre de prost gust, era expusă o pictură ce înfățișa un dublu helix — structura moleculei ADN —, iar pe toată pânza era imprimat un citat din Tim Burton: „Cu toții știm că idila dintre specii este nefirească".

Încântată, am râs, întorcându-mă spre Jensen și tata:

— OK. *Asta* e bună.

Jensen a oftat.

— Ție ți-ar *plăcea*.

Am aruncat din nou o privire la tablou, apoi spre fratele meu.

— De ce? Pentru că e singurul lucru de aici care are vreun sens?

El s-a uitat la tata și între ei a avut loc un schimb de priviri cu înțeles, un fel de permisiune acordată de tată fiului.

— Trebuie să discutăm despre relația pe care o ai cu munca ta.

Mi-a trebuit aproape un minut până ce cuvintele, tonul și expresia lui hotărâtă să-și facă loc în mintea mea.

— Jensen, am zis eu, chiar o să purtăm conversația asta *aici*?

— Da, aici.

Și-a îngustat ochii verzi.

— Este prima dată, în ultimele două zile, când nu te afli în laborator ori nu dormi sau nu mănânci ceva.

Observasem adesea cum principalele trăsături de personalitate ale părinților mei — vigilența, farmecul, precauția, impulsivitatea și râvna — fuseseră distribuite în mod evident celor cinci odrasle ale lor.

Vigilența și *Râvna* erau gata să se înfrunte în mijlocul unei serate din Manhattan.

— Suntem la o petrecere, Jens. Se presupune că trebuie să vorbim despre cât de minunată este arta, am ripostat eu, făcând un gest vag spre pereții livingului opulent decorat. Și despre cât de scandalos este... ceva.

Habar n-aveam care era ultima bârfă, iar acest mic steag alb de ignoranță tocmai dovedea că fratele meu avea dreptate.

L-am văzut pe Jensen abținându-se să-și dea ochii peste cap.

Tata mi-a întins un aperitiv care arăta ca un soi de melc pe un biscuit, pe care l-am strecurat discret într-un șervețel, când a trecut un chelner. Noua mea rochie îmi dădea mâncărimi și regretam că nu avusesem timp să aflu mai multe despre lenjeria modelatoare pe care o purtam. Din această primă experiență, am ajuns la concluzia că fusese creată de Satana sau de un bărbat prea slab pentru jeanși elastici.

— Nu ești doar deșteaptă, îmi spunea Jensen, ești și amuzantă. Ești sociabilă. Ești o fată frumoasă.

— Femeie, l-am corectat eu, mormăind.

El s-a apropiat, ferind conversația de urechile invitaților în trecere. Atât ar mai fi lipsit, ca vreunul din înalta societate a New Yorkului să-l audă dându-mi sfaturi despre cum să fiu mai depravată social.

— Prin urmare, nu înțeleg de ce, în astea trei zile de când suntem aici în vizită, singurele persoane cu care ieșim în oraș sunt prietenii *mei*.

I-am zâmbit fratelui meu mai mare și am lăsat recunoștința pentru grija lui extrem de protectoare să mi se citească pe față, înainte ca valul de iritare fierbinte să mă cuprindă; era ca și când aș fi atins un fier înroșit în foc: reflexul rapid, urmat de arsura persistentă, pulsatilă.

— Mai am puțin și-mi termin studiile, Jens. Am destul timp să-mi trăiesc viața după aceea.

— *Asta* este viața, a zis el, cu ochii larg deschiși și insistenți. *Chiar acum*. Când eram de vârsta ta, abia mă țineam de plafonul GPA[1], sperând doar c-o să mă trezesc lunea și n-o să fiu mahmur.

Tata stătea tăcut lângă el, ignorându-i ultima remarcă, dar încuviințând esența mesajului, aceea că eram o ratată fără niciun prieten. I-am aruncat o privire prin care voiam să-i comunic: „*Asta* mi-o reproșează omul de știință dependent de munca lui, care a petrecut mai mult timp în laborator decât în propria casă?" Dar el a rămas impasibil, cu aceeași expresie pe care o avea atunci când un compus la care se aștepta să fie solubil se transforma într-o substanță vâscoasă: derutat, poate puțin ofensat în principiu.

Moștenisem *râvna* de la tata, dar întotdeauna crezuse că luasem de la mama și un strop de *farmec*. Eu trebuia să mențin mai bine echilibrul dintre carieră și viața personală, deoarece eram femeie sau poate pentru că el era de părere că fiecare generație ar trebui să îmbunătățească performanțele celei de dinainte. În ziua în care tata

1 Abreviere de la Grade Point Average – media generală cumulată a notelor și a creditelor.

a împlinit cincizeci de ani, m-a chemat în biroul lui și mi-a spus simplu: „Oamenii sunt la fel de importanți ca și știința. Învață din greșelile mele". Apoi a aranjat câteva hârtii de pe birou și s-a uitat la mâinile lui, până când m-am plictisit îndeajuns cât să mă ridic și să mă întorc în laborator.

În mod clar, nu avusese succes.

— Știu că fac pe șeful, a șoptit Jensen.

— Puțin, am recunoscut.

— Și știu că mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

I-am aruncat o privire cu înțeles, șoptind:

— Ești propria mea Pallas Atena.

— Numai că nu sunt grec și am un penis.

— Încerc să uit de asta.

Jensen a oftat și, în sfârșit, tata a părut să-și dea seama că asta era o misiune pentru doi bărbați. Veniseră împreună să mă viziteze și, cu toate că mi se păruse o combinație ciudată pentru o vizită întâmplătoare în februarie, nu mă gândisem prea mult la asta, până acum. Tata și-a petrecut un braț pe după mine, strângându-mă. Brațele lui erau lungi și subțiri, dar întotdeauna fusese mult mai puternic decât arăta.

— Ziggs, ești un copil bun.

Am zâmbit la versiunea tatei de discurs stimulator.

— Mulțumesc.

Jensen a adăugat:

— Știi că te iubim.

— Și eu pe voi. De obicei.

— Dar... consideră asta o intervenție. Ești dependentă de muncă. Ești dependentă de orice cale rapidă pe care tu crezi că trebuie să o urmezi în cariera ta. Poate că eu preiau mereu controlul și mă bag în viața ta...

— *Poate?* l-am întrerupt eu. Tu ai hotărât totul, de când mama și tata mi-au dat jos rotițele ajutătoare de la bicicletă și până când ora mea de culcare a putut fi prelungită după apusul soarelui. Și nici măcar nu mai locuiai acasă, Jens. Eu aveam *șaisprezece* ani.

M-a potolit cu o privire.

— Jur că n-o să-ți spun ce să faci, numai...

A lăsat fraza neterminată, privind în jur de parcă cineva de prin apropiere ar fi putut să-i sugereze cum să încheie. Să-i ceri lui Jensen să nu se mai amestece era ca și când i-ai cere cuiva să-și țină respirația timp de zece minute.

— Sună și tu pe cineva.

— Pe cineva? Jensen, obiecția ta e că nu am niciun prieten. Nu e *întocmai adevărat*, dar pe cine-ți închipui că ar trebui să sun ca să inițiez toată treaba cu ieși-din-casă-și-trăiește-ți-viața? Vreun alt doctorand, la fel de îngropat în cercetare ca și mine? Suntem la inginerie biomedicală. Nu formăm un grup înfloritor din punct de vedere social.

El a închis pentru o clipă ochii, îndreptându-și privirea înspre tavan, după care a părut să-i vină o idee. Și-a ridicat sprâncenele, apoi s-a uitat din nou la mine, speranța umplându-i ochii cu o irezistibilă dragoste de frate.

— Ce zici de Will?

Am înhățat cupa plină de șampanie din mâna tatei și-am golit-o.

*

N-aveam nevoie ca Jensen să repete. Will Sumner era cel mai bun prieten al lui Jensen din facultate, fostul stagiar al tatei și ținta tuturor fanteziilor mele de adolescentă. În vreme ce eu fusesem întotdeauna soră mezină, prietenoasă și tocilară, Will fusese băiatul rău genial, cu zâmbet ironic, piercinguri în urechi și ochi albaștri, care păreau să hipnotizeze orice fată pe care o întâlnea.

Când eu aveam doisprezece ani, Will avea nouăsprezece și a venit acasă la noi, cu Jensen, pentru câteva zile, în preajma Crăciunului. Vorbea obscen și — chiar și-așa — era fermecător, cântând la chitară împreună cu Jansen în garaj și flirtând, în joacă, toată vacanța, cu sora mea mai mare, Liv. Când eu aveam șaisprezece ani, el era proaspăt absolvent de facultate și, peste vară, a stat din nou la noi,

ajutându-l pe tata. Emana atâta charismă sexuală, încât mi-am dăruit virginitatea unui băiat stângaci, neînsemnat, din clasă de la mine, încercând să-mi potolesc dorința pe care o simțeam când mă aflam în preajma lui Will.

Eram foarte sigură că sora mea îl *sărutase*, cel puțin — și oricum Will era prea în vârstă pentru mine — dar, în secret, adânc în inima mea, puteam recunoaște că Will Sumner a fost primul băiat pe care am vrut vreodată să-l sărut și care, în cele din urmă, m-a făcut să-mi strecor mâna pe sub cearșafuri, gândindu-mă la el în întunericul camerei mele.

La diabolicul lui zâmbet jucăuș și la părul care-i cădea mereu peste ochiul drept.

La antebrațele lui musculoase și la pielea bronzată.

La degetele lungi și chiar la cicatricea micuță de pe bărbie.

În vreme ce băieții de vârsta mea vorbeau cu toții la fel, vocea lui Will era joasă și liniștită. Ochii lui erau răbdători și experți. Mâinile nu-i erau niciodată neastâmpărate și nervoase; de obicei și le vâra adânc în buzunare. Își lingea buzele când se uita la fete și făcea comentarii calme, sigure, despre înfățișarea lor.

M-am uitat surprinsă la Jensen. Nu mai aveam șaisprezece ani. Aveam douăzeci și patru, iar Will avea treizeci și unu. Îl revăzusem, în urmă cu patru ani, la căsătoria nefericită a lui Jensen, și zâmbetul lui liniștit, charismatic, parcă devenise mai intens, mai înnebunitor. Privisem fascinată cum Will se furișează într-o garderobă cu două dintre domnișoarele de onoare ale cumnatei mele.

— Sună-l, insista Jensen acum, smulgându-mă din amintiri. El știe cum să mențină echilibrul dintre muncă și viață personală. E din partea locului, e un *băiat bun*. Doar... mai ieși puțin, OK? El o să aibă grijă de tine.

Am încercat să-mi potolesc freamătul care-mi cuprinsese tot corpul când fratele meu mai mare a spus asta. Nu eram sigură cum aș fi vrut ca Will să aibă grijă de mine. Oare voiam să fie doar prietenul fratelui meu, care să mă ajute să-mi găsesc mai mult echilibru?

Sau doream ceva mai mult de la persoana care fusese obiectul celor mai obscene fantezii ale mele?

— Hanna, m-a grăbit tata, l-ai auzit pe fratele tău?

Un chelner a trecut pe lângă noi cu o tavă pe care erau cupe de șampanie și am schimbat-o pe cea golită cu una plină, înspumată.

— L-am auzit. O să-l sun pe Will.

Unu

Un apel. Al doilea.

M-am oprit din plimbatul prin cameră, cât să trag draperia și să arunc o privire pe fereastră, încruntându-mă la cer. Încă nu se luminase, dar am apreciat că era mai degrabă albastru decât negru și începuse să aibă nuanțe de roz și violet pe linia orizontului. Practic, era o dimineață obișnuită.

Trecuseră trei zile de la discuția cu Jensen și, în mod corespunzător, aceasta reprezenta cea de-a treia încercare a mea de a-l suna pe Will. Chiar dacă nu aveam nicio idee ce să-i spun — la ce oare s-ar fi așteptat fratele meu — cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că Jens avusese dreptate: petreceam aproape tot timpul în laborator și, când nu făceam asta, eram acasă, unde fie dormeam, fie mâncam. Faptul că alesesem să locuiesc singură în apartamentul din Manhattan al părinților mei, în loc să stau undeva mai aproape de cei de vârsta mea, în Brooklyn sau în Queens, nu-mi oferea prea multe opțiuni de socializare. Conținutul frigiderului meu consta în legume veștede, mâncăruri la pachet dubioase

și semipreparate congelate. Întreaga mea viață, până în momentul acesta, gravitase în jurul a două obiective: să-mi termin studiile și să-mi lansez cariera perfectă de cercetare. M-am trezit brusc la realitate când mi-am dat seama cât de puțin aveam, în afară de asta.

În mod evident, familia mea remarcase și, dintr-un motiv sau altul, Jensen părea să creadă că soluția salvatoare la amenințarea de a rămâne fată bătrână o reprezenta Will.

Eu eram mai puțin convinsă. Mult mai puțin.

Nu avusesem o relație prea apropiată și era foarte posibil să nu-și amintească de mine prea bine. Eu fusesem sora cea mică, aflată undeva în fundalul numeroaselor lui aventuri împreună cu Jensen și al scurtului flirt cu sora mea. Iar acum îl sunam ca să — *ce*? Să mă scoată în oraș? Să jucăm niște jocuri de societate? Să mă învețe cum să...

Nici nu puteam duce gândul ăsta până la capăt.

Stăteam în cumpănă dacă să închid sau nu, dacă să mă vâr înapoi în pat și să-i spun fratelui meu s-o lase baltă și să găsească alt plan. Dar pe când telefonul suna pentru a patra oară, iar eu îl țineam așa de strâns încât probabil aveam să simt febra musculară și a doua zi, Will a răspuns.

— Alo?

Vocea lui era exact așa cum mi-o aminteam, joasă și plină, dar parcă mai adâncă.

— Alo? întrebă el din nou.

— Will?

A inspirat brusc și am simțit un zâmbet strecurându-se în vocea lui, când mi-a spus pe numele de alint:

— Ziggy?

Am râs; firește că așa mă ținea el minte. Doar familia îmi mai spunea astfel. Nimeni nu știa exact ce *însemna* — multă putere i se dăduse lui Eric, pe atunci în vârstă de doi ani, să-și poreclească sora nou-născută — dar așa rămăsese.

— Da. *Ziggy*. De unde...?

— Am aflat ieri de la Jensen, explică el. Mi-a povestit de vizita lui și despre morala pe care ți-a ținut-o. Mi-a spus că s-ar putea să suni.

— Ei bine, iată-mă, am zis, neînspirat.

Au urmat un geamăt și foșnetul înfundat al unor cearșafuri. M-am abținut cu strășnicie să-mi închipui ce grad de nuditate era de partea cealaltă a liniei. Dar m-a cuprins o senzație de neliniște când mi-am dat seama că vocea lui părea obosită pentru că *îl trezisem din somn*. Deci practic nu era *încă* dimineață...

Am mai aruncat o privire pe fereastră.

— Sper că nu te-am trezit.

Nici măcar nu mă uitasem la ceas, iar acum mă temeam s-o fac.

— E-n regulă. Deșteptătorul meu urma să sune peste...

Făcu o pauză, căscând.

— ... o oră.

Mi-am înăbușit un geamăt de rușine.

— Scuze. Am fost un pic... nerăbdătoare.

— E-n regulă. Nu-mi vine să cred c-am uitat că acum locuiești în oraș. Am auzit că studiezi medicina și că în ultimii trei ani te-ai ținut doar de experimente.

Am simțit un gol în stomac atunci când vocea joasă îi devenise răgușită în mustrarea lui glumeață.

— Zici c-ai fi de partea lui Jensen.

Tonul i se îmblânzi.

— E doar îngrijorat pentru tine. Ca frate mai mare, e ocupația lui preferată.

— Așa am auzit și eu.

Mi-am reluat plimbarea prin cameră, deoarece avem nevoie să fac ceva să-mi țin în frâu energia asta nervoasă.

— Ar fi trebuit să sun mai devreme...

— La fel și eu.

Se mișcă și mi se păru că s-a ridicat în capul oaselor. L-am auzit cum a gemut din nou, pe când se întindea, și am închis ochii. Suna la fel de tulburător ca sexul.

Respiră, Hanna. Stai liniștită.

— Vrei să faci ceva azi? am spus fără să mă gândesc.

Atât mă ținuse calmul.

El șovăi și-mi venea să-mi trag una, fiindcă nu luasem în calcul faptul că el ar fi avut deja planuri. Să muncească, de pildă. Și, după aceea, poate vreo întâlnire cu o iubită. Sau o soție. Dintr-odată, mă străduiam să aud fiecare sunet care răzbătea prin liniștea foșnitoare de pe fir.

După un timp ce-mi păru o eternitate, întrebă:

— La ce te-ai gândit?

Întrebare evidentă.

— Cină?

Will făcu o pauză de vreo câteva clipe chinuitoare.

— Am o treabă. O întâlnire de afaceri după program. Ce zici de mâine?

— Laborator. Mi-am programat deja un interval de optsprezece ore de observație a unor celule care se dezvoltă extrem de lent și m-aș înjunghia, pe bună dreptate, cu primul obiect ascuțit, dacă aș da greș și ar trebui s-o iau de la început.

— Optsprezece ore? E-o zi de lucru foarte lungă, Ziggs.

— Știu.

Mormăi puțin, apoi întrebă:

— La ce oră trebuie să pleci în dimineața asta?

— Mai târziu, am zis, aruncând o privire spre ceas și tresărind — era abia *șase*! Poate pe la nouă sau zece.

— Vrei să vii cu mine în parc, să alergăm?

— Alergi? am întrebat. Cu un scop anume?

— Da, zise, râzând de-a dreptul acum. Nu alerg fiindcă sunt fugărit, ci fac sport.

Mi-am strâns tare ochii, simțind familiara poftă de a urmări firul ăsta, ca o provocare, o afurisită de temă. Tâmpitul de Jensen.

— Când?

— Peste vreo treizeci de minute?

M-am uitat din nou pe fereastră. Abia se luminase de ziuă. Pe jos era zăpadă. *Schimbare*, mi-am reamintit eu. Şi, cu aceasta, am închis ochii şi-am zis:

— Trimite-mi un mesaj cu adresa. Ne vedem acolo.

*

Era frig. Un ger de crăpau pietrele ar fi o descriere mai potrivită.

Am citit din nou mesajul de la Will, care îmi indica să ne întâlnim lângă Poarta Inginerilor din Central Park, la intersecţia dintre Străzile 5 şi 90, plimbându-mă în sus şi-n jos, încercând să nu îngheţ. Aerul dimineţii îmi pişca faţa şi pătrundea prin materialul pantalonilor. Îmi doream să-mi fi luat o căciulă. Îmi doream să-mi fi amintit că era februarie şi mă aflam în New York, şi numai nebunii mergeau în parc în această lună, în New York. Nu-mi mai simţeam degetele de la mâini şi mă îngrijoram, pe bună dreptate, că ar putea să-mi cadă urechile de la gerul şi vântul tăios.

Nu erau mulţi oameni în jur: doar câţiva dintr-aceia preocupaţi de forma fizică şi un cuplu de tineri, strânşi unul într-altul pe o bancă de sub un copac imens fusiform, cu mâinile încleştate pe nişte pahare de plastic, în care aveau ceva ce părea cald şi delicios. Un stol de păsări cenuşii ciuguleau de pe jos, iar soarele tocmai îşi făcuse apariţia pe deasupra zgârie-norilor, în depărtare.

Toată viaţa oscilasem între a mă comporta normal din punct de vedere social şi a fi o tocilară ciudată, deci şi înainte mă mai simţisem stingheră: când primisem premiul acela de cercetare în faţa miilor de părinţi şi studenţi de la Institutul Tehnologic din Massachussets, aproape de fiecare dată când mă duceam să fac cumpărături şi, mai cu seamă, când Ethan Kingman a vrut să i-o iau în gură, într-a unsprezecea, iar eu n-am avut absolut nicio idee cum aş fi putut să fac asta şi să respir în acelaşi timp. Iar acum, privind cerul luminându-se cu fiecare minut ce trecea, aş fi fost recunoscătoare dac-aş fi putut evada în oricare dintre aceste amintiri, doar să scap de situaţia în care mă aflam.

Nu pentru că nu voiam să alerg... de fapt, cam ăsta era motivul. *Nu* voiam să alerg. Nici măcar nu eram sigură că știu cum să alerg pentru sport. Nu mă temeam să-l văd pe Will. Aveam doar *emoții*. Îmi aminteam cum era el — întotdeauna existase ceva lent și hipnotic în atenția lui. Ceva din ființa lui iradia o atracție sexuală. Nu fusesem niciodată nevoită să interacționez cu el, față în față, și îmi făceam griji că pur și simplu nu aveam sânge-rece pentru a mă descurca.

Fratele meu îmi dăduse o sarcină — să ies în lume și să-mi trăiesc viața mai din plin — știind că unica modalitate de a mă determina să acționez era de a mă face să cred că eșuez. Și, cu toate că eram convinsă că intenția lui Jensen nu fusese aceea de a-mi petrece timpul cu Will pentru a învăța cum să mă întâlnesc cu bărbații și, s-o recunoaștem, cum *să mă regulez*, aveam nevoie să intru în mintea lui Will, să învăț de la maestru și să procedez ca el în această privință. Trebuia să mă prefac doar că eram un agent secret într-o misiune sub acoperire: să intru și să ies teafără.

Spre deosebire de sora mea.

După ce Liv, pe atunci în vârstă de șaptesprezece ani se sărutase, de Crăciun, cu Will, de nouăsprezece ani, care avea piercinguri și cânta la chitară, învățasem *o grămadă* despre ce înseamnă ca o adolescentă să se încurce cu băiatul rău. Will Sumner era, fără îndoială, acel tip de băiat.

Toți o voiau pe sora mea, dar Liv nu vorbise niciodată despre cineva așa cum vorbise despre Will.

— Zig!

Am ridicat imediat capul și m-am întors la auzul numelui meu, uitându-mă mai bine la bărbatul care se apropia. Era mai înalt decât îmi aminteam și avea genul de corp lung și zvelt, un bust care nu se mai termina și membre care ar fi trebuit să-l facă neîndemânatic, dar nu era cazul. Întotdeauna avusese *ceva* magnetic și irezistibil, care nu era legat de frumusețea clasică și simetrică, dar amintirile mele despre Will din urmă cu patru ani păleau în comparație cu înfățișarea bărbatului din fața mea.

Zâmbetul îi era același: ușor strâmb și întotdeauna fluturându-i pe buze, conferind un aer constant de neastâmpăr chipului său. În timp ce se apropia, a întors capul în direcția unei sirene și i-am zărit o clipă bărbia nerasă, lungimea gâtului neted, bronzat, care dispărea sub gulerul bluzei flaușate de trening.

Când a ajuns lângă mine, zâmbetul i s-a lărgit.

— 'Neața. M-am gândit eu că tu erai. Mi-amintesc că obișnuiai să te plimbi așa, în sus și-n jos, când erai preocupată de școală sau de ceva. O scoteai din minți pe mama ta.

Și, fără să mă gândesc, am făcut un pas înainte și l-am îmbrățișat strâns. Nu-mi aminteam când mai fusesem vreodată atât de aproape de Will. Era cald și puternic; am închis ochii, simțindu-l cum își lipește fața de creștetul capului meu.

Vocea lui joasă păru să vibreze prin mine.

— Ce mă bucur să te văd!

Agentul secret Hanna.

Fără tragere de inimă, m-am dat un pas înapoi, inspirând aerul proaspăt amestecat cu mirosul curat al săpunului său.

— Și eu mă bucur să te văd.

Niște ochi albaștri, luminoși mă priveau de sub fesul negru, în care părul îi era îngrămădit la întâmplare. S-a apropiat și mi-a pus ceva pe cap.

— Mi-am închipuit că o să ai nevoie de asta.

Am ridicat mâna, pipăind căciula groasă de lână. Gestul era dezarmant de drăguț.

— Mersi. Poate totuși o să reușesc să-mi păstrez urechile.

El zâmbi, făcând un pas înapoi și măsurându-mă din priviri.

— Arăți... altfel, Ziggs.

Am râs.

— Nimeni, în afară de membrii familiei, nu mi-a mai spus așa vreodată.

Zâmbetul îi dispăruse și mi-a cercetat o clipă fața, de parcă, dacă ar fi fost destul de norocos, mi-ar fi putut citi adevăratul meu nume

tatuat pe ea. El mereu îmi spusese Ziggy, la fel ca fraţii mei — Jensen, bineînţeles, dar şi Liv, Niels şi Eric. Până plecasem de acasă, *întotdeauna* fusesem doar Ziggy.

— Păi, prietenii tăi cum îţi spun?

— Hanna, am răspuns încet.

El continuă să mă privească. Se uită la gâtul meu, la buzele mele, apoi îmi studie, fără grabă, ochii. Energia dintre noi era palpabilă... dar, nu. Probabil că interpretam complet greşit situaţia. Exact ăsta era pericolul lui Will Sumner.

— Deci, am început, ridicându-mi sprâncenele, alergăm?

Will clipi, de parcă atunci realiza unde ne aflam.

— Corect.

Dădu din cap, trăgându-şi fesul mai mult peste urechi. Arăta atât de diferit faţă de cum mi-l aminteam — bine făcut şi prosper — dar, dacă îl priveam mai îndeaproape, încă îi mai puteam desluşi semnele rămase de la cercei.

— Întâi de toate, zise el şi asta-mi readuse rapid atenţia la faţa lui, vreau să ai grijă la asfaltul alunecos. Se face treabă bună pentru a păstra aleile curate, dar, dacă nu eşti atentă, te poţi răni serios.

— OK.

Mi-a arătat spre aleea care şerpuia pe lângă apa îngheţată.

— Asta e bucla mică. Înconjoară rezervorul şi ar trebui să fie perfectă, pentru că nu are decât puţine pante.

— Şi tu alergi atât în fiecare zi?

Ochii lui Will sclipiră când clătină din cap.

— Nu pe bucla asta, care nu are decât doi kilometri şi jumătate. De vreme ce tu eşti începătoare, o să mergem pe prima porţiune şi pe ultima şi o să alergăm doar un kilometru şi jumătate de la mijloc.

— De ce nu alergăm pe traseul tău obişnuit? am întrebat, căci nu-mi plăcea ideea ca el s-o ia mai încet sau să-şi schimbe rutina pentru mine.

— Pentru că e de zece kilometri.

— Fără îndoială că pot să alerg şi eu, am zis.

Zece kilometri nu păreau prea mult. Însemnau doar zece mii de metri. Dacă aș fi mărit pasul, ar fi însemnat doar vreo cinci mii de pași... Am simțit cum mi se lasă în jos colțurile gurii când m-am gândit mai bine la asta.

El m-a bătut pe umăr, cu exagerată îngăduință.

— Bineînțeles că poți. Dar hai să vedem cum te descurci azi și mai vorbim.

Și după aceea? Mi-a făcut cu ochiul.

*

După câte se pare, nu prea mă pricepeam să alerg.

— Faci asta în fiecare zi? am gâfâit eu.

Puteam simți un pârâiaș de sudoare curgând de pe tâmplă pe gât și nu mai aveam putere nici să ridic mâna să mi-l șterg.

El dădu din cap, arătând ca și cum tocmai s-ar fi bucurat de o plimbare vioaie de dimineață. Eu aveam senzația că eram gata să mor.

— Cât mai e?

Și-a întors capul spre mine, cu un zâmbet încrezut și irezistibil.

— Opt sute de metri.

Oh, Doamne.

Mi-am îndreptat umerii și mi-am ridicat bărbia. Puteam face asta. Eram tânără și... într-o formă rezonabilă. Stăteam în picioare aproape toată ziua, alergam încoace și-ncolo la laborator și întotdeauna o luam pe scări când plecam acasă. Fără îndoială că puteam face asta.

— Bine..., am zis.

Mi se părea că plămânii mi se umpluseră cu ciment și nu puteam trage aerul decât în respirații mici, gâfâite.

— Mă simt grozav.

— Nu-ți mai e frig?

— Nu.

Practic, îmi puteam *auzi* sângele pompând prin vene, forța bătăilor inimii în piept. Picioarele noastre tropăiau pe alee și, cu siguranță, nu-mi mai era frig.

— În afară de a fi ocupată tot timpul, întrebă el, cu răsuflarea nici măcar un pic îngreunată, îți place munca pe care o faci?

— O ador, am gâfâit eu. Îmi place să lucrez cu Liemacki.

Am mai vorbit o vreme despre proiectul meu, despre ceilalți oameni de la laborator. El îl cunoștea pe îndrumătorul meu de diplomă după reputația lui din domeniul vaccinurilor și am fost impresionată să descopăr că Will era la curent cu literatura de specialitate, chiar și într-un domeniu despre care spunea că nu merge întotdeauna foarte bine în lumea capitalului de risc. Dar pe el îl interesa mai mult decât slujba mea; voia să știe despre *viața* mea și m-a întrebat fără ocolișuri.

— Viața mea e laboratorul, am spus, aruncându-i o privire ca să văd cât de critic era.

El nici n-a clipit. Existau câțiva doctoranzi și o armată de postdoctoranzi care doar învârteau hârtii.

— Toți sunt grozavi, i-am explicat, înghițind înainte de a trage o uriașă gură de aer. Dar eu mă înțeleg cel mai bine cu doi dintre ei, amândoi căsătoriți și cu copii, așa că nu prea se pune problema de a merge la biliard după program.

— Oricum, nu cred că barurile de biliard mai sunt deschise după ce termini tu lucrul, mă tachină el. Nu de-asta sunt eu aici? Să fac pe fratele mai mare — să te scot cumva din rutină?

— Corect, am râs eu. Și, cu toate că m-a scos din sărite când Jensen mi-a spus răspicat că trebuie să-mi trăiesc viața, n-a prea greșit.

Am tăcut puțin, alergând încă vreo câțiva pași.

— Am fost atât de mult timp concentrată asupra muncii și preocupată să trec peste următorul obstacol, apoi peste următorul, că n-am apucat să mă opresc și să mă bucur de ceva.

— Da, a încuviințat el, liniștit. Asta nu-i bine.

Am încercat să ignor insistența privirii lui și mi-am ținut ochii fixați pe aleea de dinaintea noastră.

— Ai simțit vreodată că oamenii care sunt cei mai importanți pentru tine nu sunt cei pe care îi *vezi* cel mai des?

Fiindcă n-a răspuns, am adăugat:

— În ultima vreme, am sentimentul că pur și simplu nu pun suflet pentru ceea ce contează.

Cu coada ochiului, l-am văzut întorcând capul și aprobând. I-a luat o veșnicie până a răspuns, dar în cele din urmă a zis:

— Da, înțeleg.

În clipa următoare, m-am întors mirată spre Will, auzindu-l că râde. Era un sunet adânc, care vibra prin pielea mea, pătrunzând până la oase.

— Ce *faci*? întrebă el.

I-am urmărit privirea spre brațele mele încrucișate peste piept. M-am înfiorat, înainte de a recunoaște:

— Mă dor sânii. Voi, băieții, cum vă descurcați cu asta?

— Păi, noi nu avem...

Făcu un gest vag spre zona pieptului meu.

— Bine, dar celelalte lucruri? De pildă, tu alergi cu boxeri?

Fir-ar să fie, ce m-a apucat? Problema numărul unu: lipsa filtrelor verbale.

S-a uitat din nou la mine, derutat, și aproape că s-a împiedicat de o creangă căzută.

— Ce?

— Boxeri? am repetat, lungind cuvântul. Sau ai chestii care-ți împiedică părțile bărbătești să...

Mă întrerupse cu un hohot de râs, ce răsună printre copaci, în aerul înghețat.

— Da, fără boxeri, zise el, ar fi prea mult material în mișcare jos.

Îmi făcu cu ochiul, apoi se uită înainte, la alee, cu un început de zâmbet insinuant.

— Tu ai părți suplimentare? l-am tachinat și eu.

Will îmi aruncă o privire amuzată.

— Dacă trebuie să știi, port șort de atletism. Mulat pe corp, ca să-i protejeze pe băieți.

— Bănuiesc că fetele sunt norocoase în privința asta. Fără chestii jos care să... am fluturat larg din brațe, să se zbânțuie în toate părțile. Suntem compacte, jos.

Ajunseserăm la o porțiune plată a aleii și am încetinit, mergând la pas. Will râdea liniștit lângă mine.

— Am observat.

— Tu *ești* expertul.

Îmi aruncă o privire sceptică.

— Ce?

Pentru o fracțiune de secundă, creierul meu a încercat să oprească replica pe care o pregăteam, dar prea târziu. Nu-mi ieșise niciodată prea bine figura cu cenzurarea gândurilor — un lucru pe care familia mea era mai mult decât bucuroasă să-l sublinieze ori de câte ori se ivea ocazia —, dar acum parcă mintea mea se grăbea să se folosească de această rară oportunitate de a da totul în vileag cu legendarul Will, ca și când n-ar mai fi întrezărit alt prilej.

— Expertul în... *păsărici*, am șoptit, mai mult mimând cuvântul cu *p*.

El făcu ochii mari, împleticindu-se puțin.

M-am oprit, aplecându-mă până jos, ca să-mi recapăt suflul.

— Tu ai spus-o.

— Când am spus eu vreodată că aș fi „expert în păsărici"?

— Nu-ți mai aduci aminte? Ai spus că Jensen era bun la dat din gură. Tu erai bun la a face. Și apoi ți-ai mișcat sprâncenele, așa.

— Asta-i *înfricoșător*. Cum naiba de-ți amintești toate astea?

M-am îndreptat.

— Aveam doisprezece ani. Tu erai prietenul atrăgător al fratelui meu, aveai nouăsprezece ani și făceai glume despre sex în casa noastră. Erai, practic, o creatură mitică.

— Și eu de ce nu-mi aduc aminte de nimic?

Am ridicat din umeri, uitându-mă dincolo de el, la aleea care se aglomerase.

— Probabil din același motiv.

— Nu-mi amintesc nici să fi fost tu atât de amuzantă. Sau atât de... — se opri un moment cât să se uite pieziș la mine, din cap până-n picioare — bine crescută.

Am zâmbit.

— Nu eram.

El și-a dus mâinile la spate și a tras bluza de trening în sus, apoi a scos-o peste cap. Pentru un scurt moment, tricoul de dedesubt s-a ridicat odată cu bluza, dezvăluind o bună parte din bustul său. Am simțit o încordare a întregului corp la vederea abdomenului plat și a cărării de păr negru ce-i cobora de la buric în șort. Pantalonii de trening atârnau destul de jos ca să-i pot vedea liniile sculptate ale șoldurilor, ademenitoarea sugestie a părților masculine și a picioarelor de bărbat și... trupul lui Will Sumner chiar era incredibil.

Când și-a tras marginea tricoului la loc, m-a smuls din transă și mi-am ridicat privirea ca să-i studiez restul corpului, începând cu brațele, dezgolite acum mai jos de mânecile tricoului. El s-a scărpinat la ceafă, neștiind că ochii mei cutreierau pe antebrațele lui. Aveam multe amintiri despre Will din vara pe care o petrecuse cu noi, lucrând pentru tata: stând pe canapea cu el și cu Jensen, când ne uitam la vreun film; trecând pe lângă el, seara, pe hol, când nu purta decât un prosop în jurul șoldurilor; înfulecând cina, la masa din bucătărie, după o zi lungă în laborator. Dar numai sub influența vreunei magii negre putusem să uit de tatuaje. Văzându-le acum, mi-am amintit de pasărea albastră de pe umăr, de un munte și de rădăcinile unui copac ce-i înfășurau bicepsul.

Însă unele dintre desene erau noi. Spirale de cerneală alcătuiau un dublu helix pe mijlocul unui antebraț, iar acul unui fonograf se ițea de sub mâneca celuilalt braț. Will devenise tăcut și, când mi-am ridicat privirea, am văzut că rânjea la mine.

— Scuze, am bâiguit, zâmbind intimidată. Ai unele noi.

Își trecu rapid limba peste buze și am luat-o iarăși la pas.

— Nu-ți cere scuze. Nu mi le-aș fi făcut, dacă n-aș fi vrut să se uite lumea la ele.

— Și nu e ciudat? Când lucrezi în afaceri?

Ridicând din umeri, murmură:

— Mâneci lungi, sacouri. Cei mai mulți oameni nu știu că există.

Problema cu ceea ce-mi spunea era că eu nu mă gândeam la *cei mai mulți oameni* care nu bănuiau de existența tatuajelor. Ci mă gândeam la cei care-i știau fiecare linie de cerneală de pe pielea lui.

Pericolul Will Sumner, mi-am reamintit eu. *Tot ce spune sună obscen, iar tu acum te gândești la el dezbrăcat. Din nou.*

Am clipit să mă dezmeticesc, căutând un alt subiect.

— Și cum e viața *ta*?

M-a privit circumspect.

— Ce vrei să știi?

— Îți place munca ta?

— În majoritatea zilelor.

Am primit informația cu un zâmbet.

— Reușești să-ți vezi des familia? Mama și surorile tale sunt în Washington, nu-i așa?

Mi-am amintit că Will avea două surori mult mai în vârstă, care locuiau amândouă aproape de mama lor.

— Oregon, mă corectă el. Și, da, de vreo două ori pe an.

— Ai o iubită? mi-a scăpat mie.

El s-a încruntat de parcă n-ar fi înțeles bine ce îl întrebam. După o clipă, a răspuns:

— Nu.

Adorabila lui reacție confuză m-a ajutat să uit cât de nepotrivită fusese întrebarea mea.

— Chiar a trebuit să te gândești?

— Nu, isteață. Și nu, nu există cineva pe care să ți-o pot prezenta, spunându-ți: „Uite, Ziggy, aceasta este cutărică, *iubita* mea".

Am mormăit circumspect, studiindu-l.

— Un răspuns evaziv tipic.

Şi-a scos fesul de pe cap, trecându-şi degetele prin păr. Era umed de năduşeală şi zbârlit în toate direcţiile.

— Nicio femeie nu ţi-a captat interesul?

— Ba da, vreo câteva.

Îşi întoarse privirile spre mine, refuzând să se lase intimidat de interogatoriu. Îmi aminteam asta despre Will; nu simţea niciodată nevoia să se explice, dar nici nu se ferea să răspundă la întrebări.

În mod clar, era acelaşi Will dintotdeauna: adesea cu femei şi niciodată doar cu una singură. Mi-am coborât privirile, uitându-mă la pieptul lui, care se lărgea şi se strângea cu fiecare respiraţie controlată, la umerii lui musculoşi, ce duceau la gâtul neted, bronzat. Buzele i se întredeschiseră şi vârful limbii îi ieşi din nou ca să le umezească. Obazul lui Will era proeminent şi nebărbierit. Brusc, m-a cuprins o dorinţă intensă de a i-l simţi pe coapse.

Ochii mi-au alunecat pe braţele lui tonifiate, pe mâinile mari, stând relaxate pe lângă corp — *Doamne, ce ştiau probabil să facă degetele astea* —, pe abdomenul lui plat şi pe partea din faţă a pantalonilor lui de trening, care-mi spunea că Will Sumner era bine dotat mai jos de talie. Fir-ar să fie, aş fi vrut să mi-o trag cu bărbatul ăsta până i-aş fi şters zâmbetul încrezut.

Tăcerea dintre noi se lungea şi m-am trezit la realitate. Nu trăiam în spatele unui geam-oglindă protector şi niciodată nu fusesem în stare să afişez o faţă inexpresivă. Will probabil îmi citise fiecare gând ce-mi trecuse prin minte.

Privirea i se întunecase, ca un semn că înţelesese totul, şi făcu un pas mai aproape, uitându-se la mine din cap până-n picioare, de parcă ar fi inspectat un animal prins în cursă. Un zâmbet superb, fatal îi juca pe buze.

— Care-i verdictul?

Am înghiţit cu greu, strângându-mi palmele asudate, zicând numai:

— Will?

El a clipit de câteva ori, apoi s-a dat un pas înapoi, părând să-şi vină în fire. Practic îi puteam vedea raţionamentul în desfăşurare: *asta e sora cea mai mică a lui Jensen... e cu şapte ani mai tânără decât mine... eu am făcut dragoste cu Liv... copila asta e fără minte... nu mai gândi cu scula.*

Tresări uşor, spunând cu glas scăzut:

— Ai dreptate, scuze.

M-am relaxat, amuzată de reacţia lui. Spre deosebire de mine, Will avea o infamă faţă inexpresivă... dar nu *aici* şi, aparent, nu cu mine. Această descoperire mi-a stârnit un val de încredere: o fi el aproape irezistibil şi cel mai senzual bărbat de pe planetă, dar Hanna Bergstrom putea să-l dirijeze.

— Deci, am zis eu. Atunci, nu eşti gata să te aşezi la casa ta?

— Cu siguranţă nu.

Zâmbetul i se arcui într-un colţ al gurii şi arăta *absolut* nimicitor. Inima şi părţile mele intime n-ar fi supravieţuit unei nopţi cu bărbatul ăsta.

Este bine că asta nici măcar nu intră în discuţie, vaginule dragă. Stai calm.

Am încheiat circuitul, ajungând în locul de unde porniserăm alergarea, şi Will se sprijini de un copac.

— Deci, de ce te-ai hotărât *acum* să plonjezi în lumea celor care trăiesc cu adevărat?

Îşi lăsă capul într-o parte, întorcând conversaţia spre mine.

— Ştiu că Jensen şi tatăl tău vor ca tu să ai o viaţă socială mai activă, dar ce naiba? Eşti o fată frumoasă, Ziggs. Nu se poate să nu fi avut propuneri.

Mi-am muşcat buza o secundă, amuzată la gândul că Will îşi închipuia *desigur* că pentru mine toată problema însemna doar să mă culc cu cineva. Adevărul era că... nu greşea prea tare. Şi în expresia lui nu se zărea niciun fel de critică, niciun fel de răceală stânjenitoare faţă de un subiect atât de personal.

— Nu-i vorba că n-am ieșit cu băieți. Ci doar că n-am ieșit cu băieții *potriviți*, am zis eu, amintindu-mi de cea mai recentă și plictisitoare întâlnire. Știu că e greu de crezut, cu tot farmecul meu desăvârșit, dar nu sunt foarte pricepută în situațiile de genul ăsta. Jensen mi-a povestit tot felul de lucruri. Tu ai reușit să-ți iei doctoratul cu brio și cu aparent multă distracție. În timp ce eu zac într-un laborator, cu niște inși care par să considere lipsa de abilitate socială drept un subiect de studiu. Nu-s chiar atât de mulți dispuși să-și abandoneze corabia, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Ești tânără, Ziggs. De ce-ți faci griji pentru asta acum?

— Nu-mi fac *griji*, dar am douăzeci și patru de ani. Am părți ale corpului funcționale, iar mintea mea tinde să se ducă în locuri interesante. Vreau doar să... explorez. Tu nu te gândeai la lucruri dintr-astea când erai de vârsta mea?

Ridică din umeri.

— Nu mă stresam din pricina lor.

— Bineînțeles că nu. Tu nu trebuia decât să ridici o sprânceană și chiloții erau la podea.

Will își linse buzele, scărpinându-se la ceafă.

— Mare figură ești.

— Sunt *om de știință*, Will. Dacă e să fac asta, am nevoie să învăț cum gândesc bărbații, să intru în mintea lor.

Am tras adânc aer în piept, privindu-l cu atenție înainte să-i spun:

— Învață-mă tu. I-ai spus fratelui meu c-o să mă ajuți, deci fă-o.

— În mod sigur el n-a vrut să spună: „Hei, arată-i surorii mele mezine orașul, asigură-te că nu plătește prea mult pe chirie și, apropo, ajut-o să se culce cu cineva".

Sprâncenele lui negre se arcuiră mult, de parcă tocmai i-ar fi venit ceva în minte:

— Îmi ceri să te combin cu un prieten?

— Nu. Doamne!

Nu știam dacă să râd sau să mă ascund într-o crăpătură din pământ și să rămân acolo *pentru totdeauna*. În pofida evidentei lui atractivități, ceea ce îmi trebuia mie era să mă ajute să șterg zâmbetul superior de pe mutrele *altor* bărbați. Poate așa aveam să scap de eticheta de tocilară și să devin o persoană sociabilă.

— Vreau să mă ajuți să învăț...

Am ridicat din umeri și m-am scărpinat pe sub căciulă.

— *Cum* să mă întâlnesc cu bărbații. Învață-mă regulile.

Și-a întors privirea, părând să ducă o luptă cu el însuși.

— „Regulile"? Eu nu...

Se înfioră, lăsând cuvintele să i se stingă.

— Nu cred că sunt în măsură să te ajut să te întâlnești cu bărbații.

— Ai absolvit Yale.

— Da, și? A fost cu ani în urmă, Ziggs. Nu cred că aveau asta în programa de studiu.

— Și ai făcut parte dintr-o formație, am continuat eu, ignorând ultima parte a spuselor lui.

În sfârșit, amuzamentul îi lumină ochii.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă eu am fost la Institutul Tehnologic din Massachussets și am jucat *Dungeons & Dragons* și *Magic*...

— Hei, eu am fost campion la *Dungeons & Dragons*, Ziggs.

— Ce vreau să spun, am continuat eu, ignorându-l, este că un tip care a studiat la Yale, a jucat lacrosse și a cântat la chitară bas într-o formație ar putea avea niște idei despre cum să fie îmbunătățită lista de întâlniri a ochelaristelor pasionate de știință.

— Mă mai asculți?

În loc să-i răspund, mi-am încrucișat brațele la piept și am așteptat, răbdătoare. Era aceeași poziție pe care o adoptasem și atunci când fusesem pusă să lucrez, prin rotație, la mai multe laboratoare, cu scopul de a mă ajuta să aleg ce fel de cercetare doream să fac. Însă eu nu voiam să fac acest lucru tot anul întâi de doctorat; voiam să

încep cercetarea cu Liemacki imediat. Rămăsesem nemișcată în fața ușii biroului său, după ce îi explicasem de ce domeniul lui de studiu era perfect poziționat pentru a trece de la cercetarea vaccinurilor virale la parazitologie și de ce mă gândisem eu că aici aș fi putut lucra pentru teza mea. Eram gata să stau acolo ore în șir, dar, după numai cinci minute, el se înduplecase și, ca șef de departament, făcuse o excepție pentru mine.

Will privea în depărtare. Nu eram sigură dacă se gândea la ceea ce îi spusesem sau voia să o rupă la fugă și să mă lase cu respirația tăiată în norul de zăpadă stârnit în urma lui.

Într-un târziu, oftă.

— Bine, regula numărul unu, ca să ai o viață socială mai activă, este să nu suni niciodată pe cineva, cu excepția taxiului, înainte de răsăritul soarelui.

— Mda. Scuze.

Mă studie, apoi făcu semn spre vestimentația mea.

— O să alergăm. O să ieșim în oraș să facem diverse chestii.

Strânse din umeri, dând din mână vag spre corpul meu.

— Nu sunt foarte convins că trebuie să faci ceva, dar… ce dracu'. Porți hanoracul fratelui tău. Corectează-mă dacă greșesc, dar am bănuiala că asta ți-e costumația standard, chiar și atunci când nu faci jogging.

Ridică din umeri.

— Deși e oarecum simpatică.

— N-o să mă îmbrac ca o *patachină*.

— Nu trebuie să te îmbraci ca o *patachină*.

Își îndreptă spatele, ciufulindu-și părul înainte de a și-l vârî din nou sub fes.

— Doamne, e greu de scos la capăt cu tine! Le cunoști pe Chloe și pe Sara?

Am clătinat din cap.

— Sunt fetele cu care tu… *nu ți-o tragi*?

— La dracu', nu, răspunse el râzând. Sunt femeile care-i ţin sub papuc pe cei mai buni prieteni ai mei. Cred că ţi-ar prinde bine să le cunoşti. Jur pe ce-am mai sfânt că voi trei probabil veţi fi cele mai bune prietene până la sfârşitul serii.

Doi

— Deci, stai puțin, zise Max, trăgându-și scaunul ca să se așeze la masă. E aceeași soră a lui Jensen cu care te-ai dat în bărci?

— Nu, aia e cealaltă soră, Liv.

Stăteam față-n față cu englezoiul și ignoram atât rânjetul amuzat de pe mutra lui, cât și strângerea neplăcută din stomacul meu.

— Și nu *m-am dat în bărci* cu ea. Doar ne-am prostit puțin. Sora mezină e Ziggy. Era doar un copil când am fost prima oară acasă la Jensen, cu ocazia unui Crăciun.

— Tot nu-mi vine să cred că el te-a luat acasă la el, de Crăciun, și tu i-ai pus-o soră-sii în curtea din spate. Eu ți-aș fi tăbăcit fundul.

Chibzui, scărpinându-și bărbia.

— Ah, las-o baltă. Nu mi-ar fi păsat.

M-am uitat la Max, simțind că încep să zâmbesc.

— Liv nu mai era acolo, când m-am dus din nou pe la ei, câțiva ani mai târziu, ca să stau peste vară. Am fost cuminte tura a doua.

În jurul nostru, se auzeau clinchete de pahare și conversații purtate într-un murmur reținut. Prânzul de marți la restaurantul

Le Bernardin devenise o rutină pentru grupul nostru, în ultimele șase luni. Max și cu mine eram, de regulă, ultimii sosiți la masă, dar aparent ceilalți fuseseră reținuți într-o ședință.

— Bănuiesc că vrei și un premiu pentru chestia asta, zise Max, studiind meniul, înainte de a-l închide cu un pocnet scurt.

Sincer să fiu, nu știu de ce se mai ostenise să-l deschidă, în primul rând. El întotdeauna cerea caviar, ca aperitiv, și rechin, ca fel principal. De curând, începusem să suspectez că-și păstra întreaga spontaneitate pentru timpul petrecut cu Sara; în ceea ce privea mâncarea și munca, era un sclav al obișnuinței.

— Ai uitat cum erai *tu* înainte de Sara. Încetează să te mai porți de parcă ai fi trăit la mănăstire.

Primi admonestarea făcând cu ochiul și etalându-și zâmbetul larg.

— Bine, povestește-mi despre surioara asta.

— E cea mai mică dintre cei cinci frați Bergstrom și e la doctorat aici, la Universitatea Columbia. Ziggy a fost întotdeauna extrem de isteață. A terminat facultatea în trei ani, iar acum lucrează în laborator cu Liemacki. Ăla care face vaccinurile.

Max clătină din cap și ridică din umeri, parcă spunând *Despre ce dracu' vorbești?*

Am continuat:

— E un domeniu important al Facultății de Medicină. Oricum, săptămâna trecută, în Vegas, când tu te țineai scai după păsărica ta pe la mesele de blackjack, Jensen mi-a trimis un mesaj, anunțându-mă că venea în New York s-o viziteze. Cred că i-a ținut o prelegere despre cum să nu trăiască printre eprubetele de teste și paharele gradate tot restul vieții ei.

Chelnerul a venit să ne umple paharele cu apă, iar noi i-am explicat că mai așteptam câteva persoane să ni se alăture la masă.

Max își întoarse ochii spre mine.

— Atunci, plănuiești s-o mai vezi, nu-i așa?

— Da. Sunt sigur că o să ieşim să facem ceva weekendul ăsta. Cred că vom mai alerga împreună.

Nu mi-a scăpat modul în care a făcut ochii mari.

— Laşi pe cineva în micul tău spaţiu privat? Se pare c-o să fie mai intim decât sexul pentru tine, William.

L-am concediat cu un gest.

— Mă rog.

— Deci a fost plăcută? Revederea cu surioara şi tot restul?

Chiar *fusese* plăcută. Nu fusese extraordinară sau în vreun fel specială — ieşiserăm să alergăm, ce naiba. Dar încă mă mai simţeam puţin uimit de cât de surprinzătoare fusese *ea*. Crezusem că trebuia să mai existe vreun alt motiv pentru izolarea ei, în afara orelor lungi de muncă. Mă gândisem că o să fie dificilă sau urâtă, sau copilul-emblemă al comportamentului social nepotrivit.

Dar mă înşelasem în această privinţă, iar ea în mod cert nu părea tipul „surorii mai mici". Era naivă şi un pic necenzurată câteodată, dar într-adevăr era prea muncitoare şi se trezise captivă într-un set de obişnuinţe care nu o mai mulţumeau. O înţelegeam.

Făcusem cunoştinţă cu familia Bergstorm când eram în anul doi de facultate, de Crăciun. Nu-mi permisesem un bilet de avion până acasă în anul acela, iar mama lui Jensen făcuse aşa un tapaj la gândul că o să rămân singur în cămin, încât venise cu maşina din Boston, cu două zile înainte de Crăciun, ca să mă ia acasă la ei de sărbători. Familia era extrem de iubitoare şi de gălăgioasă, cum te-ai fi aşteptat, cu cinci copii la o diferenţă de vârstă de aproape doi ani între ei.

Credincios stilului meu de viaţă din anii aceia, eu le mulţumisem seducându-le fiica mai mare, în şopronul din spatele casei.

Câţiva ani mai târziu, am fost stagiar pentru Johan şi am locuit în casa Bergstorm. Cei mai mulţi copii se mutaseră sau rămăseseră în campus pe perioada verii, aşa că nu eram decât cu Jensen şi cu sora lui cea mai mică, Ziggy. Începusem să mă simt cu ei ca în familie. Cu toate acestea, deşi locuisem lângă ea aproape trei luni şi

o revăzusem, în urmă cu vreo câțiva ani, la nunta lui Jensen, ieri, când m-a sunat, mi-a venit greu să-mi amintesc chipul ei.

Însă, când am întâlnit-o în parc, mi-au revenit în minte mai multe amintiri decât aș fi crezut că am. Ziggy la doisprezece ani, cu nasul ei pistruiat ascuns în cărți. Rareori oferea câte un zâmbet timid, la cină, dar, altfel, evita contactul cu mine. Eu aveam nouăsprezece ani și aproape că nu-mi dădeam seama, oricum. Și mi-am amintit de Ziggy la șaisprezece ani, toată numai picioare și coate, cu părul ei ciufulit curgându-i cascadă pe spate. Petrecea după-amiezile în pantaloni scurți și maiouri, citind pe o pătură în curtea din spate, în timp ce eu lucram cu tatăl ei. O studiasem așa cum studiam orice femeie pe vremea aceea, de parcă scanam și catalogam părțile corpului. Fata avea forme, dar era tăcută și evident îndeajuns de naivă în privința artei flirtului ca să-mi câștige dezinteresul disprețuitor. La vremea aceea, viața mea era plină de curiozități și de excentricități, cu femei mai tinere și mai mature care erau dornice să încerce orice.

Dar, în după-amiaza aceasta, m-am simțit de parcă o bombă explodase în capul meu. Văzându-i chipul, am avut senzația — în mod ciudat — că eram din nou acasă. Nu semăna deloc cu Liv sau cu Jensen, care erau blonzi și deșirați, aproape copie la indigo unul după celălalt. Ziggy semăna cu tatăl ei. Avea acea paradoxală combinație dintre membrele lungi ale tatălui ei și formele rotunde ale mamei sale. Moștenise ochii cenușii ai lui Johan, părul șaten-deschis și pistruii, dar zâmbetul deschis al mamei.

Șovăisem când făcuse un pas înainte și își pusese brațele pe după gâtul meu, strângându-mă la piept. A fost o îmbrățișare plăcută, aproape intimă. În afară de Chloe și Sara, nu aveam prea multe femei în viața mea care să-mi fie numai *prietene*. Când îmbrățișam eu o femeie astfel — strâns — era, în general, cu o tentă sexuală. Ziggy întotdeauna fusese sora mezină, dar în îmbrățișarea de ieri descoperisem că nu mai era o puștoaică. Era o femeie de vreo douăzeci și ceva de ani, cu mâinile calde pe după gâtul meu și cu trupul avântat spre al meu. Mirosea a șampon și a cafea. Mirosea a *femeie* și, pe sub

uriașul hanorac și jacheta ridicol de subțire, îi puteam simți forma sânilor apăsându-mi pieptul. Când se dăduse înapoi și mă măsurase din priviri, o *plăcusem* imediat: nu se gătise, nu se machiase și nu îmbrăcase vreo vestimentație scumpă. Purta hanoracul de la Yale al fratelui său, pantaloni negri, prea scurți, și pantofi sport care în mod cert arătau că avuseseră și zile mai bune. Nu încercase să mă impresioneze, doar voise să mă vadă.

E atât de izolată, frate, zisese Jensen când mă sunase, în urmă cu aproape o săptămână. *Simt că am lăsat-o de izbeliște când n-am anticipat că a moștenit gena obsesiei muncii de la tata. O să mergem s-o vizităm. Nici nu știu ce să fac.*

Am clipit, revenind la prezent, când Sara și Bennett s-au apropiat de masă. Max s-a ridicat să-i salute, iar eu mi-am ferit privirea când s-a aplecat s-o sărute pe Sara sub ureche, șoptindu-i:

— Arăți minunat, Panseluță.

— O așteptăm pe Chloe? am întrebat, de îndată ce s-au așezat cu toții.

Bennett zise din spatele meniului său:

— E la Boston până vineri.

— Ei, excelent, la naiba, spuse Max. Pentru că mor de foame și femeii ăleia îi ia o veșnicie până să se decidă ce să comande.

Bennett râse în barbă, punând meniul la loc pe masă.

Și eu eram ușurat, nu pentru că îmi era foame, ci pentru că mă bucuram ca, din când în când, să iau o pauză de la rolul de a fi în plus. Cei patru prieteni cuplați ai mei erau la un pas de Infatuare și trecuseră de mult peste implicați-fățiș-în-viața-amoroasă-a-lui-Will. Fuseseră convinși că, dintr-o clipă în alta, urma să-mi fie smulsă inima din piept de către femeia visurilor mele și abia așteptau spectacolul.

Parcă tocmai pentru a le spori obsesia asta, la întoarcerea de la Vegas, săptămâna trecută, făcusem greșeala să le pomenesc în treacăt că mă simțeam dezinteresat de cele două iubite obișnuite ale mele, Kitty și Kristy. Ambele femei erau mulțumite să ne întâlnim regulat

pentru o partidă de sex fără obligații și nu păreau deranjate una de existența celeilalte — sau de ocazionalele mele flirturi, când se întâmplau —, dar, în ultima vreme, mă simțeam ca și când doar bifam etapele:

dezbrăcat,
pipăit,
futut,
orgasm
(poate și ceva conversație înainte de culcare),
un sărut de noapte bună
și apoi plecam eu sau plecau ele.

Devenise totul prea ușor? Sau, în sfârșit, mă săturasem de sex — numai sex?!

Și de ce naiba mă gândeam la toate astea din nou, *acum*? M-am îndreptat în scaun și mi-am frecat fața cu palmele. Nimic din viața mea nu se schimbase într-o zi. Petrecusem o dimineață plăcută cu Ziggy, atâta tot. *Atâta tot*. Faptul că era dezarmant de sinceră și amuzantă și surprinzător de drăguță n-ar fi trebuit să mă dea peste cap atât de dramatic.

— Deci, despre ce discutam? întrebă Bennett, mulțumindu-i chelnerului când îi așeză un cocteil pe masă.

— Despre reîntâlnirea lui Will cu o veche cunoștință, azi-dimineață, răspunse Max, adăugând apoi în șoaptă: o cunoștință *feminină*.

Sara zise râzând:

— Will s-a văzut cu o femeie azi-dimineață? De ce e asta o noutate?

Bennett ridică o mână:

— Stai, a fost noaptea lui Kitty, nu? Și ai avut o altă întâlnire, dimineață?

Bennett sorbi din cocteil, cu ochii la mine.

De fapt, Kitty era motivul pentru care îi sugerasem Hannei să ne întâlnim dimineața și nu seara: *Kitty* era întâlnirea mea de afaceri de după program. Dar, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât ideea

de a-mi petrece, ca de obicei, marțea cu ea mi se părea mai puțin atrăgătoare.

Am scos un geamăt, iar Max și Sara au izbucnit amândoi în râs.

— Nu-i ciudat că îi cunoaștem cu toții lui Will Calendarul Săptămânal al Partidelor Amoroase?

Max se uită la mine, vesel.

— Te gândești să contramandezi planurile cu Kitty, nu-i așa? Crezi c-o să plătești pentru chestia asta?

— Probabil, am recunoscut.

Kitty și cu mine fuseserăm împreună, cu vreo câțiva ani în urmă, și o sfârșiserăm amiabil, când reieșise că ea își dorea mai mult decât ce-mi doream eu. Însă, când ne-am văzut din nou, într-un bar, acum câteva luni, ea a spus că de data asta voia doar să se distreze. Bineînțeles că fusesem de acord. Era superbă și dornică să facă aproape tot ce voiam eu. Insista, spunând că aranjamentul nostru exclusiv sexual era tare grozav. În realitate, bănuiesc că amândoi știam că mințea: de fiecare dată când contramandam întâlnirea, se arăta nesigură și flămândă de afecțiune următoarea dată când ne vedeam.

Kristy era aproape complet la polul opus. Era mai stăpânită, avea un fetiș — să i se pună căluș, pe care eu nu i-l împărtășeam —, dar nu era împotriva satisfacerii poftelor mele și rareori rămânea peste momentul orgasmului reciproc.

— Dacă ești interesat de fata asta nouă, poate c-ar trebui să termini relația cu Kitty, zise Sara.

— Băi, cum sunteți! am protestat eu, înfigând furculița în salată. Nu e nicio chestie cu Ziggy. Am fost *să alergăm*.

— Și atunci de ce mai discutăm încă despre ea? întrebă Bennett râzând.

L-am aprobat:

— Exact.

Dar știam că încă mai discutam fiindcă eram încordat, iar eu, când sunt încordat, parcă am un soi de firmă luminoasă deasupra.

Sprâncenele îmi stau încruntate, ochii mi se întunecă și vorbesc scurt și repede. Mă transform într-un mitocan.

Iar Max se delectează.

— Oh, mai discutăm încă despre ea, zise englezoiul, pentru că asta îl agasează pe Will, ceea ce e plăcerea mea numărul unu. De asemenea, e al naibii de interesant cât de gânditor a fost azi, după o dimineață cu surioara asta. Will, de regulă, nu dă semne că ar gândi până și-ar prăji creierii.

— Ea e sora mai mică a lui Jensen, le explic eu Sarei și lui Bennett.

— Iar pe sora mai mare a mozolit-o el, când erau puștani, adăugă Max săritor, îngroșându-și accentul pentru efectul dramatic.

— Ce-ți mai place să zgândări omul, am zis eu râzând.

Liv fusese o flamă de moment; abia îmi puteam aminti ce se întâmplase, în afară de niște săruturi fierbinți și apoi de evadarea mea lejeră, când mă întorsesem în New Haven. Prin comparație cu unele dintre relațiile mele de la vremea respectivă, ceea ce se întâmplase cu Liv abia se înregistra pe sexometru.

Ne-au sosit antreurile și am mâncat în tăcere, un scurt timp. Mintea a început să-mi hoinărească. Pe la jumătatea alergării noastre, mă dădusem bătut și mă holbasem la Ziggy. I-am studiat obrajii, buzele, părul moale care i se desprinsese din cocul neglijent și stătea întins pe pielea netedă a gâtului ei. Întotdeauna fusesem deschis în aprecierile mele față de o femeie, dar nu eram atras de orice femeie pe care o vedeam. Așadar, ce anume avea aceasta? Era frumoasă, dar în mod cert nu cea mai frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Era cu șapte ani mai tânără decât mine, necoaptă ca un măr verde și abia ieșea din munca ei să respire. Ce ar fi putut să-mi ofere ea pe care să nu-l fi găsit în altă parte?

Și-a întors capul și m-a surprins; tensiunea dintre noi era palpabilă și derutantă ca naiba. Iar când a zâmbit, i s-a luminat toată fața. Arăta la fel de deschisă ca o ușă de plasă, vara, și, în pofida frigului de afară, ceva mi-a încălzit venele. O veche și familiară poftă. O dorință pe care n-o mai simțisem de nici nu mai știu când, umplându-mi

sângele cu adrenalină și făcându-mă să-mi doresc să fiu eu singurul care să descopere secretele unei anumite fete. Pielea lui Ziggy părea catifelată; buzele îi erau pline și moi, gâtul arăta de parcă n-ar fi purtat niciodată urme de dinți sau de supt. Bestia din mine voia să *se* uite mai îndeaproape la mâinile ei, la gura ei, la sânii ei.

Mi-am ridicat capul când l-am simțit pe Max privindu-mă, în timp ce mesteca dus pe gânduri.

A ridicat furculița, făcând semn spre pieptul meu:

— Tot ce-ți trebuie e o noapte cu fata potrivită. Nu vorbesc despre sex, neapărat. O noapte te-ar putea schimba, tinere…

— Oh, încetează, am gemut eu. Ești un ticălos nenorocit în clipa asta.

Bennett se îndreptă, intrând și el în joc.

— E vorba să găsești femeia care să te pună pe gânduri. Ea va fi cea care-ți va schimba părerea despre toate lucrurile.

Mi-am ridicat mâinile.

— Drăguț din partea voastră, băieți. Dar Ziggy chiar nu e genul meu.

— Care e genul tău? Merge pe picioarele ei? Are păsărică? întrebă Max.

Am râs.

— Cred că ea e pur și simplu prea tânără.

Băieții au mormăit și au dat din cap, înțelegând, dar o puteam simți pe Sara continuând să mă fixeze cu privirea.

— Zi-i! am îndemnat-o.

— Păi, mă gândeam că n-ai găsit pe nimeni care să te facă *să vrei* să sapi mai adânc. Alegi un anumit tip de femeie, un tip despre care știi că se va potrivi cu sistemul tău, cu regulile și cu limitele tale. Nu te-ai plictisit încă? Spui că sora asta…

— Ziggy, o ajută Max.

— Așa. Spui că Ziggy nu e genul tău, dar săptămâna trecută ziceai că te simți dezinteresat de femeile care sunt bucuroase să și-o pună cu tine fără obligații.

Mai luă în furculiță puțin din prânzul ei, ridicând din umeri în timp ce o ducea la gură:

— Poate că ar trebui să reevaluezi *genul tău*.

— N-are nicio noimă. Pot să-mi pierd interesul pentru amantele mele, fără să însemne că trebuie să-mi revizuiesc tot sistemul.

Am continuat să-mi atac mâncarea.

— Deși, într-adevăr, aș avea să-ți cer o favoare.

Sara înghiți, dând din cap.

— Te rog.

— Sperам că poate tu și Chloe ați putea s-o scoateți în oraș? Nu are nicio prietenă pe aici și voi două...

— Desigur, zise ea repede. Abia aștept s-o cunosc.

M-am uitat cu coada ochiului la Max și n-am fost surprins să-l văd mușcându-și buza, cu o figură de motan care a încolțit canarul. Dar Sara trebuie să fi deprins vreun truc de la Chloe și-l ținea din scurt pe sub masă, pentru că, de data asta, a fost neobișnuit de tăcut.

Ai simțit vreodată că oamenii care sunt cei mai importanți pentru tine nu sunt cei pe care îi vezi cel mai des? În ultima vreme, am sentimentul că pur și simplu nu pun suflet pentru ceea ce contează.

Vocea și ochii ei mari, sinceri, când îmi spusese asta, mă făcuseră să mă simt deopotrivă plin și gol pe dinăuntru, o senzație atât de intensă, încât nu-mi dădusem seama dacă fusese durere sau plăcere.

Ziggy voia să îi arăt cum să iasă în oraș și să se poarte la întâlniri, cum să găsească oamenii pe care să-i cunoască mai bine... iar realitatea era că eu nu făceam asta nici măcar pentru mine însumi. Poate că nu eram unul care stătea singur în apartamentul său, dar asta nu însemna că eram fericit.

Cerându-mi scuze, m-am dus la toaletă, mi-am scos telefonul din buzunar și i-am trimis un mesaj, pe numărul de mobil pe care mi-l dăduse.

Proiectul Ziggy a rămas în picioare? Dacă da, sunt disponibil. Alergăm mâine și facem planuri pentru weekendul ăsta. Nu întârzia.

M-am uitat lung la telefon câteva secunde, dar, pentru că ea n-a răspuns imediat, m-am întors la prânzul meu și la prietenii mei.

Însă mai târziu, când am ieșit din restaurant, am observat că aveam un mesaj și am râs, amintindu-mi că Ziggy îmi pomenise ceva despre un telefon cu clapetă, vechi, pe care îl folosea rareori.

GrșozavNugasesctastadespatiu=darosatesun.

*

Cu programele de lucru nebunești ale lui Ziggy, Chloe și Sara, ele nu se puteau întâlni decât în weekend. Dar Slavă Domnului că, până la urmă, au stabilit să se vadă, deoarece, privind-o pe Ziggy alergând în fiecare dimineață cu brațele încrucișate peste piept, începuse să mă doară *pe mine* sânii.

În acea sâmbătă după-amiază, Max stătea la masă, la Blue Smoke, când am ajuns eu, gâfâind și flămând după alergarea mea de zece kilometri. Cum se întâmpla totdeauna în grupul nostru, un plan se formase fără să mișc eu vreun deget, așa că mă trezisem cu un mesaj de la Chloe, care mă anunța că trebuia să-i transmit lui Ziggy să vină la întâlnirea cu ele pentru a lua micul dejun și a face cumpărături, ceea ce însemna că aveam să alerg singur, pentru prima oară după atâtea zile.

A fost în regulă. Ba chiar *bine*. Și, cu toate că alergarea mi se păruse tăcută și ciudat de posomorâtă, Ziggy avea nevoie să iasă din casă și să-și ia niște *lucruri*. Avea nevoie de pantofi sport pentru jogging. Avea nevoie de haine pentru jogging. Ar fi fost bine chiar să-și ia niște țoale corespunzătoare, dacă vorbise serios despre ieșitul la întâlniri, pentru că majoritatea bărbaților erau niște puțoi superficiali care se luau după prima impresie. Ziggy nu era foarte tare la capitolul ăsta, dar, pe de altă parte, nu voiam să-i impun prea multe. Îmi plăcea să mă uit la femei bine îmbrăcate, însă, în mod ciudat, în ceea ce o privea Ziggy, cel mai curios era că pe ea n-o interesau deloc aceste chestiuni. Mă gândeam că probabil ar fi trebuit să rămânem la ceea ce i se potrivea deja.

Fără să-şi ridice capul, Max dădu la o parte teancul de ziare de pe scaunul meu şi-i făcu semn chelneriţei să vină să-mi ia comanda.

— Apă, am zis, folosind şervetelul de hârtie ca să-mi şterg fruntea. Şi poate nişte arahide, deocamdată. Puţin mai târziu o să comand ceva de mâncare.

Max îmi studie hainele şi se întoarse la ziarul lui, întinzându-mi suplimentul Business din *Times*.

— Tu n-ai fost în oraş cu fetele, mai devreme? m-a întrebat.

I-am mulţumit chelneriţei, când mi-a aşezat paharul înainte, şi am băut cu poftă câteva înghiţituri.

— Am dus-o pe Ziggs cu maşina, în dimineaţa asta. Nu eram sigur că ar fi în stare să găsească drumul în afara campusului Columbia.

— Ce cloşcă iubitoare eşti.

— Oh, în cazul ăsta, ar trebui să te informez, iubitor, că Sara i-a trimis din greşeală lui Bennett o poză cu fundul ei.

Aproape că nu-mi plăcea nimic mai mult decât să fac mişto de Max pentru obsesia perversă a lui şi a Sarei cu fotografiile.

Se uită la mine peste marginea ziarului şi faţa i se destinse abia când se prinse că glumeam.

— Labagiule, mormăi.

Am răsfoit suplimentul Business vreo câteva minute, înainte de a-mi îndrepta atenţia spre secţiunea Ştiinţă şi Tehnologie. Îndărătul zidului său de ziare, telefonul lui Max începu să sune.

— Salut, Chloe.

Făcu o pauză, punând ziarul pe masă.

— Suntem doar eu şi Will, mâncăm ceva. Poate Ben are o urgenţă.

Dădu din cap şi apoi îmi întinse telefonul.

L-am luat, surprins.

— Salutare… e totul în regulă?

— Hanna e adorabilă, zise Chloe. Nu şi-a mai cumpărat ceva de îmbrăcat de când era la facultate. Jur că n-o tratăm ca pe o păpuşă, dar e cea mai dulce făptură pe care-am văzut-o vreodată. De ce nu ne-ai făcut cunoştinţă mai devreme?

Am simțit o gheară în piept. Chloe nu fusese prezentă la prânzul la care am vorbit despre Ziggy.

— Știi că nu e o iubită, da?

— Știu, tu doar fuți, mă rog, Will…

Am dat s-o întrerup, dar ea a continuat:

— … doar voiam să te anunț că suntem bine toate trei. Ea pare că s-ar rătăci în Macy's dacă n-am ține ochii pe ea.

— Exact asta am spus și eu.

— OK, asta-i tot. Am sunat ca să văd dacă Max știe pe unde e Bennett. Noi mai facem cumpărături.

— Hei, stai puțin, am spus eu, înainte de a mă gândi propriu-zis la ce voiam să-i cer.

Am închis ochii și mi-am amintit cum alergasem cu Ziggy în ultimele zile. Era o fată relativ zveltă, dar, la naiba, era bine dotată.

— Hmm?

— Dacă tot sunteți la cumpărături, ai grijă ca Ziggy să-și ia niște…

Am aruncat o privire spre Max, asigurându-mă că era absorbit de lectura ziarului, înainte de a șopti:

— Ai grijă să-și ia niște sutiene. De pildă, pentru jogging, știi? Dar poate că și pentru… doar… unele obișnuite. Bine?

Am simțit, mai mult decât am auzit, tăcerea de la capătul celălalt. Era ca de plumb și apăsa pe pieptul meu pe măsură ce stingherealа creștea. Și creștea. Când am ridicat din întâmplare ochii, Max se holba la mine, cu un enorm rânjet batjocoritor.

— Mare noroc ai că nu sunt Bennett, în clipa asta, spuse Chloe, în cele din urmă. Ți-aș zice niște chestii de ți-ar merge fulgii.

— Nicio grijă, e Max aici și pot să te asigur că se bucură de prilej cât pentru amândoi.

Ea râse.

— S-a făcut. Sutien pentru susținerea sânilor supli ai noniubitei tale. Doamne, ești un porc.

— Mersi.

A închis și i-am dat telefonul înapoi lui Max, ocolindu-i privirea.

— Oh, *Victoria*, zise el, năucit. Ai vreun *Secret*? Ai o plăcere deosebită în a le ajuta pe femei să-şi găsească lenjeria potrivită?

— Termină, i-am răspuns râzând.

Expresia lui era de parcă Leeds United ar fi câştigat Cupa Mondială.

— Vine cu mine, când alerg dimineaţa, şi poartă nişte... mă rog. Nu sunt sutiene de sport. Iar sutienul ei face aşa...

I-am arătat spre pieptul meu.

— Ştii, chestia aia ciudată, de zici că-s patru ţâţe? M-am gândit că, dacă tot erau la cumpărături...

Max îşi sprijini bărbia în pumn şi-mi zâmbi.

— Doamne, eşti fără pereche, William.

— Ştii ce părere am eu despre sâni. Nu e de glumă.

Şi n-am mai adăugat că ai lui Ziggy arătau ca de fotomodel.

— Chiar nu e, admise el, ridicându-şi din nou ziarul. Dar îmi place cum te prefaci că nu te excită o fată cu patru ţâţe.

•

O jumătate de oră mai târziu, uşa din spatele lui Max se deschise şi, când m-am uitat, un vălmăşag de păr strălucitor şi de sacoşe de cumpărături venea împleticindu-se spre masa noastră. Max şi cu mine ne-am ridicat, ajutând-o pe Ziggy să-şi aşeze prada pe unul dintre scaune.

Purta un pulover bleu, jeanşi mulaţi, închişi la culoare, şi pantofi fără toc, verzi. Nu se îmbrăcase de parcă tocmai coborâse de pe podiumul de modă, dar era o ţinută confortabilă, stilată. Părul ei era... diferit. Mi-am mijit ochii, studiindu-l în timp ce ea-şi dădea jos geanta de pe umăr. Se tunsese sau poate că doar îl lăsase liber, în loc să-l supună detenţiei cocului ei neglijent. Îi trecea de umeri, era des, drept şi moale. Însă, în pofida schimbării hainelor şi a coafurii ei, arăta, din fericire, tot ca Ziggy: un strop de machiaj, zâmbet strălucitor, pistrui sărutaţi de soare.

I-a întins mâna lui Max, zâmbind:

— Eu sunt Hanna. Tu trebuie să fii Max.

Strângându-i mâna, el zise:

— Îmi pare bine să te cunosc. Nădăjduiesc că ai avut o dimineață plăcută cu cele două femei ţicnite.

— Da, am avut.

Se întoarse spre mine, își încolăci brațele pe după gâtul meu și am încercat să nu gem, când m-a strâns. Îmi plăceau îmbrățișările ei, dar deopotrivă nu le puteam suferi. Erau puternice, aproape sufocante, dar dezarmant de călduroase. După ce mi-a dat drumul, s-a prăbușit pe un scaun.

— Chloe totuși adoră lenjeria. Cred c-am petrecut un ceas numai la raionul ăla.

— Stai să-mi găsesc mutra surprinsă, am murmurat, studiind discret pieptul lui Ziggy, în timp ce îmi reluam locul.

Podoabele arătau fantastic: pline și ridicate. Perfect la locul lor. De bună seamă, își cumpărase și ea niște lenjerie.

— Acestea fiind zise..., Max se ridică, strecurându-și portofelul în buzunarul de la spate. Cred că e timpul să-mi găsesc Panseluța și să văd cât succes au avut investițiile ei de risc. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Hanna.

M-a bătut pe umăr, făcând cu ochiul spre ea.

— Să aveți un prânz plăcut.

Ziggy i-a făcut cu mâna lui Max și s-a întors spre mine, cu ochii mari.

— Uau. Este... *sexy*, nu glumă. L-am cunoscut mai devreme și pe Bennett. Voi trei sunteți precum Clubul Bărbaților Sexy din Manhattan.

— Nu cred că există așa ceva. Și, oricum, chiar crezi că l-am primi pe Max în club? am zis eu, rânjind. Arăți grozav, apropo.

Își ridică iute capul spre mine, cu surprindere în ochi, și am adăugat, grăbit:

— Mă bucur că nu le-ai lăsat pe fete să te acopere cu machiaj. Mi-ar fi lipsit pistruii tăi.

— Ți-ar fi lipsit *pistruii* mei? întrebă ea în șoaptă și am tresărit la cât de îndrăzneț sunase declarația mea. Ce bărbat spune asta? Încerci să mă faci să am un orgasm chiar acum?

Ce! Nu simțeam că aș fi fost prea îndrăzneț. M-am străduit din răsputeri să nu mă uit din nou la pieptul ei, după ce a spus asta. Încă mă obișnuiam cu felul în care ea părea să dea glas oricărui gând îi trecea prin minte. Aruncând o privire spre sacoșele ei de cumpărături, am întors discuția:

— Eu... ăă, se pare că ai cumpărat o mulțime de pantofi sport.

Aplecându-se, a scotocit printre câteva lucruri, iar eu am clipit cu ochii la tavan, ignorând vederea completă a decolteului ei.

— Cred că am luat *tot*, zise ea. N-am mai făcut niciodată cumpărături așa. Liv o să deschidă probabil o șampanie când o să audă.

Când, în sfârșit, mi-am coborât privirea, ochii ei îmi studiau cu atenție fața, gâtul, pieptul, de parcă abia acum mă vedea.

— Ai alergat în dimineața asta?

— Și am dat o tură cu bicicleta.

— Ești disciplinat.

Se aplecă, sprijinindu-și bărbia între palme, și flutură din gene la mine.

— Sportul îți face foarte bine la mușchi, estetic vorbind.

Râzând, i-am răspuns:

— Mă calmează. Mă oprește de la...

Mi-am căutat cuvintele, simțind că mă roșesc pe gât.

— ... de la a fi prost.

— Nu asta ai vrut să spui, zise ea, îndreptându-se în scaun. Te oprește de la ce? Să intri în încăierări prin baruri? Te eliberează de tensiune și de angoasă?

Am hotărât s-o testez puțin. Nu știu de unde-mi venea impulsul ăsta, dar ea era un amestec zăpăcitor de lipsă de experiență și de multă pasiune. Mă făcea să mă simt nechibzuit, un pic tulburat.

— Mă oprește de la a vrea să fut tot timpul.

Ea nici n-a tresărit.

— De ce ai vrea să alergi în loc să fuți?

Își lăsă capul într-o parte, măsurându-mă o clipă.

— De altfel, exercițiile cresc concentrația de testosteron și circulația sangvină. Eu aș zice, mai degrabă, că ai o performanță sexuală mai bună tocmai *pentru că* faci exerciții.

Discuția asta cu ea devenea periculoasă. Era ispititor să mă uit la Ziggy un pic prea lung, deși nu s-ar fi intimidat la inspecția mea. Ci m-ar fi studiat și ea deschis.

— Habar n-am de ce ți-am spus asta, am recunoscut eu.

— *Will*. Eu nu sunt nici virgină, nici o femeie care încearcă să-ți intre în pantaloni. Putem discuta despre sex.

— Hmm, nu sunt sigur că e o idee prea bună.

Mi-am ridicat paharul cu suc și am luat o înghițitură, urmărind-o cum bea niște apă, cu ochii fixați într-ai mei. Nu încerca să-mi intre în pantaloni? Nici măcar un pic?

Aerul dintre noi părea să zbârnâie neauzit. Îmi venea să întind mâna și să-mi trec degetele peste buza ei de jos. În loc de asta, mi-am lăsat sucul pe masă și mi-am strâns mâinile.

— Vreau să spun, a reluat ea, că nu e nevoie să vorbești cu perdea. Îmi place că nu ești un tip care vorbește pe ocolite.

— Întotdeauna ești atât de directă? am întrebat-o.

Ea clătină din cap.

— Cred că asta s-ar putea să fie influența ta. Eu spun o mulțime de lucruri, într-adevăr, dar mă simt mai cu seamă bătută-n cap când sunt cu tine și se pare că nu sunt în stare să tac.

— Nu vreau să taci.

— Tu ai fost întotdeauna atât de fățiș interesat de sex și sincer despre asta. Ești tipul ăsta sexy, afemeiat, care nu se căiește pentru faptul că-i plac femeile. Vreau să spun, dacă am observat asta la tine când aveam doisprezece ani, atunci este *evident*. Sexul e natural. E ceea ce *fac* trupurile noastre. Îmi place că ești așa cum ești.

N-am răspuns, nu știam ce să spun. Ei îi plăcea la mine lucrul pe care toate celelalte femei voiau să-l îmblânzească, însă nu-mi prea convenea faptul că ea avea această impresie despre cine *eram*.

— Chloe a zis că le-ai rugat să mă ducă să-mi cumpăr sutiene.

Mi-am ridicat capul să mă uit în ochii ei tocmai când ei se mutau de la gura mea.

Zâmbetul ei înfatuat se prefăcu într-unul jucăuș.

— Cât de grijuliu din partea ta, Will. Ce drăguț că te-ai gândit la sânii mei.

M-am aplecat să mușc din sandvici, mormăind:

— Nu e nevoie să amintim de conversația aceea. Max mi-a făcut deja mustrarea cuvenită.

— Ești un tip misterios, Expertule Will.

Își ridică meniul, cercetând opțiunile, apoi îl puse din nou pe masă.

— Dar e-n regulă. O să schimb subiectul. Despre ce ar trebui să vorbim?

Am înghițit, privind-o. Nu-mi puteam închipui exemplarul acesta tânăr și lipsit de prefăcătorie în preajma combinației de energie și de echilibru reprezentată de Chloe și Sara.

— Despre orice ați discutat voi, doamnele, astăzi, i-am sugerat.

— Păi, Sara și cu mine am purtat o conversație amuzantă despre cum este să te simți aproape din nou virgină, după ce n-ai făcut sex multă vreme.

Era să mă înec și am tușit zgomotos.

— Uau. Asta-i... nici nu știu să spun ce e asta.

Mă privea, amuzată.

— Serios, totuși. Sunt sigură că nu e la fel pentru bărbați. Dar pentru fete, după o vreme, ești... ca și când virginitatea ar crește la loc, știi? Ca mușchiul într-o peșteră.

— Dezgustătoare imagine.

Ignorându-mă, ea își îndreptă spatele, continuând însuflețită:

— De fapt, e perfectă. Ești om de știință, așa că sigur vei aprecia teoria pe care am dezvoltat-o recent.

M-am lipit cu spatele de scaun.

— Tocmai ai vorbit despre analogia mușchi într-o peșteră. Sincer, sunt un pic speriat.

— Să nu fii! Deci, știi că virginitatea unei fete e socotită cumva sacră?

Am râs.

— Da, am auzit de conceptul ăsta.

Se scărpină în cap, încrețindu-și puțin nasul pistruiat.

— Teoria mea zice așa: Oamenii cavernelor sunt din nou pe val. Toată lumea vrea să citească despre tipul care o leagă pe fată sau care devine violent de gelos dacă — Doamne ferește — ea poartă ceva sexy în afara dormitorului. Femeilor se presupune că le place asta, nu? Ei bine, cred că noua manie o să fie revirginizarea. Or să vrea ca bărbatul lor să se simtă ca și când ar fi primul. Și-ți poți închipui cum or să facă femeile asta?

I-am urmărit ochii devenind din ce în ce mai vioi, în timp ce aștepta de la mine să încerc un răspuns. Ceva din sinceritatea ei, ardoarea cu care trata subiectul îmi strângea o chingă invizibilă sub coaste.

— Cu minciuni? Femeile întotdeauna își închipuie că noi putem citi în Braille cu sculele. Care-i treaba? Eu, pe cuvânt, n-aș ști dacă o fată e virgină, cel puțin dacă nu…

— La început, chirurgical, probabil. Hai să-i zicem „reconstrucția himenului".

Lăsând furculița jos, am gemut:

— Hristoase, Ziggy! Mănânc carne friptă. Poți să nu mai vorbești despre himen pentru vreo…

— Și apoi — bătu ea darabana în masă, accentuând suspansul — toată lumea așteaptă să vadă ce pot face celulele stem pentru noi. Leziunile măduvei spinării, Parkinsonul… nu cred că vor începe cu astea. Știi ce cred eu că va face furori?

— Marginea şezutului meu, am trântit eu, cu faţa imobilă.

— Pariez că va fi reconstrucţia fecioriei.

Am tuşit din nou, zgomotos.

— Dumnezeule. „Fecioria"?

— Ai zis fără „himen", prin urmare, n-am dreptate?

Mai înainte să pot răspunde şi să-i spun că teoria era, de fapt, destul de bună, ea s-a grăbit să continue:

— Se cheltuiesc nişte sume ridicol de mari pentru genul ăsta de lucruri. Viagra pentru virili. Patru sute de forme diferite de sâni falşi. Ce substanţă pare mai naturală? E o lume a bărbaţilor, Will. Femeile n-or să stea să se gândească la faptul că le implantezi *celule care se dezvoltă activ* în *vaginul* lor. La anul, una dintre noniubitele tale îşi va trage un himen regenerat şi îţi va dărui ţie noua ei virginitate.

Se aplecă, prinse paiul între buze şi supse, cu ochii ei cenuşii fixaţi într-ai mei. Şi de la acea privire stăruitoare, jucăuşă mi-am simţit scula întărindu-se puţin. Lăsând paiul, şopti:

— *Ţie*. Şi tu o să apreciezi ce dar e acesta? Ce sacrificiu?

Ochii ei sclipiră şi apoi îşi lăsă capul pe spate şi izbucni în râs. Să fiu al naibii, îmi plăcea fata asta. Îmi plăcea mult.

Aplecându-mă şi sprijinindu-mă în coate, mi-am dres glasul.

— Ziggy, ascultă, pentru că e important ce-ţi spun. O să-ţi împărtăşesc din înţelepciunea mea.

Îşi îndreptă spatele, mijindu-şi conspirativ ochii.

— Regula numărul unu deja am punctat-o: nu suna niciodată pe cineva înainte de răsăritul soarelui.

Buzele schiţară un mic zâmbet vinovat.

— Corect. Pe-asta am ţinut-o minte.

— Şi regula numărul doi, am zis eu, clătinând uşor capul. Nu discuta niciodată despre reconstrucţia himenului la masa de prânz. Sau… niciodată.

Râse cu poftă şi apoi se dădu la o parte, când chelneriţa îi aduse mâncarea comandată.

— Nu te pripi să ridiculizezi. Asta-i o idee de un miliard de dolari, finanțistule. Dacă o să aterizeze pe biroul tău curând, o să-mi mulțumești pentru informații.

Se repezi la salata ei, luând o îmbucătură enormă și am făcut un efort să nu o studiez. Nu semăna cu niciuna dintre fetele pe care le știam. Era drăguță — de fapt, chiar frumoasă —, dar nu era ponderată sau reținută. Era zăpăcită, încrezătoare și atât de naturală, încât aproape că făcea restul lumii să pară monocromatic. Nu știam dacă măcar pe ea se lua în serios, dar în mod cert nu se aștepta s-o fac eu.

— Care e cartea ta preferată? am întrebat-o, venindu-mi din senin ideea.

Ea își supse buza de jos și a trebuit să-mi cobor ochii în sandviciul meu, culegând bucățelele crocante de carne de pe margini.

— O să sune ca un clișeu.

— Sincer, mă îndoiesc, dar spune-mi.

Se aplecă spre mine și șopti:

— *Scurtă istorie a timpului.*

— Hawking?

— Bineînțeles, a zis ea, aproape jignită.

— Asta nu e clișeu. Clișeu ar fi fost dac-ai fi zis *La răscruce de vânturi* sau *Micuțele doamne.*

— Pentru că sunt femeie? Dacă te-aș fi întrebat eu pe tine și tu ai fi răspuns Hawking, ar fi fost clișeu?

Am chibzuit puțin. M-am imaginat declarând că preferata mea era cartea respectivă și primind câteva replici de genul *Bineînțeles, bătrâne*, de la prietenii mei de la doctorat.

— Probabil.

— Atunci e o tâmpenie, dacă e clișeu pentru tine, dar nu și pentru mine, doar pentru că eu am un vagin. Oricum, zise ea, dând din umeri și vârându-și o bucată mică de salată în gură, am citit-o când aveam doisprezece ani și...

— *Doisprezece?*

— Mda, și m-a dat peste cap. Nu atât pentru ceea ce spunea — pentru că nu cred c-am înțeles totul la vremea aceea —, ci mai degrabă pentru că gândise astfel. Că existau oameni care își petreceau viața încercând să explice lucrurile astea. Mi-a deschis o întreagă lume înainte.

Dintr-odată, închise ochii, trăgând aer în piept, și zâmbi un pic vinovată, iar când îi redeschise spuse:

— Ți-am împuiat capul cu vorbăria mea.

— Da, dar în ultima vreme *întotdeauna* vorbești prea mult.

Făcându-mi repede cu ochiul, se aplecă să-mi șoptească:

— Dar poate că îți cam place?

Pe nepusă masă, mintea mi-a fost invadată de fantezia gâtului ei arcuit, a gurii ei deschise într-o rugăminte răgușită, în timp ce eu îmi plimbam limba de la adâncitura dintre claviculele ei până la maxilar. Mi-am imaginat unghiile ei înfigându-se în umerii mei, durerea ascuțită și... am clipit să-mi revin, ridicându-mă și împingându-mi scaunul înapoi atât de repede, încât am lovit scaunul din spate. Mi-am cerut iertare bărbatului care stătea acolo, m-am scuzat la Ziggy și practic am rupt-o la fugă spre toaletă.

Am încuiat ușa în urma mea și m-am răsucit să-mi privesc fața în oglindă.

— Ce mama dracului a fost asta, Sumner?

M-am aplecat, stropindu-mi fața cu apă rece.

Apucându-mă strâns de marginile chiuvetei, m-am uitat din nou în oglindă.

— A fost doar o imagine. Nimic altceva. E o copilă dulce. E drăguță. Dar, unu: e sora lui Jensen. Doi: e sora lui Liv și tu practic i-ai tras-o pe uscat lui Liv, când avea șaptesprezece ani. Cred că ți-ai încasat deja cecul de Încurcat-cu-o-Soră-Bergstrom. Și trei...

Mi-am aplecat capul și am tras adânc aer în piept.

— Trei. Porți pantaloni de trening pe lângă ea prea des ca să ai fantezii sexuale fără ca ea să observe. Pune capac. Du-te acasă, sun-o pe Kitty sau pe Kristy, aranjează de-o felație, ia-ți liber restul zilei.

Când m-am întors la masă, Ziggy aproape că-şi terminase salata şi se uita la trecători. Şi-a ridicat capul, când m-am aşezat, cu îngrijorarea întipărită pe fiecare trăsătură a chipului.

— Probleme cu stomacul?

— Ce? Nu. Nu, a trebuit… să sun pe cineva.

Rahat. Asta a fost de tot rahatul. Am tresărit şi apoi am oftat.

— Probabil chiar ar trebui să plec, Ziggs. Sunt aici de vreo două ceasuri şi plănuisem să rezolv câteva lucruri, în după-amiaza asta.

La dracu'. Asta a sunat şi mai de rahat.

Ea şi-a scos portofelul din poşetă şi a aşezat pe masă câteva bancnote de cinci dolari.

— Bineînţeles. Doamne, şi eu am o grămadă de lucruri de făcut. Îţi mulţumesc foarte mult că ne-am întâlnit aici. Şi îţi mulţumesc pentru că mi-ai făcut lipeala cu Chloe şi Sara.

Cu încă un zâmbet, se ridică, îşi puse poşeta pe umăr, îşi adună sacoşele de cumpărături şi porni spre uşă.

Părul ei ca nisipul strălucea şi îi ajungea aproape până la brâu. Mergea cu spatele drept şi pas hotărât. Fundul ei arăta absolut fenomenal în jeanşii pe care-i purta.

Fir-ar să fie, Will! Eşti varză.

Trei

Treaba asta cu alergatul nu devenea deloc mai ușoară.

— Treaba asta cu alergatul o să devină mai ușoară, insista Will, privind în jos la mine, căzută fără vlagă la pământ. Ai puțină răbdare.

Am smuls câteva fire cafenii de iarbă din gheață, mormăind pentru mine ce putea face mai exact Will cu răbdarea lui. Era devreme, cerul era încă întunecat și plumburiu, și nici măcar păsările nu păreau dornice să se aventureze din cuibușor pe-afară, în ger. Alergaserăm împreună aproape în fiecare dimineață, în ultima săptămână și jumătate, iar eu aveam febră musculară în locuri pe care nici nu știam că le posed.

— Și nu mai face pe copilul mofturos, adăugă el.

Ridicându-mi privirea la el, mi-am mijit ochii:

— Ce-ai zis?

— Am spus să-ți miști fundul de acolo.

M-am ridicat, târându-mi picioarele câțiva pași, apoi începând să alerg ca să-l prind din urmă. A aruncat o privire spre mine, evaluându-mă.

— Încă înțepenită?

Am ridicat din umeri.

— Puțin.

— La fel de înțepenită cum erai vineri?

Am cântărit în minte, rotindu-mi umerii și întinzându-mi brațele deasupra capului.

— Nu chiar.

— Și în piept mai simți — cum ai zis tu — de parcă ți-a înmuiat cineva plămânii în benzină și le-a dat foc?

M-am uitat urât la el.

— Nu.

— Vezi? Iar săptămâna viitoare o să-ți fie și mai ușor. Iar în săptămâna de după, vei dori să alergi la fel de mult cum îți dorești uneori să mănânci ciocolată.

Am dat să-i spun o minciună, dar m-a redus la tăcere cu o privire atotcunoscătoare.

— Săptămâna asta o să sunăm și o să facem rost de cineva pentru tine, care să te țină pe pistă, și nici n-o să-ți dai seama când...

— Cum adică „o să facem rost de cineva" pentru mine?

Am trecut la alergare ușoară și mi-am lungit pasul, potrivindu-l cu al lui.

El mi-a aruncat o privire scurtă.

— Cineva care să alerge cu tine. Un fel de antrenor.

Copacii desfrunziți reușeau totuși să ne izoleze, pentru că, deși puteam vedea partea de sus a clădirilor și conturul orașului în depărtare, zgomotele sale păreau la kilometri distanță. Picioarele noastre tropăiau peste frunzele căzute și pietrișul de pe alee, care se îngusta doar cât să mă oblige să-mi ajustez pașii. Alergam umăr la umăr cu el, destul de aproape cât să-i simt mirosul — de săpun, mentă și un vag iz de cafea — învăluindu-i pielea.

— Nu înțeleg, de ce nu pot să alerg cu tine?

Will râse, descriind cu brațul un arc, de parcă răspunsul era suspendat în aer, în jurul nostru.

— Asta nu e alergare adevărată pentru mine, Ziggs.

— Păi, firește că nu e; abia de facem *pas alergător*.

— Nu, vreau să spun că eu ar trebui să mă antrenez.

M-am uitat cu înțeles la picioarele noastre și înapoi la fața lui.

— Ăsta nu e antrenament?

El râse din nou.

— Particip la Sprintul Ashland, în primăvară. Îmi trebuie mai mult de doi kilometri și jumătate de alergare, câteva zile pe săptămână, ca să fiu pregătit.

— Ce e Sprintul Ashland? am întrebat.

— Un triatlon, lângă Boston.

— Oh.

Ritmul pașilor noștri răsuna în capul meu și mi-am simțit membrele încălzite și sângele pompând prin corp. Nu era chiar neplăcut.

— Atunci o să particip și eu cu tine.

El se uită la mine, cu ochii mijiți și un zâmbet în colțul gurii.

— Știi măcar ce e ăla un triatlon?

— Bineînțeles că știu. O cursă cu înot, alergare și împușcat un soi de urs.

— Ai ghicit, a zis el, cu față imobilă.

— Bine, luminează-mă, Expertule. Mai exact, cât e de lung triatlonul ăsta al bărbăției?

— Depinde. Există distanțe de sprint, de curse medii, curse lungi și de ultradistanță. Și niciun urs, tărtăcuță. Înot, alergat, *bicicletă*.

Am ridicat din umeri, ignorând arsura puternică din pulpe când am ajuns pe o pantă.

— Și tu pe care o faci?

— Media.

— OK, am zis. Nu sună prea rău.

— Asta înseamnă că înoți vreun kilometru și jumătate, mergi cu bicicleta vreo patruzeci și apoi alergi pe ultimii zece.

Petalele încrederii mele înfloritoare s-au ofilit puțin.

— Oh.

— Și de aceea nu pot să rămân aici, adulmecând pe urmele iepurașilor, cu tine.

— Hei! am protestat eu și l-am împins destul de tare cât să se împleticească.

A râs, recăpătându-și echilibrul, după care m-a privit zâmbind larg.

— Întotdeauna ai fost atât de ușor de înfierbântat?

Mi-am ridicat sprâncenele, iar el a făcut ochii mari.

— Nimic, lasă, a gemut el.

*

Soarele a răzbătut în sfârșit printre umbre, când am încetinit la pas. Obrajii lui Will erau îmbujorați de ger, iar vârfurile părului său se cârlionțau de sub fes. Un început de barbă îi acoperea maxilarul și m-am trezit studiindu-l, încercând să împac persoana de dinaintea mea cu tipul pe care crezusem că mi-l amintesc atât de bine. Era atât de *bărbat* acum. Pariez că se putea bărbieri de două ori pe zi și tot avea obrazul aspru la cinci după-amiaza. Mi-am ridicat privirea la timp ca să-l prind holbându-se la pieptul meu.

M-am ferit să-i întâlnesc ochii, dar el mi-a ignorat încercarea de a-i redirecționa atenția.

— Urăsc să întreb ceea ce este deja evident, dar la ce te uiți?

Și-a lăsat capul într-o parte, studiindu-mă dintr-un unghi diferit.

— Sânii tăi arată altfel.

— Nu că sunt grozavi?

I-am luat pe fiecare într-o palmă.

— După cum știi, Chloe și Sara m-au ajutat să-mi aleg sutiene noi. Sânii au fost întotdeauna o problemă pentru mine.

Will a făcut ochii mari.

— Sânii nu sunt niciodată o problemă pentru nimeni. Niciodată.

— Zice bărbatul lipsit de o pereche. Sânii sunt funcționali. Atâta tot.

Se uită la mine, cu înflăcărare sinceră în ochi.

— Să fiu al naibii, chiar sunt. Își fac treaba.

Am râs, protestând:

— Nu sunt funcționali pentru *tine*, băiat de frăție.

— Pe pariu?

— Vezi, problema cu sânii e că, dacă ai unii mari, nu poți niciodată să arăți suplă. Capeți bășici pe umeri de la bretelele sutienului și te doare spatele. Și, cel puțin dacă nu îi folosești pentru scopul lor natural, stau totdeauna în drum.

— În drumul *cui*? Al mâinilor mele? Al feței mele? Nu blasfemia.

Își ridică ochii la cer:

— N-a vrut să spună asta, Doamne. Zău.

Ignorându-l, am zis:

— De aceea mi-am făcut o operație de micșorare, când am împlinit douăzeci și unu de ani.

Expresia i s-a metamorfozat într-una îngrozită. Ai fi zis că i-am spus cum am făcut o extraordinară tocăniță din bebeluși și limbi de cățel.

— De ce naiba ai vrut să faci asta? E ca și când Dumnezeu ți-a dat un dar minunat și tu i-ai tras un șut în coaie.

Am râs:

— Dumnezeu? Credeam că ești agnostic, Profesore.

— Sunt. Dar, dacă aș putea să-mi vâr fața între niște țâțe perfecte ca ale tale, aș putea fi în stare să-l găsesc pe Iisus.

Am simțit că mi se încălzesc obrajii.

— Pentru că Iisus trăiește bineînțeles în decolteul meu?

— Acum, nu. Sânii tăi sunt acum prea mici, ca el să se mai simtă confortabil acolo.

Clătină din cap, iar eu nu mă mai puteam opri din râs.

— Așa de egoistă, Ziggy, zise el, zâmbind atât de larg, încât chiar m-am împiedicat.

Amândoi ne-am întors brusc, la auzul unei voci:

— Will!

M-am uitat de la roșcata sprintenă care alerga spre noi la Will și înapoi.

— Bună! zise el fâstâcit, făcându-i cu mâna, în timp ce trecea pe lângă noi.

Ea se întoarse, alergând cu spatele și strigându-i:

— Nu uita să mă suni. Mi-ești dator cu o marți.

Îi dărui un mic zâmbet cochet, înainte de a se îndepărta, alergând pe alee.

Am așteptat o explicație, dar n-a venit. Will își încleștase maxilarul, ochii nu-i mai erau zâmbitori, ci ațintiți la traseul de dinaintea noastră.

— Era drăguță, am încercat eu.

Will dădu din cap.

— E o prietenă?

— Da. Ea e Kitty. Noi... ne vedem.

Ne vedem. *Sigur*. Petrecusem destul timp în campusul colegiului ca să știu că în nouăzeci și cinci la sută dintre cazuri expresia *ne vedem* este codul băieților pentru *ne-o tragem*.

— Deci nu e cineva pe care mi-ai prezenta-o ca pe o iubită.

Ochii lui se întoarseră iute la mine.

— Nu, zise el, arătând aproape ca și când l-aș fi jignit. În mod cert nu ca pe o iubită.

Am mers în tăcere alte câteva clipe și m-am uitat îndărăt peste umăr, dintr-odată înțelegând. Ea era o noniubită.

— Sânii ei erau... *uau*. În mod clar ea-l cunoaște pe Iisus.

Will a izbucnit în hohote de râs și m-a luat cu brațul pe după umeri.

— Hai să spunem doar că, pe ea, găsirea religiei o costă o grămadă de bani.

*

Mai târziu, când am terminat de alergat, iar Will făcea exerciții, stând pe pământ, lângă mine, întinzându-și mâinile spre degetele de la picioare, am tras cu ochiul la el și am zis:

— Știi, am o petrecere, diseară.

Şi apoi am tresărit. Pe sub pantalonii lui de trening, puteam vedea muşchii coapsei ieşiţi în relief şi aproape că nu l-am auzit când a întrebat:

— O petrecere?

— Mda. E un soi de petrecere... la serviciu, ştii? Adică, nu chiar. Aşa, un mixt social, o reuniune interdepartamentală. Nu mă duc niciodată la astea, dar, în ideea de a nu muri singură, înconjurată de pisici sălbăticite, m-am gândit să încerc. E joi seara, deci sunt sigură că n-o să fie un mare dezmăţ.

El râse, clătinând din cap şi schimbându-şi poziţia.

— E la Barul Ding Dong.

M-am oprit puţin, muşcându-mi buza.

— Pe bune, ăsta nu e un nume inventat?

— Nu, e un local pe Ninth Avenue.

Îşi duse o mână la faţă, scărpinându-se în barbă şi gândindu-se.

— Nu este departe de biroul meu, de fapt. Max şi cu mine mai mergem, câteodată.

— Păi, acolo se duc şi nişte colegi de-ai mei de la muncă şi, de data asta, când m-au întrebat dacă vin şi eu, am spus că da, iar acum îmi dau seama că sunt obligată măcar să trec pe acolo şi să văd despre ce e vorba, şi, cine ştie, poate c-o să fie distractiv.

S-a uitat pieziş la mine, printre genele lui dese.

— Ai respirat măcar o dată în timpul frazei ăsteia lungi?

— Will! am zis brusc, uitându-mă la el. Vrei *să vii*[3] diseară?

El chicoti, clătinând din capul aplecat, în timp ce se întindea spre vârfurile picioarelor.

Mi-a luat o secundă ca să înţeleg de ce râdea.

— Uh, perversule.

Am gemut şi l-am îmbrâncit în umăr.

— Ştii ce vreau să spun. Vrei să vii *cu mine*?

Îşi ridică ochii, auzind cum mă plesnesc cu palma peste frunte.

---

3 Joc de cuvinte: *to come* înseamnă a veni, dar şi a ejacula.

— Oh, Doamne, e mai rău! Trimite-mi doar mesaj dacă ești interesat să vii.

Am scuturat din cap, întorcându-mă și pornind pe alee spre blocul meu și practic dorindu-mi ca aleea să mi se despice sub picioare și să mă transporte în Narnia.

— Las-o baltă!

— Îmi place când mă rogi să vin! strigă el după mine. Abia aștept să vin diseară, Ziggy! Să vin pe la opt? Sau vrei să vin pe la zece? Poate o să vin în ambele dăți?

I-am arătat degetul și am continuat să merg pe alee. Slavă Domnului că nu-mi putea vedea zâmbetul.

Patru

Îmi amorțiseră picioarele stând la computer toată ziua și, în afară de asta, aveam o poftă nebună să mă duc la Barul Ding Dong — n-aș fi crezut vreodată c-o să ajung să spun asta — să mă așez lângă Ziggy la bar și doar... să mă relaxez. De mult nu mă mai simțisem atât de bine cu o femeie fără să ne dezbrăcăm.

Din păcate pentru mine, cu cât petreceam mai mult timp cu Ziggy, cu atât mai mult îmi doream să transform situația în ceva care să implice dezbrăcatul. Și ăsta mi se părea un abandon, de parcă mintea și corpul meu preferau să recadă în familiarul confort al sexului decât să rămână pe teritoriul emoțiilor adânci. Ziggy mă presa, chiar dacă n-o știa; mă făcea să mă gândesc la toate, de la motivul pentru care îmi făceam meseria până la acela pentru care continuam să mă culc cu femei pe care nu le iubeam. Trecuse o veșnicie de când simțisem că vreau să preiau controlul asupra istoriei sexuale a cuiva și să-l rescriu în totalitate, cu mâinile mele, cu scula și cu gura. Dar, în ceea ce o privea pe Ziggy, nu puteam să-mi dau seama dacă aveam această dorință, deoarece sexul ar fi fost mai ușor

decât modul în care îmi sucea mințile sau pentru că voiam să mă sucească în diferite feluri complet.

Așa că am păstrat distanța până la vreo zece, ca s-o forțez să socializeze și să-și petreacă timpul cu prietenii de la laboratorul ei. Când am sosit, am zărit-o la bar fără mare dificultate și m-am strecurat până lângă ea.

— Salutare, doamnă! Vii des pe aici?

Ea mi-a zâmbit radioasă, cu ochii luminați de bucurie.

— Salutare, Expertule Will!

După o pauză încărcată de o ciudată inspectare reciprocă, ea zise:

— Mersi că ai ven... că te-ai arătat.

Reținându-mi un hohot de râs, am întrebat-o:

— Ai luat cina?

A dat din cap.

— Am fost la un local cu specific pescăresc, pe strada asta, puțin mai departe. Am mâncat midii pentru prima oară după nu știu câți ani.

Când m-am strâmbat, m-a îmbrâncit în joacă.

— Nu-ți plac midiile?

— Urăsc fructele de mare.

Se aplecă spre mine, șoptind:

— Ei bine, au fost *delicioase*.

— Sunt sigur. Flasce și greu de mestecat, cu gust de apă de ocean murdară.

— Mă bucur să te văd, zise ea, schimbând abrupt subiectul.

Dar n-a dat înapoi, când m-am uitat întrebător la ea.

— În afara alergării, știi.

— Păi, mă bucur să fiu văzut.

S-a uitat la ochii mei, la obraji, la buze, zăbovind un lung moment, înainte de a-mi reîntâlni privirea.

— Focul mocnit din privirile tale s-ar putea să mă ucidă, în cele din urmă, Will. Iar partea cea mai bună e că am impresia că habar n-ai că te uiți la femei în felul ăsta.

Am clipit nedumerit.

— Ce anume?

— Cu ce vă servesc? întrebă barmanul, făcându-ne pe amândoi să tresărim, când trânti două suporturi de pahare de carton în faţa noastră şi se aplecă spre noi.

Se părea că prietenii lui Ziggy de la laborator plecaseră, iar Din Dong era neobişnuit de liniştit; de regulă, barmanii de aici îmi luau comanda de la jumătatea tejghelei, în timp ce turnau bere pentru altcineva.

— Guinness, am zis şi am adăugat: Şi un Johnny Gold.

Barmanul se uită la Ziggs.

— Ceva pentru tine?

— Încă un ceai cu gheaţă, te rog.

Sprâncenele lui se ridicară şi îi zâmbi.

— Asta-i tot ce vrei, iubito?

Ziggy râse, ridicând din umeri.

— Ceva mai tare, şi aş adormi într-un sfert de oră.

— Sunt sigur că sunt multe lucruri tari aici, în spate, care te-ar putea ţine trează cu orele.

La acestea, m-am tras înapoi, uitându-mă la Ziggy ca să-i observ reacţia. Dacă ar fi părut oripilată, ar fi trebuit să-i tăbăcesc fundul tipului.

Ea râse, fără să-şi dea seama de nimic şi stingheritã pentru a fi fost luată la ochi ca nebăutoare într-un bar, învârtind suportul de pahar din faţa ei.

— Vrei să spui o cafea cu Bailey's sau ceva de genul ăsta?

— Nu, zise el, sprijinindu-se pe coate în faţa ei. Aveam altceva în minte.

— Adu-i ceaiul şi atât, am intervenit eu, simţind că presiunea sângelui meu crescuse fulgerător.

Cu un zâmbet afectat, el se ridică şi plecă să ne aducă băuturile.

Am simţit-o pe Ziggy că se uită la mine şi am înşfăcat un şervеţel ca să am ceva pe care-l să-l sfâşii sărguincios.

— Ce-a fost cu tonul ăla sever, Will?

Am răsuflat pe gură.

— Adică, nu m-a văzut, stând aici cu tine? Era grămadă peste tine. Ce nesimțit.

— Luându-mi comanda? întrebă ea, cu o privire nedumerită. Ce *nemernic*.

— Bătea apropouri, i-am explicat eu. Fără îndoială îl aperi.

— Fără îndoială glumești.

— „Ceva tare în spatele barului care te poate ține trează cu orele"?

Gura ei formă un mic *o*, când păru să-și dea seama, apoi zâmbi.

— Nu ăsta e scopul micului nostru proiect? Să capăt mai multe apropouri în viață?

Barmanul se întoarse și așeză băuturile înaintea noastră, făcându-i cu ochiul lui Ziggy, înainte de a se îndepărta.

— Presupun, am bombănit eu, sorbind din bere.

Am văzut-o stând un pic mai dreaptă și răsucindu-se pe scaunul înalt, cu fața la mine.

— Nu vreau să schimb subiectul, dar m-am uitat la niște filme porno, aseară.

M-am înecat, am dat să pun berea jos pe marginea rotunjită a tejghelei și abia am prins-o înainte să se verse pe mine. Chiar și așa, câteva picături au sărit peste buza paharului, drept în poala mea.

— Hristoase, Ziggs, ai *zero* cenzură.

Am înșfăcat un pumn de șervețele și mi-am șters pantalonii.

— Tu nu te uiți la filme porno?

M-am holbat la paharul de whisky și l-am dat peste cap, înainte de a recunoaște:

— Ba da.

— Și atunci de ce e ciudat ce am făcut eu?

— Nu e ciudat că te-ai uitat, ci e ciudat că începi o conversație cu asta. Eu... încă mai fac eforturi să mă obișnuiesc. Înainte de Proiectul Gagică Trăsnet, te știam doar ca pe sora mezină prostuță. Acum

eşti... femeia asta care se uită la filme porno, care şi-a făcut operaţie de micşorare a sânilor şi dezvoltă teorii despre reconstrucţia himenului. E o schimbare.

Pe lângă faptul că te găsesc aproape irezistibilă, am adăugat în minte.

Ea flutură din mână la explicaţiile mele.

— Oricum, am o întrebare.

M-am uitat la ea cu coada ochiului.

— Da?

— Femeile chiar fac gălăgia aia în pat?

Am înţepenit, rânjind la ea.

— *Care* gălăgie, Ziggy?

Nu păru să-şi dea seama că o luam clar peste picior şi închise ochii, şoptind:

— Cum ar fi „Oh, oh, Wiiill, am nevoie de scula ta" şi „Mai tare, mai tare, oh Doamne, fute-mă, masculul meu feroce"... şi aşa mai departe.

Vocea îi coborâse, devenind un murmur, şi, spre groaza mea, am simţit cum mi se scoală. Din nou.

— Ăă, unele, da.

Ea izbucni în râs.

— E ridicol!

M-am străduit să-mi reţin un zâmbet. Îmi plăcea încrederea ei naturală chiar şi vizavi de un subiect în care bănuiam că avea puţină experienţă.

— Poate că *într-adevăr* au nevoie de scula mea. Nu ţi-ar plăcea să doreşti un tip atât de tare încât să ai *nevoie* de scula lui?

Luă o înghiţitură lungă din ceaiul ei cu gheaţă, chibzuind la asta.

— De fapt, da. Nu cred că am dorit vreodată un tip atât de mult încât să mă rog de el. O prăjiturică? Da. O sculă? Nu.[3]

— Trebuie să fi fost o prăjiturică dată naibii.

---

3 Joc de cuvinte creat pe analogia *cookie* (prăjiturică) şi *cock* (penis).

— Oh, a fost.

Râzând, am întrebat:

— Ce film ai văzut?

— Ăă.

Își ridică ochii în tavan. Fără să roșească, fără nicio urmă de stinghereală, cât de mică.

— *Zburdalnicii studenți boboci*? Cam așa ceva. O mulțime de fete de facultate făcând sex cu o mulțime de băieți de facultate. A fost cumva fascinant, să spun drept.

Am tăcut, pierzându-mă în gânduri pe o rută ciudată, mergând de la amicii de la facultate la munca lui Ziggy în laborator, la speranța lui Jensen că ea avea să-și facă noi prieteni, la barmanul care se dăduse la ea chiar în fața mea, până la mădularul meu încă în erecție.

— La ce te gândești? mă întrebă ea.

— La nimic.

Își lăsă ceaiul jos și se răsuci în scaun să mă privească în față.

— Cum e posibil? Cum pot bărbații să spună că nu se gândesc la nimic?

— Nu mă gândesc la nimic concret, așa e mai bine? am explicat eu.

— Vorbeam despre porno și tu nici măcar nu te gândești la sex?

— În mod ciudat, nu, am răspuns eu. Mă gândesc la cât de naivă și de dulce ești tu. Mă întreb ce m-am înhămat să fac aici, când am zis c-o să te ajut să înțelegi cum merg lucrurile în lumea întâlnirilor. Mă tem că o să te transform în cea mai vulnerabilă bombă din istoria planetei.

— Te-ai gândit la *toate* astea adineauri?

Am dat din cap.

— Uau. *Asta* e concret, nu glumă.

Vocea îi coborâse și-i devenise catifelată. Cumva, la fel ca vocea ei dinainte, prefăcută, de porno, dar folosind cuvinte adevărate și emoții adevărate. Însă, când m-am uitat la ea, privea afară pe fereastră.

— Totuși, nu sunt naivă și dulce, Will. Știu ce vrei să spui, dar întotdeauna am fost cumva obsedată de sex. Îndeosebi de mecanica

lui. Întrebându-mă de ce chestii diferite au efect pentru oameni diferiți. De ce unora le place sexul într-un fel și altora în alt fel. Ține de anatomie? Ține de psihologie? Corpurile noastre sunt cu adevărat organizate atât de diferit? Lucruri dintr-astea.

Literalmente nu știam cum să răspund, așa că am băut. Eu nu mă gândisem niciodată la lucrurile astea, preferând în schimb să încerc pur și simplu orice și tot ce voia femeia cu care eram, dar am descoperit că îmi plăcea mult faptul că Ziggy medita la toate acestea.

— Însă, în ultima vreme, am cam înțeles ce îmi place *mie*, recunoscu ea. E amuzant, dar e greu când nu ai cum să-ți dai seama din experiența personală. De aici, filmele porno.

Sorbi îndelung, apoi zâmbi la mine. În urmă cu două săptămâni, dacă Ziggy mi-ar fi spus așa ceva, aș fi fost stânjenit că vorbea atât de deschis despre lipsa ei de experiență. Acum descopeream că voiam s-o protejez, măcar puțin.

— Nu pot să cred că încurajez conversația asta, dar... mă tem că filmele porno îți dau o falsă idee despre cum ar trebui să fie sexul.

— Cum așa?

— Pentru că sexul pe care îl vezi în filmele porno nu e foarte realist.

Râzând, mă întrebă:

— Vrei să spui că majoritatea bărbaților nu au o țeavă de tun în chiloți?

De data asta, nu m-am înecat.

— Asta e o deosebire, da.

— Am mai făcut sex înainte, Will. Însă fără prea multă variație. Pornografia e o metodă bună de a vedea ce atinge coarda sensibilă, dacă înțelegi ce spun.

— Mă surprinzi, Ziggy Bergstrom.

Nu mi-a răspuns, câteva clipe lungi.

— Nu așa mă cheamă, știi.

— Știu. Dar așa îți spun eu.

— O să-mi spui întotdeauna „Ziggy"?

— Probabil. Te deranjează?

Ridică din umeri, răsucindu-se din nou pe scaunul ei, cu fața la mine.

— Poate, puțin. Vreau să zic, nu mi se mai potrivește. Doar ai mei îmi mai spun așa. Nu și prietenii.

— Nu mă gândesc că ești un copil, dacă de asta îți faci griji.

— Nu, nu-i vorba de asta. Toată lumea se maturizează și învață cum să fie adult. Eu mă simt de parcă am știut mereu cum să fiu un adult și acum tocmai învăț cum să fiu copil. Poate că Ziggy a fost numele meu de adult. Poate că vreau să-mi dau un pic frâu liber.

Am ciupit-o de ureche, iar ea a chițăit și s-a tras deoparte.

— Deci începi să-ți dai frâu liber fanteziilor uitându-te la filme porno?

— Exact.

Îmi studie profilul.

— Pot să te întreb niște chestii personale?

— Acum ai nevoie de permisiunea mea?

Ea chicoti, îmbrâncindu-mă în umăr.

— Vorbesc serios.

Am împins puțin paharul gol de bere pe blat și m-am întors ca s-o privesc în ochi.

— Poți să mă întrebi orice dacă-mi mai cumperi o bere.

Ea ridică mâna, atrăgând imediat atenția barmanului. Arătându-i cu mâna spre pahar, zise:

— Încă o Guinness.

După care se întoarse iarăși spre mine.

— Ești gata?

Am dat din umeri.

Aplecându-se, mă întrebă:

— Bărbaților chiar le place analul, nu-i așa?

Am închis ochii o fracțiune de secundă, stăpânindu-mi un hohot de râs.

— I se zice doar anal. Nu analul.

— Le place? repetă ea.

Suspinând, mi-am frecat fața. Oare chiar voiam să intru în amănuntele astea cu ea?

— Bănuiesc. Adică, da.

— Deci tu ai făcut-o?

— Pe bune, Ziggy?

— Și nu te gândești la cum ești înăuntrul...

Am ridicat o mână:

— Nu.

— Nici măcar nu știi ce voiam să zic!

— Ba da. Te cunosc, Ziggy. Știu *exact* ce voiai să zici.

Se strâmbă, întorcându-se spre televizorul de deasupra barului, unde baschetbaliștii de la Knicks îi învingeau pe cei de la Heat.

— Bărbații își pot decupla creierele. Nici măcar nu pricep cum fac asta.

— Înseamnă că n-ai avut parte de sexul care să merite să-ți decuplezi creierul.

— Bănuiesc că *tu* îți decuplezi creierul chiar și pentru sexul mediocru.

Râzând, am recunoscut:

— Probabil. Vreau să spun, tu ai mâncat midii la cină. Astea-s ca... un rahat de mare musculos și greu de mestecat. Și totuși mi-ai putea face o felație, fără ca eu să mă gândesc la cum tu tocmai ai înghițit midii.

Am deslușit o ușoară îmbujorare în obrajii ei.

— Te-ai gândit la minunatele mele abilități de a face o felație.

M-am holbat la ea.

— Eu... ce?

Începu să râdă, clătinând din cap la mine.

— Vezi? Ai rămas deja fără grai și încă n-am făcut nimic. Bărbații sunt atât de simpli.

— Ce-i drept. Bărbații ar fute orice orificiu ar putea.

— Orice orificiu care ar putea fi futut.

Întorcându-mă cu fața la ea, am întrebat:

— Ce?

— Păi, nu orice orificiu poate fi futut. De pildă, nasul. Sau urechea.

— Evident n-ai auzit de „Omul din Nantucket".

— Nu.

Își încreți nasul și am aruncat o privire la pistruii ei. În seara asta, buzele îi erau deosebit de roșii, deși îmi dădeam seama că nu era deloc machiată. Erau doar... împurpurate.

— *Toată lumea* a auzit asta. E o poezioară obscenă.

— Cu mine, zise ea și arătă spre pieptul ei, iar eu am făcut eforturi să nu-mi cobor privirea într-acolo, asta nu-ți crește șansele.

— „Odată, un om din Nantucket era. Așa o sculă lungă avea, de să și-o sugă singur putea. Zicea, cu un rânjet, și de pe barbă niște sperma-și ștergea: Dacă urechea o pizdă mi-ar fi, și pe aceasta mi-aș putea-o găuri."

M-a privit drept.

— E cam... scârboasă.

M-a încântat că *aceasta* a fost prima ei reacție.

— Care parte? Aia cu sperma de pe barbă sau aia cu fututul urechii?

Ignorându-mi asta, m-a întrebat:

— Tu ți-ai suge-o singur dac-ai putea?

Am dat să-i spun că în niciun caz nu era cu putință, dar apoi m-am gândit mai bine. Dacă ar fi totuși posibil, probabil aș face-o, măcar o dată, doar din curiozitate.

— Bănuiesc...

— Ai înghiți?

— Hristoase, Ziggs, chiar mă obligi să mă gândesc.

— Trebuie *să te gândești* la asta?

— Vreau să spun, aș părea un ticălos dacă aș zice că n-aș înghiți, dar chiar n-aș înghiți. Vorbim despre o situație ipotetică, în care eu mi-aș suge propria sculă, și mie îmi place când *fetele* înghit.

— Nu toate fetele înghit, totuși.

Inima mi-a luat-o la galop, bătând nu doar mai repede, ci și mai tare, de parcă mă lovea cu pumnii pe dinăuntru. Conversația asta părea să scape rapid de sub control.

— *Tu* o faci?

Ignorându-mă și de data *asta*, ea întrebă:

— Dar băieților nu le place cu adevărat să facă sex oral fetelor, nu-i așa? Vreau să spun, dacă e să fiți absolut sinceri.

— Mie îmi place să fac sex oral unor fete. Nu tuturor celor cu care sunt și nu din motivul la care te gândești tu. E intim și nu toate femeile sunt complet relaxate în privința sexului oral, ceea ce complică lucrurile când trebuie să te simți bine. Nu știu, pentru mine, o felație e ca o masturbare, numai că mult mai plăcută. Dar să-i fac sex oral unei fete? Simt că ăsta e un pas mai important într-o relație. Necesită încredere.

— Eu n-am experimentat nici una, nici cealaltă. Mie *amândouă* mi se par foarte intime.

M-am oprit, mulțumindu-i din cap barmanului când mi-a așezat berea înainte, dar n-aveam nicio idee cum să-mi înfrânez valul straniu de triumf care se ridica în sângele meu. Ei, asta ce mai era? Că doar nu urma să fiu eu primul care să-i facă sex oral. Că doar n-aș fi putut ajunge eu cu ea la așa ceva. De altfel, Ziggy spunea atât de verde în față ce voia... cu o tresărire lăuntrică, mi-am dat seama că, dacă ea m-ar fi vrut în felul acela, probabil mi-ar fi spus-o deja. Ar fi venit drept la mine, și-ar fi lipit palma pe piept și-ar fi zis: „*Vrei să mă fuți?*"

— Vezi? făcu ea, aplecându-se spre mine ca să-mi atragă atenția. *Acum* la ce te gândești?

Înclinându-mi sticla spre buze, am zis:

— La nimic.

— Dacă aș fi fost o femeie violentă, palma mea ți-ar fi răsunat pe obraz în clipa asta.

Cu asta m-a făcut să râd.

— Bine. Mă gândeam că e puțin... neobișnuit ca tu să fi făcut sex înainte, dar să nu-i fi făcut nimănui sex oral sau să fi primit vreunul.

— Vreau să spun, începu ea, lăsându-se un pic pe spate în scaunul ei înalt de la bar, bănuiesc că i-am făcut, oarecum, unui tip o felație, dar literalmente habar n-aveam ce făceam, așa că m-am ridicat pur și simplu înapoi, la zona feței.

— Cu bărbații e destul de simplu: ne-o mângâie în sus și-n jos și noi țâșnim.

— Nu, vreau să spun... am priceput asta. Mă refeream la mine. Cum s-o fac și să respir, totodată, fără grijă că o să-l mușc? Ai intrat vreodată într-un raion de porțelanuri, dintr-un magazin cu pretenții, și ai simțit momentul acela de panică, atunci când ești absolut sigur c-o să dai din mâini necontrolat și-o să spargi toate cristalurile alea Waterford?

M-am aplecat, râzând. Fata asta era *incredibilă*.

— Deci te temi că, atunci când ai un penis în gură, o să... muști?

Începu și ea să râdă, astfel că, până să-mi dau seama, râdeam amândoi cu lacrimi la această perspectivă. Însă aproape simultan ne-am potolit puțin și am observat că ea se uita fix la gura mea.

— Sunt unii cărora *le plac* dinții, am zis, calm.

— „Unii"... ca tine?

Înghițind nodul din gât, am recunoscut:

— Da. Îmi place ca fetele să fie un pic brutale.

— Cum ar fi, să zgârie și să muște și chestii dintr-astea?

— Da.

Un fior de excitație m-a străbătut doar auzind-o pe ea spunând cuvintele acelea. Am înghițit anevoie, întrebându-mă cât o să-mi ia până voi fi în stare să-mi scot din cap imaginea ei *făcând* lucrurile acelea.

— Cu câți ai fost? am întrebat-o.

Ea luă o înghițitură din ceaiul ei cu gheață, înainte de a-mi răspunde:

— Cinci.

— Și n-ai primit niciodată un sex oral, deși ai făcut sex cu *cinci tipi*?

Am simțit un gol imens în stomac și, cu toate că știam că iritarea mea era extrem de ipocrită, n-am putut să mi-o țin în frâu.

— Sfinte Siosie, Ziggy, *când*?

Ea își dădu ochii peste cap, râzându-mi pur și simplu în nas.

— Mi-am pierdut virginitatea când aveam șaisprezece ani. În vara în care ai lucrat tu pentru tata, mai precis.

Acoperindu-mi gura cu mâna ei, când am dat să protestez, a adăugat:

— Nici nu te gândi să-mi faci morală, Will. Știu că tu ți-ai pierdut-o pe a ta probabil când aveai treisprezece ani.

Am închis gura și mi-am îndreptat spatele. Ghicise corect.

Cu un zâmbet cunoscător, ea continuă:

— Și *te rog*. Sunt sigură că ai făcut sex cu sute de femei. Cinci nu sunt atât de mulți. M-am mai culcat cu vreo câțiva, în următorii doi ani, apoi am ajuns la concluzia că n-o făceam cum trebuie. Nu era prea interesant. Am avut un iubit la facultate, pentru puțină vreme, dar... simt că sunt defectă. Să faci sex e oarecum plăcut, până la partea de sex propriu-zis. Atunci, mă gândesc: „Hmm, mă întreb dacă am destule celule placate ca să testez curba de răspuns a dozei cu compusul de reacție, mâine".

— Lamentabil.

— Știu.

— Sexul *nu* e plictisitor.

Mă studie puțin, apoi ridică din umeri.

— Nici nu cred că *ar trebui* să fie plictisitor. Cred că e plictisitor din cauză că majoritatea băieților de vârsta mea habar n-au ce să facă, de fapt, cu corpul femeii.

Și-a mutat privirea și a fost cât pe ce să-i spun să se întoarcă la loc. Devenisem dependent de excitația pe care o simțeam când se uita drept la mine.

— Nu-i invinuiesc. E o chestie complicată, acolo, jos — făcu semn cu mâna spre poala ei. Numai că a trecut atât de mult de când am întâlnit pe cineva care să mă facă să vreau să văd care-i treaba pentru care se agită toată lumea.

Se uită la buzele mele, înainte de a-şi desprinde privirea şi de a începe să studieze peretele cu butoiaşele de bere.

Mi-am plecat şi eu ochii la berea din faţa mea, învârtind paharul pe suportul de carton. Bineînţeles că avea dreptate, atât de multe femei pe care le ştiam făceau sex din alte motive decât acelea de a juisa. Kitty îmi spusese odată că se simţea mai aproape de mine după ce ne-o trăgeam. Mi-o spusese exact când eu începusem, mental, să inventariez lucrurile care mă lăsau rece. Mă simţeam mult mai aproape de Hanna decât fusesem vreodată de Kitty, înainte, în timp ce făceam sex sau după.

Avea ceva ce mă făcea să mă simt flămând, de parcă aş fi vrut să fiu la fel de sincer şi de calm despre toate lucrurile din viaţa mea aşa cum era ea. Voiam s-o cunosc pe Hanna, să-i aud *toate* gândurile.

Am făcut o pauză, fiind pe cale să sorb din nou din bere, când mi-am dat seama că tocmai mă gândisem la ea ca la Hanna. Era ca şi când aş fi respirat după ce-mi ţinusem mult timp răsuflarea.

Ziggy era sora lui Jensen. *Ziggy* era puştoaica pe care n-o cunoscusem niciodată.

Hanna era această femeie de lângă mine, fără inhibiţii, stăpână pe ea, despre care eram foarte sigur că avea să-mi facă efectiv praf şi pulbere lumea.

Cinci

Am ajuns la o decizie: dacă voiam să-i monopolizez timpul lui Will şi să insist să mă antrenez cu el, atunci trebuia într-adevăr... cum ar veni... *să mă antrenez* pentru ceva.

Mă hotărâsem să iau treaba asta în serios, să încetez să mă mai gândesc la ea ca la un joc şi să încep cu adevărat s-o tratez ca pe un experiment. Am început să mă duc la culcare la o oră decentă, ca să mă pot trezi şi să alerg cu el, după care să ajung totuşi la laborator destul de devreme pentru o zi întreagă la masa de lucru. Mi-am îmbogăţit garderoba de alergat, incluzând un echipament de calitate şi o pereche în plus de pantofi sport. Am încetat să mă gândesc la Starbucks ca la o sursă de mâncare şi mi-am interzis să mă plâng. Şi cu multă gesticulaţie necontrolată din partea mea şi multe asigurări liniştitoare din partea lui — ne-am înscris pentru un semimaraton la jumătatea lui aprilie. Eram îngrozită.

Dar s-a dovedit că Will avusese dreptate: într-adevăr a devenit mai uşor, cu timpul. După numai câteva săptămâni, plămânii mei nu mi-au mai luat foc, tibiile nu mi s-au mai părut făcute din beţe cu

spini și nu mi-a mai venit să vomit când ajungeam la finalul pistei. De fapt, chiar am reușit să mărim distanțele de alergat și să trecem la traseul lui normal, de-a lungul buclei exterioare. Will a zis că, dacă izbuteam să țin ritmul cu zece kilometri pe zi și să ridic ștacheta la treisprezece kilometri, de două ori pe săptămână, el n-ar mai fi avut nevoie de antrenament suplimentar, fără mine.

Nu doar că începusem să mă simt mai bine. Începusem *să văd* și o diferență. Mulțumită moștenirii genetice, fusesem întotdeauna relativ slabă, dar nu *în formă*. Abdomenul meu era prea moale, brațele mi se bâțâiau ciudat ori de câte ori făceam cu mâna și întotdeauna exista afurisitul ăla de colăcel deasupra beteliei jeanșilor, dacă n-aveam grijă să-mi sug burta. Dar acum... lucrurile se schimbaseră și n-am fost singura care a remarcat.

— Ei, ce se întâmplă aici? a întrebat Chloe, măsurându-mă din ochi în garderoba mea.

A întins un deget spre mine și l-a rotit.

— Arăți... altfel.

— Altfel? am întrebat.

Scopul Proiectului Ziggy nu era să petrec cât mai mult timp posibil cu Will — chiar dacă devenise rapid prietenul meu preferat —, ci să mă ajute să găsesc echilibrul, să am o viață și în afara laboratorului. În ultimele două săptămâni, Chloe și Sara deveniseră membri importanți ai proiectului, scoțându-mă din casă la cină sau venind pe la mine, doar să petreacă vreo câteva ore în apartamentul meu.

În această marți seară, de pildă, cumpăraseră mâncare la pachet și, din vorbă-n vorbă, migraserăm în camera mea, unde Chloe se apucase să-mi treacă în revistă garderoba, hotărând ce putea să rămână și ce trebuia neapărat să dispară.

— Altfel, adică într-un mod pozitiv, lămuri ea, apoi se întoarse către Sara, care stătea întinsă pe pat, răsfoind un soi de dosar financiar de la serviciu. Nu ești de aceeași părere?

Sara și-a ridicat capul, mijind ochii în timp ce mă examina.

— Fără îndoială arăți bine. Fericită, poate?

Chloe deja dădea din cap.

— Asta voiam să zic și eu. În mod cert e un soi de lumină în obrajii tăi. Iar fundul tău arată *mortal* în pantalonii ăia.

Mi-am studiat reflecția, am verificat partea din față și apoi m-am întors să-mi văd și spatele. Fundul meu chiar arăta foarte fericit. Nici burta nu arăta prea rău.

— Pantalonii-mi sunt un pic largi, am observat, trăgând de material. Și, ia te uită, nu mai am colăcel!

— Ei bine, ăsta e întotdeauna un plus! zise Sara râzând, clătinând din cap și apoi întorcându-se la documentele ei.

Chloe începu să pună unele haine pe umerașe, băgându-le pe celelalte în saci de plastic.

— Te-ai tonifiat. Ce ai făcut?

— Doar am alergat. Și am făcut multe exerciții de stretching. Will pune accent pe stretching. A adăugat abdomene, la rutina noastră, săptămâna trecută, și dă-mi voie să-ți spun răspicat că nu le pot suferi.

Am continuat să mă studiez în oglindă, adăugând:

— Nici nu mai știu de când n-am mai mâncat o prăjitură, și-asta mi se pare o crimă.

— Încă te mai antrenezi cu Will? întrebă Chloe și nu mi-a scăpat privirea pe care a schimbat-o cu Sara.

Privirea aceea care spunea că tocmai le dădusem o veste extraordinară, iar ele aveau să vorbească despre asta până la moarte și s-o disece până aveam să le implor mila.

— Da, în fiecare dimineață.

— Will se antrenează cu tine *în fiecare* dimineață? se miră Chloe.

Alt schimb de priviri.

Am dat din cap și am început să strâng niște lucruri rămase pe jos.

— Ne întâlnim în parc. Știați că el participă la triatlonuri? E într-o formă grozavă.

Mi-am închis brusc gura, dându-mi seama că probabil nu era prudent să fiu atât de deschisă față de Chloe pe cât eram față de Will.

O cunoșteam destul de bine, la momentul ăsta, ca să știu că nu lăsa să treacă prea multe nebăgate în seamă.

Și, într-adevăr, și-a ridicat o sprânceană și, cu o mână, și-a dat pe spate o șuviță groasă de păr.

— Așadar, cu William.

Am mormăit, înnodând o pereche de șosete.

— Te vezi cu el și în afară de întâlnirea asta zilnică pentru alergări?

Am putut simți atenția lor ca niște raze laser focalizate pe profilul meu, așa că am dat din cap, fără să mă uit la niciuna dintre ele.

— E foarte chipeș, adăugă Chloe.

Pericol, pericol, mă avertiza creierul meu.

— Este.

— V-ați văzut dezbrăcați unul pe celălalt?

Mi-am întors ochii brusc spre Chloe.

— Ce?

— Chloe, gemu Sara.

— Nu, am spus eu, apăsat. Suntem doar prieteni.

Chloe pufni, îndreptându-se spre dulap cu un braț de haine.

— Desigur.

— Alergăm dimineața, ne mai întâlnim la o cafea, uneori. Poate și la micul dejun, am zis, ridicând din umeri și ignorând modul în care măsura sinceritățiimele părea să semnalizeze că intrasem în zona roșie.

În ultima vreme, am luat micul dejun împreună aproape în fiecare dimineață și am vorbit cel puțin o dată, în timpul zilei. Începusem să-l sun, cerându-i sfatul pentru experimentele mele, când Liemacki era plecat în călătorie sau avea treabă… sau doar pentru că îi prețuiam opinia științifică.

— Doar prieteni.

Am aruncat o privire spre Sara. Stătea cu nasul în hârtiile ei, dar zâmbea, clătinând din cap.

— Vezi să nu, cântă Chloe. Will Sumner nu are nicio femeie în viața lui cu care să fie *doar* prieten, în afară de familie și de noi două.

— Asta-i adevărat, încuviință Sara, fără tragere de inimă.

N-am zis nimic, doar m-am întors și am început să scotocesc în sertarul meu după un pulover. O puteam simți totuși pe Chloe urmărindu-mă, îi simțeam privirea sfredelindu-mi ceafa. Niciodată nu avusesem prea multe prietene femei — și în mod cert nu avusesem vreuna precum Chloe —, dar până și eu aveam atâta minte cât să-mi fie puțin teamă de ea. Aveam senzația că până și lui *Bennett* îi era puțin teamă de ea.

Am găsit puloverul cu nasturi pe care-l căutam și l-am îmbrăcat peste tricoul meu preferat cu *Firefly*, străduindu-mă din răsputeri să îmi păstrez expresia neutră și să-mi alung din minte orice gând în legătură cu Will care s-ar fi avântat în afara zonei de prietenie. Ceva îmi spunea că aceste două musafire aveau să vadă prin masca mea într-o secundă.

— De cât timp vă cunoașteți voi doi? întrebă Sara. Will și cu Max se știu de mult, dar eu nu l-am cunoscut decât atunci când m-am mutat la New York.

— Și eu la fel, adăugă Chloe. Deșartă sacul, Bergstrom. E mult prea îngâmfat și avem nevoie de niște muniție.

Am râs, recunoscătoare pentru devierea cu jumătate de grad a discuției.

— Ce vreți să știți?

— Păi, l-ai cunoscut când era la facultate. Era un megaimbecil? Te rog, spune-ne că era într-un club de șah sau ceva, zise Chloe, cu speranță.

— Ha, *nu*! Sunt foarte sigură că era băiatul care împlinise optsprezece ani și toate mamele voiau să și-o tragă cu el.

M-am încruntat, gândindu-mă puțin.

— De fapt, cred că se poate să fi auzit exact povestea asta de la Jensen…

— Max parcă a zis ceva, cum că el a fost iubitul surorii tale? întrebă Sara.

Mi-am mușcat buza și am clătinat din cap.

— Au fost împreună într-o vacanță, dar cred că numai s-au sărutat. Cu Jensen, fratele meu mai mare, s-a cunoscut în prima lor zi de facultate și apoi, după absolvire, Will a venit și a locuit la noi, lucrând cu tata. Eu sunt mezina, prin urmare, nu prea stăteam cu ei decât în timpul meselor.

— Nu mai ocoli răspunsul, a zis Chloe, îngustându-și ochii. Trebuie să știi mai multe.

Am râs.

— Să vedem, păi, și el e mezinul familiei. Are două surori care sunt mult mai în vârstă decât el, dar nu le-am întâlnit niciodată. Am senzația că a fost foarte alintat. Îmi amintesc că l-am auzit odată vorbind despre părinții lui, că amândoi sunt medici și au divorțat cu mult înainte să se nască el. La niște ani după aceea, s-au întâlnit la o conferință pe teme medicale, s-au îmbătat și s-au reunit pentru o noapte…

— Și, bang! A apărut Will, ghici Sara.

Am dat încet din cap.

— Da. Însă doar mama lui l-a crescut. De aceea surorile lui sunt cu doisprezece și paisprezece ani mai mari decât el. El a fost bebelușul lor.

— Ei bine, asta explică de ce are impresia că femeile au fost lăsate pe pământ ca să aibă grijă de el, adăugă Chloe, trântindu-se pe pat, lângă Sara.

Remarca nu mi-a picat tocmai bine și m-am așezat, clătinând din cap.

— Nu știu dacă e așa. Eu cred că lui îi plac *cu adevărat* femeile. Și ele par să-l placă pe el, am adăugat. A crescut înconjurat de femei, așa că știe cum gândesc, ce vor să audă.

— Cu siguranță știe cum să joace jocul ăsta, zise Sara. Doamne, Max mi-a povestit niște chestii!

Mi-am amintit de nunta lui Jensen și cum îl văzusem pe Will plecând pe furiș cu două femei odată. Eram destul de sigură că nu era nici prima, nici ultima oară când se întâmplase așa ceva.

— Femeile întotdeauna l-au iubit, am zis eu. Îmi pot aminti că le-am auzit, din întâmplare, pe niște prietene de-ale mamei vorbind despre el, pe când lucra pentru tata. Doamne, ce i-ar fi făcut ele băiatului ăluia.

— Pedofile! chițăi Chloe, încântată. Ce-mi place!

— Doamne, toate fetele erau îndrăgostite de el.

Mi-am luat o pernă în brațe, aducându-mi aminte.

— Aveam câteva prietene la școală — eram în vârstă de doisprezece ani când a venit el prima oară acasă, cu Jensen — și ele născoceau tot felul de motive ca să mă viziteze. Una a pretins că trebuia să-mi dea înapoi puloverul, în Ajunul Crăciunului, și de fapt mi-a dat puloverul *ei*. Vreau să spun, imaginați-vă un Will ca acum, dar de nouăsprezece ani, insinuant, în mod clar expert în materie de corp feminin și cu afurisitul ăla de zâmbet neobrăzat. Cânta într-o formație, avea tatuaje… era sex ambulant. Apoi când a venit să locuiască la noi, peste vară. Avea douăzeci și patru de ani, iar eu aveam șaisprezece. Era insuportabil. Parcă l-ar fi jignit dac-ar fi purtat cămașă prin casă și trebuia să-și etaleze permanent pielea aia netedă, perfectă, bărbătească.

M-am smuls din amintiri și am descoperit că amândouă zâmbeau larg la mine.

— Ce?

— Acestea au fost niște descrieri foarte lascive, Hanna, a răspuns Sara.

Aruncând o privire spre ea, am întrebat-o:

— Ai folosit cumva cuvântul *lascive*?

— Fără îndoială că da, a zis Chloe. Și eu sunt de acord cu ea. Mă simt de parcă tocmai am privit ceva obscen.

Am gemut, ridicându-mă de pe pat.

— Deci, în mod clar, adolescenta Hanna a fost un pic îndrăgostită de Will, a zis Sara. Dar mai important e ce crede acum Hanna, cea de douăzeci și patru de ani, despre el?

A trebuit să chibzuiesc o clipă ca să răspund la asta, pentru că, sinceră să fiu, mă gândeam la Will destul de mult și în toate modurile

posibile. Mă gândeam la corpul lui și la gura lui obscenă și, firește, la toate lucrurile pe care le putea face cu ele, dar mă gândeam deopotrivă și la mintea și la inima lui.

— Cred că e surprinzător de drăguț și absurd de deștept. E un afemeiat înrăit, dar, pe dinăuntru, un băiat cu adevărat bun.

— Și nu te-ai gândit deloc să ți-o tragi cu el?

Am făcut ochii mari la Chloe.

— Ce?

Ea s-a uitat drept în ochii mei.

— *Ce* ce? Sunteți amândoi tineri și sexy. E rost de o poveste aici. Pariez c-ar fi incredibilă.

Sute de imagini mi-au zburat prin minte în doar câteva secunde și, cu toate că mă gândisem *să mi-o trag* cu el de mai multe ori decât ar fi trebuit probabil să recunosc și față de mine însămi, am făcut un efort să spun:

— Categoric, *nu* o să fac sex cu Will.

Sara ridică din umeri.

— Nu încă, poate.

M-am întors spre ea.

— Nu se presupunea că tu erai cea sfioasă?

Chloe izbucni în râs și clătină din cap, aruncându-i Sarei o privire mustrătoare, în joacă.

— *Sfioasă*. Întotdeauna cele care *par* drăguțe și inocente sunt cele mai rele, crede-mă.

— Bine, mă rog, am zis eu, Will mă consideră sora lui mai mică.

Chloe se ridică în capul oaselor, țintuindu-mă cu o expresie serioasă.

— Pot să-ți spun eu că, atunci când un bărbat întâlnește o femeie, o așază într-una din două categorii: prietene sau posibile candidate la pat.

— Nu își programează telefonic partide de sex? am întrebat, încrețindu-mi nasul.

Îmi plăcea ideea de întâlnire amoroasă, dar aveam impresia că Will investea mai mult în relațiile lui decât o conversație despre a lăsa

lucrurile la voia întâmplării. Să ai nopți de sex programate regulat, așa cum părea să aibă el? Nu eram sigură că puteam înțelege pe deplin ceva atât de fluid și de fără formă ca sexul.

Sara încuviință.

— În ultima vreme, Kitty e marți noapte, iar Kristy e sâmbătă seară.

Scoase un „hm" gânditor, apoi adăugă:

— Nu cred că se mai vede cu Lara, dar sunt convinsă că mai apar și altele din când în când.

Chloe îi aruncă brusc o privire, iar Sara i-o susținu. Eu mi-am întors capul, lăsându-le să-și desfășoare confruntarea între patru ochi.

— Nu sugerez c-ar trebui să se îndrăgostească de el, zise Chloe. Doar să i-o tragă până la epuizare.

— Eu vreau doar să mă asigur că toată lumea știe partitura, răspunse Sara, cu o provocare în ochi.

— Mă rog, am intervenit, oricum nu contează. Având în vedere că e cel mai bun prieten al fratelui meu, cred că putem presupune că mă aflu pe teritoriul simplei prietenii.

— Ți-a vorbit despre sânii tăi? întrebă Chloe.

Am simțit fierbințeala roșelii cățărându-se în sus pe gâtul meu. Will a vorbit, s-a holbat și a părut să-mi idolatrizeze sânii.

— Ăă, da.

Chloe zâmbi, încrezută.

— Am încheiat demonstrația.

*

A doua zi dimineață, sunt sigură că Will a fost convins că eram sub influența vreunui medicament care-mi schimbase dispoziția... sau ar fi trebuit să fiu. N-am fost atentă la nimic în timpul alergării, nefăcând altceva decât să-mi derulez în minte conversația cu Sara și Chloe. Nu doar că mă gândeam cât de des se uita Will la sânii mei, făcea semn spre ei și le *vorbea* lor, ci, din păcate, mă gândeam și la Will împreună cu celelalte femei despre care știam că există în viața

lui: ce făcea când era cu ele, cum se simțeau ele când erau cu el și dacă le plăcea tot atât de mult cât îmi plăcea mie. Plus faptul că era probabil dezbrăcat cu femeile... o grămadă de timp.

Asta, bineînțeles, m-a făcut să mă gândesc la Will gol, ceea ce nu m-a ajutat deloc să mă concentrez, nici să merg în linie dreaptă pe aleea din fața mea.

Mi-am silit gândurile să se țină departe de bărbatul care alerga tăcut lângă mine și să se îndrepte spre munca mea de la laborator, spre raportul pe care trebuia să-l închei, spre examenele pe care aveam nevoie să le trec ca să-mi ajute în calificativul de la Liemacki.

Dar mai târziu, când Will s-a aplecat peste mine, întinzându-mi piciorul drept, după ce eu practic m-am prăbușit pe pistă din cauza unui cârcel, m-a privit atât de pătrunzător, ochii lui cercetându-mi atent toată fața, încât toate gândurile pe care încercasem să le alung au dat năvală înapoi. Stomacul mi s-a răsucit și o căldură încântătoare s-a răspândit din pieptul meu până jos, la durerea surdă neglijată dintre picioare. Am simțit că mă topeam și mă scurgeam în pământul rece.

— Ești bine? m-a întrebat calm.

N-am putut decât să dau din cap.

S-a încruntat.

— Ești atât de tăcută în dimineața asta.

— Mă gândesc, am murmurat.

A apărut micul lui zâmbet sexy și mi-am simțit inima tresăltând, apoi începând să-mi bubuie în piept.

— Ei bine, sper să nu te gândești la porno, la felații sau la cum vrei să le experimentezi în sex, pentru că, dacă ții toate prostiile astea pentru tine, ai încurcat-o. Avem o rutină acum, Ziggs.

Am făcut un duș deosebit de lung după alergarea aceea.

*

Nu mi-a plăcut să trimit mesaje pe telefon — de fapt, înainte de Will, singurele mele mesaje constau în răspunsuri de unul sau două cuvinte pentru familie sau colegi.

Mai vii? Da.

Poți s-aduci o sticlă de vin? Desigur.

Îl aduci pe prietenul tău? Lasă asta.

Până săptămâna trecută — când în sfârșit am scos din cutie IPhone-ul pe care mi-l dăruise Niels de Crăciun — încă folosisem telefonul cu clapetă, de care Jensen făcea mișto, zicând că e primul model de telefon celular fabricat vreodată. Cine avea timp să tasteze sute de mesaje, când puteam să sun și să termin ce-aveam de rezolvat în mai puțin de un minut? În mod cert nu mi se părea foarte eficient.

Dar cu Will era distractiv și, trebuie să admit, noul telefon ușura lucrurile. El îmi trimitea gânduri la întâmplare în timpul zilei, îmi trimitea fotografii cu mutra lui când făceam vreo glumă din cale-afară de nesărată sau cu prânzul lui, când pieptul de pui pe care îl mânca avea forma unui penis. Așadar, după… dușul meu de relaxare, când telefonul a bâzâit în cealaltă cameră, n-am fost surprinsă să văd că era un mesaj de la Will.

Ceea ce m-a surprins totuși a fost întrebarea:

Ce porți?

Am simțit cum mă încrunt, nedumerită. Era o întrebare la întâmplare, dar de departe nu cea mai ciudată întrebare pe care mi-o pusese el. Urma să ne întâlnim pentru micul dejun peste o jumătate de oră și poate că-și făcea griji că aveam să apar îmbrăcată, cum îi plăcea lui să spună, ca o doctorandă falită.

M-am uitat la prosopul din jurul pieptului meu, altminteri gol, și am tastat: Jeanși negri, maiou galben, pulover albastru.

*Nu, Ziggy. Adică *inserează aluzie** CE PORȚI.

Acum chiar că eram în ceață. Nu mă prind, am tastat.

Te sextez.

M-am oprit, zgâindu-mă la telefon câteva secunde, apoi am răspuns: Ce?

El scria mult mai repede mesajele decât mine, iar răspunsul lui a apărut aproape imediat. *Nu mai e deloc excitant când trebuie să explic. Regulă nouă: trebuie să fii măcar vag competentă în arta sextării.*

Mi-a căzut fisa. Oh! Și ha! „Sextare". Inteligent, Will.

Deși îți apreciez entuziasmul și faptul că mă crezi destul de ager la minte cât să fi născocit asta, a răspuns el, *nu eu am inventat termenul. E folosit în cultura populară de ceva vreme. Acum, răspunde la întrebare.*

M-am plimbat prin cameră în sus și-n jos, gândindu-mă. *OK. Ca temă, pot să fac asta.* Am încercat să mă gândesc la toate aluziile sexy pe care le auzisem vreodată prin filme și, bineînțeles, în momentul ăsta nu-mi venea nimic în minte. M-am gândit la toate formulele erotice pe care le auzisem folosite de fratele meu Eric... și m-am cutremurat, reconsiderând problema.

Am ajuns la un blocaj complet de idei.

Păi, de fapt, încă nu sunt îmbrăcată, am tastat. Stăteam și încercam să mă gândesc dacă e împotriva regulilor să ies din casă fără chiloți, întrucât cred că fusta îmi arată toate liniile, iar eu urăsc să port tanga.

M-am uitat lung la telefon, în timp ce punctulețele indicau faptul că el îmi răspunde. *Drace, asta a fost foarte bună, puștoaico. Dar nu spune chiloți. Sau bluză. Nu sunt niciodată sexy.*

Nu face mișto de mine. Nu știu ce să spun. Mă simt ca o idioată stând aici, în pielea goală, și scriindu-ți mesaje.

Am așteptat. Au trecut câteva momente până când ecranul telefonului să se lumineze din nou. *OK. Deci, evident ai prins ideea. Acum spune ceva obscen.*

Obscen?

Așteptat.

Oh, Doamne! Oare aveam timp să caut ceva pe Google? Nu. Am scotocit prin minte și am tastat primul lucru semiobscen la care m-am putut gândi: Uneori, când alergăm, iar tu îți controlezi respirația și te pierzi în ritmul impus, mă întreb ce sunete scoți în timpul sexului.

Poate că asta a fost ceva mai mult decât semiobscen și preț de câteva clipe lungi, n-a răspuns. *Oh Doamne.* Am lăsat telefonul jos, convinsă că Will avea să plece și să nu mai răspundă niciodată. Probabil voise ceva în joacă și nu... *sincer*.

Am intrat în baie, mi-am periat părul ud și apoi l-am strâns într-un coc în vârful capului. Din camera cealaltă, am auzit telefonul bâzâind pe birou.

Hopa, a fost primul mesaj.

Al doilea mesaj: *Mult prea... ca să intru în amănunte. OK, o să am nevoie de un minut. Sau cinci.*

ODOAMENIMIPARRAAU, am tastat cu degete stupid de stângace și gata să intru în pământ și să mor. ADICĂ ÎMI PARE RĂU NUPOTSĂCREDCĂAMSPUSASTA.

Răzi de mine, a răspuns el. *Asta a fost precum Crăciunul. În mod clar trebuie să-mi perfecționez jocul. Stai puțin, s-ar putea să am nevoie de niște stretching, mai întâi.*

Mi-am dat ochii peste cap. Aștept.

Sânii tăi arătau grozav, astăzi.

Asta-i tot ce poți? am tastat eu. Sincer vorbind, îmi spusese niște lucruri mult mai perverse în față. În fața *sânilor* mei. Chiar credea că mă școlea ca să fiu sexy, în clipa asta?

Pe bune? Te lasă complet rece?

Zzzzzzzz, i-am scris eu.

Pot să-ți VĂD sânii data viitoare?

Ei bine. Am simțit că mi se încălzesc obrajii, dar n-aveam de gând să recunosc.

Casc. Zâmbeam ca idioata la telefon.

Mica bulă de text a apărut în fereastră ca să-mi arate că începuse să scrie. Am așteptat. Și am așteptat. În sfârșit: *Pot să ți mângâi? Să ți gust?*

Mi-am tras prosopul și mai sus peste sâni, înghițind nodul din gât și tremurând. Nu numai fața mi-era încinsă, acum. I-am răspuns: Asta a fost ceva mai bună.

Pot să ți ling și apoi să ți fut?

Mi-a scăpat telefonul din mână și m-am repezit să-l ridic.

Destul de bună, am tastat, cu mâini tremurătoare. Am închis ochii, luptându-mă să alung imaginea șoldurilor lui Will mișcându-se peste pieptul meu, cu mădularul alunecându-i pe pielea dintre sâni.

Aproape că-i puteam simți hotărârea prin telefon când a scris: *Anunță-mă când ai nevoie de un minut SINGURĂ. Ești gata?*

Nu. Categoric nu. Da.

Ai purtat un tricou zilele trecute, cel roz. Țâțele tale arătau absolut fenomenal. Pline și moi. Îți puteam vedea sfârcurile când se întețea vântul. Nu mă puteam gândi decât la cum ar fi să le țin în palmele mele, cum ar fi sfârcurile tale pe limba mea. Cum ar arăta scula mea pe pielea ta și cum ar fi să ejaculez pe tot gâtul tău.

Sfinte Sisoieee. Will? Pot să te sun?

De ce?

Pentru că e greu să tastez cu o singură mână.

N-a răspuns pentru vreun minut și mi-am imaginat că *el* a scăpat telefonul din mână, de data asta. Însă pe urmă a răspuns: *DA! Te masturbezi??*

Am râs și am tastat Te-ai prins, apoi am aruncat telefonul deoparte și am închis ochii.

Pentru că, da, asta făceam.

*

De vreme ce la sfârșitul alergării noastre mă înțelesesem cu Will să luăm micul dejun la Sarabeth's, după ce am terminat de „gândit" la mesajele lui, m-am grăbit să mă îmbrac și am ieșit rapid pe ușă. În pofida frigului și a ninsorii care începuse, am simțit fierbințeala îmbujorării mele tot drumul până la Strada 93, și m-am întrebat dacă era posibil să stau în fața lui și să nu-l las să-și dea seama că tocmai mă masturbasem la textele lui. Lucrurile păreau să fi deviat de la curs și am încercat să-mi amintesc când se întâmplase asta exact. Oare să fi fost în timpul alergării de azi-dimineață, când se aplecase deasupra corpului meu de parcă s-ar fi urcat pe mine? Sau fusese în urmă cu două săptămâni, atunci la bar, când începuserăm să vorbim despre porno și sex? Poate chiar mai înainte de asta, în prima zi când am alergat, iar el îmi pusese o căciulă pe cap, dăruindu-mi un zâmbet care mă făcuse să mă simt de parcă tocmai mi-o trăsese la un perete?

Nu mergea bine. Prieteni, mi-am reamintit eu. Misiunea agentului secret. Învață metodele Ninja și scapă nevătămată.

Mi-am ținut capul jos în timp ce striveam sub tălpi stratul subțire de zăpadă, blestemând vremea de martie, în timp ce fulgii de zăpadă mi se prindeau în părul lăsat liber. Un cuplu de tineri tocmai ieșea din restaurant și am izbutit să mă strecor înăuntru pe ușa deschisă trecând pe lângă ei.

— Zig! am auzit și mi-am ridicat ochii să-l văd pe Will zâmbindu-mi din zona de mese de la etaj.

I-am făcut cu mâna înainte de a mă îndrepta spre scări, scoțându-mi căciula și fularul din mers.

— O plăcere să te văd din nou, zise el, ridicându-se, când m-am apropiat de masă.

M-am trezit devenind irațional agasată de bunele lui maniere, cu atât mai mult de părul lui încă umed și de modul în care puloverul i se lipea de torsul lui nesfârșit. Avea o cămașă albă pe dedesubt și, cu mânecile ridicate pe antebrațe, liniile tatuajelor i se zăreau de pe sub manșetele suflecate. Superb, *ticălosul*.

— 'Neața, i-am răspuns.

— Puțin morocănoasă? Poate un pic încordată?

Încruntându-mă, am zis:

— Nu.

El a râs și ne-am așezat.

— Ți-am comandat mâncarea.

— Ce?

— Micul dejun? Clătitele de lămâie cu afine, nu? Și sucul ăla de flori?

— Mda, am răspuns, aruncându-i o privire urâtă din partea cealaltă a mesei.

Mi-am luat șervetul și l-am despăturit, întinzându-l în poală.

El s-a aplecat să se uite în ochii mei, părând un pic îngrijorat.

— Voiai altceva? Pot s-o chem pe chelneriță.

— Nu...

Am tras adânc aer în piept, am dat să spun ceva și am încl
gura la loc. Era așa o chestie neînsemnată — mâncarea pe care
comandam totdeauna, tipul de suc care-mi plăcea, faptul că el știu
cum să-mi întindă mușchii, azi-dimineață —, dar mi se părea cum
uriaș, important. Mă făcea să mă simt cam prost că el se purta atât
drăguț, iar eu se pare că nu puteam să-mi țin mintea afară d
pantalonii lui.

— Doar că nu-mi vine să cred c-ai ținut minte.

Ridică din umeri.

— Nu-i cine știe ce. E micul dejun, Zigzag. Nu donez un
nichi aici.

Mi-am înăbușit cu greu atitudinea irațional de arțăgoasă.

— Păi, a fost chiar foarte drăguț. Mă surprinzi, uneori.

Păru oarecum descumpănit.

— Cum așa?

Am oftat, dezumflându-mă parcă în scaunul meu.

— Mi s-a părut că mă tratezi mai degrabă ca pe un copil.

De îndată ce am spus-o, a fost limpede că nu i-a plăcut. Se lă
pe spate și respiră prelung și încet, așa că am continuat, bătân
câmpii:

— Știu că ai renunțat la pacea și la tihna ta ca să mă lași să ale
și eu cu tine. Știu că ți-ai anulat planurile cu noniubitele tale și că
trebuit să rearanjezi lucrurile ca să-ți faci timp și pentru mine,
doar... vreau să știi că apreciez asta. Ești cu adevărat un bun pri
ten, Will.

Sprâncenele i se uniseră și se uita la apa cu gheață din fața lui
loc să se uite la mine.

— Mulțumesc. Eu doar, știi, o ajutam... pe sora cea mai mi
a lui Jensen.

— Corect, am zis, simțind iritarea izbucnind din nou.

Îmi venea să-i iau paharul cu apă și să mi-l torn în cap. Ce era c
mânia asta?

— *Corect*, repetă el, ridicând privirea spre mine și afișând un mic zâmbet insinuant, care îmi dezamorsă imediat nebunia și-mi făcu părțile feminine să se înviioreze la loc. Cel puțin, asta e povestea pe care o vom spune tuturor.

Șase

Ceva se schimbase, fusese apăsat un întrerupător în ultimele câteva zile și o greutate de plumb se simțea acum între noi. Începuse în urmă cu vreo câteva dimineți, în timpul alergării noastre, când ea fusese tăcută și distrată și căzuse la pământ, cu un cârcel la picior. Mai târziu, la micul dejun, fusese clar cu capsa pusă, dar am citit-o ușor: se lupta cu ceva. Era agasată în același fel în care eram și eu, de parcă ar fi trebuit să fim capabili să ne luptăm împotriva acestui magnet care părea hotărât să ne împingă în altă parte.

Într-o zonă de neprietenie.

Telefonul mi-a bâzâit pe măsuța de cafea și am sărit imediat când fotografia Hannei a apărut pe ecran. Am încercat să ignor senzația plăcută de plutire dată de faptul că mă suna ea.

— Bună, Ziggs.

— Vino cu mine la o petrecere, în seara asta, a zis, simplu, trecând cu totul peste orice saluturi tradiționale.

Semnul clasic de Hanna nervoasă. Făcu o pauză și apoi adăugă, mai liniștită:

— Cel puțin, dacă nu... rahat, e sâmbătă. Dacă nu ai o altminteri-platonică întâlnire-programată-cu-o-parteneră-de-sex.

Am ignorat a doua întrebare implicită, mult elaborată, și m-am gândit numai la prima, imaginându-mi o petrecere într-o sală de conferințe a departamentului de biologie din cadrul Universității Columbia, cu sticle de apă minerală, chipsuri și salsa cumpărate de la magazin.

— Ce fel de petrecere?

A urmat o pauză la celălalt capăt al liniei.

— O petrecere de casă nouă.

Am zâmbit în telefon, devenind suspicios.

— Ce fel de *casă*?

La capătul celălalt, ea a scos un geamăt de capitulare.

— OK, bine. E o petrecere de doctoranzi. Un tip din departamentul meu și prietenii lui tocmai s-au mutat într-un apartament nou. Sunt sigură că e o latrină. Vreau să mă duc, dar vreau să vii și tu cu mine.

Râzând, am întrebat-o:

— Deci o să fie un *dezmăț* de doctoranzi? Or să aibă butoiașe de bere și cartofei prăjiți la pungă?

— Doctor Sumner, oftă ea, nu fi snob.

— Nu sunt snob, am zis. Sunt un bărbat trecut de treizeci de ani, care și-a dat doctoratul cu ani în urmă și care socotește o noapte de pomină atunci când îl convinge pe Max să cheltuie peste o mie de dolari pe o sticlă de whisky.

— Doar vino cu mine. Îți promit c-o să te simți grozav.

Am oftat, uitându-mă la sticla de bere pe jumătate golită, de pe măsuța mea de cafea.

— O să fiu cea mai în vârstă persoană de acolo?

— Probabil, recunoscu ea. Dar știu sigur că o să fii și cea mai sexy.

Am râs și apoi am chibzuit la seara mea fără această opțiune. Anulasem întâlnirea cu Kristy și încă nu eram sigur de ce.

Asta a fost o minciună. Știam exact de ce. Mi se părea ciudat, cumva nedrept față de Hanna să fiu cu o altă femeie, când ea părea să-mi dăruiască atât de mult. Când îi spusesem lui Kristy că aveam nevoie de o pauză pentru mine, am știut că ea deslușise altceva în vocea mea. Nu mă întrebase de ce, nici nu încercase să se reprogrameze, așa cum ar fi făcut Kitty. Bănuiam că nu aveam să mă mai culc cu acea blondă din nou.

— Will?

Oftând, m-am ridicat și m-am dus pe hol, la ușa de la intrare, unde-mi lăsasem pantofii.

— Bine, o să vin. Dar poartă o bluză care să-ți scoată ţâţele în evidență, ca să am un divertisment, dacă mă plictisesc.

Ea râse scurt, gâfâit, reușind să sune deopotrivă copilăresc și seducător.

— S-a făcut.

*

Era exact cum mă așteptasem: un apartament închiriat în serie doctoranzilor săraci și o scenă în întregime familiară.

Am fost pălit de un mic val de nostalgie când am păşit în apartamentul aglomerat.

Cele două canapele extensibile erau lăsate și aveau tapițeria murdară și pătată. Televizorul era pus pe o placă de lemn în echilibru între două lăzi de lapte. Măsuța de cafea arăta că avusese și zile mai bune, înainte să fi prins niște zile foarte rele, și abia după aceea fusese dăruită acestor băieți s-o terfelească mai departe. În bucătărie, o ceată de doctoranzi bărboși, hipsteri, stăteau strânși în jurul unui butoiaș de Yuengling și pe bufet se vedea o mare de sticle, pe jumătate golite, de băuturi ieftine și de amestecuri.

După expresia de pe fața Hannei, ai fi crezut că tocmai intraserăm în paradis. Lângă mine, sări puțin pe loc și apoi mă luă de mână, strângând:

— Sunt atât de bucuroasă că ai venit cu mine!

— Pe bune, chiar ai mai fost la vreo petrecere până acum? am întrebat-o.

— O dată, recunoscu ea, trăgându-mă mai adânc în debandadă. La facultate. Am băut patru pahare de Bacardi şi am vomitat pe pantofii unui tip. Încă nu ştiu cum am ajuns acasă.

Imaginea mi-a făcut stomacul să se strângă. O văzusem pe fata aceea — cu ochii larg deschişi, încercând să fie *descătuşată* — la practic toate petrecerile la care fusesem în timpul facultăţii şi al doctoratului. Nu-mi plăcea să mă gândesc că *fata aceea* fusese vreodată Hanna. În ochii mei, ea întotdeauna fusese mai isteaţă de atât, mai conştientă de sine.

Încă vorbea şi a trebuit să mă aplec ca să prind restul spuselor ei:

— ... nopţi nebuneşti de cele mai multe ori jucam *Magic* în camera de zi a căminului nostru şi beam uzo. Nici nu pot să-l miros fără să-mi vină să vomit.

Se uită la mine peste umăr, explicând:

— Colega mea de cameră era grecoaică.

Hanna m-a prezentat unui grup de persoane, majoritatea tipi. Dylan, Hau, Aaron şi cineva pe care cred că-l chema Anil. Unul dintre ei i-a întins Hannei un cocteil făcut dintr-un saké de prune şi apă minerală carbogazoasă.

Ştiam că Hanna nu era băutoare, iar instinctele mele protectoare s-au activat imediat:

— N-ai vrea mai degrabă ceva fără alcool? am întrebat-o, destul de tare cât să mă audă şi ceilalţi.

Ce tâmpiţi, să presupună că ea ar vrea alcool.

Cu toţii aşteptau răspunsul ei, dar ea a luat o înghiţitură din băutura ei şi a scos un gângurit molatic.

— Mmm, e *bună*. Să fiu a naibii!

Aparent, îi plăcea.

— Trebuie doar să fiu atentă să nu beau decât un pahar, mi-a şoptit ea, dându-se mai aproape de mine. Altminteri, nu pot fi făcută responsabilă pentru acţiunile mele.

Ei bine, la dracu'. A reușit, cu această singură replică, să-mi deraieze planurile de a fi personajul bun, fratele-mai-mare, al serii.

Hanna și-a băut cocteilul mai repede decât mă așteptam și obrajii i-au devenit îmbujorați, zâmbetul mai larg. S-a uitat la mine și am putut vedea fericirea în ochii ei, luminând-o pe dinăuntru. *Hristoase, ce frumoasă e*, am gândit eu, dorindu-mi ca ea și cu mine să fim singuri, în apartamentul meu, uitându-ne la un film, și mi-am notat în minte să facem lucrul ăsta curând. Mi-am rotit ochii prin încăpere și mi-am dat seama cât de mulți se alăturaseră petrecerii. Bucătăria devenea din ce în ce mai aglomerată. Încă o doctorandă a intrat în cercul nostru, pe la jumătatea conversației despre cei mai leneși profesori ai departamentului, și mi s-a prezentat singură, așezându-se între mine și Dylan, care stătea în dreapta mea. În stânga, am simțit-o pe Hanna urmărindu-mi reacția. Mă simțeam extrem de vigilent în preajma ei, văzându-mă pe mine prin ochii ei. Avusese dreptate când spusese că observam femeile, dar, deși această tipă era drăguță, personal nu-mi spunea nimic, mai ales nu cu Hanna atât de aproape. Oare Hanna chiar credea că-mi făcusem un obicei din a i-o trage cuiva de fiecare dată când mă duceam pe undeva?

M-am întors spre ea și i-am aruncat o privire mustrătoare.

Hanna a chicotit, spunându-mi, din buze:

— Te cunosc eu.

— Ba nu, am murmurat eu.

Și, la dracu', am pus și restul pe tapet:

— Mai ai încă atât de multe de învățat.

S-a uitat la mine pentru câteva clipe lungi. I-am putut vedea pulsul pe gât, i-am văzut pieptul ridicându-se și coborând, cu respirația accelerată. Și-a coborât privirea, a pus o mână pe bicepsul meu, plimbându-și vârful degetelor peste tatuajul cu fonograful, pe care mi-l făcusem când murise tata.

Ca la un semn, ne-am îndepărtat de grup, schimbând un mic zâmbet secret. *La dracu', fata asta mă face să mă simt scăpat de sub control.*

— Povesteşte-mi despre ăsta, a şoptit ea.

— Mi l-am făcut acum un an, când a murit tata. El m-a învăţat cum să cânt la chitară. Asculta muzică în fiecare zi, în fiecare secundă când nu dormea.

— Povesteşte-mi despre unul pe care nu l-am mai văzut niciodată, zise ea, atentă la buzele mele.

Am închis ochii pentru o clipă, gândindu-mă.

— Am cuvântul NU scris chiar deasupra ultimei coaste de pe partea stângă.

Râzând, s-a dat un pas mai aproape, destul de aproape ca să-i pot mirosi izul băuturii dulci de prune în respiraţie.

— De ce?

— Mi l-am făcut odată când eram beat, în liceu. Eram într-o criză antireligioasă şi nu-mi plăcea ideea că Dumnezeu a creat-o pe Eva din coasta lui Adam.

Hanna şi-a dat capul pe spate, izbucnind în râsul care-mi plăcea mie cel mai mult, acela care venea din abdomenul ei şi punea stăpânire pe întregul ei corp.

— Eşti atât de frumoasă, am murmurat fără să mă gândesc, plimbându-mi un deget pe obrazul ei.

Şi-a înălţat brusc capul şi, zăbovind cu privirea pe buzele mele, m-a tras de mână afară din bucătărie, cu un mic zâmbet poznaş pe faţă.

— Unde mergem? am întrebat-o, lăsând-o să mă conducă pe un culoar strâmt, cu uşi închise pe ambele părţi.

— Sst. O să-mi pierd curajul dacă spun înainte să ajungem acolo. Vino cu mine şi atât.

Nu-i trecea prin minte că aş fi urmat-o pe culoarul ăsta şi dacă ar fi izbucnit un incendiu. La urma urmelor, venisem cu ea la această mizeră petrecere boemă.

La o uşă oarecare, Hanna se opri, ciocăni şi aşteptă. Îşi lipi urechea de lemn, îmi zâmbi şi, când nu auzi nimic, apăsă pe clanţă, scoţând un icnet scurt, simpatic, de nervozitate.

Camera era cufundată în întuneric, din fericire goală, și relativ sterilă după recenta mutare. Un pat era proaspăt făcut în mijlocul odăii, un dulap fusese împins într-un colț, dar la peretele din capătul celălalt se afla încă o grămadă de cutii.

— A cui e camera asta? am întrebat.

— Nu știu sigur.

Întinzând mâna pe după mine, a încuiat ușa și apoi s-a uitat la mine, zâmbind.

— Bună.

— Bună, Hanna.

A rămas cu gura căscată și a făcut ochii mari.

— Nu mi-ai mai spus Ziggy.

Zâmbind, i-am șoptit:

— Știu.

— O mai spui o dată?

Vocea îi devenise voalată, de parcă mi-ar fi cerut s-o mai *mângâi* o dată, s-o mai *sărut* o dată. Și poate că numind-o Hanna chiar fusese ca un sărut. Cu siguranță, eu așa simțisem. Iar o parte din mine — o foarte mare parte din mine — a hotărât că nu-mi mai păsa. Nu-mi păsa că îi sărutasem sora cu doisprezece ani în urmă și că fratele ei era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu-mi păsa că Hanna era cu șapte ani mai mică decât mine și, în multe privințe, foarte inocentă. Nu-mi păsa că probabil aveam să stric totul sau că trecutul meu avea s-o deranjeze. Eram singuri, într-o cameră întunecată, și fiecare milimetru al pielii mele vibra de nevoia de a o atinge.

— Hanna, am spus calm.

Cele două silabe mi-au umplut mintea, deturnându-mi pulsul.

Ea mi-a oferit un mic zâmbet tainic și apoi s-a uitat la gura mea. Și-a scos vârful limbii, umezindu-și buza de jos.

— Ce se întâmplă, Mystique? am șoptit. Ce facem în acest dormitor foarte întunecos, flirtând din priviri?

Ea își ridică mâinile, cuvintele-i rostogolindu-se unul după altul.

— Camera asta e Vegas. Bine? Ce se întâmplă aici rămâne aici. Sau, mai degrabă, ce *se spune* aici rămâne aici.

Am încuviințat cu un semn din cap, fascinat de arcuirea buzei ei de jos.

— Bine...?

— Dacă e ciudat sau dacă depășește granițele prieteniei care, printr-un soi de forță magică, nu le-am încălcat încă, doar spune-mi și o să plecăm. O să fie la fel de ridicol cum a fost când am intrat.

Am șoptit din nou:

— Bine.

Și am văzut-o trăgând adânc aer în piept. Era amețită și emoționată. Anticiparea îmi dădea furnicături în ceafă și pe șira spinării.

— Sunt atât de excitată în preajma ta, zise ea, încet.

— Numai a mea? am întrebat, zâmbind.

Ea ridică din umeri.

— Vreau să... mă înveți lucruri. Nu doar cum să mă port în preajma tipilor, ci cum... să fiu *cu* un tip. Mă gândesc tot timpul la asta. Și știu că tu n-ai probleme să faci lucrurile astea fără să fii neapărat într-o relație și...

Nu-și continuă fraza, uitându-se la mine, în camera întunecată.

— Suntem prieteni, da?

Știam fără urmă de îndoială unde avea să ducă asta și am murmurat:

— Am să fac orice vrei.

— Nici nu știi ce-ți cer.

Râzând, am șoptit:

— Atunci, cere-mi.

Se apropie mai mult, punându-mi o mână pe piept și am închis ochii când palma ei caldă a alunecat pe abdomenul meu. M-am întrebat, pentru o clipă, dacă îmi putea simți inima bătând cu putere în tot corpul. *Eu* îmi simțeam pulsul pretutindeni, bubuind în pieptul meu și de-a lungul pielii.

— M-am mai uitat la un film, zise ea. Unul porno.

— Înțeleg.

— Filmele astea sunt, de fapt, foarte proaste.

O spuse încet, de parcă și-ar fi făcut griji că mi-ar putea ofensa sensibilitatea de mascul amator de pornografie.

Râzând, am încuviințat:

— Așa e.

— Femeile sunt atât de exagerate. De fapt, zise ea chibzuind, la fel sunt și bărbații, în majoritatea timpului.

— *Majoritatea* timpului? m-am mirat eu.

— Nu și la sfârșit, zise ea, vocea devenindu-i șoptită. Când tipul ejaculează. Iese din ea și o face *peste* ea.

Degetele ei se strecurară pe sub cămașa mea, trecând ușor peste linia de păr ce ducea de la buricul meu în jos, pe sub pantaloni. Își ținu puțin respirația, ridicându-și mâna spre pectorali, explorând.

La dracu'. Eram atât de excitat, încât abia îmi mai puteam ține mâinile să nu-i înșface șoldurile. Dar voiam s-o las pe ea să conducă. Ea mă trăsese aici, ea începuse conversația asta. Voiam s-o aud spunând tot, înainte de a-mi lăsa mie inițiativa. Și atunci n-aveam să mă mai rețin.

— Asta-i destul de obișnuit în firmele porno, am zis. Tipii nu ejaculează înăuntrul femeilor.

Ea își ridică ochii.

— Îmi *place* partea asta.

Am simțit cum mi se scoală și am înghițit anevoie.

— Da?

— Îmi place pentru că pare *real*. Mă simt ca și când tocmai am înțeles lucrurile astea. N-am încercat cu adevărat înainte... sau poate că n-am vrut să experimentez cu tipii cu care am fost. Însă, din prima zi în care am început să-mi petrec timpul cu tine, nu mă pot opri să nu mă gândesc la lucrurile astea. Vreau să înțeleg ce îmi place.

— Asta-i bine.

Am tresărit în camera întunecată, dorindu-mi să nu fi răspuns atât de repede, atât de disperat. Îmi doream mai mult decât orice

să-mi ceară s-o duc în pat și s-o fut atât de zgomotos, încât toți invitații de la petrecere să știe unde ne duseserăm și ce i se întâmpla ei.

— Nu cred că știu cu adevărat ce le place bărbaților. Știu că tu spui că sunt ușor de mulțumit, dar nu-i așa. Pentru *mine*, nu sunt.

Mă luă de mână și, cu ochii ațintiți la fața mea, mi-o duse la sânul ei. Sub palmă, era exact așa cum îmi imaginasem de sute de ori. Atât de plin și de moale, tot numai rotunjimi bogate și piele catifelată. Abia de m-am abținut de a o ridica în brațe și a o strivi între corpul meu și perete.

— Vreau să-mi arăți cum, zise ea.

— Ce înțelegi prin „să-ți arăt cum"?

Închise ochii o secundă, înghițind.

— Vreau să te excit și să te fac să ejaculezi.

Am tras aer în piept și-am aruncat o privire spre patul din mijlocul camerei.

— Aici?

Ea îmi urmări privirea și clătină din cap.

— Nu aici. Nu într-un pat, deocamdată. Doar...

Șovăi, apoi mă întrebă foarte încet:

— Adică spui da?

— Firește că spun da. Nu sunt sigur că aș putea să-ți spun nu, chiar dacă ar trebui.

Ea își reținu un zâmbet, conducându-mi mâna spre coapsa ei.

— Vrei să mă masturbezi? Asta îmi ceri?

Mi-am îndoit genunchii să mă uit în ochii ei. M-am simțit ca un măgar, fiind atât de fără perdea, și toată conversația asta părea complet suprarealistă, dar trebuia să fiu lămurit despre ce se întâmplă într-adevăr, înainte să-mi slăbesc frâiele autocontrolului, pe care mă chinuiam să le țin, și să ajung prea departe.

— Vreau doar să mă asigur că am înțeles.

Ea înghiți din nou, dintr-odată timidă, și dădu din cap:

— Da.

M-am apropiat de ea și, când mirosul fin, vegetal al șamponului ei mi-a ajuns la nări, mi-am dat seama cât de excitat eram. Niciodată nu mai fusesem neliniștit, dar în clipa aceea eram îngrozit. Nu-mi păsa de cât de bine ar fi fost pentru mine — ar fi putut fi stângace, prea lentă sau prea rapidă, prea moale sau prea violentă — știam că o să mă topesc în mâinile ei. Voiam numai să-mi spună deschis ce simte, în fiecare secundă. Voiam ca sexul să fie *plăcut* pentru ea.

— E în regulă să mă atingi, i-am spus eu, încercând să păstrez cu grijă echilibrul dintre nevoia de a fi blând și impulsul de a mă dezlănțui.

Ea întinse mâna spre cureaua mea și o desfăcu, iar eu, plimbându-mi degetele de pe șoldurile ei pe talie și pe coaste, le-am ridicat până la nasturele de sus al bluzei. Zâmbetul ei era amețit și a încercat să și-l ascundă întorcând capul, dar n-a reușit. Habar n-aveam cum arătam eu, dar îmi închipuiu că ochii îmi erau mari, buzele întredeschise și mâinile tremurătoare pe nasturii ei micuți. Dându-i jos bluza de pe umeri, am observat cum a șovăit în dreptul fermoarului meu, cu degete nesigure, înainte de a face un pas înapoi, ca să lase bluza să-i cadă la podea.

A rămas în fața mea, într-un sutien simplu, de bumbac alb. Am întins mâinile în spatele ei, cerându-i voie din ochi, descheindu-l și dându-i-l jos.

M-a luat pe nepregătite vederea pieptului ei gol și am rămas holbându-mă prostește.

— Doar ca să știi, șopti ea, nu trebuie să-mi faci nimic.

— Doar ca să știi, am zis eu, la fel de încet, să-mi țin mâinile acasă mi-ar fi cu neputință în clipa asta.

— Vreau să fiu atentă. S-ar putea să mă… tulburi.

Am gemut; mă omora.

— Așa o elevă bună, am zis, aplecându-mă să-i sărut locul dintre umăr și gât. Dar în niciun caz nu pot să stau aici și să nu mă uit la ăștia. Poate c-ai observat că sunt un pic obsedat de sânii tăi.

Pielea ei era catifelată și mirosea uimitor. Am deschis gura, mușcând ușor, testând. Ea a tresărit și s-a împins în mine, cea mai bună reacție cu putință. Mintea mi-a fost năpădită cu imagini ale unghiilor ei înfigându-se în spatele meu, ale gurii mele deschise, ce-i apăsa puternic și flămând sânul, în timp ce mă legănam deasupra ei.

— Atinge-mă, Hanna.

I-am ridicat sânul în palmă, l-am împins mai sus, strângându-l. *Sfinte Sisoie, e bună de mâncat.*

Ea își duse mâinile înapoi la fermoarul meu, dar se opri acolo.

— Arată-mi cum să fac asta.

A fost probabil cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată spus de o femeie. Poate a fost tonul vocii ei, un pic răgușit, foarte dornic. Poate a fost faptul că știam cât de educată era și această unică sarcină părea atât de departe de zona ei de confort, încât îmi ceruse *mie* s-o ajut. Sau poate a fost pur și simplu faptul că eram nebun după ea, iar să-i arăt Hannei cum să mă satisfacă mă făcea să mă simt de parcă i-aș fi spus universului: *Ea este a mea.*

I-am dus mâinile spre betelia jeanșilor mei și, împreună, i-am împins, odată cu boxerii, pe coapse în jos, eliberându-mi sculă între noi.

Am lăsat-o să se uite la mine, în timp ce i-am dat părul pe spate cu ambele mâini, aplecându-mă să-i sărut gâtul.

— Ai un gust formidabil.

Aveam o erecție atât de puternică, încât îmi simțeam pulsul zvâcnind pe toată lungimea. Aveam nevoie să mă eliberez de această tensiune.

— La dracu', Hanna, strânge-ți mâna în jurul meu.

— Arată-mi, Will, mă rugă ea, plimbându-și ambele mâini peste abdomenul meu și pe pântece, abia atingându-mi vârful sculei încordate, ridicate.

Ne-am uitat amândoi în jos, de-a lungul corpurilor noastre și ne-am legănat ușor, la unison.

I-am luat mâna caldă și i-am închis degetele peste mădularul meu, apoi i-am plimbat-o în jos și-n sus, scoțând un geamăt prelung:

— Fuuutu-i!

Ea a icnit ușor — un sunet reținut, excitat — care aproape că m-a terminat. În loc de asta, am strâns din ochi, m-am aplecat din nou să-i sărut linia gâtului și am ghidat-o. Era atât de încet. Nu mi se mai făcuse o masturbare de nici nu mai știam când și cu siguranță aș fi preferat o partidă de sex oral sau obișnuit, dar era perfect ce mi se întâmpla acum.

Buzele ei erau atât de aproape de ale mele. Îi puteam simți răsuflarea, puteam gusta dulceața băuturii de prune.

— E ciudat că te mângâi și încă nici nu ne-am sărutat? șopti ea.

Am clătinat din cap, uitându-mă în jos, unde degetele ei se strângeau în jurul meu. Am înghițit, abia putând să gândesc.

— Nu există corect sau greșit aici. Nu există reguli.

Ea și-a ridicat ochii și s-a uitat la gura mea.

— Nu trebuie să mă săruți.

Am rămas cu gura căscată la ea. Voiam s-o sărut de săptămâni întregi.

— La dracu', Hanna, ba da. Trebuie.

Își umezi buzele cu limba.

— Bine.

M-am aplecat mai mult, stând atât de aproape de ea, mișcându-i mâna în sus și-n jos pe lungimea mea și sorbind-o din ochi. Buzele ei erau la o respirație depărtare de ale mele și, ori de câte ori atingea capul sculei mele, dintre ele ieșeau sunete slabe. Am scos un mârâit. Mă simțeam prea bine ca să fie doar o simplă partidă. Toate acestea erau dintr-odată prea intime pentru niște *prieteni*.

M-am uitat la ochii ei, apoi la gura ei, înainte de a închide și ultimul centimetru dintre noi ca s-o sărut.

Era atât de dulce și de caldă, primul nostru sărut a fost ireal: doar o alunecare a buzelor mele peste ale ei, cerându-i: *Lasă-mă să*

fac asta. Lasă-mă să fac asta și să fiu blând și grijuliu cu fiecare părticică din tine. Am sărutat-o de câteva ori, pe buze, săruturi grijulii ca să știe că eram gata s-o iau încet, așa cum avea nevoie ea.

Când am deschis gura doar cât să-i sug buza de jos, un fior m-a străbătut auzindu-i geamătul stins. *Hristoase*, îmi venea s-o ridic, s-o lipesc de perete și să i-o trag, cu petrecerea dezlănțuită afară și ochii mei ațintiți pe fața ei, urmărind-o, pândindu-i fiecare senzație.

Când s-a retras, mi-a studiat gura, ochii, fruntea. M-a studiat pe *mine*; nu-mi dădeam seama dacă era fascinația generală pentru cea ce învață sau una specifică momentului acestuia. Însă nimic nu m-ar fi putut scoate din transă. Nici focuri de artificii afară, nici un incendiu pe hol. Nevoia ca într-o zi să fiu înlăuntrul ei — s-o posed complet — se înfipsese în mine ca un ghimpe și se plantase sub coastele mele.

— O să-mi spui dacă e jalnic, nu-i așa? întrebă ea, cu voce domoală.

Am râs, respirând greu.

— Oh, nu e jalnic. E atât de bine și e doar mâna ta.

Nepărând convinsă, întrebă:

— Dar... celelalte nu fac asta?

Am înghițit anevoie, urând faptul că pomenea despre celelalte femei în clipa asta. Înainte, aproape că aș fi vrut să fie prezente toate în fundal, ca o reamintire pentru ele a ceea ce se întâmplase și ce nu într-un moment ca acesta. Cu Hanna, voiam să le șterg umbrele de pe perete.

— Sst.

— Vreau să spun, de obicei faceți doar sex?

— Îmi place ce facem noi doi. Nu vreau altceva în clipa asta; vreau să te concentrezi doar la penisul din mâna ta?

A râs și am zvâcnit în palma ei, adorând sunetul.

— Bine, a șoptit ea. Va trebui să încep cu chestiunile elementare.

— Îmi place că vrei să înveți cum să mă atingi.

— Îmi place să te ating, murmură ea pe gura mea. Îmi place că îmi arăți.

Ne mișcam mai iute acum; i-am arătat cât de tare să strângă, ajutându-i că era în regulă să țină bine și că aveam nevoie să fie mai rapidă și mai puternică decât s-ar fi așteptat ea.

— Strânge, i-am șoptit. Îmi place mai tare.

— Nu doare?

— Nu, mă omoară naibii.

— Stai să încerc.

Mi-a împins la o parte brațul cu mâna liberă.

Odată eliberat, am putut să-i cuprind în palme sânii și să mă aplec să-i sug un sfârc, suflând puțin peste vârful lui.

Ea a gemut, încetinind ritmul o clipă, după care l-a accelerat din nou.

— Pot să fac asta până termini? întrebă ea.

Am râs pe înfundate în pielea ei. Practic vibram, străduindu-mă să nu-mi dau drumul de fiecare dată când mâna ei aluneca peste mădularul meu.

— Contam oarecum pe asta.

Am supt-o de gât, închizând ochii și întrebându-mă dacă m-ar lăsa să-i fac un semn, pe care să i-l pot vedea mâine. Pe care toată lumea să i-l poată vedea. În jurul meu, camera începuse să se învârtă. Realitatea *ei* pur și simplu mă făcea să mă clatin. Mirosul și gustul pielii sale netede, elastice, sunetele de plăcere pe care le scotea doar fiindcă mă atingea pe mine. Era dornică și apetisantă, receptivă și curioasă, iar eu nu-mi aminteam când fusesem ultima oară atât de excitat.

Familiara tensiune se adunase adânc în pântecele meu și am început să mă împing înainte în strânsoarea ei.

— Hanna. Oh, la dracu', un pic mai repede, bine?

Cuvintele păreau mult mai intime așa, rostite în pielea ei, cu răsuflarea întretăiată.

Ea a șovăit doar o secundă înainte să tragă mai tare și mai rapid, iar eu am fost aproape să-mi dau drumul — mult prea curând —, dar nu-mi păsa nicidecum. Degetele ei lungi și subțiri erau strânse bine în jurul meu și m-a lăsat să-i sug buza de jos, maxilarul, gâtul. Știam că ar fi avut același gust bun peste tot.

Voiam să-i arăt cât de bine este când ți-o trage cineva.

Cu acest gând, de a mă prăbuși peste ea și în ea, s-o fac să-și dea drumul în același timp, m-am aplecat, am rugat-o să mă muște, să-mi muște gâtul, umărul... *orice*. Nu mi-a păsat cum suna asta; știam că n-avea să se împotrivească sau să dea înapoi de la ceea ce recunoscusem că-mi plăcea.

Fără să ezite, a deschis gura pe gâtul meu și și-a apăsat dinții în mine. Mintea mi s-a încețoșat, totul a fulgerat fierbinte și sălbatic; pentru o clipă, m-am simțit ca și când toate sinapsele din corpul meu ieșiseră din funcțiune, se stinseseră. Mâna ei aluneca mai repede peste mine, orgasmul îmi năvălea pe șira spinării în jos și am ejaculat, cu un geamăt stins, căldura mea țâșnind în mâna ei și pe tot abdomenul ei gol.

S-a oprit exact atunci când aveam nevoie ca ea să facă asta, dar nu mi-a dat drumul. Îi puteam simți ochii ațintiți asupra locului în care mă ținea și am tresărit puternic, când ea și-a mișcat din nou mâna.

— Nu mai continua, am icnit eu, gâtuit.

— Scuze.

Și-a plimbat degetul mare al mâinii libere peste locul în care ejaculasem în palma ei, și l-a șters de șold, cu ochii mari și fascinați. Respira atât de greu, încât pieptul îi zvâcnea.

— Sfinte Sisoie, am răsuflat eu.

— A fost...?

Camera părea să se umple de întrebarea ei neterminată și de sunetul respirației mele gâfâite. M-am simțit un pic ametit și-mi venea s-o trag cu mine pe podea și să mă pierd de tot.

— A fost de-a dreptul ireal, Hanna.

Şi-a ridicat ochii spre mine, aproape triumfătoare la această descoperire.

— Am avut dreptate — scoţi cele mai mişto sunete când ejaculezi.

Cuvântul căzu într-un abis, iar eu devenisem moale în mâna ei, dorindu-mi să aflu dacă şi ea se excitase când îmi făcuse asta.

M-am aplecat şi am întrebat-o.

— E rândul meu, acum? cu gura aproape lipită de pielea catifelată a gâtului ei.

Cu respiraţia tremurătoare, ea şopti:

— Da, te rog.

— Vrei cu mâinile? am întrebat-o. Sau vrei altceva?

Ea râse scurt, nervos.

— Nu sunt chiar pregătită pentru mai mult, dar... nu cred că mâinile or să aibă efect asupra mea.

M-am lăsat pe spate să-i arunc o privire cât mai sceptică, descheindu-i nasturele jeanşilor şi provocând-o să mă oprească.

N-a făcut-o.

— Vreau să spun că nu ştiu dacă pot să ating orgasmul cu degetele înăuntru, clarifică ea.

— Păi, bineînţeles că nu poţi să atingi orgasmul numai cu degetele înăuntru. *Clitorisul* tău nu e înăuntru.

Mi-am strecurat mâna pe sub chiloţii ei şi am încremenit simţind pielea moale, goală.

— Hanna? Nu ştiam că eşti dintre cele care se epilează total.

S-a foit puţin, stingherită.

— Chloe a vorbit despre asta. Am fost curioasă...

Mi-am strecurat un deget între labiile ei — să fiu al naibii, era umedă toată.

— Dumnezeule, am gemut.

— Îmi place, recunoscu ea, cu gura apăsată de gâtul meu. Îmi place ce simt.

— Glumeşti? Eşti atât de moale; vreau să-ţi ling în sus şi-n jos fiecare părticică.

— Will...

— Aș avea gura pe tine în două secunde, dacă nu am fi în dormitorul unui tip oarecare.

Ea s-a înfiorat sub atingerea mea, lăsând să-i scape un geamăt stins.

— Nici nu pot să-ți spun de câte ori mi-am imaginat asta.

Ei, la dracu'. Am simțit că mi se scoală din nou.

— Te-ai topi ca zahărul pe limba mea. Ce zici?

Râse puțin, ținându-mă de umeri.

— Cred că mă topesc acum.

— Și eu cred la fel. O să te topești în toată mâna mea și o să te ling după aceea. Ești zgomotoasă, Prunișoară? Când îți dai drumul, îți pierzi controlul?

Un mic sunet înecat îi scăpă, înainte de a șopti:

— De una singură, nu sunt zgomotoasă.

La naiba. Asta voiam să aud. Puteam construi fantezii ani de-a rândul numai gândindu-mă la Hanna, cu picioarele desfăcute pe canapeaua ei sau în timp ce stătea în mijlocul patului, masturbându-se.

— De una singură ce anume faci? Doar clitorisul?

— Da.

— Cu o jucărie sau...?

— Uneori.

— Pariez că te pot face să-ți dai drumul așa, am spus eu și mi-am strecurat două degete cu grijă înăuntru, simțind-o cum mi le strânge.

Mi-am frecat nasul de al ei.

— Spune-mi. Îți place cu degetele mele aici? Futându-te?

— Will... ești așa de *obscen*.

Am râs, trecându-mi gura peste maxilarul ei.

— Cred că-ți *plac* lucrurile obscene.

— Mi-ar plăcea gura ta obscenă între picioarele mele, a zis ea încetișor.

Am gemut, mișcându-mi mâna mai repede și mai adânc în ea.

— *Tu* te gândești la asta? mă întrebă. Că mă săruți acolo?

— Da, am recunoscut. Mă gândesc la asta și mă întreb dacă m-aș opri vreodată să respir.

Atât de udă. Ea se zvârcolea, scoțând acele mici sunete disperate pe care îmi venea să le mănânc. Mi-am scos degetele, ignorându-i mârâitul supărat, și cu ele am trasat o dâră udă până la bărbia ei și peste buzele ei, pe care le-am acoperit aproape imediat cu gura mea.

La naiba.

Avea gust de femeie adevărată, delicat și îmbătător, iar limba ei era dulce și lipicioasă. Avea gust de prună, coaptă, moale și mică în gura mea și m-am simțit ca un rege când m-a implorat s-o mai ating, *mai mult, din nou, te rog, Will, am fost aproape.*

I-am tras pantalonii și chiloții până jos, așteptând-o să iasă din ei. Era complet goală și brațele mele tremurau de dorința de a mă strecura înăuntru, în căldura ei perfectă.

M-a luat de încheietură și mi-a împins mâna înapoi, între picioare.

— Fată lacomă.

A făcut ochii mari, stânjenită.

— Eu doar...

— Sst.

Am făcut-o să tacă, lipindu-mi gura de a ei, sugându-i buza și lingându-i limba dulce. Trăgându-mă înapoi, i-am șoptit:

— Îmi place. Vreau să te fac să explodezi.

— O să explodez.

A zvâcnit în mâna mea când am atins-o din nou între picioare.

— Nu m-am mai simțit niciodată așa.

— Atât de udă.

Gura i s-a deschis într-o exclamație nestăpânită când mi-am strecurat degetele înapoi, în ea. S-a uitat la buzele mele, la ochii mei, la fiecare reacție de pe chipul meu. Îmi plăcea că era atât de curioasă, încât nici nu-și putea feri ochii.

— Fă-mi o favoare, i-am cerut.

A dat din cap.

— Când ești aproape, spune-mi. O să știu, dar rostește cuvintele.

— Bine, a gâfâit ea. O să spun, o să spun, dar... te rog.

— Mă rogi ce, Prunişoară?

S-a unduit uşor peste mine.

— Te rog, nu te opri.

Mi-am împins degetele mai adânc, mai repede, apăsându-i clitorisul cu degetul mare şi excitându-l în cercuri mici, strânse. *Da, Sfinte Sisoie, era atât de aproape.*

Aveam din nou erecţie, frecându-mi-o de şoldul ei gol, unde deja ejaculasem cu numai câteva minute în urmă, şi eram iarăşi aproape de orgasm.

— Apucă-mă de sculă, OK? Doar ţine-o. Eşti atât de udă şi sunetele tale... să fiu al naibii, eu...

Şi atunci am simţit-o cum mi-o ţine strâns, iar eu nu m-am gândit decât la ce netedă era în jurul degetelor mele şi ce pline şi dulci îi erau buzele şi limba.

Începu să se înmoaie, corpul ei destinzându-se complet. Exclamă stins acelaşi lucru, la nesfârşit — *Oh, Doamne* —, acelaşi lucru pe care-l gândeam şi eu.

— Spune-o.

— O să...

Sughiţă, întărindu-şi strânsoarea pe mădularul meu.

— La dracu', *spune-o*.

— Will. Doamne.

Coapsele începură să-i tremure şi i-am înconjurat mijlocul cu braţul liber, susţinând-o să nu cadă.

— Îmi dau drumul.

Şi cu o smucitură puternică a şoldurilor într-adevăr şi-a dat drumul, tremurat şi ud. Orgasmul ei a şiroit de-a lungul degetelor mele, iar ea a strigat, înfigându-şi unghiile în umerii mei. Era exact ceea ce aveam nevoie — *cum naiba de a ştiut?* Cu un geamăt surd, mi-am simţit al doilea orgasm năpustindu-se înainte, fierbinte şi lichid în mâna ei.

La dracu'. Picioarele îmi tremurau și m-am lăsat peste ea, țintuind-o de perete.

Fuseserăm zgomotoși. Prea zgomotoși? Eram destul de departe, despărțiți de inima petrecerii de mai multe camere, și totuși n-aveam idee ce făcuseră cei de afară în timp ce lumea mea se topise în brațele Ilannei.

Îi simțeam respirația caldă și dulce pe gâtul meu și, cu grijă, mi-am scos degetele, frecându-le de sexul ei, desfătându-mă cu pielea ei caldă, sensibilă.

— Bine? am murmurat la urechea ei.

— Da, a șoptit ea, încolăcindu-și brațele pe după umerii mei și apăsându-și fața în scobitura gâtului meu. *Doamne*, atât de bine!

Mi-am lăsat mâna unde era, cu mintea învârtindu-se, în timp ce o mângâiam încet de-a lungul pliurilor moi. Era foarte probabil cea mai bună primă partidă pe care o avusesem vreodată cu o fată.

Și folosiserăm doar mâinile.

— Poate c-ar trebui să ne întoarcem la petrecere, zise ea, cu vocea înăbușită de pielea mea.

Fără chef, mi-am retras mâna și imediat m-am crispat tot, când ea a aprins lumina de la întrerupătorul din spatele ei. În timp ce-mi trăgeam pantalonii pe mine, m-am uitat la ea, complet goală în camera puternic luminată.

Ei bine, să fiu al naibii. Era zveltă, cu mușchi tonifiați, cu sâni mari și plini și șolduri ușor rotunjite. Fața îi era încă îmbujorată de la orgasm și m-am delectat cu vederea roșeții care i s-a răspândit de la gât în sus, în timp ce-i studiam abdomenul încă umed.

— Te holbezi, a zis ea, aplecându-se să ia o cutie de șervețele de pe măsuță.

S-a uitat în jos, curățându-se și apoi a aruncat șervețelul într-un coș de gunoi.

Mi-am încheiat cureaua și apoi m-am așezat pe marginea patului, urmărind-o cum se îmbrăca. Era incredibil de sexy și habar n-avea.

Camera mirosea a sex și știam că ea-mi putea simți atenția îndreptată asupra ei, dar nu s-a grăbit. De fapt, părea perfect mulțumită să mă lase s-o privesc din toate unghiurile, să-i văd fiecare rotunjime, în timp ce-și trăgea chiloții, apoi jeanșii, își punea sutienul și își închidea încet nasturii bluzei.

Uitându-se, în sfârșit, la mine, și-a lins buzele și inima mi s-a oprit când mi-am dat seama că-și simțise gustul pe degetele mele. M-am întrebat dacă eu aveam să-mi amintesc gustul ei până la sfârșitul vieții.

— Și acum? am întrebat, ridicându-mă.

— Acum — îmi luă brațul, plimbându-și degetele pe dublul helix tatuat de la cot până la încheietură — ne întoarcem dincolo și mai bem ceva.

M-am liniștit puțin, auzind cum își recapătă siguranța din voce. Nu mai era excitată, nu mai era șovăielnică și plină de speranță. Se întorsese la efervescența ei dintotdeauna, aceeași Hanna pe care o vedea toată lumea. Nu mai era a mea.

— N-am nimic împotrivă.

S-a uitat la fața mea câteva clipe lungi, la ochii și obrajii mei, la bărbie și la buze.

— Mulțumesc că nu te porți ciudat.

— Glumești?

M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz.

— De ce m-aș purta ciudat?

— Tocmai ne-am atins unul altuia părțile intime, a șoptit ea.

Am râs, aranjându-i gulerul bluzei.

— Asta am observat.

— Cred că am putea fără probleme să facem treaba prieteni-cu-beneficii. Pare atât de ușor, atât de relaxat. O să ne întoarcem pur și simplu acolo, zise ea cu un zâmbet larg.

Făcându-mi cu ochiul, adăugă:

— Și vom fi singurii care știm că tu tocmai ți-ai dat drumul pe burta mea și eu tocmai mi-am dat drumul pe mâna ta.

A descuiat ușa, a deschis-o și a lăsat să pătrundă hărmălaia petrecerii. Exclus să ne fi auzit careva. Puteam să ne prefacem că nici nu s-a întâmplat.

*

Mai făcusem asta înainte de zeci de ori. Mă cuplam cu o femeie, apoi mă întorceam la chinurile unei petreceri, integrându-mă în încăpere și pierzându-mă într-o altă formă de distracție. Dar acum, în pofida oamenilor cu adevărat simpatici, nu puteam pierde nicio clipă urma Hannei, unde era și ce făcea. În camera de zi, vorbind cu asiaticul înalt, despre care mi-am amintit că-l chema Dylan. Îndreptându-se spre capătul holului, făcându-mi cu mâna, înainte de a intra la toaletă. Umplându-și paharul de plastic cu apă, în bucătărie. Uitându-se la mine, din capătul celălalt al camerei.

Dylan s-a intersectat cu Hanna din nou, zâmbindu-i și aplecându-se să-i spună ceva. Avea un zâmbet larg, haine care sugerau că ieșea în lume destul de des cât să fie îmbrăcat după ultimul răcnet în ceea ce privea criteriile de eleganță ale doctoranzilor și părea sincer atras de ea. Am privit cum zâmbetul ei a devenit mai deschis și apoi puțin nesigur. L-a îmbrățișat și l-am văzut ducându-se în bucătărie. Habar n-aveam ce se întâmplase; îmi plăcea să văd că ea se distrează. Dar pofta de altceva a început să mi se răspândească în tot corpul și, după două ore de petrecere, mi-am dat seama că voiam s-o iau cu mine acasă, unde puteam să ne simțim unul pe celălalt în toată puterea cuvântului, pentru tot restul nopții.

Mi-am scos telefonul din buzunar, tastând un mesaj pentru ea. *Hai să plecăm de aici. Vino la mine în noaptea asta și rămâi cu mine.*

Mi-am dus degetul spre butonul de „Trimite", dar am observat în căsuța de mesaje, că și ea îmi scria ceva. M-am oprit, așteptând.

Dylan tocmai m-a invitat să ieșim, a zis ea.

M-am uitat lung la telefon, înainte de a-mi ridica ochii, întâlnindu-i privirea neliniștită din partea cealaltă a camerei.

Ștergând ce îi scrisesem, am tastat, în schimb: *Tu ce i-ai spus?*

Ea s-a uitat în jos când telefonul i-a bâzâit în mână și a răspuns. I-am spus că putem discuta luni.

Căuta îndrumări, poate chiar îmi cerea permisiunea. În urmă cu o lună, făceam sex regulat cu două sau trei femei diferite în fiecare săptămână. Acum, nu știam ce aveam în cap în privința Hannei; gândurile mele erau prea amestecate și prea complexe pentru a o ajuta să le traducă pe ale ei, în clipa asta.

Telefonul a bâzâit din nou și am privit pe ecran. Ar fi foarte ciudat, după ceea ce tocmai am făcut noi? Nu știu ce să fac, Will.

De asta are nevoie, mi-am spus eu. *Prieteni, întâlniri, o viață în afara școlii. Nu poți fi tu singurul.*

De data asta, eu căutam ceea ce era complicat, iar ea încerca ceea ce era simplu.

Deloc, i-am răspuns. *Asta se numește întâlnire romantică.*

Șapte

Dacă mă întrebasem vreodată cum făcea o pisică în călduri, acum știam. Zgomotele — mioriăiturile, scâncelile, urletele — începuseră în urmă cu vreo oră și deveniseră din ce în ce mai frenetice, până când animalul frustrat sexual practic ajunsese să țipe sub fereastra dormitorului meu.

Știam exact ce simțea. Mulțumesc, Viață, că mi-ai dat metafore vie, însuflețită, pentru modul în care mă simt.

Cu un geamăt, m-am întors pe burtă, pipăind orbește după o pernă pe care să mi-o pun pe cap, să estompez gălăgia. Sau s-o folosesc ca să mă sufoc pe mine însămi. Nu mă hotărâsem încă. Venisem acasă după întâlnirea cu Dylan de trei ore și nu reușisem să dorm niciun minut.

Am fost dată peste cap, mă sucisem și mă învârtisem de când mă băgasem în pat, holbându-mă în tavan de parcă secretul tuturor problemelor mele ar fi stat ascuns în zugrăveala marmorată de deasupra capului. De ce mi se părea totul atât de complicat? Nu era

asta ce voiesm? Întâlniri romantice? O viață socială? Să am un orgasm în compania altei persoane?

Și atunci care era problema?

Modul în care Dylan picase în cursa vibrației mele *doar-prieten* era problema. Faptul că merseserăm la unul dintre restaurantele mele preferate, iar eu fusesem absentă complet, gândindu-mă la Will când ar fi trebuit să-i acord atenție lui Dylan, era o problemă chiar și mai mare. Nu mă gândisem la zâmbetul lui Dylan când venise să mă ia de acasă, la modul în care îmi ținuse ușa și la adorația cu care se uitase la mine tot timpul cinei. În loc de asta, eu aveam în mine doar zâmbetul superior al lui Will, expresia cu care mă privea mângâindu-i ucula, obrajii lui aprinși, atunci când îmi spusese exact ce să fac, sunetul scos când ejaculase.

Enervată, m-am trântit pe spate și am aruncat păturile de pe mine. Era martie, ninsese ușor toată ziua, iar eu *năduseam*. Era ora două dimineața și eu eram perfect trează și frustrată. Foarte, *foarte* frustrată.

Dar cele mai multe bătăi de cap mi le dădea felul în care Will fusese atât de drăguț la petrecere, atât de tandru și de grijuliu, și faptul că eu știusem fără urmă de îndoială cât de ușor aveau să se transforme toate acestea în sex. Fusese încurajator, spunând tot ce aveam eu nevoie să aud, dar fără să forțeze, fără să ceară mai mult decât eram eu gata să-i dau. Și să fiu a naibii, era excitant... cu mâinile alea. Gura aia. Modul în care îmi sugea pielea, sărutându-mă de parcă ani de-a rândul și-ar fi înăbușit nevoia asta și, în sfârșit, și-o putea îndeplini. Am dorit să mi-o tragă, probabil mai mult decât îmi dorisem orice altceva vreodată, și a fost consecința cea mai firească: eram amândoi acolo, era întuneric, el era excitat, iar eu eram gata să explodez. Fusese și un pat... dar nu mi se păruse potrivit. Nu mă simțisem pregătită.

El nu insistase. De fapt, nu fusese atât de ciudat pe cât mă așteptasem. Mă încurajase în privința lui Dylan. Pe drumul spre acasă, îmi

spusese că aveam nevoie să ies în oraș, să mă distrez. Îmi zisese că el nu pleca nicăieri, iar ceea ce făcuserăm a fost perfect. M-a îndemnat să explorez și să fiu fericită. *Doamne*, cu asta mă făcuse să-l doresc și mai mult.

Hotărând că era o bătălie pierdută și că nu aveam să mai adorm, m-am ridicat din pat și m-am dus la bucătărie. M-am uitat lung în frigider, închizând ochii și lăsând aerul rece să-mi mângâie pielea încinsă. Eram lipicioasă între picioare și, cu toate că trecuseră șase zile de când Will mă atinsese acolo, mă *durea*. L-am văzut de atunci în fiecare zi, la alergarea matinală, și am luat micul dejun în trei rânduri. Fusese ușor; cu Will, era *întotdeauna* ușor. Dar de fiecare dată când era în preajma mea, voiam să-l întreb dacă m-ar mai putea atinge din nou, dacă îl mai puteam atinge eu pe el. Încă mai simțeam ecoul fiecărei mângâieri a degetelor lui, însă nu aveam încredere în memoria mea. Nu era cu putință să fi fost atât de bine.

M-am dus în camera de zi și m-am uitat pe fereastră. Cerul era întunecat, dar cenușiu-argintiu, acoperișurile sclipeau înghețate. Am numărat stâlpii de iluminat și am calculat câți erau între blocul lui și al meu. M-am întrebat dacă ar fi fost vreo șansă să fie și el treaz, simțind măcar o fracțiune din ce simțeam eu acum.

Degetele mele au atins pulsul de pe gât și am închis ochii, simțind bătăile puternice de sub piele. Mi-am poruncit să mă duc înapoi la culcare. Poate că acum era ocazia de a gusta coniacul pe care tata îl avea întotdeauna în living. Mi-am spus că ar fi fost o idee proastă să-l fi sunat pe Will și că în niciun caz n-ar fi putut ieși ceva bun din asta. Eram deșteaptă și rațională și gândeam totul în amănunt.

Mă săturasem să gândesc!

Ignorându-mi avertismentul din minte, m-am îmbrăcat, am ieșit și am început să mă plimb. Zăpada târzie fusese călcată în picioare peste zi și se transformase într-o gheață groasă pe trotuar. Ghetele mele scrâșneau la fiecare pas și, cu cât mă apropiam de apartamentul lui Will, cu atât haosul din gândurile mele se transforma într-un murmur uniform de fundal.

Când mi-am ridicat privirile, eram chiar în fața blocului său. Mâinile îmi tremurau, dar am scos telefonul și i-am găsit fotografia, scrîndu-i singurul mesaj care mi-a trecut prin minte. Ești trează?

Era cât pe-aci să scap telefonul din mână când răspunsul a venit la doar câteva secunde: *Din păcate.*

Mă lași să intru? am întrebat și, sincer, oare chiar voiam să spună da? Sau voiam să mă trimită acasă? În momentul acesta, habar n-aveam.

Unde ești?

Am șovăit. În fața blocului tău.

CE? Cobor imediat.

Abia am avut timp să mă gândesc la ce făcusem, întorcându-mă să mă uit în direcția din care venisem, când ușa de la intrare s-a deschis brusc și Will a ieșit.

— Mamă, Doamne, ce ger e! a strigat el și apoi s-a uitat în spatele meu, la strada pustie. Pe toți sfinții, Hanna, măcar ai venit cu un taxi până aici?

Făcându-mă mică, am recunoscut:

— Am venit pe jos.

— *La trei dimineața*? Ți-ai pierdut naibii mințile?

— Știu, știu. Doar că...

A clătinat din cap și m-a tras înăuntru.

— Treci încoace. Ești țicnită, știi? Îmi vine să te gâtui, în clipa asta. Nu se merge pe jos prin Manhattan, singură, la trei dimineața, Hanna.

Stomacul mi s-a strâns și m-a cuprins un val de căldură când mi-a spus numele și am știut că aș rămâne afară, în frig, toată noaptea, dacă asta ar fi condiția să mi-l mai spună o dată. Însă el mi-a aruncat o privire de avertisment, iar eu am dat din cap, în timp ce mă conducea spre lift. Ușile s-au închis și s-a uitat la mine, din capătul celălalt al cabinei.

— Deci abia acum ai ajuns acasă de la întâlnirea ta? întrebă el, arătând mult prea răvășit de somn și sexy pentru starea mea mentală

din momentul acela. Ultima oară când mi-ai trimis mesaj, te urcai într-un taxi ca să te întâlnești cu Dylan, la restaurant.

Am clătinat din cap și mi-am plecat ochii spre mochetă, încercând să înțeleg ce naiba gândisem când mă hotărâsem să vin aici. Nu gândisem, asta era problema.

— M-am întors pe la nouă.

— *Nouă?* întrebă el, complet neimpresionat.

— Da, l-am înfruntat eu.

— Și?

Tonul lui era egal, fața impasibilă, dar viteza întrebărilor îmi spunea că era preocupat de ceva.

M-am fâțâit, de pe un picior pe altul, neștiind exact ce să spun. Întâlnirea nu fusese un dezastru. Daylan era drăguț și interesant, dar eu fusesem total pe altă lume.

Am fost scutită de a răspunde, căci am ajuns la etajul lui Will. L-am urmat ieșind din lift și pe culoarul lung, uitându-mă cum spatele și umerii i se mișcau la fiecare pas. Purta pantaloni de pijama și contururile câtorva dintre tatuajele lui mai închise se vedeau prin materialul subțire al tricoului alb. A fost nevoie să-mi înăbuș pofta de a întinde mâna și a-mi plimba degetele peste liniile acelea, scoțându-i tricoul ca să le văd pe toate. Erau, evident, mai multe decât avusese cu ani în urmă, dar ce erau? Ce povești se ascundeau în spatele desenelor de pe pielea lui?

— Ai de gând să-mi povestești? întrebă el.

Se oprise în fața ușii lui și mi-am ridicat ochii.

— Ce? am întrebat nedumerită.

— Întâlnirea, Hanna.

— Oh, am murmurat, încercând să mă dezmeticesc și să fac puțină ordine în vălmășagul din mintea mea. A fost o cină și bla-bla-bla, am luat taxiul la întoarcere. Ești sigur că nu te-am trezit?

A oftat prelung și adânc, făcându-mi semn să intru.

— Din păcate, nu.

Mi-a aruncat o pătură din spatele canapelei.

— N-am reușit încă să adorm.

Aș fi vrut să fiu atentă la el, dar dintr-odată eram înconjurată de atât de multe piese din viața lui Will. Blocul său era una dintre cele mai noi clădiri din zonă și apartamentul era modern, dar simplu mobilat. A apăsat pe întrerupătorul unui mic șemineu de pe un perete, iar flăcările au venit la viață cu un vâjâit ușor, scăldând pereții de culoarea mierii în lumina lor pâlpâitoare.

— Încălzește-te până-ți aduc ceva de băut, zise el, făcându-mi semn spre covorașul din fața șemineului. Și să-mi povestești mai multe despre întâlnirea asta care s-a încheiat la *nouă*.

Bucătăria se vedea din living și l-am urmărit cum deschidea și închidea dulapurile, umplând un ibric ce părea foarte vechi și așezându-l pe plită. Locuința lui era mai mică decât îmi imaginasem, cu parchet de lemn și rafturi de cărți ticsite cu romane ferfenițite, tomuri groase de genetică și un perete întreg dedicat unei colecții de-a dreptul impresionante de albume de benzi desenate. Două canapele de piele dominau livingul și picturi simple, înrămate, acopereau pereții. Pe podea, într-un coș, erau reviste, un teanc de scrisori stătea pe poliță cuminului, un bol plin cu capace de sticlă se odihnea pe un raft.

Am încercat să mă concentrez la ceea ce mă întrebase, dar fiecare obiect din apartamentul lui era o fascinantă piesă de puzzle din povestea lui Will.

— N-am prea multe de povestit, am zis eu distrată.

— Hanna.

Am gemut, scoțându-mi jacheta și așezând-o pe spătarul unui scaun.

— Nu mi-a stat mintea la joc, înțelegi? am zis eu și m-am oprit, văzând expresia de pe fața lui.

Ochii îi erau larg deschiși, gura căscată și privirea îi cobora încet pe corpul meu.

— Ce?

— Ce...?

Tuși.

— Ai venit până aici în *astea*?

M-am uitat în jos și, dacă-i posibil, am devenit și mai ruşinată decât înainte. Mă dusesem la culcare în pantaloni scurți și maiou, iar când îmi venise ideea să ies, nu mă îngrijisem decât să-mi trag o pereche de pantaloni de pijama, ghetele îmblănite și uriașa jachetă veche a lui Jensen. Maioul nu lăsa nimic imaginației, iar sfârcurile mele erau întărite, perfect vizibile prin materialul subțire.

— Oh. Ups!

Mi-am încrucișat brațele peste piept, încercând să ascund faptul că afară era evident foarte, *foarte* frig.

— Probabil ar fi trebuit să fiu mai atentă, dar... am vrut să te văd. E ciudat? E ciudat, nu-i așa? Probabil încalc vreo douăsprezece reguli de-ale tale în clipa asta.

El s-a dezmeticit.

— Eu, ăăă... cred că există o clauză prin care se poate face o excepție pentru oricine încalcă regula când poartă o costumație ca asta, zise el, izbutind să-și smulgă privirea de la pieptul meu îndeajuns cât să termine ce făcea în bucătărie.

Îmi dădea un neobișnuit sentiment de putere faptul că eram capabilă să-l tulbur și am încercat să nu arăt prea îngâmfată când el a ieșit din bucătărie, aducând două căni aburinde.

— Deci, de ce a fost întâlnirea asta atât de neinteresantă? a întrebat el.

M-am așezat pe podea, în fața focului, întinzându-mi picioarele.

— Aveam alte lucruri în minte.

— Cum ar fi?

— Cum ar fiii...

Am lungit cuvântul, cât să mă hotărăsc dacă într-adevăr voiam să spun. Voiam.

— Cum ar fi petrecerea.

Pentru un lung moment, o tăcere grea s-a întins între noi.

— Înțeleg.

— Da.

— Păi, în caz că n-ai observat, zise el, uitându-se la mine, nici eu nu dormeam dus aici.

Am dat din cap și mi-am întors ochii la foc, neștiind cum să continui.

— Întotdeauna am fost în stare să-mi controlez mintea, știi? Dacă e timpul pentru școală, mă gândesc la școală. Dacă e de muncă, mă gândesc la muncă. Dar în ultima vreme, am zis eu, clătinând din cap, concentrarea mea e la pământ.

Râse încetișor lângă mine.

— Știu exact cum te simți.

— Nu pot fi atentă.

— Da.

Se scărpină în ceafă, uitându-se la mine printre genele negre.

— Nu mai dorm bine.

— La fel.

— Sunt atât de surescitată că abia pot să stau într-un loc, am recunoscut.

Am auzit cum răsuflă, prelung, măsurat, și abia atunci mi-am dat seama cât de aproape ajunseserăm unul de celălalt. Mi-am ridicat ochii și am văzut că se uita la mine.

Îmi cerceta fața milimetru cu milimetru.

— Nu știu... dacă am mai fost vreodată așa de tulburat de cineva, zise el.

Eram atât de aproape, încât puteam să-i văd fiecare geană în lumina focului, destul de aproape cât să-i observ cei câțiva pistrui de pe nas. Fără să mă gândesc, m-am aplecat, atingându-mi ușor buzele de ale lui. Ochii lui s-au deschis mari și l-am simțit încremenind pentru o clipă, după care umerii i s-au relaxat.

— N-ar trebui să vreau asta, zise el. Habar n-am ce facem.

Nu ne sărutam, nu în toată puterea cuvântului, doar ne tachinam, respirând același aer. Îi puteam simți mirosul săpunului, aroma pastei de dinți. Îmi puteam vedea reflecția în pupilele lui.

Și-a înclinat capul și a închis ochii, aplecându-se doar cât să mă sărute o dată, cu buzele întredeschise.

— Spune-mi să mă opresc, Hanna.

Nu puteam. În loc de asta, l-am luat pe după gât, trăgându-l mai aproape de mine. Și atunci el a fost cel care s-a împins în mine, puternic, hotărât, încât a trebuit să mă agăț de tricoul lui ca să-mi țin echilibrul. A deschis gura, sugându-mi buza de jos, limba. Fierbințeala pulsa acum în pântecele meu și am simțit că mă dizolv, topindu-mă până ce n-am mai fost decât o inimă bătând nebunește și membre care se împleteau cu ale lui, trăgându-ne pe amândoi pe podea.

— Eu nu..., am început, respirând anevoie. Spune-mi ce ar trebui să fac.

I-am simțit erecția pe șoldul meu și m-am întrebat de cât timp era așa, dacă se gândise la asta la fel de mult ca mine. Aș fi vrut să cobor mâna și să-l mângâi, să-l văd cum se pierde în mine, la fel ca la petrecere, așa cum făcea în mintea mea de fiecare dată când închideam ochii.

Buzele lui se plimbară peste maxilarul meu și mai jos, pe gât.

— Relaxează-te, o să fac eu să fie bine. Spune-mi ce *vrei* să fac.

Mi-am dus mâna pe sub tricoul lui și i-am simțit tăria mușchilor spatelui, a brațelor lui, în timp ce s-a rostogolit ca să ajungă să stea deasupra mea. I-am rostit numele, urând cât de slab și de ciudat suna vocea mea, dar era ceva nou aici, ceva primar și disperat, și voiam mai mult.

— Mi-am imaginat deseori cum ar fi să te am deasupra mea, am recunoscut, neștiind sigur de unde veniseră cuvintele acelea.

El și-a lăsat corpul peste al meu, așezându-și bazinul între picioarele mele desfăcute.

— Când stăteai tolănit, cu fratele meu, în living. Când îți scoteai cămașa afară, ca să speli mașina.

El gemu, mângâindu-mă pe păr, trasând cu degetul mare o linie de-a lungul feței mele și apăsând în pielea de pe maxilarul meu.

— Nu-mi vorbi de asta.

Însă numai la asta mă puteam gândi: cum îmi aminteam de el după atâția ani și cât de real era *acum*. N-ar fi fost cu putință să număr de câte ori mă întrebasem cum ar fi arătat fără haine, ce sunete ar fi scos când era pe cale să ejaculeze. Și acum, iată-l, apăsând greu peste mine, întărit între picioarele mele, pe sub hainele lui. Voiam să-i cercetez fiecare tatuaj, fiecare linie a mușchilor, fiecare milimetru al obrazului dăltuit.

— Obișnuiam să te privesc de la fereastra mea, am zis, iconind când și-a schimbat poziția, astfel încât să apese cu mădularul drept deasupra clitorisului. Doamne, când aveam șaisprezece ani, tu erai personajul principal în toate visele mele erotice.

Se trase înapoi doar cât să-mi întâlnească ochii; era clar surprins.

Am înghițit.

— N-ar fi trebuit să-ți povestesc asta?

— Păi..., începu el și-și umezi buzele. Nu știu.

Arăta năucit și nehotărât. Nu-mi puteam desprinde privirea de la gura lui.

— Știu că n-ar trebui să gândesc că e excitant, dar Hanna, dacă îmi dau drumul în pantaloni, numai tu vei fi de vină.

Puteam eu face asta? Cuvintele lui au aprins un fitil în pieptul meu și am vrut deodată să-i spun totul.

— Mă masturbam, pe sub pături, am recunoscut în șoaptă. Uneori, te puteam auzi vorbind... și mă prefăceam... mă întrebam cum ar fi dacă ai fi fost acolo. Obișnuiam să mă aduc la orgasm și să pretind că fuseseși tu.

Înjură, lăsându-se iar peste mine ca să mă sărute, mai adânc și mai umed, plimbându-și dinții pe buza mea de jos.

— Ce ți-aș fi spus?

— Cât de mult îți plăcea să mă simți și cât de tare mă doreai, am răspuns eu, printre sărutări. N-aveam prea multă imaginație la vremea aceea și sunt foarte sigură că vorbeai mult mai obscen în realitate.

Râse, un sunet atât de profund și de puternic, încât i-am simțit fizic apăsarea pe gâtul meu.

— Deci, hai să ne prefacem că ai șaisprezece ani și eu tocmai m-am furișat în camera ta, zise el, mișcându-și gura imediat deasupra gurii mele, cu vocea un pic nesigură. Nu e nevoie să ne scoatem hainele, dacă nu ești pregătită.

Și n-am fost sigură ce să spun, fiindcă, *da*, îmi dorisem să fiu complet goală sub el, îmi imaginasem cum ar fi fost să-l am complet gol deasupra și în mine. Dar să fac *efectiv* sex cu Will, în seara asta, mi se părea prea grăbit, prea curând. Prea periculos.

— Îmi arăți? l-am întrebat. Eu nu știu cum, cu hainele pe noi.

Am făcut o pauză și am adăugat, în șoaptă:

— Sau chiar fără ele, bănuiesc. Adică, evident.

Râse, sărutându-mă pe ureche și mârâind slab în timp ce mă mușca ușor. Modul în care mâinile lui se plimbau pe mine, modul în care buzele lui alunecau pe pielea mea… mângâierile acestea păreau la Will o a doua natură, ca și respiratul.

A răsuflat prelung pe gâtul meu, gemând încetișor.

— Mișcă-te sub mine. Găsește-ți poziția în care te simți bine.

Am dat din cap, mișcându-mă sub el, cu apăsarea dură a mădularului între picioare.

— Poți simți asta? întrebă el, presând cu înțeles deasupra clitorisului meu. Aici se simte bine?

— Da.

Mi-am ridicat mâinile, apucându-l de păr și trăgând tare, auzindu-l șuierând, în timp ce se legăna deasupra mea din ce în ce mai repede.

— La dracu', Hanna!

Mi-a ridicat maioul, îngrămădindu-l deasupra sânilor. Și apoi s-a aplecat, mi-a apucat sânii cu mâinile, strângându-i și umflându-i, sugându-mi un sfârc adânc în gură. Am rămas fără aer, șoldurile mi s-au ridicat de la podea împingând în el, căutând. Îi zgâriam pielea

cu unghiile și eram răsplătită de fiecare dată cu o înjurătură mormăită mu cu un geamăt.

— Asta e, zise el. Nu te opri.

Gura îi urmărea mâinile peste tot și am închis ochii, simțindu-i limba fierbinte pe mine. Mi-a sărutat buzele, gâtul. Durerea dintre picioare s-a întețit și puteam simți cât de udă eram, cât de goală, cât de mult îmi doream gura lui lipită de mine și degetele înlăuntrul meu. Mădularul lui. Ne tăvăleam pe podea și simțeam ceva înțepându-mă în spate, dar nu-mi păsa. Tot ce voiam era să urmăresc această senzație.

— Atât de aproape, am gâfâit, surprinsă să-l descopăr uitându-se la mine, cu buzele întredeschise și părul căzut pe frunte.

Ochii i s-au înviorat, sclipind.

— Da?

Am dat din cap, și restul lumii s-a încețoșat, în timp ce senzația dintre picioarele mele creștea, devenind mai fierbinte și mai intensă. Îmi venea să-mi zgârii pielea cu unghiile și să-l rog să-mi scoată hainele, să mi-o tragă, să mă facă să-l implor.

— La dracu'. Nu te opri din ce faci, zise el, împingându-și ritmic bazinul în mine, cu o perfectă combinație de căldură și presiune exact unde aveam nevoie. Sunt aproape.

— Oh, am zis, răsucindu-mi degetele în materialul subțire al tricoului său, simțind că încep să cad, închizând ochii în timp ce orgasmul mi-a coborât pe șira spinării și a explodat între picioare.

Am strigat, rostindu-i numele și simțindu-l întețindu-și mișcările deasupra mea. Degetele i s-au încleștat pe șoldurile mele împingând o dată, de două ori, mormăind pe gâtul meu și ejaculând.

Am revenit treptat în corpul meu, conștientă de fiecare membru în parte. Mă simțeam îngreunată și vlăguită, dintr-odată atât de obosită, încât abia îmi mai puteam ține ochii deschiși. Will s-a prăbușit lângă mine, răsuflând fierbinte pe gâtul meu, cu pielea umedă de sudoare și încălzită de foc.

S-a ridicat în coate și s-a uitat la mine, cu o expresie somnoroasă și dulce, un pic timidă.

— Bună, mă salută, cu un zâmbet schițat în colțul gurii. Scuze că m-am furișat în dormitorul tău, adolescentă Hanna.

Mi-am suflat bretonul de pe frunte și i-am zâmbit și eu.

— Ești bine-venit acolo oricând.

— Eu... ăă, începu el și râse. Nu vreau să grăbesc lucrurile, dar am oarecum nevoie... să mă spăl.

Absurdul întregii situații păru să dea în clocot din senin și am izbucnit în râs. Eram pe podeaua lui, cred că un pantof era înfipt în spinarea mea și el tocmai ejaculase în pantaloni.

— Hei, zise el. Nu râde. Am spus c-o să fie vina ta.

Dintr-odată mi s-a făcut foarte sete și mi-am umezit buzele.

— Du-te, am spus, bătându-l pe spate.

M-a sărutat blând pe buze, de două ori, înainte de a se ridica și a se duce la baie. Am rămas pe loc un moment, nădușeala uscându-se pe pielea mea și bătăile inimii întorcându-se încet la normal. Mă simțeam deopotrivă mai bine și mai rău. Mai bine, pentru că eram într-adevăr obosită, dar mai rău pentru că noul ecou al mădularului lui Will mișcându-se între picioarele mele era infinit mai zăpăcitor decât amintirea degetelor sale.

Am sunat după un taxi, apoi m-am dus la bucătărie ca să-mi dau cu niște apă rece pe față și să beau ceva.

El s-a întors în cameră purtând o altă pijama și cu un miros proaspăt de săpun și pastă de dinți.

— Am chemat un taxi, l-am liniștit eu, aruncându-i o privire de *nu-ți face griji*.

I-a căzut fața — sau așa mi s-a părut —, dar s-a întâmplat atât de repede, încât n-am fost sigură de ce am văzut.

— Bine, a murmurat el, apropiindu-se și întinzându-mi haina. Într-adevăr, acum cred că o să fiu în stare să dorm.

— Aveai nevoie doar de orgasm, am zis eu rânjind.

— De fapt, a zis el, cu voce joasă, deja încercasem de vreo câteva ori în noaptea asta. Nu dăduse rezultate…

Fir-ar să fie. Orice urmă de somnolență păru să mi se evapore numaidecât. Aveam să-mi imaginez cum ar fi fost să-l privesc pe Will masturbându-se tot restul nopții. Nu eram sigură că mai eram în stare să adorm.

M-a condus până la parter, m-a sărutat pe frunte la ușă și a rămas uitându-se după mine, până ce am ajuns la bordură, m-am suit în taxi și am plecat.

Telefonul meu s-a aprins cu un mesaj de la el: Anunță-mă când ajungi acasă.

Locuiam la numai câteva străzi distanță de el, așa că am ajuns în câteva minute. M-am suit în pat, ghemuindu-mă pe perna mea, înainte de a-i răspunde: Acasă, cu bine.

Opt

Perspectiva aglomerației a fost întotdeauna o realitate, locuind lângă campusul Universității Columbia, dar, în mod misterios, la gogoșăria Dunkin Donuts, cea mai apropiată de casa mea, părea întotdeauna să fie cel mai aglomerat în zilele de joi. Totuși, nici în timpul unui exercițiu de stretching lent probabil că nu l-aș fi recunoscut pe Dylan la coadă, chiar în fața mea.

Așadar, am tresărit când s-a întors și a făcut ochii mari, recunoscându-mă și salutându-mă cu un prietenesc:

— Salut! Will, nu-i așa?

Am clipit, simțindu-mă prins pe picior greșit. Tocmai visam cu ochii deschiși despre cum o să duc lucrurile cu Hanna într-o altă direcție decât aceea de cu două nopți în urmă, când ea venise la apartamentul meu în toiul nopții și sfârșise sub mine, amândoi ajungând la orgasm cu hainele pe noi. Amintirea acelei nopți era preferata actuală, una pe care o derulam în minte în fiecare moment de liniște, de vreme ce, închipuindu-mi lucrurile diferit, îmi încălzea

sângele. Trecuseră ani de când nu mai călărisem pe uscat o fată, dar, să mă ia naiba, uitasem cât de excitant și de interzis părea.

Însă vederea puștiului din fața mea — tipul cu care Hanna *se întâlnea* — a fost ca o găleată cu gheață răsturnată în cap.

Dylan arăta ca orice alt student de la Columbia: îmbrăcat fără fasoane, până la granița dintre aproape în pijamale și vagabond.

— Da, am zis, dând mâna cu el. Bună, Dylan. Mă bucur să te revăd.

Am înaintat și atunci stingherealа m-a invadat, încet. Nu-mi dădusem seama la petrecere cât de tânăr arăta: mai avea încă vibrația aceea mută, care-l făcea să sară în loc, părând constant entuziasmat de ceva. Dădea mult din cap, uitându-se la mine de parcă aș fi fost cineva care trebuia tratat ca un superior.

Privind în jos, mi-am dat seama cât de formal arătam în costumul meu. De când eram eu tipul la costum? De când nu mai aveam răbdare pentru doctoranzii prostuți, de douăzeci și ceva de ani? Probabil din aceeași zi în care Hanna mi-o luase în mână, în camera lăturalnică, la o petrecere de doctoranzi, și fusese cea mai bună repriză de sex pe care-o avusesem vreodată, mi-am reamintit eu.

— Te-ai simțit bine la Denny?

M-am uitat la el lung, încercând să-mi amintesc când fusesem ultima oară la Denny.

— Eu...

— La petrecere, nu la restaurant, mă lămuri el, râzând. Apartamentul era al unui tip pe nume Denny.

— Ah, da. Petrecerea.

Mintea imediat mi-a zburat la imaginea chipului Hannei, când îmi strecurasem degetele sub chiloții ei, pe pielea ei golașă. Îmi puteam aminti cu perfectă claritate expresia ei de dinainte de orgasm, de parcă îi făcusem ceva *magic*. Așa arăta când descoperea o senzație pentru prima oară.

— Da, petrecerea a fost grozavă.

Se joacă puțin cu telefonul, uitându-se la mine, și păru să se pregătească de ceva.

— Știi, zise el, aplecându-se puțin spre mine, asta e prima oară când dau peste cineva care se întâlnește cu aceeași fată cu care mă întâlnesc eu. Nu-i ciudat?

Mi-am înăbușit hohotul de râs. Ei bine, cu siguranță avea în comun cu Hanna forța brută a sincerității.

— Ce te face să crezi că mă întâlnesc cu ea?

Dylan imediat păru paralizat de rușine.

— Am presupus doar... pentru că așa părea la petrecere...

Zâmbindu-i viclean, l-am mustrat:

— Și cu toate acestea i-ai cerut să iasă cu tine?

Râse de parcă nici lui nu-i venea să creadă tupeul de care dăduse dovadă.

— Eram atât de beat! Bănuiesc că am aruncat plasa la întâmplare.

Mi-a venit să-i sparg fața. Și mi-am dat seama că eram cel mai mare ipocrit din lume. Nu aveam absolut niciun drept să mă simt indignat de ceva din toate astea.

— E în regulă, am zis, calmându-mă.

Nu mai fusesem niciodată de partea asta a conversației și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă amantele mele dăduseră una peste alta în locuri ca acesta. Ce stânjenitor! Am încercat să-mi închipui ce ar fi făcut Kitty sau Lara — numai zâmbete și voie bună — și Natalia sau Kristy — care abia de zâmbeau chiar și atunci când erau în cea mai bună dispoziție — dacă ar fi fost puse într-o situație de genul ăsta.

Ridicând din umeri, i-am spus:

— Hanna și cu mine ne cunoaștem de mult. Asta-i tot.

Râse, dând din cap de parcă acesta ar fi fost răspunsul la toate întrebările lui încă neformulate.

— Ea mi-a zis că doar iese la întâlniri. Înțeleg asta. E o fată foarte plăcută, îmi doream de secole să o invit în oraș, așa că o să mă mulțumesc cu ce capăt, știi?

M-am uitat fix la casieriță, implorând-o în gând să rezolve clienții un pic mai repede. Din păcate, știam exact ce voia să spună el.

— Da.

Dădu din nou din cap și am fost tentat să-i spun regula tăcerii *uneori, o tăcere incomodă este, de fapt, cu mult mai puțin jenantă decât o conversație forțată.*

Dylan a făcut un pas în față ca să-și comande cafeaua și am putut să găsesc, în siguranță, altceva de făcut, mulțumită smartphone-ului. Nu l-am mai privit în ochi după aceea, căci a plătit și s-a îndepărtat, dar m-am simțit de parcă aș fi avut plumb în burtă.

Ce mama dracului făceam?

Cu cât mă apropiam de biroul meu cu atât mă simțeam din ce în ce mai neplăcut. În ultimii zece ani, trasasem limitele cu partenerele mele de sex dinainte ca sexul să se întâmple. Uneori, conversația explicativă se purta când părăseam împreună vreun eveniment, alteori apărea de la sine, când ele întrebau dacă aveam o iubită și puteam să răspund simplu: „Mă întâlnesc cu femei, dar nu exclusiv cu o persoană, în momentul de față". În câteva cazuri, când sexul se transformase în ceva mai mult, întotdeauna îmi precizasem clar poziția, aflam punctul lor de vedere și discutam — deschis — despre ce voiam amândoi.

Nu îmi dădusem seama cât de nepregătit fusesem pentru apariția lui Dylan — în lumea mea și, mai important, în aceea a Hannei. Pentru prima oară presupusesem că, dacă mă trăsese după ea în dormitorul acela, ea voia să exploreze sexul cu mine... și *numai* cu mine.

Karma era clar o ticăloasă nenorocită.

*

În dimineața aceea, m-am cufundat în muncă, trecând în viteză prin trei proiecte și un teanc de documente idioate pe care le tot amânasem săptămâna trecută. Am continuat cu telefoanele, am aranjat o călătorie de afaceri în Bay Area, ca să verific câteva noi tehnologii. Abia de m-am oprit să respir.

Însă, când după-amiaza a început să se scurgă spre final, cum nu mâncasem nimic de ore în șir, iar efectul stimulator al cofeinei se dusese de mult, Hanna și-a făcut loc din nou în gândurile mele.

Ușa biroului se deschise și intră Max, trântindu-mi un sandvici enorm pe masă, înainte de a se prăbuși în fotoliul de vizavi.

— Ce se întâmplă, William? Arăți de parcă ai fi descoperit că ADN-ul e un helix dextrogir.

— Chiar *este* un helix dextrogir, l-am corectat eu. Doar că se întoarce spre stânga.

— Ca scula ta?

— Exact.

Am tras sandviciul mai aproape, desfăcându-i ambalajul. Nu mi-am dat seama decât atunci când l-am avut înaintea mea, mirosind delicios, cât de foame îmi era.

— Doar mă gândesc prea mult.

— Și atunci de ce arăți bolnav la cap? Gânditul prea mult e superputerea ta, amice.

— Nu-i vorba de asta.

Mi-am frecat obrajii, alegând sinceritatea în locul glumelor.

— Sunt oarecum nedumerit de ceva.

El luă o mușcătură, studiindu-mă. După câteva momente lungi, întrebă:

— E vorba despre Țâțe, nu-i așa?

M-am uitat la el, fără expresie.

— *Nu* poți s-o numești așa, Max.

— Ba bine că nu. De acord, nu în față. Adică, îi spun Sarei mele „Limbă", la urma urmelor, dar ea nu știe.

În pofida dispoziției mele anxioase, la asta am izbucnit în râs.

— Ba nu-i spui așa.

— Nu, nu-i spun.

Zâmbetul lui fu înlocuit de o încruntare cu falsă căință:

— Ar fi vulgar, nu-i așa?

— *Foarte* vulgar.

— Nu mă pot abține să nu remarc, totuși, că Hanna are o pereche fantastică.

Râzând din nou, am murmurat:

— Maximus, habar n-ai tu.

Se așeză mai drept în fotoliu.

— Nu, n-am, zise el. Dar se pare că tu ai. Le-ai văzut? Nu mi-am dat seama că lucrurile au avansat dincolo de tâmpenia cu mentoratul întâlnirilor.

Când m-am uitat la el, am știut că putea citi totul pe fața mea: eram obsedat de Hanna.

— Le-am văzut. Lucrurile... ăă... *au progresat*, săptămâna trecută. Și, din nou, acum vreo câteva nopți.

M-am ocupat de sandviciul meu, continuând:

— N-am făcut sex, dar... Din păcate, diseară o să se ducă la o altă întâlnire cu un tip.

— Aplică treaba cu „întâlnitul" de care era atât de dornică?

Am dat din cap.

— Așa se pare.

— Ea știe că ești suferind din dragoste?

Am mușcat din sandvici și i-am aruncat o căutătură urâtă:

— Nu, am mormăit. Idiotule.

— Pare o tipă destul de mișto, dădu el să se pună la adăpost.

M-am șters la gură cu șervețelul și m-am lăsat pe spate în scaunul meu. *Mișto* nu părea să i se potrivească Hannei. Nu mai cunoscusem o fată ca ea, foarte probabil niciodată.

— Max, e pachetul complet. Amuzantă, drăguță, sinceră, frumoasă... pur și simplu mă simt depășit.

De îndată ce am rostit cuvintele, mi-am putut da și eu seama ce straniu sunau, venind de la mine. O tăcere ciudată a umplut camera și am intuit că valul de batjocură se îndrepta vijelios spre mine. Era evident, după cum i se zbătea colțul gurii lui Max.

La naiba.

S-a uitat la mine încă o clipă, înainte să ridice un deget, făcându-mi semn să aștept și scoțându-și telefonul din buzunarul sacoului.

— Ce faci? am întrebat, îngrijorat.

Mi-a făcut semn să tac, activând difuzorul ca să putem auzi amândoi sunând. Vocea lui Bennett a răspuns la capătul celălalt:

— Max.

— Ben, zise Max, lăsându-se pe spate în fotoliu, cu un rânjet urlaș. S-a întâmplat, în sfârșit.

Am gemut, punându-mi fruntea în palmă.

— Ți-a venit ciclul? întrebă Bennett. Felicitări.

— Nu, cretinule, zise Max, râzând. Vorbesc despre Will. Și-a pierdut capul după țâțele unei fete.

O puternică bușitură a răsunat în fundal și mi-am imaginat că biroul lui Bennett tocmai primise o palmă de satisfacție.

— Fantastic! Arată lamentabil?

Max se prefăcu o clipă că mă studiază.

— Pe cât de lamentabil se poate. Și — *și!* — ea o să se ducă la o întâlnire cu un alt mascul, diseară.

— Oooh, asta-i dură. Și băiatul nostru ce o să facă? întrebă Bennett.

— O să arate trist ca un sac de rahat, bănuiesc eu, răspunse Max pentru mine, apoi își ridică sprâncenele, de parcă acum aveam voie să răspund și eu.

— O să stau acasă, am spus eu. Și-o să mă uit la Knicks. Sunt sigur că Hanna o să-mi povestească totul despre întâlnirea ei. Mâine. Când o să ieșim să alergăm.

Bennett fredonă la capătul celălalt.

— Ar trebui probabil să le informez pe fete.

Am gemut.

— Nu le *informa* pe fete.

— Or să vrea să vină pe la tine și să te răsfețe matern, zise Bennett. Max și cu mine avem, oricum, o întâlnire de afaceri la cină. Nu te putem lăsa în starea aceasta de plâns.

— Nu sunt de plâns. Sunt bine! Doamne, am mormăit eu, de ce-oi fi deschis gura?

Ignorându-mă, Bennett zise:

— Max, o să am eu grijă de asta. Mulțumesc de înștiințare.

Și închise.

*

Chloe intră valvârtej pe lângă mine în apartamentul meu. Avea brațele pline de pachete de mâncare.

— Ai chemat câțiva prieteni pe la mine, în seara asta? am întrebat.

Ea îmi aruncă o privire peste umăr și dispăru în bucătărie.

În urma ei, Sara zăbovea în hol, ținând un bax de bere și niște apă minerală.

— Mi-era foame, a recunoscut ea. Am pus-o pe Chloe să comande câte ceva din toate.

Am deschis ușa mai larg, lăsând-o să intre și am urmat-o în bucătărie, unde Chloe se apucase să despacheteze alimentele — destul cât pentru șaptesprezece persoane.

— Eu am mâncat deja, am spus tresărind. Nu mi-am dat seama că o să aduceți de mâncare.

— Cum ai putut crede așa ceva? Bennett a spus că ești o splendoare în derivă. O splendoare în derivă înseamnă paste thailandeze, prăjituri de ciocolată și bere. De altfel, zise ea și arătă spre bufetul unde-mi țineam farfuriile, te-am văzut mâncând. Poți mai mult.

Dând din umeri, am luat trei farfurii, niște tacâmuri și o bere. Le-am dus în living și le-am aranjat pe măsuța de cafea. Fetele au venit după mine, Chloe așezându-se pe podea, Sara ghemuindu-se lângă mine pe canapea, și toți trei ne-am apucat să mâncăm. Stăteam în fața televizorului, urmărind un meci de baschet, și conversam degajați, cu intermitențe.

La urma urmelor, mă bucuram că erau aici. Nu mă sâcâiau cu o mie de întrebări despre sentimente; veniseră și atât, mâncau cu mine, îmi țineau companie. Mă împiedicau să mă pierd prea tare în propriile gânduri. Eram foarte sigur că nu era prima oară când o persoană cu care mă întâlneam eu ieșea cu altcineva, dar era prima oară când se întâmpla să-mi pese.

Mă bucuram că Hanna era în oraș și se distra. Asta era partea cea mai ciudată — voiam ca ea să aibă ce-și dorea. Dar voiam să mă dorească numai pe mine. Voiam să vină aici, în seara asta, să recunoască faptul că prefera doar să se fută cu mine și să renunțe la tâmpenia cu întâlnirile. Și cu asta, basta! Era o pretenție ridicolă, iar eu eram cel mai mare ticălos din lume fiindcă o gândeam, mai ales de vreme ce, în trecut, făcusem o mulțime de fete să se simtă exact cum mă simțeam eu acum — dar asta era ceea ce voiam.

Și n-aveam stare. De îndată ce am terminat de mâncat, am început să-mi verific obsesiv telefonul, uitându-mă la ceas. De ce nu-mi dădea niciun mesaj? Oare nu avea nicio întrebare la care să vrea un răspuns? Nu voia nici măcar să zică „Bună"?

Doamne, cât mă uram.

— Ai vreo veste de la ea? întrebă Chloe, interpretând corect agitația mea.

Am clătinat din cap.

— E bine. Sunt sigur că e bine.

— Deci, ce-au zis Kitty și Kristy? întrebă Sara, punându-și paharul de apă pe masă.

— Despre ce? am întrebat.

Tăcerea a umplut spațiul dintre noi și am clipit, nedumerit.

— Despre ce? am întrebat, din nou.

— Când *ai pus capăt* legăturii cu ele, explică Sara.

La naiba.

— Oh, am făcut eu, scărpinându-mă în barbă. Practic n-am pus capăt.

— Deci o arzi cu Hanna, dar nu le-ai anunțat pe celelalte două iubite că ai sentimente sincere pentru altcineva?

Mi-am ridicat berea, uitându-mă îndeaproape la ea. Nu era vorba doar de bătaia de cap de a trece prin stânjenitoarea hai-să-încheiem-discuția cu Kitty și Kristy. Dacă era să fiu sincer cu mine însumi, era vorba, în parte, și de a-mi asigura distracția pe care mi-o puteau ele oferi, în caz că toată povestea cu Hanna avea să se ducă de râpă. Ceea ce suna a măgărie crasă chiar și pentru mine.

— Nu încă, am recunoscut. E totul atât de detașat. Cine știe dacă o discuție e cu adevărat necesară?

Chloe se aplecă, punându-și sticla jos și așteptând până m-am uitat în ochii ei.

— Will, țin la tine. Pe bune, țin. O să fii prezent la nunta noastră; o să faci parte din familia noastră. Îmi doresc să ți se întâmple cele mai bune lucruri din lume.

Își îngustă ochii la mine și mi-am simțit biluțele retrăgându-se la adăpost în corpul meu.

— Și totuși nu i-aș spune unei prietene să facă o încercare cu tine. I-aș spune că ar trebui să te lase s-o fuți până-i sar creierii, dar să-și țină emoțiile deoparte, fiindcă ești un rahat cu ochi fără speranță.

Am tresărit, am chicotit forțat și am clătinat din cap.

— Asta-i surprinzător de sincer.

— Vorbesc serios. Da, ești întotdeauna deschis cu partenerele tale de sex. Nu, n-ai nimic de ascuns. Dar care e treaba cu aversiunea ta față de relații?

Ridicându-mi brațele în sus, am zis:

— N-am nimic împotriva relațiilor!

Sara a intervenit:

— Tu presupui din prima zi că n-o să vrei nimic mai mult decât sex convenabil!

Apoi continuă mai potolit:

— Dă-mi voie să-ți spun din punctul de vedere al unei femei. Când ești mai tânără, îți dorești băiatul care să știe cum se joacă acest joc, dar când ești mai matură, îți dorești bărbatul care știe când nu mai este doar un joc. Tu nici nu știi asta încă și ai... câți? Treizeci și unu de ani? Hanna poate că e tânără ca vârstă, dar e un suflet bătrân și o să-și dea repede seama că modelul tău nu este cel potrivit pentru ea. O înveți pe Hanna cum să jongleze cu mai mulți iubiți, dar ar trebui să o înveți cum e să se simtă *iubită*.

I-am zâmbit și mi-am frecat fața cu ambele palme, gemând:

— Voi chiar ați venit aici să-mi faceți morală?

Sara a zis:

— Nu.

Dar, în același timp, Chloe a răspuns:

— Da.

În cele din urmă, Sara a râs și a zis:

— Da.

Se aplecă, punând o mână pe genunchiul meu.

— Ești doar foarte dezorientat, Will. Ești cumva adorabila noastră mascotă tâmpițică.

— Asta-i groaznic, am râs eu. Să n-o mai spui a doua oară.

Ne-am întors la meciul de baschet. Nu fusese stânjenitor. Nu mă simțisem defensiv. Știam că aveau dreptate; doar că nu eram sigur ce aș fi putut face în privința oricăreia dintre aceste probleme, ținând cont că Hanna era în oraș cu nenorocitul de *Dylan*. Era fantastic pentru mine să fiu în stare să recunosc că-mi doream mai mult de la ea și că nu voiam să iasă cu un alt tip, dar asta nu prea conta, câtă vreme Hanna și cu mine eram pe pagini diferite la acest capitol. Și adevărul era că voiam ca ea să și-o tragă numai cu mine, dar fără ca lucrurile între noi să se schimbe.

Sau voiam?

Mi-am ridicat telefonul și l-am verificat, să văd dacă pierdusem cumva vreun mesaj de la ea în ultimele două minute.

— Doamne, Will! Dă-i un mesaj și gata! a zis Chloe, aruncând cu un șervețel în mine.

M-am ridicat brusc în picioare, nu atât să dau ascultare ordinelor autoritare ale lui Chloe, cât să mă *mișc* pur și simplu. Oare ce făcea Hanna în clipa asta? Unde erau ei? Era aproape ora nouă. N-ar fi trebuit să fi terminat cu cina până acum?

Într-adevăr, date fiind antecedentele lui, ea era probabil acasă... dacă nu erau cumva la el acasă?

Am deschis larg ochii. Oare era cu putință să fie în patul lui? Să facă sex cu el? I-am închis la fel de repede, scrâșnindu-mi fălcile când mi-am amintit cum fusese sub mine, rotunjimile ei, genunchii strânși pe lângă mine. Și să mă gândesc că ar putea fi cu pustiul ăla prefăcut? *Goală?*

Las-o baltă!

Întorcându-mă, am luat-o pe hol spre dormitor, oprindu-mă când telefonul mi-a vibrat în palmă. Cred că nici reflexul rotulian n-a fost mai rapid ca reacția mea la ecranul luminat. Însă era Max.

Fata ta e aici la restaurant cu mine și cu Ben. Bine lucrat în Proiectul Hanna, Will. Arată al dracului de sexy.

Am gemut, sprijinindu-mă de peretele din hol, în timp ce am tastat: *Se sărută cu pustiul?*

Nu, a răspuns Max. Își verifică tot timpul telefonul, totuși. Încetează să-l mai trimiți mesaje, căcăciosule. Ea „explorează viața" în clipa asta, ține minte.

Ignorându-i evidenta încercare de a mă scoate din sărite, m-am holbat la text, l-am citit încă o dată și încă o dată. Știam că eram singura persoană care îi trimitea regulat mesaje Hannei și nu-i trimisesem nimic toată seara. Oare și ea își verifica telefonul la fel de obsesiv cum mi-l verificam eu pe al meu?

Am intrat în baie, sub pretextul de a o folosi în scopul ei de bază, dar m-am așezat în schimb pe marginea căzii. *Nu* era un joc cu ea. Sara n-avea dreptate aici; *știam* că nu era un joc. Nici măcar nu era distractiv, în clipa asta. Timpul meu departe de Hanna oscila între exaltare și anxietate obsesivă. Despre asta era vorba? De a-ți asuma

genul ăsta de risc, deschizându-ți inima și mizând pe abilitatea altcuiva de a umbla cu grijă față de sentimentele tale?

Degetul mi-a șovăit deasupra literelor în timp ce inima îmi bătea puternic, apoi am tastat un singur rând, l-am citit de la cap la coadă și de la coadă la cap, verificându-i cuvintele, tonul și nuanța generală de *nu-i-mare-scofală-nu-mă-preocupă-seara-ta-sau-altceva*. În cele din urmă, am închis ochii și am apăsat pe tasta „Trimite".

Nouă

N-o să-i dau mesaj lui Will.

— ... și apoi, poate o să locuiesc în străinătate, într-o bună zi...

N-o să-i dau mesaj lui Will.

— ... poate în Germania. Sau poate în Turcia...

Am revenit cu un efort la conversație și am dat din cap la Dylan, care stătea în fața mea și care, practic, călătorise pe tot globul în timpul conversației noastre.

— Asta sună într-adevăr interesant, am zis, zâmbind cu toată fața.

El se uită în jos, la fața de masă, cu obrajii ușor îmbujorați. OK, deci era destul de simpatic. Ca un cățeluș.

— Obișnuiam să cred că vreau să trăiesc în Brazilia, continuă el. Dar îmi place atât de mult să vizitez țara aia, încât nu vreau să o simt vreodată familiară, știi?

Am dat din nou din cap, străduindu-mă din răsputeri să fiu atentă și să-mi țin în frâu gândurile, să mă concentrez la băiatul cu care eram la întâlnire și nu la faptul că telefonul meu fusese mut toată seara.

Restaurantul pe care îl alesese Dylan era drăguț, nu excesiv de romantic, dar primitor. Lumini discrete, ferestre largi, nimic apăsător sau prea serios. Nimic care să țipe *întâlnire amoroasă*. Îmi luasem un halibut; Dylan își comandase un cotlet. Farfuria lui era aproape goală; eu abia mă atinsesem de a mea.

Ce spunea? O vară în Brazilia?

— Mai spune-mi o dată, câte limbi vorbești? am întrebat eu, sperând să nimeresc aproape de țintă.

Probabil c-am reușit, fiindcă a zâmbit, evident încântat că-mi amintisem acest detaliu. Sau cel puțin că exista un astfel de detaliu.

— Trei.

M-am tras puțin înapoi, sincer impresionată.

— Uau, asta-i... e cu adevărat uimitor, Dylan.

Și nu era nici pe departe o afirmație forțată. Era uimitor. Dylan arăta bine, era deștept și tot ce și-ar fi dorit o fată inteligentă. Însă, când chelnerul s-a oprit la masa noastră ca să ne umple din nou paharele, nimic din toate acestea nu m-a oprit de a mă uita rapid în jos, la telefonul meu, și a mă încrunta la ecranul gol.

Niciun mesaj, niciun apel ratat — nimic. Fir-ar să fie!

Am trecut cu degetul peste numele lui Will și am recitit câteva mesaje de-ale lui de mai devreme.

Când la întâmplare: mi-ar plăcea să te văd drogată. Iarba amplifică trăsăturile de personalitate, așa că probabil ai vorbi atât de mult, încât pi-ar plesni capul, deși nu știu cum ar fi cu putință să spui lucruri mai nebunești decât spui acum.

Și un altul:

Tocmai te-am văzut la intersecția Străzii 81 cu bulevardul Amsterdam. Eram într-un taxi cu Max și te-am privit traversând strada în fața noastră. Purtai chiloței pe sub fusta aia? Am de gând s-o arhivez în vechea mea bancă de porno, deci orice ar fi, spune nu.

Timpul marcat în dreptul mesajului acestuia era unu după-amiaza, aproape cu șase ore în urmă. Am mai derulat vreo câteva, înainte de a apăsa caseta pentru scriere text, degetul meu ezitând deasupra tastelor. Oare ce ar fi putut să facă? În minte mi s-a strecurat completarea *sau cu cine* și am simțit că mă încrunt mai tare.

Am început să scriu un mesaj și l-am șters la fel de repede. N-o să-i dau mesaj lui Will, mi-am reamintit eu. N-o să-i dau mesaj lui Will. Ninja. Agent secret. Obține secretele și scapă nevătămată.

— Hanna?

Mi-am ridicat din nou capul; Dylan se uita la mine.

— Hmm?

Se încruntă o clipă, înainte să râdă puțin, nesigur.

— Te simți bine în seara asta? Pari un pic distrată.

— Da, am răspuns, șocată că fusesem prinsă.

Mi-am ridicat telefonul din poală.

— Așteptam doar un mesaj de la mama, am mințit eu.

Groaznic.

— Dar e totul în regulă?

— Fără îndoială.

Cu un mic oftat de ușurare, Dylan își împinse farfuria într-o parte și se aplecă spre mine, sprijinindu-și coatele de masă.

— Dar tu? Mi se pare că n-am făcut decât să vorbesc încontinuu. Povestește-mi despre cercetarea la care lucrezi.

Pentru prima oară în seara aceea, am simțit că slăbesc strânsoarea telefonului în mână. Asta puteam face, nu? Să vorbesc despre munca mea, despre școală și despre știință. Bineînțeles că da.

Tocmai terminaserăm desertul și explicația mea despre cum colaboram cu un alt laborator din departamentul nostru ca să realizăm vaccinurile împotriva *Trypanosoma cruzi*[4], când am simțit că mă bate cineva pe umăr. M-am întors și l-am văzut pe Max.

— Bună! am spus eu, surprinsă.

Max este foarte înalt și, cu toate acestea, când s-a aplecat să mă sărute pe obraz, n-a părut deloc greoi.

— Hanna, arăți absolut nimicitor în seara asta.

---

4 Protozoare (tropicale) care parazitează sângele și colonizează, cel mai adesea, organele vitale (inima, plămânul), provocând malformații și tulburări funcționale; complicațiile care însoțesc tripanosomaza duc adesea la moarte.

La naiba! Accentul lui avea să mă ucidă. I-am zâmbit.

— Ei bine, poți să-i pasezi complimentele Sarei; ea e cea care a ales rochia asta.

N-aș fi crezut că era posibil ca el să devină și mai atrăgător, dar cu zâmbetul mândru care a înflorit pe fața lui exact asta s-a întâmplat.

— Așa am să fac. Și el este...? zise Max, întorcându-se spre Dylan.

— Oh! Îmi cer scuze, Max, el este Dylan Nakamura. Dylan, el este Max Stella, partenerul de afaceri al prietenului meu Will.

Cei doi și-au strâns mâna și au schimbat câteva cuvinte, iar eu a trebuit să mă lupt să nu-l întreb despre Will. Eram la o întâlnire, la urma urmelor. N-ar fi trebuit să mă gândesc la el, în primul rând.

— Ei bine, eu o să vă las, zise Max.

— Spune-i Sarei c-o salut.

— Negreșit. S-aveți o seară plăcută în continuare.

L-am privit pe Max întorcându-se la masa lui, unde îl aștepta un grup de bărbați. M-am întrebat dacă era la restaurant pentru o cină de afaceri și, dacă da, de ce nu venise și Will cu el? Mi-am dat seama că nu știam prea multe despre munca lui. Totuși, nu făceau genul ăsta de lucruri împreună?

Câteva minute mai târziu, tocmai când ni se adusese nota, telefonul a vibrat în poala mea.

Cum e seara ta, Prunișoară?

Am închis ochii, simțind cum mă străbate cuvântul acela prin tot corpul, ca un curent electric. M-am gândit la ultima oară când îmi spusese astfel și am simțit că mă topesc pe dinăuntru.

Bine. Max e aici, l-ai trimis tu să mă controleze?

Ha! De parcă ar face el vreodată asta pentru mine. Tocmai mi-a trimis mesaj. A zis că arăți foarte sexy în seara asta.

Nu avusesem idee că roșeam atât de ușor, înainte să-l cunosc pe Will, dar am simțit cum mi se aprind imediat obrajii.

Și el arată foarte sexy.

Nu-i amuzant, Hanna.

Eşti acasă?

Am apăsat „Trimite" şi mi-am ţinut respiraţia. Ce-aş fi făcut dacă ar fi spus nu?

Da.

Chiar trebuia să port o discuţie serioasă cu mine însămi; faptul că Will era acasă şi-mi trimitea mesaje n-ar fi trebuit să mă facă atât de al naibii de fericită.

Alergăm mâine? am întrebat.

Bineînţeles.

Ştergându-mi rapid zâmbetul de pe faţă, mai înainte să-l observe Dylan, mi-am pus telefonul deoparte. Will era acasă şi mă puteam destinde, încercând să mă bucur de restul nopţii mele.

*

— Deci cum a fost întâlnirea ta? a întrebat el, făcând stretching lângă mine.

— Bună, am zis. În regulă.

— În regulă?

— Da.

Am ridicat din umeri, incapabilă să-i dau un răspuns mai entuziasmat.

— În regulă, am repetat. Bună.

Mă simţeam mult mai prost în ceea ce priveşte dependenţa mea de Will în dimineaţa asta, decât seara trecută. Trebuia să-mi adun minţile şi să-mi aduc aminte: *Agent secret. Ca un Ninja. Învaţă de la cel mai bun.*

El clătină din cap.

— Ce recenzie strălucitoare.

Nu i-am răspuns, ci m-am dus să recuperez sticla de apă pe care o pusesem lângă un copac din apropiere. Era frig — atât de frig, încât apa începuse să îngheţe şi a împroşcat în jur când am încercat să-i deschid capacul cu forţa. Eram în faza de după efort a alergării noastre, în care Will îmi ţinea o predică motivantă şi spunea ceva necuviincios

despre sânii mei, iar eu mă plângeam de frig sau de lipsa unor toalete ușor accesibile în Manhattan.

Și chiar nu știam sigur dacă voiam să port această conversație astăzi sau să recunosc că, deși îmi plăcea cu adevărat Dylan, nu visam cu ochii deschiși să mă sărut cu el sau să-i sug gâtul, sau să-l privesc ejaculând pe pântecele meu, cum făcusem cu un anume altul. Nu voiam să-i spun că eram permanent distrată la întâlnirile noastre și făceam mari eforturi să devin interesată. De asemenea, refuzam să admit că eșuam la toată treaba asta cu întâlnirea romantică și că probabil n-aveam să învăț niciodată cum să țin o relație în fază fără obligații, să mă bucur de viață, să fiu tânără și să experimentez lucruri, așa cum putea să facă Will.

El s-a aplecat să-mi prindă privirea și mi-am dat seama că repetase o întrebare.

— La ce oră te-ai întors?

— Puțin după ora nouă, cred.

— Nouă? zise el, râzând. Din nou?

— Poate un pic mai târziu. De ce e atât de amuzant?

— Două întâlniri la rând se termină la ora nouă? E bunicul tău? Te scoate în oraș cu program special ca pentru cei care se scoală dimineața devreme?

— Pentru informația ta, trebuie să ajung la muncă devreme, în dimineața asta. Dar cum a fost noaptea ta nebună, Expertule? Ai luat parte la vreo orgie? Poate cu o partidă de sex sau două? am întrebat, hotărâtă să schimb subiectul.

— Mai degrabă am avut parte de un soi de Fight Club, zise el, scărpinându-și falca. Mai puțin băieții și căratul de pumni.

La privirea mea nedumerită, a explicat:

— În esență, am luat cina cu mâncare la pachet împreună cu Sara și Chloe, la mine acasă. Ascultă, ai dureri astăzi?

Imediat mi-am amintit delicioasa durere pe care mi-o lăsaseră degetele lui după petrecerea de la Denny și de modul în care osul

pelvisului meu părea aproape julit de la frecatul de el, pe podeaua apartamentului său.

— Dureri? am repetat, clipind repede înapoi spre el.

El zâmbi, cunoscător.

— Dureri de la *alergarea* de ieri. Doamne, Hanna! Nu te mai gândi la prostii. Ai ajuns acasă la nouă — la ce altceva aș fi *putut* face referire?

Am băut încă o înghițitură din sticla mea de apă și m-am crispat la răceala de gheață de pe dinți.

— Sunt bine.

— O altă regulă, Prunișoară. Poți folosi cuvântul *bine* într-o conversație numai atât cât să nu devină nesincer. Găsește adjective mai potrivite ca să-ți descrie starea de spirit post-întâlniri.

Nu prea știam cum să mă descurc cu Will în dimineața asta. Părea un pic arțăgos. Crezusem că îl puteam înțelege, dar și gândurile mele păreau să fie risipite în toate părțile, devenise o problemă din ce în ce mai gravă când eram împreună. Sau, judecând după seara trecută, și când eram separați. Oare i-a păsat vreun pic că fusesem la întâlnire cu Dylan?

Oare voiam să-i pese?

Ah. Chestia asta cu întâlnirile era mult prea complicată și nu știam sigur nici măcar dacă Will și cu mine ne întâlneam propriu-zis. Părea să fie una dintre singurele întrebări pe care *nu* i le puteam adresa.

— Ei, zise el, plimbându-și privirea peste mine cu un mic zâmbet malițios. Doar ca să-ți fie clar înțelesul cuvântului „întâlnire", poate ar trebui să ieși în oraș cu altcineva. Doar ca să vezi cum funcționează. De pildă, cu alt tip de la petrecerea aceea? Aaron? sau Hau?

— Hau are o iubită. Aaron…

Dădu din cap, încurajator.

— Pare potrivit.

— Este potrivit, am încuviințat, cu reținere. Dar e oarecum un… SN_2?

Will se încruntă, nedumerit.

— „SN_2"?

— Știi *tu*, am zis, dând din brațe stingherită. Ca în cazul în care legătura C-X e ruptă și nucleofilul atacă atunci carbonul la o sută optzeci de grade față de grupul care pleacă.

Am spus toate acestea dintr-o suflare.

— Oh, Doamne! Tocmai ai folosit o referință din chimia organică pentru a-mi spune că Aaron arată mai bine din spate decât din față!

Am gemut și mi-am mutat privirea.

— Cred că tocmai am doborât un soi de record al imbecililor pasionați de știință.

— Nu, a fost uimitor, zise el, părând sincer impresionat. Mi-ar fi plăcut să mă fi gândit eu la asta, acum zece ani.

Își lăsă colțurile gurii în jos, chibzuind.

— Dar, sincer, e grozav când o spui tu. Dacă o zic eu, aș părea doar o uriașă sculă.

Am înghițit nodul din gât, în cel mai hotărât mod *ne*uitându-mă în jos, la boxerii lui.

În pofida temperaturii scăzute și a orei matinale, mai mulți oameni deciseseră să înfrunte frigul. O pereche simpatică de băieți de facultate își pasau mingea de la unul la altul, cu fesurile negre trase mult peste urechi și cu pahare de plastic, în care cafeaua se răcea rapid în iarbă, aproape de ei. O femeie cu un imens cărucior de copii a trecut în grabă pe lângă noi și încă vreo câțiva oameni alergau pe diverse alei. Mi-am întors privirea, la moment ca să-l văd pe Will aplecându-se în fața mea, să-și lege șiretul.

— Trebuie să recunosc. Sunt cu adevărat impresionat de cât de mult muncești, zise el peste umăr.

— Da, am mormăit, mișcându-mă ca să mă întind așa cum mă învățase el și în mod foarte hotărât neuitându-mă la fundul lui. Tare.

— Pardon?

— Muncesc tare, am repetat eu, trag tare.

S-a ridicat și i-am urmărit mișcarea, silindu-mă să-mi mut privirea înainte să se întoarcă.

—N-o să te mint, zise el, întinzându-și spatele. Am fost surprins că n-ai abandonat în prima săptămână.

Ar fi trebuit să mă uit urât la el și să fiu supărată că presupusese că aveam să mă dau bătută atât de repede, în schimb, am dat din cap, străduindu-mă să privesc în altă parte și nu la fâșia de burtă care i se vedea când își întindea brațele deasupra capului sau la linia mușchilor ce-i coborau pe ambele laturi ale abdomenului.

—Ai putea chiar să te plasezi în primii cincizeci la cursă, dacă ții ritmul.

Ochii mei au săgetat spre acea mică fâșie de piele și mușchii de sub ea. Am înghițit, reamintindu-mi imediat cum se simțea sub degetele mele.

—Sigur că țin ritmul, am îngăimat eu, cedând și holbându-mă direct la pielea lui expusă.

Dregându-mi glasul, m-am întors cu spatele la el și am început să o iau înapoi pe alee, pentru că, pe bune, corpul ăla era pur și simplu *obscen*.

—Deci la ce oră e întâlnirea din seara asta? întrebă el, alergând să mă prindă din urmă.

—Mâine, am zis eu.

Râse, lângă mine.

—OK, la ce oră e întâlnirea ta *de mâine*?

—Ăă... la șase?

Mi-am încrețit nasul, încercând să-mi amintesc.

—Nu, la opt.

—N-ar trebui să fii sigură?

Privirea mi-a lunecat spre el, zâmbind vinovată:

—Probabil.

—Ești emoționată?

Am ridicat din umeri.

— Cred că da.

Râzând, m-a luat cu un braț pe după umeri.

— Cu ce ziceai că se ocupă?

— Chestii cu drosofila, am mormăit.

Îmi dăduse ocazia să vorbesc despre știință și eu nici măcar asta nu mă puteam concentra acum. Eram vraiște.

— Un genetician! zise el jucăuș, cu o voce răsunătoare. Thom Hunt Morgan ne-a dăruit cromozomul, iar acum, laboratoarele d toată țara ne dau alte musculițe de fructe, minuscule, evadate, pi toată clădirea.

Încerca să fie jovial, dar vocea lui era atât de adâncă și de făcu pentru sex, încât, chiar și atunci când vorbea cu entuziasm de știin pătrundea până în măduva oaselor mele.

— Și Dylan e drăguț? Amuzant? Grozav la pat?

— Sigur.

Will se opri, cu o expresie furtunoasă.

— Sigur?

Mi-am ridicat ochii la el.

— Adică, bineînțeles că este.

Abia atunci am înțeles cuvintele.

— Mă rog, excepție făcând partea cu grozav la pat. Încă nu a luat o mostră din bunătăți.

Will se întoarse și continuă să meargă, rămânând tăcut, și a riscat încă o privire spre el.

— Că tot ai adus vorba, pot să te întreb ceva?

Se uită la mine cu coada ochiului, circumspect.

— Da, răspunse încet.

— Care e, mai exact, eticheta celei de-a treia întâlniri? Am cău pe Google...

— Ai căutat pe *Google*?

— *Da*, și opinia generală pare să fie că a treia întâlnire e întâlnir cu sex.

Se opri și am fost nevoită să mă întorc să-l privesc. Fața lui devenise roșie.

— Te presează să faceți sex?

— Ce?

M-am holbat la el, nevenindu-mi să cred. De unde-i venise ideea asta?

— Bineînțeles că nu.

— Și atunci de ce întrebi despre sex?

— Calmează-te, am zis eu. Pot să mă întreb care sunt așteptările, fără să fie nevoie ca el să mă preseze în privința asta. Dumnezeule mare, Will, vreau doar să fiu *pregătită*.

Răsuflă zgomotos și clătină din cap.

— Mă scoți din minți, uneori.

— La fel și tu.

M-am uitat în depărtare, gândind cu voce tare:

— Se pare că există un soi de diagramă de progresie. Întâlnirile unu și doi par să fie destul de asemănătoare. Dar cum se trece de la ele la întâlnirea cu sex? O copiuță în manșetă ar face cu siguranță lucrurile mai puțin confuze.

— N-ai nevoie de o copiuță.

Își scoase fesul și își dădu părul pe spate — practic îi puteam vedea rotițele învârtindu-se în capul lui.

— OK, deci... prima întâlnire este într-o câtva asemănătoare cu interviul de angajare. El s-a uitat atent peste curriculum-ul tău — și-mi aruncă o privire cu înțeles, își jucă sprâncenele și își coborî ochii spre pieptul meu — și acum e timpul să vadă dacă ești la înălțimea așteptărilor. Apoi e secțiunea expediției pe teren, cu Întrebări și Răspunsuri, cu procesul de gândire *ar putea această persoană să fie un criminal în serie?* și, bineînțeles, cu decizia eliminatorie *vreau să fac sex cu această persoană?* Și, ca să fim sinceri, dacă un bărbat te-a invitat să ieși cu el, deja vrea să facă sex cu tine.

— Bine, am zis eu, măsurându-l sceptică din ochi.

Am încercat să mi-l imaginez pe Will în acest scenariu: întâlnind o femeie, invitând-o să iasă cu el, hotărând dacă vrea să facă sex cu ea sau nu. Eram nouăzeci și șapte la sută sigură că nu-mi plăcea.

— Și a doua întâlnire?

— Păi, a doua întâlnire e chemarea la al doilea interviu. Ai trecut de selecția preliminară — adică celelalte părți evident îi place ce a pus pe masă — și acum e timpul să continue examinarea. Să ducă dosarul la resurse umane, ca să vadă dacă fermecătoarele tale răspunsuri și personalitatea scânteietoare au fost doar prefăcătorie. Și, de asemenea, ca să vadă dacă încă mai vrea să facă sex cu tine. Ceea ce, din nou...

Nu sfârși fraza, ridicând din umeri ca și când ar fi spus *evident*.

— Și a treia întâlnire? am întrebat.

— Păi, aici se trece de la teorie la practică. Ați ieșit împreună de două ori și evident încă îți place persoana; îndeplinește toate condițiile tale, așa că acum totul este testat. Sunteți compatibili la un oarecare nivel și, de regulă, aici e faza la care vă dezbrăcați ca să vedeți dacă puteți „lucra bine împreună". Tipii, de obicei, ridică ștachetul flori, complimente, restaurant romantic.

— Deci... sex.

— Uneori. Dar nu întotdeauna, sublinie el. Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei, Hanna. *Niciodată*. O să-i smulg coaiele oricărui bărbat care te presează.

M-am încălzit toată pe dinăuntru, fremătând. Frații mei îmi spuseseră aproape același lucru, în diverse ocazii, și, trebuie să recunosc, suna foarte diferit venind din gura lui Will Sumner.

— Știu.

— Vrei să faci sex cu el? mă întrebă, încercând să pară dezinteresat și eșuând cu brio.

Nici măcar nu se putea uita la mine, ci fixa ața de care trăgea din tivul tricoului. Am simțit un fior străbătându-mi șira spinării la sugestia că el nu era cu totul împăcat cu treaba asta.

Am tras adânc aer în piept și m-am gândit. Primul impuls era să spun un automat nu, dar, în loc de asta, doar am ridicat din umeri, neutru. Dylan era drăguț și îl lăsasem să mă sărute de noapte bună, pe treptele de la intrare, dar nu însemna *nimic* în comparație cu ceea ce experimentasem cu Will. Și asta era sută la sută problema mea. Eram foarte sigură că motivul pentru care Will mă făcuse să mă simt bine era acela că el avea experiență. Însă tocmai de aceea el era interzis.

— Sincer, am recunoscut eu, nu sunt sigură. Bănuiesc că va trebui să văd ce părere am când va veni momentul.

*

Orice îndoieli aș mai fi avut despre protocolul celei de-a treia întâlniri al lui Will mi-au fost rapid înlăturate, de îndată ce Dylan și cu mine am intrat în restaurantul pe care eu îl alesesem.

Dylan voise să mă ducă undeva unde nu mai fusesem niciodată înainte — fără să se gândească prea mult că locuiam în New York de trei ani și abia dacă îmi părăsisem laboratorul ca să mănânc. Îmi zâmbi mândru când taxiul opri și ne lăsă în fața la restaurantul Daniel.

Dacă mi s-ar fi cerut să descriu un local romantic, ar fi arătat exact ca acesta: pereți crem, cenușiu-argintii și maro-ciocolatii, arcuri și coloane grecești, care mărgineau sala principală. Mese rotunde, drapate în pânzeturi somptuoase, vase cu plante de interior pretutindeni și totul scăldat în lumina uriașelor candelabre. Complet diferit de localul celei de-a doua întâlniri. Ștacheta fusese ridicată.

Nu eram pregătită.

Cina începuse destul de bine. Aleseserăm aperitivele, și Dylan comandase o sticlă de vin, dar din momentul acesta încolo, o luase la vale. Îmi jurasem că n-o să-i trimit mesaje lui Will, dar spre final, când Dylan s-a scuzat ca să se ducă la toaletă, am cedat.

Cred că pic proba noțiunilor elementare la a treia întâlnire.

El răspunse aproape imediat.

Ce? Imposibil. Ți-ai văzut profesorul?

A comandat un vin scump și apoi a părut jignit când eu n-am vrut să gust. Nu niciodată nu ți-a păsat că nu beau, am tastat eu.

A apărut caseta semnalându-mi că el scria — și scria, nu glumă, dacă timpul care s-a scurs putea fi un indiciu — așa că am așteptat și m-am uitat în jur, ca să mă asigur că Dylan nu se întoarce.

Asta pentru că eu sunt un geniu și pot face un calcul simplu: îți torn o jumătate de pahar ție, tu te prefaci că bei din el toată noaptea, și, astfel, restul sticlei e pentru mine. Bum, cel mai isteț om în viață.

Foarte sigură că el nu vede lucrurile astfel, am scris eu.

Atunci spune-i că tu ești într-adevăr mult mai plăcută când ești trează și nu când îți curg balele în supă. De ce îmi scrii mie, apropo? Unde e Făt-Frumos?

Toaletă. Plecăm.

Un minut întreg trecu până răspunse: Oh?

Da, la mine acasă. Se întoarce acum, o să te anunț cum merge.

*

Drumul înapoi până la apartamentul meu a fost stingheritor. Cu toate regulile alea idioate de întâlnire, cu așteptările și informațiile de pe Google, și cu idiotul de Will, care mi le băgase în cap.

N-am înțeles ce se întâmplase. Eu nu-l *voiam* în realitate pe Will. Will avea un program de amante și un trecut dubios. Will nu voia legături sau relații, iar eu cel puțin voiam să fiu deschisă la așa ceva. Will nu era o opțiune, nu făcea parte din plan. Îmi plăcea sexul; voiam să-l fac din nou cu o altă persoană, curând. Nu așa mergeau lucrurile? Băiatul întâlnește fata, fata îl place pe băiat, fata se hotărăște să-l lase pe băiat în chiloții ei. Eram fără îndoială gata să las pe cineva în chiloții mei. Așadar, unde era pornirea aceea, senzația de fierbințeală care urca pe picioarele mele și se stabilea în pântece, durerea pe care o simțisem numai la *ideea* de a-l trage pe Will în dormitorul ăla? Senzația care mă scosese din casă în zăpadă, la trei

dimineața, și convingerea că o să explodez în clipa în care mâinile lui mi-au atins pielea?

Cu siguranță nu simțeam la fel acum.

Tocmai începuse să ningă afară, când am ajuns la blocul meu. Sus, în apartament, am aprins lumina și Dylan a șovăit un moment în fața ușii, înainte de a-l invita eu înăuntru. Mă mișcam ca pe pilot automat. Stomacul mi-era strâns ghem și zgomotul din capul meu era atât de puternic, încât aș fi vrut să dau drumul la cea mai insuportabilă muzică pe care aș fi găsit-o, doar ca să-l acopăr.

S-o fac? Să n-o fac? Dar măcar vreau?

I-am oferit ceva de băut înainte de culcare — chiar am spus „înainte de culcare" —, iar el a acceptat. M-am dus la bucătărie, am scos niște pahare și am turnat un strop pentru mine și cu generozitate pentru el, sperând că de la asta i s-ar putea face somn. M-am întors să-i dau paharul și am fost surprinsă să-l găsesc chiar acolo, invadându-mi spațiul. O senzație stranie de lucru greșit a încolțit în pieptul meu.

Dylan a luat fără cuvinte paharul din mâna mea și l-a așezat înapoi pe bufet. Și-a plimbat ușor vârfurile degetelor pe obrajii mei, pe nas. Mi-a prins fața între palme. Primul său sărut a fost întrebător, lent și explorator. Un pupic, după care a revenit, pentru un altul. Am strâns din ochi la prima atingere a limbii lui, simțindu-mi inima luând-o la goană și dorindu-mi ca asta să fi avut legătură cu pofta și senzualitatea și nu cu senzația de gheară a panicii care începuse să mă strângă de gât.

Buzele lui erau prea moi și prea nesigure. Buze pernă. Răsuflarea lui mirosea a cartofi. Eram conștientă de bătăile ceasului de deasupra plitei, de strigătele cuiva dintr-un apartament învecinat. Oare observasem ceva când mă sărutasem cu Will? Observasem cum mirosea el, cum se simțea pielea lui sub vârful degetelor mele și cum simțeam că o să explodez dacă nu avea să mă atingă *acolo* și mai adânc. Dar niciodată ceva atât de banal ca mașinile de gunoi hodorogind afară.

— Ce s-a întâmplat? zise Dylan, dându-se un pas înapoi.

Mi-am atins buzele; erau bine, nu umflate sau strivite. Nu complet distruse.

— Nu cred c-o să meargă, am zis eu.

A tăcut, un moment, uitându-se cercetător în ochii mei, evident nedumerit.

— Dar am crezut…

— Știu, am zis. Îmi pare rău.

A dat din cap, a mai făcut un pas înapoi, și-a trecut mâinile prin păr.

— Bănuiesc… Dacă are legătură cu Will, ei bine, transmite-i felicitările mele.

*

Am închis ușa în urma lui Dylan și m-am întors, lipindu-mi spatele de lemnul rece. Telefonul mi se părea o greutate de plumb în buzunar și l-am scos, am găsit numele Celui Care Mi-a Deturnat Efectiv Mintea și am început să-i scriu.

Am început și am șters vreo zece mesaje diferite, înainte de a mă opri, în sfârșit, la unul. Am scris și am așteptat doar o clipă înainte de a apăsa pe „Trimite".

Unde ești?

Zece

Sincer, habar n-aveam ce făceam. Mergeam — mergeam de parcă ar fi trebuit să ajung undeva. Dar în realitate nu trebuia să ajung nicăieri și chiar nu trebuia să mă îndrept glonț spre blocul Hannei.

Da, la mine acasă. Se întoarce acum, o să te anunț cum merge.

Mâinile mi se strânseră amintindu-mi mesajul — cuvintele mi se gravaseră în creier — și imaginându-mi-o acolo, cu Dylan. Aveam literalmente o durere în piept. Și îmi venea să sparg tot ce vedeam.

Era frig; atât de frig, încât îmi puteam vedea aburul răsuflării, iar vârfurile degetelor îmi amorțiseră chiar și ținând mâinile adânc băgate în buzunare. De îndată ce primisem mesajul ei, ieșisem în fugă din casă, fără mănuși, cu o jachetă prea subțire și pantofi sport, fără șosete.

Cât timp am parcurs străzile care mă despărțeau de blocul ei, am fost furios pe ea că-mi făcea așa ceva. Fusesem bine până să vină ea, bâjbâind în viața mea, cu gura turuind ca o moară stricată și ochii zburdalnici. Fusesem bine înainte să-și facă ea loc cu forța în rutina mea lejeră și aproape că-mi doream ca Dylan să iasă dracului din

apartamentul ei, ca să pot urca și să-i spun în față ce pacoste era, cât de furios eram pe ea fiindcă-mi trăsese foarte stabilul și predictibilul pământ de sub picioare.

Dar când m-am apropiat și am văzut luminile de la fereastra ei, am văzut umbrele corpurilor în picioare și mișcându-se prin apartament, am simțit doar ușurare că nu era deja întinsă în pat, sub el.

Trăgându-mi căciula mai mult pe frunte, am mărâit printre dinți, uitându-mă în lungul străzii după vreo cafenea sau orice altceva de făcut. Însă nu erau decât alte imobile de apartamente, câteva magazinașe care închiseseră de mult și, în depărtare, un băruleț. Ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa asta era alcoolul. Și, dacă tot mă îndepărtam cu două străzi de apartamentul ei, atunci aș fi putut foarte bine să ajung acasă.

Cât aveam să mai aștept aici? Până îmi va trimite iarăși un mesaj? Până dimineață, când vor ieși împreună, ciufuliți și zâmbind la amintirile nopții petrecute în doi — amintiri despre perfecțiunea Hannei și despre jalnica lipsă de experiență a lui Dylan?

Am gemut, ridicându-mi privirile la tanc cât să văd un bărbat ieșind din imobil, cu capul aplecat în bătaia vântului și gulerul ridicat. Mi-a tresăltat inima. Era fără îndoială Dylan și, cu toate că venele mi s-au umplut brusc de căldura veselă a ușurării, faptul că îl puteam recunoaște atât de lesne de la distanță m-a făcut să mă simt cea mai ticăloasă iscoadă din toate timpurile. Am așteptat să văd dacă avea de gând să se întoarcă, dar a continuat să meargă fără să încetinească pasul.

Asta e, mi-am spus eu. *Ai depășit o linie și trebuie să-ți găsești drumul înapoi pe partea cealaltă.*

Dar dacă ea avea nevoie de mine? Ar trebui probabil să rămân, ca să mă asigur că ea era bine, înainte să mă duc acasă. M-am uitat la telefonul meu, încruntat. Dacă plecam de aici, aveam să mă duc să alerg. Nu-mi păsa că era aproape unsprezece noaptea și un ger de crăpau pietrele; aveam să alerg kilometri întregi. Eram atât de îmbătat de ușurare, de frustrare și de energie nervoasă, încât abia mi-am

putut ține degetul să nu apese butonul și să deschidă istoricul mesajelor noastre.

Am răsuflat când am văzut că ea deja îmi scria ceva.

Mi s-a părut că trec minute, *minute* întregi, în care am stat cu mâna încleștată pe telefon, uitându-mă fix la el și pândind să apară mesajul. În sfârșit, mi-a fost trimis și, în loc de paragrafele la care mă așteptam, spunea doar:

Unde ești?

Am râs, trecându-mi mâna prin păr, și am tras adânc aer în piept.

OK, nu mă omori, am scris eu. Sunt în fața blocului tău.

*

Hanna a ieșit din clădire purtând o jachetă bine căptușită peste o rochie albastră de mătase, cu picioarele goale și papuci Kermit Broscoiul. S-a apropiat încet de mine și nu m-am putut mișca, abia de puteam respira, cocoțat pe un hidrant de incendiu.

— Ce faci aici? a întrebat ea, oprindu-se în fața mea.

— Nu știu, am murmurat.

Am întins brațele, trăgând-o spre mine și mi-am pus mâinile pe șoldurile ei.

Ea a tresărit puțin când am strâns-o — *ce dracu' m-a apucat?* —, dar, în loc să se dea înapoi, s-a lipit de mine.

— Will.

— Da? am întrebat, în sfârșit uitându-mă la fața ei.

Era al naibii de *frumoasă*. Se machiase foarte puțin, își lăsase părul să se usuce în bucle largi. Ochii îi erau încărcați cu aceeași privire pe care o văzusem când fusesem deasupra ei, pe podeaua din livingul meu, sau când îmi strecurasem degetele peste ușoara ridicătură a clitorisului ei. Când atenția mi s-a îndreptat asupra gurii ei, limba i-a ieșit dintre buze, umezindu-le.

— *Chiar* trebuie să știu de ce ești aici.

Ridicând din umeri, m-am aplecat, lipindu-mi fruntea de clavicula ei.

— Nu eram sigur că ești într-adevăr atrasă de el și mă sâcâia să știu că el venise aici, cu tine.

Ea își strecură degetele pe sub gulerul jachetei mele, mângâindu-mă pe ceafă.

— Cred că Dylan s-a gândit că urma să facem sex în noaptea asta.

Fără să vreau, mi-am înfipt degetele mai adânc în carnea de deasupra șoldurilor ei.

— Sunt convins, am mormăit.

— Dar... și nu știu cum să tratez asta, pentru că ar trebui să fie simplu, nu-i așa? Ar trebui să fie simplu să mă bucur că sunt cu oameni pe care îi plac. Adică, îl găsesc atrăgător. M-am simțit bine cu el! E drăguț și atent. Are simțul umorului și arată bine.

Am rămas tăcut, silindu-mă să nu urlu.

— Dar când m-a sărutat? N-am simțit că mă pierd în el, așa cum m-am pierdut în tine.

Trăgându-mă înapoi, am privit-o în față. Ea a ridicat din umeri, aproape cerându-și scuze.

— S-a purtat frumos cu mine în seara asta, a șoptit ea.

— Bine.

— Și nici măcar n-a părut furios când i-am cerut să plece.

— Bine, Hanna. Dacă ți-ar fi făcut necazuri, jur pe ce-am mai sfânt...

— Will.

Mi-am închis gura, calmat de intervenția ei și așteptând să aud ce dorea. Aș fi făcut orice ar fi vrut ea, chiar dacă mi-ar fi cerut să mă tărăsc. Dacă mi-ar fi cerut să plec, aș fi plecat. Dacă mi-ar fi cerut s-o ajut să-și închidă fermoarul la jachetă, și asta aș fi făcut.

— Vii sus cu mine?

Inima mi-a sărit brusc în gât. Am privit-o alte câteva secunde, dar ea nu și-a retras invitația, rupând contactul vizual sau răzând de

ea însăşi. Doar m-a studiat, aşteptându-mi răspunsul. M-am ridicat şi ea s-a dat înapoi ca să-mi facă loc, dar nu prea mult loc, pentru că am ajuns aproape lipit de ea, odată ce am fost în picioare.

— Dacă vin sus cu tine..., am început eu.

Ea deja dădea din cap.

— Ştiu.

— Nu ştiu dacă pot s-o iau încet.

Ochii ei s-au întunecat şi s-a lipit de mine.

— *Ştiu.*

*

Un bec era aprins într-o parte a cabinei liftului, aruncând spaţiul într-o stranie penumbră. Hanna s-a sprijinit cu spatele de perete, într-un colţ, uitându-se la mine de unde stătea, în capătul întunecat.

— La ce te gândeşti? întrebă ea.

Întotdeauna un mic om de ştiinţă, încercând să mă disece.

Mă gândeam la *tot*: voiam totul şi eram la un pas de panică, întrebându-mă dacă nu tăiam şi ultimul fir de control pe care-l mai aveam asupra emoţiilor. Mă gândeam la ce aveam să-i fac acestei femei când vom ajunge sus, în patul ei.

— La o mulţime de lucruri.

Chiar şi în umbră i-am putut vedea zâmbetul.

— Vrei să fii mai precis?

— Nu-mi place că tipul ăla a urcat în apartamentul tău, în seara asta.

Ea-şi înclină capul, măsurându-mă.

— Parcă făcea parte din întâlnire. Uneori, tipii mai urcă în apartamentul meu.

— Am priceput asta, am mormăit eu. Dar tu ai întrebat la ce mă gândesc. Îţi spun.

— E un tip de treabă.

— Vezi să nu. Poate fi un tip de treabă fără să încerce să te sărute.

Se ridică puţin mai dreaptă.

— Eşti *gelos*?

M-am uitat fix la ea, încuviinţând cu un semn din cap.

— Pe *Dylan*?

— Nu mă încântă ideea că vreun altul te-ar putea avea.

— Dar în tot timpul ăsta tu ai continuat să te vezi cu Kitty şi Kristy.

Nu m-am ostenit s-o corectez încă.

— La ce te gândeai, când erai cu el, în seara asta?

Zâmbetul i-a pălit puţin.

— M-am gândit mai mult la tine. Mă întrebam dacă erai cu cineva.

— N-am fost cu nimeni în seara asta.

Asta păru s-o descumpănească şi rămase tăcută un timp care mi se păru o veşnicie. Am ajuns la etajul ei, uşile s-au deschis, au ezitat puţin şi apoi s-au închis la loc, cu un mic *ding*. Liftul amuţi şi n-avea să se mai mişte din nou până ce nu era chemat.

— De ce? întrebă ea. E sâmbătă. Asta e noaptea ta cu Kristy.

— De ce vrei să *ştii*? am întrebat, înăbuşindu-mi mânia incandescentă împotriva persoanei care îi dăduse informaţia asta. Şi am fost cu tine ultimele *două* sâmbete.

Ea îşi plecă privirea în pământ, gândindu-se o clipă, apoi se uită iar la mine.

— În seara asta, m-am gândit la ce aş fi vrut să-mi faci tu, zise ea, adăugând: şi la ce aş fi vrut să-ţi fac eu *ţie*. Şi la cum nu voiam niciunul dintre lucrurile astea cu Dylan.

Am făcut un pas spre ea, în întuneric, trecându-mi o mână în sus, pe şoldul ei şi pe rotunjimea sânului.

— Spune-mi ce vrei acum. Spune-mi ce eşti pregătită să-ţi fac.

I-am simţit pieptul ridicându-se şi coborând rapid, odată cu respiraţia. Mi-am plimbat degetul mare pe vârful întărit al sfârcului ei.

— Să mă iei cu gura, jos, zise ea, cu voce puţin tremurată. S-o faci până îmi dau drumul.

— Evident, am șoptit, răzând ușor. Când o s-o fac, o să ai mai mult de un orgasm.

Buzele i se întredeschiseră și mă apucă de încheietură, apăsându-mi mai tare palma de sânul ei.

— Să te apleci peste mine, pe canapea, să ți-o freci și să-ți dai drumul pe pieptul meu.

Deja mi se întărise beton și, *la dracu'*, asta era o bună imagine.

— Altceva?

Clătinând din cap, ea ridică în sfârșit din umeri și își mută privirea.

— *Totul.* Sex în toate locurile de pe corpul meu. Cum îți place să te mușc și cât de bine e s-o fac. O să facem sex și o să fac tot ce vrei tu, iar asta nu va fi doar bine pentru mine, ci va fi bine și pentru tine.

Mi-am pierdut graiul pentru o clipă, surprins.

— Asta te îngrijorează? Că eu încerc doar să te fac pe tine să te simți bine?

Se uită în ochii mei.

— Bineînțeles, Will.

M-am apropiat mai mult, până m-am lipit de ea, și a trebuit să-și lase capul pe spate ca să mențină contactul vizual. Arcuindu-mi bazinul, am împins forma rigidă a erecției mele în pântecele ei.

— Hanna, nu știu dacă am vrut vreodată ceva mai mult decât te vreau pe tine. Pe bune, nu cred c-am vrut, am zis eu. Mă gândesc *cu orele* doar să te sărut. Știi sărutul acela, care ți-e de ajuns atât de multă vreme, încât nici măcar nu te mai gândești să faci altceva?

Ea clătină din cap, răsuflând pe gâtul meu în valuri scurte, puternice.

— Nu știu despre genul acela de sărut, pentru că niciodată n-am vrut numai atât.

Hanna își strecură mâinile pe sub jacheta și tricoul meu. Mâinile ei erau calde, iar mușchii abdomenului meu au tresărit și s-au încordat sub degetele ei.

— Mă gândesc să te am desfăcută pe fața mea, am spus. Și să te iau pe podea, imediat cum intrăm în apartamentul meu, pentru că

nu mai pot aștepta destul cât să ne așezăm undeva mai confortabil. Nu am mai vrut să fiu cu nimeni altcineva în ultima vreme, și asta înseamnă că petrec o grămadă de timp ieșind să alerg, la ore întâmplătoare, sau cu mâna pe propria mea sculă, dorindu-mi să fie mâna ta, în schimb.

— Hai să ieșim din lift, zise ea, împingându-mă blând pe ușile care se deschiseseră.

Bâjbâi puțin cu cheia în încuietoare, iar mâinile mele au tremurat când am luat-o de șolduri, plimbându-mi palmele de la talia ei până pe coapse. Am avut nevoie și de ultima fărâmă de autocontrol rămasă ca să nu-i smulg cheia din mână și s-o înfig eu însumi în broască.

Când în sfârșit a descuiat, am împins-o înăuntru, trântind ușa în urma noastră, și am lipit-o de perete, după numai câțiva pași înăuntru. M-am aplecat, i-am supt gâtul, maxilarul, plimbându-mi mâinile pe sub poalele rochiei, simțindu-i pielea netedă a coapselor.

— Va trebui să-mi spui să mă opresc, dacă mă mișc prea repede.

Mâinile ei tremurau când mi le vârî în păr, înfigându-și unghiile în pielea capului.

— N-o să spun.

Am sărutat-o de la bărbie până la gură, sugând și lingând, gustându-i fiecare milimetru al buzelor ei moi și al limbii dulci, flămânde. Voiam să mă lingă și ea, să-mi sugă pielea lăsându-mi urme pe piept și să-i simt mușcătura dinților pe șolduri, pe coapse, pe degete. Mă simțeam puțin ca un criminal descătușat, îndepărtându-mă de ea doar cât să dau jos jachetele de pe noi, să-mi scot tricoul peste cap, să-i deschid fermoarul rochiei și s-o las să cadă pe podea. Cu o mișcare scurtă a degetelor, sutienul ei a fost descheiat și ea s-a eliberat din el pășind în brațele mele. Sânii apăsau pe pielea mea și voiam pur și simplu să mă frec de ea, sălbatic și *înlăuntrul* ei.

Ea s-a desprins, m-a luat de mână și m-a condus pe culoar la dormitorul ei, aruncându-mi un mic zâmbet peste umăr.

Camera ei era ordonată, aerisită. Un pat foarte mare era pus lângă un perete, ceea ce, în afară de Hanna, a fost tot ce am văzut.

Ea stătea doar în chiloți, cu părul desfăcut și moale în jurul umerilor, studiindu-mă de la piept în sus, spre gâtul și spre fața mea.

Camera părea să ticăie în tăcere.

— M-am gândit la asta de atâtea ori, zise ea, plimbându-și mâinile pe abdomenul meu și apoi atingându-mi ușor părul de pe piept.

Urmări liniile tatuajelor de pe umărul meu stâng, coborând cu degetele pe braț.

— Doamne, ai zice că m-am gândit la asta de-o veșnicie. Dar tu te am într-adevăr aici... am emoții.

— N-ai niciun motiv.

— Mă ajută când îmi spui ce să fac, recunoscu ea, cu voce stinsă.

I-am luat un sân în palmă, ridicându-l și aplecându-mi capul ca să-i sug vârful tare. Ea trase scurt aer în piept, strecurându-și mâinile în părul meu.

— Ai putea începe prin a-mi scoate pantalonii.

Îmi descheie cureaua și apoi nasturii jeanșilor. Devenisem obsedat de amintirea modului în care mâinile ei tremurau când era excitată ca acum, un pic nervoasă, de asemenea. I-am studiat trupul aproape gol în lumina slabă ce pătrundea prin fereastră: gâtul și sânii, adâncitura taliei, șoldurile rotunde și picioarele lungi și fine. Am întins o mână și mi-am plimbat două degete de la buricul ei în jos, printre coapse, alunecând peste materialul chiloților.

Strecurându-mi vârful degetului pe sub dantelă și prin îmbătătoarea umezeală de acolo, am șoptit:

— Îmi place pielea ta, îmi place să-ți simt umezeala.

— Ieși din pantaloni, zise ea rezervată. Mă poți atinge toată noaptea.

Atunci mi-am dat seama că jeanșii îmi stăteau căzuți grămadă în jurul gleznelor și că rămăsesem doar în boxeri. Pe ăștia nu mi-i dăduse jos; fie că era în continuare emoționată, fie că voia doar încă o șansă de a înlătura ceva dintre noi, pentru mine era la fel de bine. Mi-am eliberat picioarele și am mers cu spatele, trăgând-o spre patul ei, îndemnând-o să se așeze. Ea s-a dat puțin înapoi, către tăblia

pulului, când m-am uitat peste ea. Ochii cenușii ai Hannei erau larg deschiși și limpezi — prada mea fremătătoare, cu respirația tăiată.

Chiloții ei erau albastru-deschis, accentuându-i culoarea de smântână a pielii, făcând-o să arate ca din sticlă suflată. O mică aluniță de pe buric sugera că era totuși reală.

— Ți-ai pus ăștia pentru el? am întrebat, mai înainte ca mintea mea să aibă timp să-și ia seama.

Ea a privit în jos la dantelă și eu mi-am mutat ochii spre sânii ei plini, rotunzi, când mi-a răspuns:

— Nici măcar nu l-am lăsat să-mi scoată bluza. Deci nu cred că i-am pus pentru el.

Am sărutat-o pe burtă, de-a lungul marginii elastice a chiloților. Hanna nu fusese niciodată timidă sau sperioasă, dar ce făceam acum era nou. Se ridicase în coate, privind. Sub mine, o simțeam tremurând, iar inima îi bătea atât de repede, încât îi puteam vedea zbaterea pulsului pe gât. Acum nu mai era ca jocul nostru standard de Cum să Interpretezi o Bombă Sexy, nu avea acea strălucire. Acum părea foarte real, iar Hanna arăta prea perfectă, stând întinsă, aproape goală, în fața mea. Mi-aș fi tras pumni în cap o veșnicie dacă aș fi stricat momentul.

— Ei bine, atunci o să pretind că i-ai pus pentru mine.

— Poate că da.

Am tras de elastic cu dinții, dându-i drumul să-i plesnească șoldul cu zgomot.

— Și o să mă prefac că, indiferent dacă ești goală sau îmbrăcată, te gândești mereu numai la mine.

Se uită la mine cu ochii ei cenușii, mari și întrebători.

— În ultima vreme, asta fac. Te îngrijorează?

Privind-o de jos, în lungul corpului ei, am întrebat:

— De ce m-ar îngrijora?

— Știu despre ce e vorba aici, Will. Nu mă aștept să fii nimic din ce nu ești.

Habar n-aveam la ce se referea; pe cuvânt, chiar nu-mi dădeam seama dacă situația aceasta ar putea însemna ceva sau nu și, pentru prima oară, nici nu voiam s-o definesc înainte de a fi început. Apropiindu-mi fața la doar câțiva centimetri de a ei, m-am aplecat s-o sărut, șoptind:

— Nu știu de unde să încep.

Mă simțeam excitat și un pic sălbatic, dorindu-mi s-o mănânc, s-o fut și să-i simt buzele alea în jurul meu. Am avut o scânteiere de teamă că ar putea fi doar un moment trecător, o singură noapte, și că trebuia să găsesc o cale de a condensa totul în câteva ore.

— N-o să te las să dormi.

Ochii ei s-au făcut și mai mari și a schițat un zâmbet.

— Nu vreau să dorm.

Înclinându-și capul, zise:

— Și începe cu primul lucru pe care ți l-am spus în lift.

Am coborât, sărutând-o de-a lungul gâtului, al pieptului, al coastelor, al abdomenului. Fiecare milimetru al ei era ferm și neted și tresărea sub buzele mele, exprimând *dorință*. Nu și-a închis nicio clipă ochii, nici măcar o dată. Mai fusesem cu femei care priveau, dar niciodată nu mă simțisem așa, atât de al naibii de intim și conectat.

Apropiindu-mă de zona dintre picioarele ei, i-am putut vedea mușchii încordându-se, i-am auzit respirația accelerând. Mi-am întors capul și am supt-o de partea interioară a coapsei.

— O să-mi pierd naibii mințile cu gura pe tine.

— Will, spune-mi ce să fac, zise ea, cu vocea gâtuită. Niciodată n-am...

— Știu. Ești perfectă, i-am spus eu. Îți place să privești?

A dat din cap.

— De ce, Prunișoară? De ce îți place să privești tot ce fac eu?

Șovăi, înghițind înapoi un mic adevăr care dădea să iasă:

— Tu știi cum să...

A lăsat cuvintele să se stingă și a sfârșit gândul ridicând dintr-un umăr.

— Vrei să spui că-ți place să mă privești pentru că eu știu cum să te fac să ai orgasm?

Ea a dat din nou din cap, făcând ochii mari când i-am tras chiloții pe coapse.

— Poți să te aduci tu însăți la orgasm cu mâna. Îți privești mâna când te masturbezi?

— Nu.

I-am scos chiloții până la capăt, aruncându-i în spatele meu, pe podea, înainte de a mă întoarce pe fâșia de saltea dintre picioarele ei desfăcute.

— Ai un vibrator?

A aprobat, cu ochii zăpăciți.

— *Ăla* te poate duce la orgasm. Când te uiți la vibrator te uzi tot atât de tare?

Mi-am împins un deget înăuntru, ridicându-mă și suindu-mă din nou peste ea, strecurându-i același deget în gură. Ea a gemut, sugând cu putere și trăgându-mă mai aproape s-o sărut pe ea. Buzele ei aveau gust de sex, puțin înțepător și, la dracu', am vrut s-o gust direct.

— E pentru că îți place să mă privești pe mine făcându-ți asta ție?

— Will...

— Nu face pe sfioasa cu mine.

Am sărutat-o, sugându-i buza de jos.

— Ești un mic inginer, urmărind mecanica actului unui bărbat care-ți linge păsărica? Sau e imaginea gurii *mele* făcând-o?

Își duse mâinile în jos, peste pieptul meu, le înfășură în jurul mădularului meu, prin boxeri, strângându-mă tare și mișcând încet, în sus și-n jos.

— Îmi place să te privesc *pe tine*.

Gemând, am izbutit să spun:

— Îmi place când mă privești. Nu pot gândi coerent când îi ochii ăia cenușii dementiali pe mine.

— Te rog...

— Acum, dă-mi drumul ca să poți să-mi urmărești gura.

— Will, zise ea, cu voce tremurătoare.

— Da?

— După asta? Te rog, nu-mi zdrobi inima.

M-am oprit, cercetându-i expresia. Mi se păruse speriată, dar pe fața ei nu citeam decât poftă.

— N-am s-o fac, am zis, sărutând-o pe gât în jos, peste sâni, sugând și mușcând ușor.

Am coborât cu sărutările pe corpul ei, iar coapsele i-au tresărit când i le-am desfăcut mai mult, suflând ușor peste carnea ei încinsă.

S-a ridicat din nou în coate și i-am mai zâmbit o dată, înainte de a-mi afunda capul și a-mi deschide gura deasupra pielii ei. Ochii mi s-au închis la gustul ei și am gemut, sugând blând.

Cu un strigăt tremurat, și-a dat capul pe spate, arcuindu-se și ridicându-și șoldurile de pe pat.

— Oh, Doamne.

Am zâmbit cu gura pe ea, lingând în sus pe o parte și în jos pe partea cealaltă, înainte de a-i acoperi clitorisul cu limba, mișcând-o în cerc deasupra lui, din nou și din nou.

— Nu te opri, șopti ea.

Nu mă opream. *N-aș fi putut.* Am mângâiat-o și cu degetele, coborându-le mai jos, unde era mai udă și mai dulce, și apăsarea grea a atingerii mele când am împins două degete în ea a făcut-o să cadă pe spate, întinzând orbește mâinile spre tăblia patului. Pe când o priveam astfel, și-a întors capul, a prins fața de pernă între dinți și a tras. Sunete slabe de implorare umilă și de plăcere îi scăpau de pe buze și am făcut tot ce-am putut ca să nu scad intensitatea nici măcar o singură secundă.

Era foarte aproape, clătinându-se pe muchia extazului. Mi-am înfipt degetele mai adânc, sugând-o atât de tare, încât mi s-au lipit obrajii, uitându-mă de jos la sânii ei al naibii de perfecți și la gâtul lung. Cu o răsucire a încheieturii mâinii mele, ea s-a arcuit, împingându-se în gura mea. Hanna a scos din nou un strigăt, și din nou, contractându-se în jurul degetelor mele.

Unu.

Erecția mea era atât de vârtoasă încât practic mă afundam în saltea. I-am putut simți încordarea coapselor, delectându-mă cu modul în care sunetele ei au devenit mai gâtuite și mai înalte, iar mâinile ei s-au întins în jos, împletindu-și degetele în părul meu și, *la naiba*, a început să se balanseze, cu picioarele desfăcute și mișcându-și repede bazinul, împingându-se în fața mea, în uitare de sine, pentru câteva minute lungi, perfecte. Sexul oral nu mi se păruse niciodată atât de asemănător cu futaiul cum fusese cu această femeie și m-am abandonat actului, feroce și fără menajamente, devorând-o barbar.

Cu un strigăt, ea își dădu drumul din nou, dulce și fierbinte, mâinile ei trăgând atât de tare de părul meu, încât am crezut că o să-mi dau și eu drumul odată cu ea. Nu-mi puteam închide ochii, nu puteam nici pentru o singură secundă să mă desprind de priveliștea de deasupra mea. Am supt și am tot supt mătasea pielii ei, pierdut complet în plăcerea de a o simți.

— Te rog, gâfâi ea, cu picioarele tremurând și cu privirea mai întunecată și mai intensă ca niciodată.

Se ridică într-un cot, lăsând cealaltă mână agățată de părul meu.

— Vino aici, sus.

Mi-am dat jos boxerii, târând greutatea mădularului meu pe piciorul ei, în timp ce alunecam pe corpul ei în sus, gustând, lingând adâncitura buricului, culmile sânilor.

Voiam să fut fiecare parte din ea: valea dintre sâni și dulceața plină a gurii, fundul rotund și mâinile moi, pricepute. Dar în clipa asta nu voiam decât să mă cufund în căldura sexului ei. Își desfăcu picioarele mai mult, întinzând mâna spre noptiera de lângă pat, după o cutie de prezervative. M-am uitat lung la roșeața de pe pieptul ei, trăgându-mă absent de sculă, până ce am observat că-mi întinsese mie cutia.

— Hai să începem doar cu unul, am chicotit eu.

Împingându-mi cutia în palmă, a dat din cap, cu ochii mari și imploratori.

— Atunci scoate unul, am mârâit.

— Nu știu cum să-l pun, scânci ea înduioșător, bâjbâind cu degetele ca să deschidă ambalajul.

L-a deschis brutal, rupând cutia, și mai multe prezervative s-a risipit pe burta ei.

Am desfăcut unul și i l-am dat ei, împingându-le pe celelalte pe pat, lângă ea.

— Nu e complicat. Scoate-l și derulează-l pe scula mea.

Mâinile îi tremurau și eu speram că de anticipare mai degrabă decât de nervozitate, dar am fost rapid ușurat când a întins mâinile spre mine, flămândă, și a acoperit capul sculei mele cu latexul.

Însă am știut imediat că era invers; nu se derula.

Ea își dădu seama abia după câteva secunde chinuitoare, aruncându-l cu un mic mârâit și un „Să-l ia dracu'!", înainte de a înșfăca un altul.

Eram învârtoșat și atât de pregătit, încât îmi puteam simți dinții scrâșnind, în timp ce ea a scos al doilea prezervativ, l-a studiat bine și, de data asta, l-a pus corect. Mâinile îi erau calde și fața aproape de mădularul meu, simțindu-i răsuflarea excitată pe coapse.

Aveam nevoie s-o fut.

L-a derulat cu stângăcie, cu degete prea șovăielnice și ușoare, întregul proces părând să dureze o veșnicie. Mi-l punea puțin câte puțin, de parcă aș fi fost din sticlă și nu gata să i-o trag cu atâta forță, încât să se prăbușească patul cu noi în apartamentul de dedesubt.

Când a ajuns la baza mădularului, a răsuflat ușurată, întinzându-se pe spate și împingându-și bazinul în mine. Dar eu, cu un zâmbet malițios, am scos prezervativul și l-am aruncat.

Scrâșnind din dinți în agonia mea, i-am spus:

— Din nou. Nu fi atât de sfioasă. Pune prezervativul pe scula mea ca să ți-o pot trage odată.

Ea se uită lung la mine, cu ochi întrebători. În cele din urmă, s-au limpezit, de parcă ar fi fost în stare să-mi audă gândurile: *Nu vreau să ai nicio secundă de incertitudine. Am o erecție mai viguroasă ca oricând, tocmai ți-am supt-o până ai țipat și nu sunt fragil.*

Cu ochii într-ai mei, ea duse pachetul la gură, îl sfâșie cu dinții și scoase rola de latex. Pipăindu-i forma, a întors prezervativul în mână și mi l-a derulat pe toată lungimea dintr-o mișcare, rapid, strângându-mă tare la bază. Își duse mâna mai jos, mă trase blând de testicule și apoi coborî pe interiorul coapsei mele.

— Bine? șopti ea, mângâindu-mi pielea sensibilă de acolo, fără să zâmbească, fără să se încrunte, dorind pur și simplu să știe.

Am dat din cap, trecându-mi degetul mare peste obrazul ei.

— Ești perfectă.

Cu un zâmbet ușurat, s-a lăsat din nou pe spate și eu după ea, alunecând peste căldura sexului ei, excitând-o, excitându-mă, și eram amețit de cât de mult o voiam. Șoldurile mi-erau încordate, gata să se arcuiască și să se repeadă înainte, iar pe șira spinării deja mă furnica nevoia de a exploda înlăuntrul acestei femei.

N-am fost pregătit să-mi simt pieptul gol lipit pe de-a întregul de al ei și coapsele ei încolăcindu-se peste șoldurile mele. Era prea mult. *Hanna* era prea mult.

— Vără-mă în tine.

Ea icni, strecurându-și mâna între noi; nu-i lăsasem prea mult loc. Mă sprijineam cu toată greutatea peste ea, piele încinsă peste piele încinsă, dar m-a găsit, m-a condus în sus până am putut simți adâncitura intrării ei, și apoi mai sus, plimbându-mi scula printre faldurile moi ale sexului ei.

— Aș putea fi brutal.

Suflă scurt, spunându-mi, cu respirația tăiată:

— Bine. Bine.

Sprijinindu-mă în mâini, m-am uitat cum mi-o freca de pielea ei. Ochii i se închiseră și îi scăpă un geamăt slab.

— Doar că… a trecut ceva vreme, șopti ea.

Mi-am ridicat ochii spre fața ei, urmărind-o cum își linge buzele, deschizând pleoapele, ca să se poată uita în jos, la spațiul dintre noi, privindu-se cum se juca cu mine.

— Cât? am întrebat.

A clipit, revenind la realitate, mâna incremenindu-i între noi.

— Vreo trei ani.

Fruntea i se încreți ușor, când adăugă:

— Am făcut sex cu cinci tipi, dar probabil am făcut sex numai de vreo opt ori. Chiar nu știu ce fac, Will.

Am înghițit, aplecându-mă să o sărut pe maxilar.

— Poate că n-o să fiu atât de brutal, atunci, am șoptit.

Dar ea a râs, clătinând din cap.

— Nu vreau nici să fii blând.

M-am uitat la sânii ei, la pântece și acolo unde mă ținea între picioarele ei. Voiam să-i simt pielea goală pe mădularul meu. Nu făcusem în viața mea sex fără prezervativ și voiam atât de mult să o simt, încât la acest gând mi s-a întărit și mai puternic.

— Să fie bine, am vorbit cu gura pe gâtul ei. Doar lasă-mă să te simt.

Hanna a zvâcnit sub mine, apăsându-mă în intrarea ei, pleoapele închizându-se, în timp ce eu mi-am făcut drum înainte.

O roșeață puternică i-a năpădit gâtul și buzele i s-au întredeschis, suspinând adorabil. Era copleșitor pentru mine s-o urmăresc procesând ce eram pe cale să facem și am putut vedea momentul în care s-a luminat, când a înțeles brusc că *într-adevăr* urma să facem sex. A deschis din nou ochii, iar privirea i s-a oprit pe buzele mele și s-a îmblânzit. Și-a ridicat mâinile spre pieptul meu și mi-a cuprins gâtul, șoptind:

— Bună.

Privirea aceea, tandrețea din ochii ei m-au făcut să-mi dau seama pentru prima oară ce mi se întâmplase mie: mă îndrăgostisem.

— Bună, am răspuns răgușit, aplecându-mă s-o sărut.

A fost o ușurare atât de mare, încât m-a lăsat fără aer și mi-am adâncit sărutul, întrebându-mă dacă ea putea simți din atingerea mea că tocmai pusesem un nume la ceea ce făceam — făceam dragoste — sau dacă pur și simplu își gusta sexul pe limba mea și nu înțelegea că

toată lumea mea tocmai se învârtea liber, deviată de la orbita ei programată.

Mi-am retras capul, dar mi-am împins bazinul în față, tânjind să-l simt moliciunea corpului lipit pe de-a întregul de al meu; voiam doar să ajung adânc înlăuntrul ei și să rămân acolo.

Fir-ar!

Fir-ar al naibii!

Ea și-a ridicat ochii spre mine, când am alunecat mai adânc, dar părea că nu mai e în stare să-mi vadă fața. Privirea ei era fixă, copleșită și foarte slabe icnete îi acompaniau fiecare respirație. O tresărire bruscă de durere îi străbătu fața. Nu pătrunsesem decât vreo câțiva centimetri, era strâmtă, dar era atât de bine.

Mi-am auzit propria voce, sunând ca din depărtare:

— Deschide-te pentru mine, Prunișoară. Mișcă-te cu mine.

Hanna se relaxă, ridicându-și picioarele mai sus pe lângă corp, ca să pot penetra mai adânc, și amândoi am scos un geamăt încordat. Ea își legănă experimental bazinul, atrăgându-mă complet înăuntru, iar senzația coapselor ei calde apăsate pe șoldurile mele m-a făcut să slobod un geamăt puternic.

— Nu pot să cred că facem asta, șopti ea, rămânând nemișcată sub mine.

— Știu.

I-am sărutat falca, obrazul, colțul gurii.

Ea a dat din cap, împingându-se în sus, spunându-mi, fără să-și dea seama, cu trupul ei, că avea nevoie să mă mișc.

M-am retras și am început un ritm lejer, lăsându-mă să mă pierd în senzația căldurii ei. Mi-am întețit ritmul, sugând-o sălbatic pe gât, devenind furtunos și încins, iar apoi încetinind și, în cele din urmă, oprindu-mă, sărutând-o adânc, desfătându-mă cu modul în care mâinile ei îmi explorau spatele, fundul, brațele, fața.

— Ești bine? am întrebat, mișcându-mă încet. Nu doare prea tare?

— Sunt bine, a şoptit, întorcându-se în mâna mea când i-am dat la o parte părul năduşit de pe frunte.

— Arăţi bestial sub mine.

Am vrut să-i sporesc dorinţa, s-o fac să ia foc şi să explodeze în final ca dinamita, când atingea orgasmul, cu mine în ea. A început să tremure când am înteţit mişcările, dar a mârâit cu frustrare reţinută când am încetinit din nou. Însă ştiam că avea încredere în mine şi voiam să-i arăt cât de al dracului de bine putea fi dacă nu era nicio grabă, nicio urgenţă de a face altceva decât asta, ore şi ore-n şir.

Am sărutat-o, i-am supt limba, i-am răpit fiecare sunet pe care-l scotea în gura mea, înghiţindu-le ca un nemernic lacom. Îmi plăceau la nebunie sunetele răguşite, cât de des spunea *te rog*, cât de mult mă lăsa pe mine să decid ce făceam. Faptul că era cu adevărat prezentă, asudată şi maleabilă sub mine mi-a erodat calmul şi am trecut de la împingeri leneşe, la unele mai năvalnice, mai rapide, mai nesăţioase. Ea mi-a răspuns imitându-mi mişcările bazinului, arcuindu-se în mine şi am înţeles că, de data asta, era aproape de orgasm şi nu mai puteam să opresc sau să amân.

— E bine? am mârâit, apăsându-mi faţa de gâtul ei.

Ea a dat din cap, nefiind în stare să articuleze, încleştându-şi mâinile pe fesele mele şi înfigând unghiile adânc în carne. I-am ridicat un picior, împingându-i genunchiul spre umăr şi m-am dezlănţuit, futând-o cât de repede şi de viguros eram în stare.

A fost sălbatic, ireal, exploziv, modul în care orgasmul i s-a intensificat pe sub piele, întâi ca un val de căldură, apoi o încordare a muşchilor, până ce a început să tremure şi să năduşească, să îngaime cuvinte rugătoare de neînţeles sub mine, pregătindu-se să-şi dea drumul.

— Asta e, am şoptit, străduindu-mă să-mi mai reţin propriul orgasm, chiar şi atunci când pulsa în pântecele meu. La dracu', Prunişoară, eşti chiar acolo...

I-am privit ochii închizându-se strâns, gura deschisă şi corpul arcuindu-se mult deasupra patului, când a strigat, în climax. Am

continuat să mă mișc, dându-i fiecare secundă de plăcere pe care i-o mai puteam smulge corpului ei.

Brațele i-au căzut pe lângă corp, grele ca de plumb, iar eu m-am proptit în mâini, uitându-mă în jos, acolo unde mă mișcam în ea, simțindu-i privirea.

— Will, a răsuflat ea și i-am deslușit veselia vlăguită din glas. *Doamne!*

— La dracu', e atât de bine. Ești atât de udă.

Ridicând o mână, și-a strecurat degetul în gura mea, ca să-i pot gusta dulceața. Mi-am vârât o mână între noi, frecându-i clitorisul, știind că avea s-o doară curând, dar având nevoie s-o simt dându-și drumul în jurul meu încă o dată.

După numai câteva minute, se arcui, bazinul ei legănându-se mai rapid, odată cu mine.

— Will... eu...

— Sst, am șoptit, urmărindu-mi mâna deasupra ei și scula lunecând înăuntru și în afară. Dă-mi încă unul.

Am închis ochii, mintea cufundându-se în senzații pure: coapsele ei tremurătoare din jurul meu, contracțiile ritmice ale vaginului ei până ajunse din nou la orgasm, cu un strigăt răgușit, surprins. Am retezat și ultima ancoră a autocontrolului, izbindu-mă în ea mai adânc și cu mai multă forță, prelungindu-i descărcarea cu degetul mare apăsat pe clitoris. Hanna avea capul rezemat de pernă, iar mâinile și le ținea pe fundul meu și mă trăgea spre ea. Ținea ochii strânși, buzele întredeschise, iar părul era răsfirat pe pernă. Nu văzusem ceva mai frumos niciodată în viața mea.

Mi-a zgâriat spatele cu unghiile, urmărindu-mi fața, fascinată. Senzația mă copleșea: mângâierea ei brutală, corpul moale de dedesubt și ochii mari, cu care mă studia fascinată.

— Spune-mi că e bine ce simți, șopti ea, cu buzele umflate și ude, obrajii aprinși, părul plin de sudoare.

— Atât de bine, am șuierat grăbit. Nu pot... nu pot să gândesc naibii cum trebuie.

Unghiile ei coborâră, dureros, și într-o strălucire am știut, cuprins de această combinație, a durerii stârnite de zgârieturile ei și a plăcerii îmbătătoare a corpului ei ud, că nu aveam cum să mai țin. Plăcerea mi-a inundat venele, fierbinte și înnebunitoare.

— Mai tare, am rugat-o eu.

Ea s-a ghemuit în mine, mușcându-mă de la umăr până la piept.

— Hai, gâfâi ea, trăgându-și unghiile posesiv pe spatele meu în jos. Vreau să te *simt* când ejaculezi.

A fost de parcă m-ar fi băgat în priză, fiecare milimetru al pielii mele zumzăind de excitație. M-am holbat la ea: sânii îi săltau din pricina forței cu care împingeam, pielea perfectă îi lucea de sudoare, pe tot gâtul, pe umeri și pe obraz purta urme roșii de la dinții mei. Dar când mi-am ridicat privirea și i-am întâlnit ochii, am fost pierdut. Se uita drept la mine și era ea — *Hanna*, această fată pe care o văzusem în fiecare dimineață și de care mă îndrăgosteam din ce în ce mai mult, de fiecare dată când deschidea gura.

Era atât de *reală*. Cu un strigăt puternic, m-am prăbușit peste ea, împingând sălbatic și covârșit de o plăcere atât de intensă, încât abia mi-am dat seama de căldura brațelor ei în jurul umerilor, de apăsarea sărutării ei pe gât, în momentul în care am încremenit peste ea, sau de felul în care mi-a șoptit:

— Rămâi așa, deasupra mea, pentru totdeauna.

— Să nu încetezi niciodată să fii atât de deschisă, am murmurat, întorcându-mi cu greu privirea spre fața ei. Să nu încetezi să ceri ce vrei.

— Bine, șopti ea. Ți-am făcut-o, în seara asta, nu?

Și uite-așa, simplu, am fost adjudecat.

Unsprezece

M-am trezit la mișcarea saltelei și la sunetul arcurilor când Will s-a dat jos din pat.

O lumină albastră, firavă se strecura prin fereastră și am clipit în întuneric, încercând să desluşesc forma obiectelor din jur — uşa, masa de toaletă, silueta lui dispărând pe uşa de la baie.

Fără să aprind lumina, am auzit apa curgând, uşa duşului deschizându-se și închizându-se la loc. M-am gândit o clipă să mă duc și eu lângă el, dar nu păream în stare să mă mișc: mușchii îmi erau ca de plastilină, corpul greu și afundat în saltea. Simțeam o durere adâncă, nefamiliară, între picioare și m-am întins, strângându-mi coapsele una de alta, ca s-o simt din nou. Ca să-mi aduc aminte. Acum, camera mea mirosea a sex și a Will și am simțit cum mă îmbăt de apropierea lui și de gândul că era gol chiar dincolo de perete. Brațe, picioare, un abdomen de granit. Care era, aşadar, protocolul aici? Eram destul de norocoasă că avea să vină înapoi și aveam s-o facem de la capăt? Aşa mergeau lucrurile?

Gândurile mi-au alunecat spre Kitty și Kristy și m-am întrebat dacă noaptea trecută fusese doar ca oricare dintre nopțile pe care le petrecuse cu numeroase alte femei. Dacă le ținuse în același fel, dacă scosese aceleași sunete, dacă le făcuse aceleași promisiuni despre cât de bine avea să le facă să se simtă. Will nu-și petrecuse fiecare noapte cu mine, totuși am fost împreună în multe dintre ele. Când se vedea cu ele? O parte din mine ar fi vrut să întrebe, ca să pot ști amănunte despre cum ne bifa pe toate în viața lui. Dar o mai mare parte din mine n-ar fi vrut să știe, nu cu adevărat.

Mi-am trecut mâna prin părul încurcat și m-am gândit la noaptea trecută: la Dylan și la întâlnirea noastră dezastruoasă, la Will și la cum m-am simțit când mi-am dat seama că el stătea chiar în fața apartamentului meu, afară. Îngrijorându-se. Așteptând. Dorind. M-am gândit la ce făcuserăm noi și la cum mă simțisem. N-aș fi crezut că sexul putea fi așa: deopotrivă dur și blând, alternând între acestea două pentru ceea ce părea o *veșnicie*. A fost demențial; mâinile și dinții lui îmi lăsaseră delicioase vânătăi și fuseseră momente în care crezusem că mă voi sfărâma în milioane de bucăți dacă nu-l puteam aduce chiar mai adânc în mine.

Țiuitul familiar al robinetului s-a auzit peste bubuitul apei împroșcate și mi-am întors capul spre ușă. Zgomotele s-au oprit, iar eu am ascultat cum a ieșit din cabină, a luat un prosop din suportul de pe perete și s-a șters.

Nu mi-am putut desprinde ochii de la el când a intrat în cameră, corpul lui gol mișcându-se printr-o fâșie de lumină a lunii. Ridicându-mă în capul oaselor, m-am dus până la marginea patului. S-a oprit chiar în fața mea, mădularul său sculându-se sub ochii mei.

Will a întins mâinile, trecându-și degetele cu grijă prin părul meu ciufulit, apoi trasând o linie pe obrazul meu și, în sfârșit, plimbându-și vârful degetelor peste buzele mele. Nu s-a aplecat să mă privească în ochi. A fost de parcă știa că îl studiam. De parcă *voia* ca eu să mă uit.

Puteam să jur că-mi aud inima bătându-mi în urechi. Voiam să mă mângâi. Voiam, mai mult încă, să-l *gust*.

— Arăți de parcă ai vrea să mă iei cu gura, zise el, cu vocea îngroșată și răgușită.

Înghițind anevoie, am dat din cap.

— Vreau să văd ce gust ai.

Își prinse mădularul cu o mână, lunecând pe toată lungimea, și se apropie încă un pas, trecându-mi cu vârful peste buze, mânjindu-mă cu umezeala de acolo. Când limba mea a ieșit să o guste — și să-l guste —, a scos un geamăt, lăsându-și mâna să alunece în sus și-n jos, până la rădăcină, în timp ce eu mi-am plimbat gura în jurul vârfului, lingând puțin.

— Da, a șoptit el. Asta e atât... *atât* de bine.

Nu știu la ce mă așteptasem, dar nu era asta, să fiu atât de excitată de actul propriu-zis sau să mă simt atât de puternică pentru că eram persoana care-l făcea pe acest bărbat superb să se dezlănțuie. Mâinile lui mi-au apucat părul și am închis ochii. Răsuflarea îi era întretăiată, în timp ce eu înaintam din ce în ce mai mult. În cele din urmă, l-am auzit înghițind zgomotos și apoi trăgând tremurat aer în piept.

— Stop, stop, zise și se dădu un pas înapoi.

Respira de parcă alergase la maraton.

— Nici n-ai idee cât de mult îmi place să te las să te joci cu mine astfel, limba ta și, la naiba, buzele alea, Hanna.

Mă mângâia cu degetul mare pe bărbie.

— Dar vreau să fiu atent cu tine prima oară când mi-o iei în gură, iar în clipa asta mă simt prea excitat și prea lacom.

Înțelegeam prea bine cum se simțea. Corpul meu vibra, pulsul îmi bubuia, și mi-am strâns tare coapsele din nou, simțind durerea plăcută devenind nerăbdătoare cu fiecare secundă.

El se aplecă, mă sărută și șopti:

— Întoarce-te, Prunișoară. Vreau să ți-o trag cu fața în jos.

Am putut doar să dau din cap, răsucindu-mă pe burtă, mintea fiindu-mi prea încețoșată ca să-i pot da un răspuns. Patul s-a lăsat și

l-am simțit în spatele meu, făcându-și loc între picioarele mele depărtate. Mâna lui îmi mângâie partea din spate a coapselor, apoi fundul. Mă apucă de șolduri, apăsându-și degetele în pielea mea, ridicându-mă în genunchi și conducându-mă mai jos spre pat, aproape de locul unde voia el. Am putut simți cât de udă eram pe degetele lui, când și le-a plimbat peste mine și pe coapse. Inima îmi bătea puternic în piept și am încercat să-mi alung totul din minte și să mă concentrez doar la căldura pielii lui, la atingerea buzelor și a părului de-a lungul spatelui meu.

Dintotdeauna înțelesesem de ce femeile îl doreau pe Will. Nu era frumos ca Bennett și nici tandru ca Max. Era visceral și imperfect, întunecat și *cunoscător*. Dădea senzația că se uita la o femeie și într-o clipă îi citea fiecare nevoie pe care o avea.

Dar acum știam de ce femeile chiar își pierdeau mințile după el. Pentru că, în cele din urmă, el știa cu adevărat fiecare nevoie pe care o avea femeia, pe care o aveam eu. Nu mai puteam fi a niciunui alt bărbat, chiar înainte să mă atingă prima oară. Iar când s-a aplecat în spatele meu, plimbându-și buzele peste urechea mea și a întrebat:

— Crezi că o să strigi și tu când o să ai orgasm, de data asta?

Am fost pierdută.

A întins mâna peste mine, trăgând un prezervativ din grămadă. Am auzit ambalajul rupt și sunetul latexului când și l-a rulat. Îmi puteam aminti cum arăta, acea piesă subțire de cauciuc întinsă imposibil de strâns în jurul lungimii lui. Voiam să se grăbească. Aveam nevoie să se grăbească și să mi-o tragă, să-mi facă să treacă dorința asta dureroasă.

— Pot să pătrund mai adânc, astfel, zise el, aplecându-se ca să-mi sărute din nou spatele. Dar să-mi spui dacă te doare, OK?

Dând din cap înnebunită, m-am împins cu spatele în mâinile lui, dorind să-mi potolească foamea frenetică dinlăuntrul meu.

Palma lui a fost surprinzător de rece și am tresărit când a apăsat-o pe coapsele mele, ținându-mă nemișcată. Tremuram? În întuneric, îmi puteam vedea mâna pe albeața imaculată a cearșafului, vedeam

materialul răsucit în strânsoarea mea, încolăcit strâns la fel ca fiecare părticică din mine.

— Tu trebuie doar să simți, zise el, parcă citindu-mi gândurile, cu vocea atât de joasă, încât era mai degrabă vibrație decât sunet. Vreau să *te iau* chiar acum, OK?

I-am simțit mușchii solizi, când picioarele lui s-au mișcat între ale mele, poziționându-se. La fiecare atingere, îmi arcuiam spatele, ridicându-mi fundul ca să schimb unghiul și sperând că, de data asta, *de data asta* ar putea aluneca înăuntru.

I-am simțit gura pe umăr, coborând pe spate și zăbovind în jurul coastelor. Era încă devreme, încă frig în camera mea și mă înfioram când aerul atingea pielea pe care tocmai o sărutase, o gustase, o mușcase cu dinții.

Iar când mi-a șoptit la ureche ce minunat arătam, de unde mă privea el, și cât de mult avea nevoie de mine, mi s-a părut că inima o să-mi iasă din piept. Era atât de diferit, cu el în spatele meu, în afara câmpului meu vizual. Nu mă puteam bizui pe expresiile acaparatoare sau pe privirea lui liniștitoare ațintită asupra mea. Trebuia să închid ochii și să fiu atentă la mâinile lui, la cum tremurau, la cât de întărit îl simțeam când înainta spre mine. I-am ascultat respirația întretăiată și micile icnete, m-am împins înapoi în el și am simțit cum mi se răsucește plăcerea în piept când contactul dintre coapsele lui și fundul meu l-a făcut să geamă.

Era atât de gros, atât de *bățos*, încât mi s-a tăiat răsuflarea când s-a tras înapoi ca să se poată poziționa pe pielea mea sensibilă și — *în sfârșit* — să pătrundă încet înăuntru.

— *Oh*, am zis, un sunet care părea că mi-a fost smuls din gâtlej, pentru că a fost singurul cuvânt pe care l-am putut gândi.

Oh n-am știut că se va simți așa.

Oh doare, dar în cel mai plăcut mod.

Oh te rog să nu te oprești. Mai mult, mai mult.

Ca și când aș fi rostit cuvintele astea cu voce tare, Will a dat din cap, mișcându-se mai încet, mai adânc. Abia începuserăm, dar deja

era atât de bine și de perfect. I-am simțit rezistența când a vrut să înainteze, aproape de locul ce mă aducea pe culmea unei mici explozii.

— OK? a întrebat el și am încuviințat dând din cap.

A început să se miște, cu mici împunsături din bazin care mă împingeau în saltea, mă împingeau mai aproape de acel punct în care totul din mine amenința să se spulbere.

— La dracu', uită-te la tine!

I-am simțit mâna pe umăr și apoi în păr, degetele înfășurându-se în șuvițe ca să mă țină ridicată, exact în locul unde voia.

— Desfă mai mult picioarele, mârâi el. Lasă-te pe coate.

Imediat, am făcut cum mi-a spus, strigând la adâncimea poziției. Plerbințeala s-a adunat în pântecele meu și între picioare, la ideea că-mi folosea corpul dornic pentru a ejacula. Eram convinsă că nu mă simțisem mai sexy niciodată în viața mea.

— Știam eu că așa o să fie, a zis el și abia de i-am putut înțelege cuvintele.

Mă simțeam gata să leșin și am întins mâinile pe saltea, cu fața îngropată în perna rece și fundul în aer, în timp ce el continua să mă penetreze. Am închis ochii, umezindu-mi buzele cu limba, ascultând sunetele trupurilor noastre mișcându-se la unison și respirația lui fragmentată. Era atât de bine cu el și mi-am ridicat brațele pe lângă cap, atingând cu vârfurile degetelor tăblia patului, și tot corpul atât de întins sub el, încât mă simțeam de parcă aș fi fost subțiată cu ciocanul. De parcă m-aș fi putut frânge în două când ar fi ejaculat, în sfârșit.

Părul lui umed mă gâdila pe spate și mi-am imaginat cum trebuie să fi arătat: suspendat deasupra mea, sprijinindu-și greutatea în brațe, în timp ce se apleca peste corpul meu tremurător, împingându-se în mine iar și iar, clătinând patul sub noi.

Mi-am amintit când obișnuiam să mă ascund sub pături și să-mi imaginez exact lucrul ăsta, în timp ce mă masturbam, șovăielnic și lipsită de experiență, până la orgasm. Acum simțeam la fel — întru totul la fel de depravat și interzis, dar chiar mai bine acum, mai bine decât în oricare dintre fanteziile și visurile mele secrete la un loc.

— Spune-mi ce vrei, Prunișoară, a izbutit el să zică, dar cu o voce atât de gâtuită, încât a fost aproape de neauzit.

— Mai mult, m-am auzit răspunzând. Mergi *mai adânc*.

— Excită-te, a scrâșnit el. Nu o fac fără tine.

Mi-am strecurat mâna între saltea și corpul meu asudat, mi-am găsit clitorisul, neted și umflat. Will era atât de aproape de mine, îndeajuns de aproape cât să-i simt fiecare răsuflare fierbinte. Îi puteam simți tremurul din mușchi, felul în care i s-a schimbat respirația, iar sunetele pe care le scotea au devenit mai puternice, când a schimbat unghiul bazinului său, înfigându-se atât de adânc, încât șira spinării mi s-a arcuit involuntar.

— *Dă-ți drumul* pentru mine, Hanna, a zis el, șoldurile lui mărind viteza.

N-a durat decât un moment, încă vreo câteva cercuri făcute de degetele mele, până să-mi dau drumul, înecându-mă cu sunetele care mi s-au oprit în gât și copleșită de un val care m-a izbit puternic, de puteam să jur că mi-a zdruncinat toate oasele.

Am simțit plesnetul pielii lui pe pielea mea și felul în care a devenit rigid în spatele meu, încordându-și toți mușchii până când a gemut, prelung și adânc, pe ceafa mea.

Eram epuizată, cu membrele vlăguite și încheieturile la un pas de a se desface din legături. Pielea mă ustura de fierbințeală și eram atât de stoarsă de puteri că nu reușeam să deschid ochii. L-am simțit pe Will apucând de marginea prezervativului și ținându-l strâns, înainte de a și-l scoate. S-a foit puțin, după care s-a dat jos din pat și s-a dus la baie, apoi am auzit din nou apa curgând.

Când salteaua s-a lăsat și am simțit din nou căldura corpului său, de-abia mai eram conștientă.

*

Am deschis ochii la mirosul de cafea, la sunetul mașinii de spălat vase deschise și la zdrăngănitul farfuriilor. Am clipit de vreo câteva

oră, cu ochii la tavan, până ce ultimele fărâme de somn s-au risipit din creierul meu și realitatea nopții trecute m-a izbit din plin.

E încă aici, a fost primul meu gând, urmat de *Ce naiba se întâmplă acum?*

Noaptea trecută fusese uşor; îmi închisesem circuitele creierului şi făcusem ceea ce îmi plăcea şi ceea ce voiam. Ceea ce-mi dorisem fusese el şi, la rândul lui, şi el mă dorise pe mine. Însă acum, cu soarele revărsându-se pe fereastră şi cu lumea deşteptată şi vie afară, eram brusc invadată de incertitudine, neştiind sigur care mai erau limitele noastre sau unde mă aflam.

Corpul îmi era ca bătut, inflamat în cele mai neaşteptate locuri. Mă simţeam ca după o mie de genuflexiuni. Coapsele şi umerii mă dureau. Spatele mi-era înţepenit. Iar între picioare, carnea mi-era sensibilă şi zvâcnea, de parcă Will se înfipsese în mine ore şi ore de-a rândul în puterea nopţii.

Imaginează-ţi.

M-am dat jos din pat, m-am dus în vârful picioarelor la baie şi am închis cu grijă uşa.

Nu voiam ca lucrurile să pară ciudate între noi sau să stric degajarea confortabilă pe care o avuseserăm mereu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă aş fi pierdut asta.

Aşadar, cu dinţii curaţi şi părul cu pieptănat, m-am strecurat într-o pereche de pantaloni scurţi băieţeşti şi un tricou şi mi-am făcut apariţia în bucătărie, hotărâtă să-l anunţ că puteam să fac asta şi că nu era nevoie ca lucrurile să se schimbe.

El stătea în faţa aragazului, având pe el doar boxerii, cu spatele la mine, întorcând ceea ce păreau a fi nişte clătite.

— Bună dimineaţa, am zis, traversând încăperea şi ducându-mă glonţ spre cafetieră.

— Bună dimineaţa, a zis el, zâmbind larg la mine.

Se aplecă şi răsuci materialul tricoului meu în mână, folosindu-se de el ca să mă tragă spre el pentru un sărut rapid pe buze. Am ignorat

senzația adolescentină din stomac și m-am întins după o cană, cu grijă să păstrez o anumită distanță între noi.

Mama ne gătise micul dejun în fiecare duminică pe care o petrecuserăm, în vacanță, în această bucătărie și insista că era destul de spațioasă cât să încapă toată familia ei în continuă expansiune. Era de două ori mai mare decât oricare altă încăpere din clădire, cu dulapuri vișinii lăcuite și gresie în culori calde. Ferestrele mari, care dădeau spre Strada 101, ocupau un întreg perete; un blat întins, cu destule taburete pentru noi toți, ocupa un altul. Blatul de marmură păruse întotdeauna prea mare pentru apartament, iar acum, când numai eu mai foloseam locuința, părea să irosească spațiul. Cu amintirea nopții trecute derulându-se în mintea mea și cu Will etalând atât de multă piele perfectă, mă simțeam ca într-o cutie de pantofi, de parcă pereții se apropiau și mă împingeau din ce în ce mai aproape de acest bărbat ciudat și sexy. În mod cert aveam nevoie de aer.

— De când te-ai trezit? am întrebat.

El ridică din umeri, mișcarea făcându-i mușchii umerilor și ai spatelui să se flexeze. Îi puteam vedea marginea tatuajului care i se înfășura pe coaste.

— De ceva timp.

Am aruncat o privire la ceas. Era devreme, prea devreme ca să fii treaz într-o duminică pentru care nu aveai planuri, mai ales după noaptea pe care o avuseserăm noi.

— N-ai putut dormi?

Întoarse o altă clătită și puse alte două pe o farfurie.

— Ceva de genul ăsta.

Mi-am turnat cafea, cu ochii ațintiți la lichidul întunecat ce umplea cana și la aburul care se răsucea într-o rază de lumină. Blatul era aranjat cu suporturi de farfurii, pentru fiecare, și pahare cu suc de portocale, alături. Mi-a răsărit în minte imaginea lui Will cu una dintre *noniubitele* lui și nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă aceasta făcea parte din mult exersata lui rutină: să le pregătească

domnelor sale micul dejun, înainte de a le lăsa singure în apartamentele lor, tremurând și având zâmbete tâmpe.

Scuturând puțin din cap, am pus cana la loc și mi-am îndreptat umerii.

— Mă bucur că mai ești încă aici, am zis.

El a zâmbit și a turnat și ultima picătură de aluat din castron.

— Bine.

Ne-am așezat într-o tăcere confortabilă, în timp ce eu mi-am adăugat zahăr și frișcă, apoi m-am dus cu cafeaua mea la un taburet din partea cealaltă a blatului.

— Vreau să spun, m-aș fi simțit ridicol dacă ai fi plecat. Așa e mai ușor.

Întoarse ultima clătită și-mi vorbi peste umăr.

— Mai ușor?

— Mai puțin stânjenitor, am zis, cu o ridicare din umeri.

Știam că aveam nevoie să păstrez „legătura" mai degrabă superficială, să mă feresc de a deveni *ceva* între noi doi. Nu voiam să creadă că n-aș fi putut să rezist.

— Nu sunt sigur că înțeleg unde bați, Hanna.

— E doar mai ușor să fac partea asta acum, incomoda parte cu *te-am văzut dezbrăcat*, decât mai târziu, când am fi încercat, cu hainele pe noi, să ne amintim cum am interacționat.

L-am văzut rămânând nemișcat, uitându-se în tigaia goală, evident nedumerit. N-a dat din cap, n-a râs, nu mi-a mulțumit pentru că o spusesem înainte să fie el nevoit s-o facă. Iar acum eu eram cea nedumerită.

— Nu ai o părere prea bună despre mine, nu-i așa? zise el, întorcându-se în cele din urmă.

— Te rog. Practic, tu ieși cu bine din orice împrejurare. Nu vreau să te sperii sau să crezi că mă aștept să schimbi ceva.

— *Nu* mă sperii.

— Vreau să spun doar că știu că noaptea trecută a însemnat lucruri diferite pentru fiecare dintre noi.

Se încruntă.

— Și ce a însemnat pentru tine?

— Extraordinar? O reamintire că, deși am eșuat jalnic cu Dylan, pot să mă simt bine cu un bărbat. Pot să mă dezlănțui și să mă bucur de asta. Știu că probabil asta n-o să schimbe cine ești tu, dar mi se pare că m-a schimbat puțin pe mine. Așadar, îți mulțumesc.

Will își îngustă ochii.

— Și, mai precis, cine sunt eu, după părerea ta?

M-am dus până la el și m-am întins să-l sărut pe bărbie. Telefonul lui a zumzăit pe blat, unde era pus, și numele Kitty a luminat ecranul. Astfel a primit răspuns la întrebarea lui. Am tras adânc aer în piept și mi-am acordat un moment pentru ca toate piesele să-și regăsească locul în capul meu.

Apoi am râs, făcând semn din cap în direcția unde aparatul continua să vibreze.

— Un bărbat care e bun la pat pentru un motiv.

Se încruntă, luă telefonul și-l închise.

— Hanna, zise, trăgându-mă înapoi spre el.

Mă sărută zăbovind cu buzele pe tâmplă.

— Noaptea trecută…

Am oftat la cât de ușor ne îmbinam unul în celălalt, la cât de perfect era numele meu rostit de gura lui.

— Nu trebuie să explici, Will. Îmi pare rău că a părut ciudată clipa asta.

— Nu, eu…

Mi-am lipit două degete de buzele lui, tresărind.

— Doamne, probabil că urăști evaluarea post-sex și nici eu n-am nevoie de asta, jur. Pot să mă descurc.

Ochii lui îmi cercetară fața și m-am întrebat ce căuta. Nu mă credea? M-am întins spre obrazul lui și l-am sărutat ușor, simțind tensiunea risipindu-se din corpul lui.

Își așeză mâinile pe șoldurile mele.

— Mă bucur că ești în regulă cu asta, zise el în cele din urmă.
— Sunt, pe cuvânt. Nimic neplăcut.
— Nimic neplăcut, repetă el.

Doisprezece

Singurele motive pentru care săream vreodată peste o alergare erau fie o boală gravă, fie o călătorie cu avionul. Așadar, luni dimineața, m-am urât puțin pentru faptul că am închis alarma deșteptătorului și m-am rostogolit înapoi în pernă. Pur și simplu nu aveam niciun chef s-o văd pe Hanna.

Dar, de îndată ce am gândit asta, a trebuit să-i evaluez pertinența. Nu voiam s-o văd pe *Ziggy*, săltând și trâncănind de parcă nu m-ar fi apulberat cu două nopți înainte cu trupul ei și dorințele ascunse sub chipul *Hannei*. Și știam că, dacă Ziggy avea să-și facă apariția în dimineața asta, purtându-se ca și când noaptea de sâmbătă nu ar fi avut loc, m-ar fi doborât puțin.

Am fost crescut de o mamă singură, cu două surori mai în vârstă care nu mi-au dat nicio șansă decât să înțeleg femeile, să *iubesc* femeile. Într-una dintre cele două relații serioase din viața mea, îi vorbisem iubitei mele despre posibilitatea ca acest confort cu femeile să se fi dovedit un avantaj pentru mine, când ajunsesem la pubertate și sfârșisem dorindu-mi să fac sex cu fiecare fată pe care o întâlneam.

Cred că iubita aceea încercase să-mi sugereze, nu foarte subtil, că manipulam femeile pretinzând că le ascult. Nu examinasem problema prea mult; ne despărțiserăm la scurt timp după aceea.

Dar, indiferent de confortul meu în relația cu sexul opus, nu mă ajuta deloc cu Hanna. Ea părea o ființă aparte, o *specie* aparte. Îmi azvârlise toată experiența pe fereastră.

Cumva, când am adormit din nou, am început să visez despre cum i-o trăgeam pe o grămadă uriașă de echipament sportiv. O creol mă înghiontea în spate, dar nu-mi păsa. Mă uitam doar cum se legăna peste mine, cu ochii limpezi și ațintiți într-ai mei, cu mâinile mișcându-se pe pieptul meu.

Telefonul a bâzâit sub mine și m-am trezit speriat. Aruncând o privire la ceas, mi-am dat seama că întârziasem; era aproape opt și jumătate. Am răspuns fără să mă uit, presupunând că era Max să mă întrebe unde dracului eram, pentru ședința noastră de luni dimineața.

— Da, omule. Ajung într-o oră.

— Will?

La naiba!

— Oh, bună.

Inima mi se strânse atât de tare sub coaste, încât am gemut și mi-am dus o mână la gură ca s-o astup.

— Mai dormi încă? întrebă Hanna.

Părea să aibă răsuflarea tăiată.

— Dormeam, da.

Făcu o pauză și vântul de la capătul celălalt șuieră prin telefon până la mine. Era afară *și* cu răsuflarea tăiată. Alergase fără mine.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

Am închis ochii, apăsându-mi pumnul pe frunte.

— Nu-ți face griji.

Rămase tăcută pentru vreo câteva secunde lungi și dureroase, în decursul cărora purtarăm câteva conversații diferite în mintea mea. Una în care îmi spunea că fusesem un măgar. Alta în care își cerea

iertare pentru că sugerase că aș putea fi atât de nepăsător față de noaptea intensă pe care o petrecuserăm. O alta în care ea trăncănea despre nimic special, în stilul Ziggy. Și o alta în care mă întreba dacă putea trece pe la mine.

— Am fost să alerg, zise ea. M-am gândit că tu ai început deja și că poate o să te văd pe alee.

— Te-ai gândit că începusem fără tine? am întrebat, râzând. Asta ar fi fost nepoliticos.

Nu mi-a răspuns și mi-am dat seama prea târziu că faptul că nu m-am dus și nici măcar nu m-am obosit să-i dau un telefon era la fel de rău.

— La dracu', Ziggs, îmi pare rău.

Ea trase iute aer în piept.

— Deci azi sunt Ziggy. Interesant.

— Da, am mormăit, apoi m-am urât imediat. Nu. *La naiba*, nu știu cine ești în dimineața asta.

Mi-am dat cearșafurile la o parte cu picioarele, dorindu-mi ca mintea mea ametită să se trezească dracului odată.

— Mă derutează să te numesc Hanna.

Mă face să cred că ești a mea, am adăugat, numai în gând.

Râzând forțat, ea începu din nou să meargă, vântul șuierând încă și mai tare în receptor.

— Treci peste angoasa ta bărbătească, Will. Am făcut sex. Ar fi trebuit să te pricepi la genul ăsta de lucruri mai bine ca oricine. Nu-ți cer o cheie de la apartamentul tău.

Făcu o pauză și am simțit brusc un gol în stomac, când am înțeles ce însemnase pentru ea faptul că mă ținusem la distanță. Presupusese că o dădeam la o parte. Am deschis gura să neg asta, dar ea mi-a luat-o înainte:

— Nici măcar nu-ți cer să repetăm, ticălos egocentric.

Și, cu acestea, închise.

*

Am cerut să mutăm lunea prânzul în comun de marți, deoarece mă făcusem de rahat și-mi pierdusem mințile, și nimeni n-a protestat. Se părea că atinsesem un nivel de apatie a suferindului de dragoste care mă făcea mult mai puțin amuzant pentru prietenii mei.

Ne-am întâlnit la Le Bernardin, am comandat ca de obicei și viața părea să meargă înainte la fel ca în ultimele nouă luni. Max a sărutat-o pe Sara până ce ea a trebuit să-l alunge dând din mâini. Bennett și Chloe se prefăceau că se urăsc unul pe altul pentru salata pe care insistaseră s-o împartă la prânz, într-o formă aiuritoare de preludiu cu flirt. Singurul lucru ce părea diferit era acela că eu mi-am golit băutura alcoolică în mai puțin de cinci minute și am atras uimirea chelnerului nostru când i-am cerut încă unul.

— Cred că sunt Kitty, am spus, odată ce chelnerul a plecat.

Când conversația a încremenit brusc, mi-am dat seama că prietenii mei fuseseră bucuroși să sporovăiască despre orice, pe când creierul meu se topea practic lângă ei.

— Cu Hanna, știți? am lămurit eu, încercând să găsesc pe fețele lor vreun semn de înțelegere. *Eu* sunt Kitty. Eu sunt cel care spune că n-am nimic împotrivă să fac sex și atât, dar nu-i așa. Eu sunt cel care spune că o să fiu bucuros să mă fut numai în a treia joi a lunilor cu treizeci și una de zile, numai să fiu cu ea. Ea e cea care face: „Oh, n-am nevoie să mi-o trag din nou".

M-am trezit cu palma dreaptă a lui Chloe ridicată înaintea ochilor mei.

— Stai puțin, William. Tu i-o *tragi* ei?

M-am îndreptat în scaun, cu ochii mari și gata să mă apăr.

— Are douăzeci și patru de ani, nu treisprezece, Chloe. *Ce dracu'?*

— Nu mă interesează că i-o tragi — mă interesează că i-ai tras-o și ea nu a sunat-o imediat pe vreuna dintre noi. Când s-a întâmplat?

— Sâmbătă. Acum două zile; calmează-te, am mormăit.

Ea se lăsă înapoi în scaun, îmblânzindu-și oarecum expresia.

Relaxându-mă, am întins mâna după noul pahar de băutură de îndată ce chelnerul mi l-a așezat înainte. Dar Max a fost mai rapid, trăgându-mi-l de sub mână înainte să-l pot ajunge.

— Avem o întâlnire cu Albert Samuelson după-amiază și am nevoie să fii alert.

Am dat din cap, aplecându-mă să mă frec la ochi.

— Vă urăsc pe toți.

— Fiindcă avem dreptate? ghici corect Bennett.

Nu i-am dat atenție.

— Până la urmă, ai pus capăt legăturilor cu Kitty și Kristy? mă întrebă Sara blând.

La naiba! Iar problema asta.

Am clătinat din cap.

— De ce-ar fi trebuit s-o fac? Nu e nimic între mine și Hanna.

— Mai puțin faptul că tu ai *sentimente* pentru ea, insistă Sara încruntată.

I-am urât dezaprobarea. Dintre toți prietenii mei, Sara nu-mi dădea peste nas decât atunci când chiar o meritam.

— Mi-am zis doar că n-are rost să creez mai multă dramă în clipa asta, am motivat eu penibil.

— A spus Hanna cu gura ei că nu vrea nimic mai mult de la tine? întrebă Chloe.

— A fost chiar evident după cum s-a purtat duminică dimineață.

Deja dând din cap aprobator, Max adăugă:

— Urăsc să-ți atrag atenția asupra a ceea ce este evident, dar de ce n-ai pus în practică treaba cu statul de vorbă? Nu demonstrezi cumva opinia ta de mult cimentată, pe care ne-o tot vânturi pe sub nas de fiecare dată în privința femeilor tale: că e mai bine să discuți lucrurile deschis decât să lași loc de întrebări?

— Pentru că, am explicat eu, e mai simplu să porți conversația aceea când știi ce vrei și ce nu vrei.

— Păi, și tu ce știi? întrebă Max și se dădu într-o parte, făcându-i loc chelnerului să-i așeze dinainte farfuriile cu mâncare.

— Știu că nu vreau ca Hanna să și-o tragă cu altcineva, am mârâit.

— Ei bine, începu Bennett tresărind ușor, și dacă ți-aș spune că am văzut-o pe Kitty cuplându-se cu altcineva, alaltăieri-seară?

Ușurarea m-a invadat brusc.

— Serios?

El clătină din cap.

— Nu. Dar reacția ta e grăitoare. Repară lucrurile cu Hanna. Încheie treburile cu Kitty.

Ridicându-și furculița, adăugă:

— Iar acum taci, ca să putem mânca.

*

A doua zi, am fost în picioare la cinci și un sfert dimineața, așteptând în fața clădirii unde locuia Hanna. Știam că acum prinsese gust pentru alergare și nu avea să lipsească în vreo zi. Trebuia să repar lucrurile cu ea... Numai că nu știam cum, deocamdată.

Ea și-a îndreptat brusc capul când m-a văzut, făcând ochii mari, înainte de a-și arbora o mină liniștită, neafectată:

— Oh, bună, Will.

— Bună dimineața.

Începu să meargă, trecând de mine, cu privirea înainte. Umărul ei s-a șters de al meu în trecere și mi-am dat seama, din felul în care a tresărit, că n-o făcuse intenționat.

— Stai, am zis și ea se opri, dar fără să se întoarcă. Hanna.

Oftă.

— Și azi sunt Hanna, din nou.

M-am apropiat de ea, m-am așezat în fața ei și i-am pus mâinile pe umeri. Nu mi-a scăpat ușoara ei înfiorare. Oare era mânie sau aceeași emoție pe care o simțeam și eu?

— *Întotdeauna* ai fost Hanna.

Ochii ei se întunecară.

— Ieri n-am fost.

— Ieri am fost vraişte, OK? Îmi pare rău că n-am venit la alergare şi îmi pare rău că m-am purtat ca un nesimţit.

Mă privi cu atenţie.

— Un nesimţit *fenomenal*.

— Ştiu că eu ar trebui să fiu cel care ştie cum stau lucrurile, dar o să recunosc că sâmbătă noaptea a fost altfel pentru mine.

Privirea i s-a îmblânzit, umerii i s-au relaxat. Am continuat, cu vocea mai potolită.

— A fost intens, da? Şi îmi dau seama că sună nebunesc, dar am fost puţin descumpănit când tu te-ai arătat atât de degajată a doua zi.

I-am dat drumul umerilor, făcând un pas înapoi, să-i ofer spaţiu.

Ea se uita la mine de parcă mi-ar fi ieşit un cap de şopârlă în mijlocul frunţii.

— Şi cum ar fi trebuit să fiu? Stânjenită? Furioasă? *Îndrăgostită?*

Clătinând din cap, continuă:

— Nu ştiu exact cu ce am greşit. Am crezut că mă descurc destul de bine. Am crezut că mă port exact cum mi-ai fi sugerat tu, dacă aş fi făcut sex cu altcineva.

Roşi puternic şi a trebuit să-mi îndes mâinile adânc în buzunarele hanoracului pentru a le ţine în frâu.

Am tras adânc aer în piept. Acesta era momentul în care aş fi putut să-i spun: „Simt pentru tine ceea ce n-am mai simţit pentru nimeni înainte. M-am luptat cu sentimentele astea încă din prima secundă în care te-am văzut, cu săptămâni în urmă. Nu ştiu ce înseamnă, dar vreau să aflu".

Însă nu eram pregătit pentru asta. Mi-am ridicat privirile la cer. Habar n-aveam ce făceam. Din punctul meu de vedere, la fel aş fi simţit şi dacă aş fi făcut sex cu orice femeie a cărei familie aş fi cunoscut-o dintotdeauna; o dorinţă de protecţie, de a fi precaut cu sentimentele amândurora. Aveam nevoie de mai mult timp să mă lămuresc.

— Îţi cunosc familia de atât de multă vreme, am zis, întorcându-mă la ea. Nu e acelaşi lucru cu a întreţine o legătură cu o persoană

oarecare, oricât de mult am vrea noi să fie neimportantă. Tu însemni mai mult pentru mine decât o femeie cu care vreau să fac sex și...

Mi-am trecut o mână peste față.

— Încerc doar să fiu precaut, OK?

Îmi venea să-mi trag un pumn. Dădeam înapoi ca un laș. Tot ce spusesem era adevărat, dar un adevăr subțire, numai pe jumătate. Nu era vorba doar despre faptul că o cunoșteam de atâția ani. Ci de a vrea s-o cunosc, astfel, pentru încă mulți ani.

Ea închise ochii pentru o clipă, iar când îi deschise, se uita alături de mine, într-un punct nedeslușit din zare.

— Bine, a murmurat.

— Bine?

În sfârșit, își ridică privirea spre mine și zâmbi.

— Da.

Înclinându-și capul și sugerând că ar trebui să ne urnim din loc, se întoarse și, curând, picioarele noastre băteau trotuarul într-un ritm lejer, dar vioi, deși eu tot nu aveam nicio idee la ce concluzie tocmai ajunseserăm.

Afară era splendid, pentru prima oară după multe luni, și, cu toate că erau probabil sub patru grade, se simțea primăvara. Cerul era curat, fără nori sau umbre cenușii, doar lumină, soare și aer proaspăt. La numai trei străzi de locuința ei, mi s-a făcut prea cald și am încetinit, ridicându-mi tricoul gros cu mânecă lungă și scoțându-l peste cap, apoi vârându-l la spatele pantalonilor mei de trening.

Am auzit zgomotul unui vârf de pantof împiedicându-se de asfalt și, mai înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Hanna era căzută lată pe trotuar, rămasă fără răsuflare de la izbitură.

— Vai de mine, ești bine? am întrebat, îngenunchind lângă ea și ajutând-o să se ridice în șezut.

Au trecut mai multe secunde până să fie în stare să tragă aer în piept și, când a reușit, a făcut-o zgomotos și disperat. Uram senzația aia mai mult ca orice altceva, să te trezești brusc fără aer în plămâni. Se împiedicase de o crăpătură mare în trotuar și se trezise trântită cu

fierbă, cu brațele strivite de coaste. Pantalonii îi erau rupți într-un genunchi și se ținea de o gleznă.

— Auuu, gemu ea, legănându-se.

— La dracu', am murmurat, băgând o mână pe sub genunchii ei și cu cealaltă apucând-o de mijloc, ridicând-o în brațe. Hai să ne ducem acasă și să punem niște gheață.

— N-am nimic, izbuti ea să zică, zbătându-se să n-o ridic în brațe.

— Hanna.

Plesnindu-mă peste mâini, se milogi:

— Lasă-mă jos, Will, o să-ți rupi brațele.

Am râs.

— Nu prea cred. Nu ești grea și nu sunt decât trei străzi.

Se dădu bătută, încolăcindu-și brațele după gâtul meu.

— Ce s-a întâmplat?

Hanna rămase tăcută și, când mi-am aplecat capul să-i prind privirea, ea râse:

— Ți-ai scos tricoul.

Nedumerit, am murmurat:

— Mai aveam un tricou pe dedesubt, prostuțo.

— Nu, vreau să spun, tatuajele.

Ridică din umeri.

— E frig. Nu le-am văzut decât de vreo două ori, dar le-am studiat atent sâmbătă și asta m-a făcut să mă gândesc... M-am uitat la ele adineauri...

— Și-ai *căzut*? am întrebat râzând, în pofida voinței mele.

Gemând, ea șopti:

— Da. Taci.

— Ei bine, poți să le studiezi cât te duc în brațe, i-am spus eu. Și ai voie să-mi muști lobii urechilor pe drum, i-am șoptit, zâmbind. Știi că-mi plac dinții tăi.

Ea râse, dar nu pentru multă vreme și, de îndată ce i-am prins firul gândurilor și mi-am dat seama ceea ce spusesem, tensiunea

deveni palpabilă și grea între noi. Mergeam pe trotuar spre clădirea ei și, cu fiecare pas în tăcere, tensiunea nu făcea decât să crească. Era nerostitul *oh, corect*, modul în care făcusem referire la cum știa ea ce îmi plăcea mie în pat, realitatea spre care ne îndreptam — apartamentul ei, unde făcuserăm sex toată noaptea de sâmbătă.

Scotoceam prin minte ce să spun, dar singurele cuvinte care apăreau la suprafață erau despre *noi* sau despre noaptea aceea, sau despre ea, sau despre mintea mea tulburată. Am lăsat-o jos când am ajuns la lift și a trebuit să apăs pe buton. Cabina a sosit cu un *ding* discret și am ajutat-o pe Hanna să șchiopăteze înăuntru.

Ușile s-au închis, am apăsat butonul pentru etajul al douăzeci și treilea, iar cabina a pornit cu o smucitură. Hanna s-a așezat în același colț în care stătuse și data trecută când urcaserăm cu liftul împreună.

— Ești bine? am întrebat liniștit.

Ea dădu din cap și tot ce ne spuseserăm în locul acesta cu două nopți în urmă umplu cabina liftului ca un fum ridicat din podea. *Să mă iei cu gura, jos. S-o faci până îmi dau drumul.*

— Poți să-ți miști glezna? am întrebat grăbit, simțind cum mi se strânge dureros pieptul de cât de tare îmi doream să mă apropii de ea, s-o sărut.

Ea dădu din nou din cap, cu ochii ațintiți într-ai mei.

— Mă doare, dar cred că e bine.

— Totuși, am șoptit. Ar trebui să-i punem niște gheață.

— Bine.

Mecanismele liftului scârțâiau; ceva, imediat deasupra noastră, alunecă, scoțând un bufnet puternic.

Să te apleci peste mine, pe canapea, să ți-o freci și să-ți dai drumul pe pieptul meu.

Mi-am umezit buzele, lăsându-mi în sfârșit ochii să coboare la buzele ei, mintea fugindu-mi la amintirea senzației avute când o sărutam. Ecoul cuvintelor ei răsuna atât de puternic în mintea mea, încât parcă le-ar fi rostit cu voce tare: *Totul. Sex în toate locurile de pe corpul meu. Cum îți place să te muște și cât de bine e s-o fac.*

Am făcut un pas spre ea, întrebându-mă dacă își mai amintea când îmi spusese: *O să facem sex și o să fac tot ce vrei tu, iar asta nu e doar bine pentru mine, ci e bine și pentru tine.* Și, dacă își amintea, mă întrebam dacă putea vedea în ochii mei că într-adevăr fusese bine, atât de bine pentru mine; îmi venea să îngenunchez chiar acum la picioarele ei.

Am ajuns la etajul ei și m-am potolit, când ea a insistat să șchiopăteze pe hol, având nevoie să întrerup tensiunea aceea cumva. În apartamentul ei, am luat o pungă de mazăre din congelator și am condus-o pe Hanna la baie, ajutând-o să stea pe scaunul toaletei, în timp ce eu am scotocit pe sub chiuvetă după vreun antiseptic. M-am decis pentru apă oxigenată.

Deși pantalonii ei erau rupți numai într-un genunchi, celălalt era destul de ros ca să-mi dau seama că ambii genunchi erau juliți destul de rău. I-am suflecat pantalonii, ignorând modul în care m-a plesnit peste mâini să mă dea la o parte, la vederea micilor fire de păr de pe picioarele ei.

— N-am știut că aveai să-mi atingi astăzi picioarele, zise ea, râzând puțin.

— Oh, încetează.

Tamponându-i rănile cu o bucată de vată umedă, am fost ușurat să descopăr că nu erau prea serioase. Sângerau, dar aveau să treacă în câteva zile și fără copci.

În cele din urmă, a privit și ea în jos, întinzând un picior, în timp ce eu curățam rana de la celălalt.

— Arăt de parcă am mers de-a bușilea. Sunt *un dezastru*.

Am mai luat câteva bucăți curate de vată și i-am tamponat juliturile cu apă oxigenată, încercând — dar eșuând — să mă forțez să zâmbesc.

Ea se aplecă să se uite mai bine la fața mea.

— Ești așa un mare pervers, dacă zâmbești la genunchii mei juliți.

— *Tu* ești așa o mare perversă, când știi bine de ce zâmbesc.

— Îți place ideea că m-am ales cu genunchii franjuri? întrebă ea cu un zâmbet din ce în ce mai larg.

— Îmi pare rău, am zis, clătinând din cap cu perfectă nesinceritate. *Chiar* îmi pare.

Zâmbetul ei s-a șters încet și și-a trecut un deget peste bărbia mea, studiindu-mi mica cicatrice de acolo.

— Cum te-ai ales cu asta?

— S-a întâmplat în facultate. În timpul unei partide de sex oral, fata a intrat în panică și m-a mușcat de sculă. M-am izbit cu fața de tăblia patului.

Ochii ei se deschiseră larg, de groază: cel mai rău coșmar al ei cu sexul oral devenit real.

— Pe bune?

Am izbucnit în râs, incapabil să continui să susțin povestea.

— Nu, nu pe bune. Am fost lovit în față de o croșă, într-a zecea.

Ea închise ochii, prefăcându-se că nu era amuzată, dar puteam vedea cum își reținea râsul. În sfârșit, își întoarse din nou privirea asupra mea.

— Will?

— Mmm?

Am pus jos ultimul tampon de vată și am înșurubat capacul sticlei de apă oxigenată, suflând încet peste răni. Odată ce i le curățasem bine, nu credeam că ar mai fi nevoie nici de leucoplast.

— Am auzit ce-ai spus, că vrei să fii precaut din cauza trecutului nostru. Și îmi pare rău că m-am arătat prea nonșalantă.

I-am zâmbit, trecându-mi distrat mâna pe pulpa ei în jos, înainte să-mi dau seama cât de familiar era gestul.

Ea și-a supt buza de jos pentru o fracțiune de secundă, apoi șopti:

— M-am gândit la noaptea de sâmbătă aproape încontinuu de atunci.

Afară, un claxon zbiera, mașinile goneau pe Strada 101, iar oamenii se grăbeau la muncă. Însă în apartamentul Hannei părea complet

liniște. Doar ne uitam unul la celălalt. Ochii ei deveniră îngrijorați și am înțeles că era din ce în ce mai stingherită cu cât nu primea niciun răspuns de la mine.

Eu nu reușeam să fac aerul să treacă de nodul din gât. În cele din urmă, am izbutit:

— Și eu.

— N-aș fi crezut că putea fi așa.

Am șovăit, temându-mă că n-o să mă creadă când i-am spus:

— Nici eu.

Mâna ei se ridică pe lângă corp, oprindu-se puțin, apoi întinzându-se spre mine. Vârându-și degetele în părul meu, le urmă mișcarea cu tot corpul, cu ochii deschiși larg când își lipi gura de a mea.

Am gemut și inima a început să-mi bată cu putere, pielea luându-mi foc și scula mea trezindu-se la viață; simțeam fiecare părticică din mine încordată și țeapănă.

— OK? întrebă ea, retrăgându-se, privindu-mă neliniștită.

O voiam atât de feroce, încât mă temeam că n-aveam să pot să fiu blând.

— La naiba, da, e OK. Mă speriasem că n-o să te mai am din nou.

Ea se ridică nesigură pe picioare, se apucă de marginile tricoului și îl scoase peste cap. Pielea ei strălucea cu o peliculă fină de sudoare, iar părul îi era ciufulit, dar nu voiam nimic altceva decât să mă îngrop în ea și s-o simt dăruindu-mi-se ore în șir.

— O să întârzii la muncă, am șoptit, urmărind-o când își dădea jos sutienul de sport.

— Și tu.

— Nu-mi pasă.

Ea își scoase pantalonii. Cu o ușoară clătinare a fundului, se întoarse și sări într-un picior până în dormitor.

M-am dezbrăcat din mers, scoțându-mi tricoul, ieșind repede din pantaloni și lăsând hainele împrăștiate pe hol. Am găsit-o pe Hanna în pat, întinsă deasupra așternutului.

— Mai ai nevoie de prim ajutor? am întrebat zâmbind, în timp ce m-am suit peste ea, sărutând-o de la pântece la sâni. Te mai doare ceva?

— Ai voie la o singură încercare, zise ea, dintr-o suflare.

Fără să fie nevoie să întreb, am întins mâna spre sertarul unde-şi ţinea prezervativele. Fără cuvinte, am desfăcut un pliculeţ şi i l-am dat ei. Stătea cu mâna deja întinsă, aşteptând.

— La naiba. Ar fi trebuit să ne mai excităm puţin înainte, am zis eu cu gura lipită de gâtul ei, în acelaşi timp simţind-o cum începe să-mi pună prezervativul.

— Ne-am tot excitat în mintea mea încă de duminică dimineaţă, a şoptit ea. Nu cred că mai am nevoie de altă încălzire.

Avea dreptate. Când m-a poziţionat şi m-a apucat de şolduri, împingându-mă adânc în ea într-o mişcare lentă, era udă şi pregătită, apăsându-mă pe fund, ca să mă mişc mai repede şi mai viguros.

— Îmi place când eşti atât de dornică, i-am murmurat pe piele. Simt că nu mă pot sătura de tine. Doar aşa, lipită de mine, sub mine.

— Will...

Se împinse în mine, apucându-mă de umeri.

Puteam auzi foşnetul cearşafurilor în timp ce ne mişcam, sunetul actului nostru sexual şi nimic altceva. Restul lumii părea să fi căzut departe, să i se fi tăiat sonorul.

Şi ea era tăcută, uitându-se, fascinată, jos, în locul unde mă mişcam înlăuntrul şi în afara ei.

Am strecurat o mână între noi, m-am jucat cu trupul ei, plăcându-mi modul cum se arcuia, întinzând mâinile deasupra capului, căutând un sprijin în tăblia patului.

La naiba!

Cu mâna mea liberă, i-am prins încheieturile mâinilor şi m-am lăsat să mă topesc în ea, cald, fără niciun gând şi în ritmul corpurilor noastre lucrând la unison, balansându-se şi ude de năduşeală. I-am supt şi i-am muşcat sânii, apăsând pe încheieturile ei şi simţind familiara încordare treptată a orgasmului punând stăpânire pe corpul

meu undeva între șolduri. M-am izbit în ea, din ce în ce mai repede și mai cu forță, delectându-mă cu sunetul pântecelui meu plesnindu-i coapsele.

— Au, futu-i, Prunișoară!

Ea deschise ochii, înflăcărați de înțelegere și de fiorul sălbatic de a-mi vedea plăcerea înflorind.

— Aproape, șopti ea. Sunt foarte aproape.

I-am încercuit clitorisul mai repede, cu trei degete lipite între ele și frecând-o, micile ei exclamații răgușite devenind mai tari și mai gâtuite, roșeața grăitoare întinzându-se pe gâtul ei. Se luptă, eliberându-și încheieturile din strânsoarea mea, apoi atinse orgasmul cu un strigăt înalt, arcuindu-și șoldurile, iar corpul i se încolăci în jurul meu, absorbindu-mă cu totul.

Am ținut în continuare ritmul, mișcându-mă cu putere și repede, până când ea s-a lăsat moale și s-a destins, gâfâind:

— Îmi dau drumul...

Am ieșit din ea, smulgându-mi prezervativul și aruncându-l deoparte, apucându-mi scula, strângând-o și mișcându-mi mâna în sus și-n jos pe toată lungimea.

Ochii Hannei scânteiară cu anticipare și se ridică în coate, uitându-se fix la mâna cu care mi-o frecam. Atenția ei, cât de mult și evident îi plăcea să privească... m-a copleșit.

Fierbințeala s-a ridicat pe picioarele mele în sus, a coborât pe șira spinării și spatele meu s-a arcuit într-o smucitură bruscă. Orgasmul a zvâcnit din mine cu incredibilă forță, smulgându-mi un geamăt puternic în timp ce ejaculam. În mintea mea s-a întipărit imaginea Hannei, cu coapsele desfăcute sub mine, pielea alunecoasă și ochii deschiși, spunându-mi, fără cuvinte, cât de bine se simțea. Cum o făceam eu să se simtă.

Zvâcnind, zvâcnind, *zvâcnind* fierbințeala... și tot corpul meu a capitulat.

Mâna mi-a încetinit și am deschis ochii, amețit și cu răsuflarea tăiată.

Ochii ei ardeau, cenușiu-închis și fascinați, în timp ce-și plimba degetele peste burtă și se uita la orgasmul meu pe pielea ei.

— Will.

Mi-a rostit numele torcând ca o pisică. Exclus să fi terminat aici.

M-am sprijinit într-o mână pe pernă, lângă capului ei, ultându-mă în jos la ea.

— Ți-a plăcut asta?

Ea dădu din cap, cu buza de jos prinsă nemilos între dinți.

— Dovedește-mi. Mângâie-te singură pentru mine.

La început, arătă nesiguranță, dar, treptat, aceasta i se transformă în hotărâre. Am urmărit-o cum își duce mâna în jos, peste tors, mângâind pentru un scurt moment scula mea, încă în erecție. Își trecu două degete peste clitoris, arcuindu-se la propria atingere.

Mi-am furișat mâna pe lângă ea și peste sânul ei, aplecându-mă să-i sug vârful întărit, înainte să-i spun:

— Excită-te.

— Ajută-mă, a zis ea, cu pleoape grele.

— Nu sunt aici când faci asta singură. Arată-mi cum faci. Poate că și mie îmi place să privesc.

— Vreau să privești în timp ce *ajuți*.

Era atât de caldă de la frecarea sexului nostru; carnea moale și înnebunitor de udă. Cu degetele mele înăuntru și ale ei pe afară, am găsit un ritm — ea mângâia în sus, în timp ce eu împingeam înăuntru — și să fiu al naibii dacă n-a fost cel mai uimitor lucru, s-o văd atât de dezlănțuită și de excitată, privind când în jos, unde ejaculasem pe ea, când la scula mea, care se întărea din nou între noi.

N-a durat mult până să ajungă la climax, iar curând se împingea în mâna mea, cu picioarele ridicate mult pe lângă ea și buzele întredeschise, devenind din ce în ce mai încordată, până ce a explodat de-a dreptul cu un țipăt.

Era frumoasă când și-a dat drumul, cu pielea învăpăiată și sfârcurile tari; nu puteam decât să o gust, apucând-o ușor cu buzele de sub sân și încetinind mișcarea mâinii în ea.

A examinat puțin înfățișarea noastră: lac de sudoare și, pe burta ei, produsul orgasmului meu.

— Cred că avem nevoie de un duș.

Am râs.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate.

*

Dar n-am ajuns. Am început să ne ridicăm, dar ba îi sărutam eu umărul, ba mi-l mușca ea pe al meu, de fiecare dată alunecam înapoi pe saltea, până când, în cele din urmă, se făcuse aproape unsprezece dimineața și amândoi renunțaserăm de mult la ideea de a mai merge la serviciu.

După ce săruturile au escaladat din nou și am luat-o în timp ce era aplecată peste marginea patului, prăbușindu-mă apoi peste ea, ea s-a răsucit pe spate și s-a uitat la mine, jucându-se cu părul meu asudat.

— Ți-e foame?

— Puțin.

Începu să se ridice, dar am împins-o la loc, sărutându-i burta.

— Nu destul de foame cât să mă ridic.

Am ochit un stilou pe noptiera ei și am întins mâna după el fără să mă gândesc, murmurând:

— Nu te mișca, în timp ce i-am scos capacul cu dinții și i-am pus vârful pe pielea ei.

Hanna lăsase fereastra de lângă pat întredeschisă și am ascultat amândoi zgomotele orașului de afară, în timp ce desenam pe pielea netedă de lângă pelvis. Nu m-a întrebat ce făceam, nici măcar nu părea să-i pese. Își trecea mâinile prin părul meu, pe umeri sau de-a lungul maxilarului meu. Îmi mângâia atentă buzele, sprâncenele, coborând pe puntea nasului. Era la fel cum m-ar fi atins dacă ar fi fost nevăzătoare, încercând să învețe cum sunt alcătuit.

Când am terminat, m-am dat înapoi, admirându-mi opera. Scrisesem un fragment din citatul meu preferat, cu litere mărunte, de la osul bazinului până deasupra osului golaș al pelvisului.

Toate raritățile pentru cei rari.

Îmi plăcea cum arăta cerneala neagră pe pielea ei. Îmi plăcea și mai mult să-mi văd scrisul acolo.

— Vreau să-ți tatuez asta pe piele.

— Nietzsche, șopti ea. Pe ansamblu, un citat bun, totuși.

— „Totuși"? am repetat, frecând cu degetul mare pielea nescrisă de dedesubt, chibzuind la toate lucrurile pe care le-aș fi putut pune acolo.

— A fost un pic misogin, dar a dat câteva aforisme decente.

Să fiu al naibii, ce creier are femeia asta!

— Cum ar fi? am întrebat, suflând peste cerneală ca să se usuce.

— „Adeseori senzualitatea crește mai năvalnic decât iubirea, astfel că rădăcina acesteia din urmă rămâne firavă și lesne de smulș", cită ea.

Ei, poftim. Mi-am ridicat privirea la timp să văd cum dinții ei eliberează buza de jos, ochii strălucindu-i amuzați. Asta era interesant.

— Și altceva?

Ea își plimbă degetul pe cicatricea de pe bărbia mea și-mi studie fața cu grijă.

— „Nu tot ce strălucește este aur. Un luciu subțire caracterizează cele mai multe metale prețioase."

Am simțit că zâmbetul îmi pălește puțin.

— „În cele din urmă, îți iubești propria dorință și nu ceea ce dorești."

Își lăsă capul într-o parte, trecându-și mâna prin părul meu.

— Crezi că asta e adevărată?

Am înghițit anevoie, simțindu-mă prins în cursă. Eram prea adâncit în propriile mele gânduri încurcate ca să-mi dau seama dacă ea alegea citate semnificative despre trecutul meu sau doar cita niște filosofi clasici.

— Cred că uneori e adevărat.

— Dar toate raritățile pentru cei rari..., zise ea calmă, uitându-se la pântecele ei. Îmi place.

— Bine.

M-am aplecat să îndrept o literă, să accentuez o alta, fredonând.

— Ai cântat același cântec tot timpul cât ai scris pe mine, șopti ea.

— Da?

Nu-mi dădusem seama nici că scosesem vreun sunet. Am mai fredonat câteva măsuri, încercând să-mi amintesc ce cântam: *She Talks To Angels*.

— Mmm, e veche, dar e bună, am zis, suflând prelung pe buricul ei ca să usuc cerneala.

— Îmi amintesc că am auzit trupa ta cântând asta.

Mi-am ridicat ochii spre ea, încercând să înțeleg ce voia să spună.

— O înregistrare? Nici *eu* nu cred că am așa ceva.

— Nu, șopti ea. Pe viu. Îl vizitam pe Jensen în Baltimore, în weekendul în care a cântat trupa ta piesa asta. El a zis că voi întotdeauna interpretați cântecul altei formații la fiecare apariție pe scenă, deci n-aveați să-l mai cântați a doua oară. Eu am fost acolo pentru ăsta.

Exista o reținere în spatele ochilor ei, când a spus asta.

— N-am știut că erai și tu acolo.

— Ne-am salutat înainte de spectacol. Erai pe scenă, reglându-ți amplificatorul.

Zâmbi, lingându-și buzele.

— Aveam șaptesprezece ani și asta se întâmpla chiar după ce veniseși să lucrezi pentru tata, în timpul vacanței de toamnă.

— Oh, am zis, întrebându-mă ce părere avusese Hanna cea de șaptesprezece ani despre spectacolul acela.

Era unul la care încă mă mai gândeam, chiar și la mai bine de șapte ani de atunci. Cântaserăm bine în noaptea aceea și publicul ne primise uluitor. Fusese probabil unul dintre cele mai bune spectacole ale noastre.

— Tu cântai la chitară, zise ea, desenând cercuri mici cu degetul pe umerii mei. Dar l-ai interpretat vocal pe acesta. Jensen zicea că nu cântai vocal prea des.

— Nu, am încuviințat. Nu eram un vocalist prea bun, dar pentru cântecul ăla nu-mi păsa. Era mai mult o chestiune de emoție, oricum.

— Te-am văzut flirtând cu o fată goth, din față. A fost ciudat că atunci m-am simțit mai geloasă ca oricând. Cred că din cauză că locuiseși în casa noastră, simțeam cumva că ne aparțineai nouă.

Zâmbi spre mine.

— Doamne, în noaptea aceea mi-am dorit atât de mult să fiu în locul ei.

I-am urmărit chipul, în timp ce se lăsa purtată de amintire, așteptând să aud cum s-a sfârșit noaptea aceea pentru ea. Și pentru mine. Eu nu-mi puteam aminti s-o fi văzut pe Hanna când locuisem în Baltimore, dar fuseseră un milion de nopți ca aceea, la un bar cu trupa, cu vreo fată goth sau preppy sau hippy în față, și, mai târziu în noapte, sub sau peste mine.

Ea își linse buzele.

— Am întrebat dacă ne întâlneam cu tine, mai târziu, iar Jensen doar a râs.

Am fredonat, clătinând din cap și mângâind-o pe coapsă.

— Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după spectacolul acela.

Mi-am dat seama un pic prea târziu cât de oribil sunase, dar cert este că, dacă voiam să fiu cu Hanna, ea va afla, în cele din urmă, adevărul despre cât de dezmățat fusesem.

— Acela era genul de fete care-ți plăcea? „Ea-și vopsește ochii negri ca noaptea acum"?

Am oftat și m-am suit mai sus pe corpul ei, ca să fim față în față.

— Îmi plăceau toate genurile de fete. Cred că știi asta.

Am încercat să subliniez timpul trecut, dar mi-am dat seama că dădusem greș când a șoptit:

— Ești așa un seducător.

A spus-o zâmbind, dar nu mi-a picat deloc bine. Am urât încordarea din vocea ei și am știut că exact așa mă vedea: futând tot ce mișca, iar acum și pe *ea*, în acest conglomerat de membre, buze și plăcere.

În cele din urmă, îți iubești propria dorință și nu ceea ce dorești.

Și nu aveam nimic în apărarea mea; era adevărat, ăsta fusesem, atât de multă vreme.

Rostogolindu-se mai aproape, ea-și puse mâna în jurul sculei mele pe jumătate în erecție, mângâind și strângând.

— Care e genul tău, acum?

Îmi oferea o portiță de scăpare. Nici ea nu mai voia să fie adevărat. M-am aplecat, sărutând-o pe obraz.

— Genul meu are trăsăturile unei bombe sexy scandinave, pe nume Prunișoară.

— De ce te-a deranjat când te-am numit seducător?

Am gemut, răsucindu-mă în pat departe de atingerea ei.

— Vorbesc serios.

Mi-am pus un braț peste ochi, încercând să-mi adun gândurile. În cele din urmă, am zis:

— Și dacă nu mai sunt tipul ăla? Dacă au trecut doisprezece ani de când nu mai sunt tipul ăla? Vorbesc deschis cu amantele mele despre ceea ce vreau. Nu înșel pe nimeni.

Ea se trase un pic înapoi și se uită la mine, cu un zâmbet amuzat.

— Asta nu te face receptiv și profund, Will. Nimeni nu spune că un seducător trebuie să fie un nemernic.

Mi-am frecat fața.

— Cred că termenul de seducător are o conotație care nu mi se potrivește. Mie mi se pare că mă implic mai mult, vorbesc despre ce facem împreună.

— Păi, zise ea, *cu mine* n-ai vorbit despre ceea ce vrei.

Am șovăit, inima mea luând-o brusc la galop. N-o făcusem, dar asta fiindcă era atât de diferit ceea ce simțeam când eram cu ea, față de atunci când fusesem cu orice altă femeie. Să fiu cu Hanna nu însemna doar plăcere fizică intensă; mă făcea să mă simt calm și entuziasmat și *cunoscător*. Nu am discutat despre asta, pentru că nu am vrut ca vreunul dintre noi să aibă ocazia s-o limiteze.

Trăgând adânc aer în piept, am murmurat:

— Deoarece cu tine nu sunt foarte sigur că vreau sex.

Ea se dădu înapoi și se ridică încet în capul oaselor. Cearșafurile alunecară de pe corpul ei și întinse mâna după un tricou de la marginea patului.

— OK. Asta e... jenant.

Oh, rahat. Nu-mi ieșise cum trebuie.

— Nu, nu, am zis eu, ridicându-mă în spatele ei și sărutându-i umărul.

I-am smuls tricoul, aruncându-l pe podea. Mi-am plimbat limba de-a lungul șirei spinării și mi-am strecurat o mână pe după talie, urcând și oprindu-mi palma peste inima ei.

— Încercam să găsesc o cale să-ți spun că vreau să fie mai mult decât sex. Am sentimente pentru tine care depășesc actul propriu-zis.

Ea încremeni, rămânând complet nemișcată.

— Ba n-ai.

— Nu?

M-am uitat la spatele ei înlemnit, pulsul întețindu-mi-se mai degrabă de mânie decât de neliniște.

— Cum adică nu am?

Ea se ridică, înfășurându-și cearșaful în jurul trupului. Am simțit că-mi îngheață sângele în vene și, odată cu el, toate părțile corpului. M-am ridicat în capul oaselor, privind-o.

— Cumva... ce faci?

— Îmi pare rău. Doar... am niște treabă.

Se îndreptă spre șifonier și începu să scoate niște haine dintr-un sertar.

— Trebuie să mă duc la muncă.

— Acum?

— Da, răspunse ea.

— Deci eu îți spun că țin la tine și tu mă dai afară?

Se răsuci să mă privească în față.

— Trebuie să plec chiar în clipa asta, bine?

— Văd, am zis eu, iar ea șchiopătă în baie.

Eram umilit și furios. Și îngrozit că se terminase. Cine ar fi crezut că aveam să mă cert cu o fată îndrăgostindu-mă de ea? Voiam să los dracului afară de acolo și, totodată, să mă dau jos din pat și s-o aduc înapoi. Poate că amândoi aveam nevoie să ne gândim serios la vreo câteva lucruri.

Treisprezece

Am închis ușa după mine și am tras de vreo câteva ori aer în piept. Aveam nevoie de un pic de liniște. Aveam nevoie de un minut să pot cuprinde cu mintea ce mama naibii se întâmplase. În dimineața asta crezusem că fusesem abandonată ca una dintre multe alte cuceriri ale lui Will, iar acum îmi spunea că voia mai mult?

Ce naiba?

De ce complica așa situația? Unul dintre lucrurile care-mi plăceau la Will era că oamenii știau întotdeauna unde stăteau, în privința lui. Bine sau rău, știai întotdeauna scorul. Nimic la el nu era vreodată complicat: sex fără obligații. Sfârșitul poveștii. Mi-era mai ușor când nu aveam opțiunea de a mă gândi mai bine.

Fusese băiatul rău, tipul sexy cu care sora mea se jucase de-a dragostea într-un șopron din spatele curții, subiectul primelor mele fantezii erotice. Și nu însemna că îmi petrecusem tinerețea cu o fixație pentru el — ba, dimpotrivă — știind că puteam tânji după el, fără să fi avut niciodată vreo șansă, făcuse situația mai ușor de suportat.

Dar acum? Când eram în stare să-l ating și era aici ca să mă atingă, să-l aud spunând că voia mai mult, când în niciun caz nu putea vorbi serios... complica lucrurile.

Will Sumner nu știa ce înseamnă *mai mult*. Nu recunoscuse el că nu avusese niciodată o relație monogamă pe termen lung? Că nu găsise pe nimeni care să-l fi interesat destul de mult timp? Nu primise el un mesaj de la una dintre noniubitele lui *în dimineața de după ce făcuserăm prima oară sex*? Nu, mulțumesc.

Pentru că, oricât îmi plăcea să petrec timpul cu el și oricât de amuzant fusese să pretind că aș putea să învăț de la el, știam că eu n-aveam să fiu niciodată o seducătoare. Dacă îl lăsam să intre mai mult decât în chiloții mei — dacă îl lăsam în inima mea și mă îndrăgosteam de el — aveam să mă *scufund*.

Hotărând că într-adevăr trebuia să mă duc la muncă, am dat drumul la duș, urmărind aburul umplând baia. Am gemut când am intrat sub jet, lăsând zgomotul apei să îmi acopere haosul din gânduri. Am deschis ochii și m-am uitat la corpul meu, la cerneala mânjită de pe pielea mea.

Toate raritățile pentru cei rari.

Cuvintele pe care le scrisese cu atâta grijă pe pântecele meu acum se scurseseră unul în celălalt. Cerneala se luase pe mâinile lui și atingerile, care alternaseră între apăsări ce învinețiseră și mângâieri ușoare ca fulgul, îmi lăsaseră un șir de amprente între sâni, peste coaste și mai jos.

Pentru o clipă, am stat să admir arcul delicat al scrisului său de mână, amintindu-mi expresia hotărâtă de pe chipul lui. Se încruntase, părul îi căzuse peste frunte, acoperindu-i un ochi. Fusesem surprinsă când nu și-l dăduse la o parte — un obicei pe care ajunsesem să-l îndrăgesc din ce în ce mai mult —, ci rămăsese concentrat, atât de atent la ceea ce făcea, încât îl ignorase și continuase să scrie cu meticulozitate cuvintele pe pielea mea. Și apoi stricase totul pierzându-și mințile. Și eu intrasem în panică.

Am luat buretele și am turnat prea mult gel de duș. Am început să frec urmele, dintre care jumătate deja se duseseră de la căldura și presiunea apei dușului, restul dizolvându-se într-o spumă murdară, care aluneca de pe corpul meu și pe gura de scurgere.

Când și ultimele urme ale lui Will și ale cernelii lui au fost spălate de pe pielea mea și apa s-a răcit, am ieșit și m-am îmbrăcat repede, tremurând în aerul rece.

Am deschis ușa și l-am găsit plimbându-se în sus și-n jos prin cameră, îmbrăcat în echipamentul de jogging și cu fesul pe cap. Arăta de parcă încercase să se hotărască dacă să plece sau să mai rămână.

Își smulse fesul de pe cap și se întoarse cu fața spre mine.

— În sfârșit, murmură el.

— Pardon? am spus, luând foc din nou.

— Nu tu ești cea care trebuie să fie furioasă aici, zise el.

Am rămas cu gura căscată.

— Eu... tu... *ce*?

— Tu ai plecat, se răsti el.

— În camera alăturată, am precizat.

— A fost de rahat, Hanna.

— Aveam nevoie de spațiu, *Will*, am zis și, ca să-mi ilustrez mai departe punctul de vedere, am ieșit din dormitor și am pornit pe hol.

A venit după mine.

— O faci din nou, zise. Regulă importantă: nu intra în panică și nu pleca de lângă cineva *în propria ta casă*. Știi ce crunt a fost pentru mine?

M-am oprit în bucătărie.

— Pentru *tine*? Ai idee cam ce fel de bombă a fost aia pe care ai aruncat-o? Am avut nevoie să mă gândesc!

— Nu te puteai gândi aici?

— Erai dezbrăcat.

Clătină din cap.

— Ce?

— Nu pot gândi când ești dezbrăcat! am strigat eu. Era prea mult.

Am făcut semn spre corpul lui, dar am decis într-o fracțiune de secundă că nu era o idee bună.

— Pur și simplu... m-am speriat, OK?

— Și cum crezi că m-am simțit eu?

M-a fulgerat din priviri, cu mușchii zbătându-i-se pe falcă. Fiindcă n-am răspuns, a clătinat din cap și s-a uitat în podea, îndesându-și mâinile în buzunare. Asta a fost o idee proastă. Betelia pantalonilor de trening i-a alunecat mai jos, marginea tricoului i s-a ridicat. Și oh. Fâșia aceea de abdomen musculos și osul bazinului în mod cert nu erau de ajutor.

Am făcut eforturi să mă întorc la conversație.

— Tocmai mi-ai spus că nu știi ce vrei. Și apoi mi-ai spus că aveai sentimente care treceau de sex. Trebuie să fiu sinceră, nu pari să-ți dai seama de ce se petrece aici. Prima oară când am făcut sex, practic m-ai dat la o parte, doar ca să-mi spui acum că vrei mai mult?

— Hei! a strigat el. Nu te-am dat la o parte. Ți-am spus, a fost șocant să te văd atât de neafectată...

— Will, am zis pe un ton ferm. Doisprezece ani am auzit povești despre tine și fratele meu. Am văzut consecințele combinării tale cu Liv — a rămas obsedată de tine luni în șir și pariez că habar n-ai avut. Te-am văzut furișându-te cu domnișoarele de onoare sau dispărând la adunările familiei și *nimic* nu s-a schimbat. Ți-ai petrecut majoritatea vieții tale de adult purtându-te ca un băiat de nouăsprezece ani, iar acum îți închipui că vrei mai mult? Nici măcar nu știi ce înseamnă asta!

— Și *tu* știi? Dintr-odată, tu știi totul? De ce presupui că am știut că lucrurile cu Liv erau atât de mărețe? Nu toată lumea discută despre sentimentele și sexualitatea lor și orice le mai trece prin minte la fel de deschis cum faci tu. N-am mai cunoscut o femeie ca tine până acum.

— Păi, asta chiar spune ceva.

Nici măcar nu știu de unde mi-a venit să zic asta și, în clipa în care cuvintele mi-au ieșit pe gură, am realizat că mersesem prea departe.

Dintr-odată, pofta de ceartă păru să-l părăsească și am văzut cum umerii i se lasă și aerul îi părăsește plămânii. S-a uitat lung în mine, în timp ce ochii și-au pierdut înflăcărarea, până ce au fost doar... opaci.

Și apoi a plecat.

*

Am măsurat cu pasul vechiul covor din sufragerie de atâtea ori, încât mă întrebam dacă făcusem potecă. Mintea mi-era vraiște, inima îmi bătea nebunește. Habar n-aveam ce se întâmplase, dar tot corpul îmi era încordat, de teama că tocmai îmi alungasem cel mai bun prieten și cel mai bun partener de sex din toată viața mea.

Aveam nevoie de ceva familiar. Aveam nevoie de familia mea.

Telefonul a sunat de patru ori până când Liv a răspuns.

— Ziggy! a zis sora mea. Ce mai face șoarecele de laborator?

Am închis ochii, sprijinindu-mă de tocul ușii între sufragerie și bucătărie.

— Bine, bine. Ce mai face născătoarea de copii? am întrebat, adăugând grăbit: Și în mod cert nu vorbeam despre vaginul tău.

Ea izbucni în râs.

— Așadar, filtrul verbal nu ți-a crescut încă. O să zăpăcești de cap un bărbat, într-o bună zi, știi?

Nici nu bănuia ea.

— Cum te simți? am întrebat, ducând conversația spre ape mai sigure.

Liv era căsătorită acum și foarte însărcinată cu primul mult trâmbițat nepot Bergstrom. Eram surprinsă că mama o lăsa vreodată singură pentru mai mult de zece minute.

Liv oftă şi mi-am putut-o imagina aşezându-se la masa din bucătăria lor galbenă, cu uriaşul ei labrador negru venind să se întindă la picioarele ei.

— Sunt bine, zise ea. Obosită ca naiba, dar bine.

— Puştiul se poartă bine cu tine?

— Întotdeauna, răspunse ea şi i-am putut detecta zâmbetul din voce. Copilul ăsta o să fie perfect. Stai să vezi.

— Bineînţeles că o să fie, am zis. Vreau să spun, uită-te la mătuşă-sa.

Ea râse.

— Exact asta gândeam şi eu.

— I-aţi ales un nume?

Liv era ferm hotărâtă să nu ştie sexul până ce nu avea să se nască. Asta făcea răsfăţarea noului meu nepot sau a noii mele nepoate mult mai dificilă.

— S-ar putea să ne fi restrâns opţiunile.

— Şi? am întrebat intrigată.

Lista cu nume de gen neutru pe care o alcătuiseră sora mea şi soţul ei friza comedia.

— Nu, nu-ţi spun.

— Ce? De ce? am scâncit eu.

— Pentru că tu întotdeauna le găseşti nod în papură.

— Asta-i absurd, am tresărit eu.

Deşi... avea dreptate: Până acum, numele alese de ea fuseseră groaznice. Ea şi soţul ei, Rob, deciseseră că numele de copaci şi de tipuri de păsări erau neutre ca gen şi foarte potrivite.

— Spune-mi ce mai e nou cu tine? întrebă ea. Cum s-a îmbunătăţit viaţa ta de la confruntarea supremă cu şeful, luna trecută?

Am râs, ştiind că bineînţeles se referea la Jensen, nu la tata sau Liemacki.

— Am alergat, am ieşit mai mult în oraş. Vreau să spun, am ajuns la un fel de... compromis?

Liv nu ezită nicio clipă.

— Un compromis? Cu Jensen?

Mai vorbisem cu Liv de vreo câteva ori, în ultimele săptămâni, dar nu-i pomenisem nimic despre evoluția prieteniei, relației, *mă rog*, cu Will. Din motive evidente. Însă acum aveam nevoie de părerile surorii mele despre toată povestea și stomacul mi se strânsese într-un uriaș ghem de spaimă.

— Păi, știi că Jensen mi-a sugerat să ies mai mult în oraș.

Am făcut o pauză, urmărind cu degetul modelul spiralat gravat în bufetul vintage din sufragerie. Am închis ochii, crispându-mă când am continuat:

— Mi-a sugerat să-l sun pe Will.

— Will? s-a mirat ea și s-a așternut un moment de tăcere, în care m-am întrebat dacă ea își amintea același băiat, înalt și splendid, pe care mi-l aminteam și eu.

— Stai... Will *Sumner*?

— Acela, am răspuns.

Chiar și să vorbesc despre el mă răvășea.

— Uau. Nu mă așteptam la asta.

— Nici eu, am îngăimat.

— Și ai făcut-o?

— Ce să fac? am întrebat, regretând imediat modul în care îmi ieșise.

— L-ai sunat? preciză ea râzând.

— Da. Ceea ce e într-un fel motivul pentru care te sun astăzi.

— Asta sună *delicios* de prevestitor, zise ea.

Habar n-aveam cum să fac mai departe, așa că am început cu detaliul cel mai simplu și mai inofensiv.

— Păi, locuiește aici, în New York.

— Cred că mi-amintesc asta. Și? Nu l-am mai văzut de secole și cumva muream să aflu ce mai face. Cum arată?

— Oh, arată... bine, am zis, încercând să vorbesc cât mai neutru cu putință. Ne-am petrecut timpul împreună.

A urmat o nouă pauză pe linie, un moment în care aproape că i-am putut vedea fruntea lui Liv încreţindu-se, ochii îngustându-se, încercând să descopere înţelesul ascuns în cele spuse de mine.

— V-aţi petrecut timpul împreună? repetă ea.

Am gemut, frecându-mi faţa.

— Oh, Doamne, Ziggy! Ţi-o tragi cu *Will*?

Am gemut şi râsul a umplut linia. Dându-mă înapoi, m-am uitat la telefonul din mâna mea.

— Nu e amuzant, Liv.

Am auzit-o respirând.

— Ba da, cu siguranţă este.

— A fost... iubitul tău.

— Oh, nu, n-a fost. Nici măcar puţin. Cred că ne-am sărutat vreo zece minute.

— Totuşi — codul fetelor!

— Da, însă există şi o oarecare limită. Sau limită de bază. Iar cu Will, cred că abia am ajuns la prima linie. Cu toate că, la vremea aceea, eram complet pregătită să-l las să mă faulteze în careu, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Credeam că ai fost devastată după vacanţa aceea.

Ea începu să pufnească în râs.

— Las-o un pic mai moale, aici. În primul rând, noi n-am fost niciodată împreună. A fost o bâjbâială excitată în spatele uneltelor de grădinărit ale mamei. Doamne, abia de-mi mai aduc aminte.

— Dar ai fost atât de supărată, încât nici n-ai venit acasă în vara în care a lucrat el cu tata.

— N-am venit acasă pentru că tăiasem frunză la câini tot anul şi aveam nevoie să recuperez nişte credite peste vară, zise ea. Şi nu ţi-am spus, pentru că ar fi aflat mama şi tata şi m-ar fi omorât.

Mi-am apăsat o mână peste faţă.

— Sunt atât de derutată.

— Nu fi, a zis ea, cu ton schimbat, îngrijorat. Spune-mi doar ce se întâmplă, de fapt, cu voi doi?

— Am petrecut mult timp împreună. Chiar îmi place, Liv. Vreau să spun, e probabil cel mai bun prieten al meu de aici. Ne-am cuplat şi el s-a purtat ciudat, a doua zi. Apoi a început să vorbească despre sentimente şi mi s-a părut că m-a folosit ca subiect de testare într-un soi de experiment ciudat de exprimare emoţională. Şi nu avea cel mai bun cazier cu fetele Bergstrom.

— Deci i-ai mai rupt o amendă, pentru că în amintirile tale de la doisprezece ani el era bărbatul visurilor mele şi m-a lăsat cu inima zdrobită şi singură.

Am oftat.

— Asta a fost o parte din acuză.

— Şi care a fost restul?

— Că e un afemeiat? Că nu-şi aminteşte nici măcar o mică parte dintre femeile cu care a fost şi, la mai puţin de douăzeci şi patru de ore după ce s-a descotorosit de mine, îmi spune că vrea mai mult decât sex?

— OK, zise ea, gânditoare. Dar vrea? Tu vrei?

Am oftat.

— Nu ştiu, Liv. Dar chiar dacă ar vrea — dacă aş vrea — cum aş putea să am încredere în el?

— Nu vreau să fii o idioată, aşa că o să-ţi împărtăşesc ceva mai mult din experienţa mea personală. Gata?

— Nici pe departe, am zis.

A continuat, oricum:

— Înainte să-l cunosc, Rob a fost un *mega*afemeiat. Jur pe ce-am mai sfânt că penisul lui fusese peste tot. Dar acum? Alt om. Venerează pământul pe care calc.

— Da, dar el a vrut să se căsătorească, am zis eu. Tu nu doar ţi-ai tras-o cu el.

— Când ne-am cuplat, la început, a fost vorba fără îndoială numai să ne-o tragem. Uite, Ziggy, o grămadă de lucruri i se întâmplă unei persoane între nouăsprezece şi treizeci şi unu de ani. Mulţi se schimbă.

— *Asta* pot crede, am mormăit, imaginându-mi vocea mai groasă a lui Will, degetele lui experte și păcătoase, pieptul lui larg și puternic.

— Nu mă refer numai la dezvoltarea corpului masculin, știi.

Făcu o pauză, adăugând:

— Deși, și la asta. Iar acum, că mă gândesc, ar trebui să-mi trimiți neapărat o fotografie a lui Will Sumner la treizeci și unu de ani.

— Liv!

— Glumesc! râse ea tare în telefon, apoi se opri. Nu, de fapt vorbesc serios. Trimite-mi o fotografie. Dar chiar nu mi-ar plăcea deloc să lași să-ți scape șansa de a petrece timpul cu el, doar pentru că te aștepți să se poarte întotdeauna ca un fustangiu de nouăsprezece ani. La drept vorbind, tu nu simți că te-ai schimbat mult de când aveai nouăsprezece ani?

N-am mai spus nimic, doar mi-am mușcat buza și am continuat să-mi plimb degetul pe bufetul vintage al mamei mele.

— Și asta a fost cu numai cinci ani în urmă. Deci gândește-te cum se simte el. Are treizeci și unu de ani. Se câștigă multă înțelepciune în doisprezece ani, Ziggy.

— La naiba, am zis. Nu pot să sufăr când ai dreptate.

Ea râse.

— Presupun că mintea ta logică a folosit toate astea ca un sol de câmp de forță împotriva farmecelor lui Sumner?

— Nu cu prea mare succes, aparent.

Am închis ochii și m-am sprijinit cu spatele de zid.

— Oh, Doamne, asta-i minunat. Sunt al dracului de fericită că ai sunat astăzi. Sunt uriașă și gravidă și nimic din ce mă privește nu e interesant, în clipa de față. Asta e grozav.

— Nu e deloc ciudat pentru tine?

Scoase un *hm* lung, chibzuind.

— Bănuiesc că ar putea fi, dar, serios? Will și cu mine… el a fost primul băiat cu care mi-am dorit să fac sex, dar cam atât. Mi-a trecut în două secunde după ce Brandon Henley și-a făcut piercing în limbă.

Mi-am lipit palma peste ochi.

— Oh, *ce scârbos*.

— Da, nu ți-am povestit despre asta, pentru că n-am vrut să-ți strici cheful și n-am vrut nici să-mi strici tu mie cheful, cu cercetări despre cum piercingul afectează contractilitatea mușchiului sau mai știu eu ce.

— Ei bine, asta a fost o conversație de groază, am spus. Pot să te las, acum?

— Oh, încetează!

— Chiar am stricat urât lucrurile, am gemut, frecându-mi fața. Liv, m-am purtat ca o nemernică față de el.

— Se pare că ai un fund de pupat. Îi plac și în chestiile de genul ăsta, acum?

— Oh, Doamne! am zis. Închid!

— OK. Uite, Zig. Nu mai privi lumea prin ochii unei fete de doisprezece ani. Ascultă-l. Încearcă să-ți amintești că Will are un penis și asta îl face idiot. Dar un idiot dulce. Nici măcar tu nu poți nega asta.

— Încetează să mai găsești o logică.

— Imposibil. Acum, pune-ți chiloții de fată mare și îndreaptă lucrurile.

*

Am petrecut tot drumul pe jos până la apartamentul lui Will încercând să disec fiecare amintire pe care o aveam de la acel Crăciun, încercând să le împac cu ceea ce-mi povestise Liv.

Eu avusesem doisprezece ani și fusesem fascinată de el, fascinată de ideea ca el să fie împreună cu sora mea. Dar acum, că auzisem versiunea lui Liv despre evenimentele acelei săptămâni și despre ce urmase, m-am întrebat cât de mult din ce văzusem eu fusese real și cât construise creierul meu hiperdramatic. Liv avea dreptate. Amintirile acelea făcuseră să fie mult mai ușor pentru mine să-l arunc pe Will în cutia „afemeiat" și aproape imposibil să mi-l imaginez în afara ei. Oare voia mai mult? Oare era capabil de mai mult? Dar eu?

Am gemut. Aveam foarte multe pentru care să-mi cer iertare.

N-a răspuns la uşă când am bătut; n-a răspuns la niciunul dintre mesajele pe care i le-am trimis stând acolo.

Aşadar, am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi şi am recurs la a-i trimite bancuri porcoase proaste.

Care e diferenţa dintre un penis şi un fluturaş de salariu? am tastat eu. Fiindcă n-am primit niciun răspuns, am continuat: O femeie întotdeauna îţi va suge fluturaşul de salariu.

Nimic.

Ce-i spune un sân celuilalt? Şi pentru că n-am primit niciun răspuns: Tu eşti prietenul meu intim. Doamne, ce bancuri proaste!

Am hotărât să mai încerc cu unul. Ce urmează după şaizeci şi nouă?

Folosisem numărul lui preferat şi speram că asta ar fi putut fi de ajuns ca să-l ademenească să iasă din bârlog.

Cât pe-aci să scap telefonul din mână când pe ecran a răsărit cuvântul *Ce*.

Apă de gură.

Oh, pe toţi sfinţii, Hanna. Asta a fost groaznică. Vino aici, mai înainte să ne faci de râs pe amândoi.

*

Practic am sprintat spre ascensor.

Uşa lui era descuiată şi, când am intrat, am văzut că era în toiul pregătirii cinei, cu oale fierbând pe plită şi bufetul plin de produse. Purta un tricou vechi şi jeanşi decoloraţi, rupţi — arătând savuros de bine. Nu şi-a întors privirea când am intrat, ci a rămas cu capul în jos şi ochii la cuţitul şi tocătorul din faţa lui.

Cu picioare nesigure, am traversat încăperea şi m-am oprit în spatele lui, apăsându-mi bărbia în umărul lui.

— Nu ştiu de ce mă suporţi, am zis.

Trăgând adânc aer în piept, am vrut să memorez mirosul lui. În eventualitatea că o făcusem lată — că se săturase de Ziggy cea

prostuță, și întrebările ei idioate, de întâlnirile sexuale bâlbâite și de concluziile pripite? Eu mi-aș fi tras un șut azvârlindu-mă cât colo de mult.

Dar el mă surprinse, lăsându-și cuțitul jos și întorcându-se cu fața la mine. Arăta nefericit și vinovăția mi-a strâns dureros stomacul.

— Poate că ai avut informații greșite despre Liv, zise el, dar asta nu înseamnă că n-au fost și altele. Unele pe care nici măcar nu mi le amintesc.

Vocea lui era sinceră, chiar plină de căință.

— Am făcut lucruri de care nu sunt mândru. Toate astea cumva se sparg în capul meu acum.

— Cred că de aceea m-a îngrozit ideea că vrei mai mult, am zis. Au existat atât de multe femei în trecutul tău și sunt sigură că tu habar n-ai câte inimi ai frânt. Poate că habar n-ai cum să *nu* le frângi. Îmi place să cred că sunt prea isteață ca să intru în rândurile lor.

— Știu, zise el. Și sunt sigur că asta face parte din farmecul tău. Nu ești aici să mă schimbi. Ești aici doar să fii prietena mea. Mă faci să mă gândesc la deciziile pe care le-am luat mai mult ca oricând înainte, iar asta e un lucru bun.

Șovăi.

— Și recunosc că am fost un pic absorbit de momentul nostru... M-am lăsat dus de val.

— E în regulă.

M-am întins să-i sărut obrazul.

— E în regulă pentru mine să fim doar prieteni, zise el. Prieteni care fac sex e chiar și mai bine.

Mă împinse înapoi ca să-mi vadă ochii.

— Cred că asta este situația ideală pentru moment, OK?

Am încercat să-i citesc expresia, înțelegând de ce părea să-și măsoare cu atâta grijă fiecare cuvânt pe care-l spunea.

— Îmi pare rău pentru ce am zis. Am intrat în panică și am spus ceva dureros. Mă simt ca o idioată.

El a întins mâna și m-a tras spre el. M-am apropiat dornică, simțind apăsarea pieptului său de al meu.

— Suntem amândoi idioți, a zis el și ochii i-au coborât pe gura mea. Și, ca să știi, mă pregătesc să te sărut.

Am dat din cap, ridicându-mă pe vârfuri ca să-i ating gura. N-a fost chiar un sărut, dar nu știu cum altfel să-l numesc. Buzele lui au trecut ușor peste ale mele, de fiecare dată apăsând un pic mai mult. A scos limba puțin, abia atingând, înainte de a mă trage mai aproape, mai adânc. Am simțit cum își vâră degetele pe sub materialul bluzei mele și se oprește acolo, pe talia mea.

Mintea mi se învârtea dintr-odată de mulțimea ideilor despre ceea ce aș fi vrut să-i fac eu lui, cât de aproape de el aveam nevoie să fiu. Voiam să-l gust. Voiam să-i memorez fiecare linie și fiecare mușchi.

— Vreau să te iau cu gura, i-am spus și el s-a tras înapoi ca să-mi studieze expresia. Pe bune, de data asta. Adică să te fac să ai orgasm și tot restul.

— Da?

Am dat din cap, plimbându-mi vârful degetelor peste linia maxilarului său.

— Mi-arăți cum să fiu grozavă la asta?

Râzând, a zis:

— *Hristoase*, Hanna, astupându-mi gura cu un alt sărut.

Îl puteam simți deja întărit pe pântecele meu și mi-am strecurat mâna în jos, ca să îl iau în palmă.

— Bine? am întrebat.

Cu ochii mari și încrezători, m-a luat de mână, conducându-mă spre canapea. A șovăit un moment, înainte de a se așeza.

— S-ar putea să-mi pierd cunoștința dacă te mai uiți așa la mine.

— Nu-i ăsta scopul?

N-am așteptat o invitație și am îngenuncheat pe podea, între picioarele lui.

— Spune-mi cum vrei s-o fac.

Ochii i se îngreunară, uitându-se în jos spre mine. Mă ajută să-i desfac cureaua, mă ajută să-i dau jos pantalonii de pe șolduri și mă privi cum mă aplec să-i sărut vârful.

S-a oprit o clipă când m-am ridicat din nou și mi-a cercetat expresia. Apoi și-a apucat-o.

— Linge de la bază la vârf. Începe lent. Tachinează-mă puțin.

M-am aplecat, trecând cu limba pe partea de dedesubt a penisului său, în sus, pe toată lungimea, de-a lungul venelor îngroșate, și mai încet peste inelul strâns al coroanei. În vârf i-au apărut câteva broboane de lichid și m-a surprins cu dulceața lui. L-am sărutat, sugând pentru mai mult.

El a gemut.

— Încă o dată. Începe de la rădăcină. Și suge-l un pic la vârf, din nou.

I-am sărutat penisul, șoptind, cu un zâmbet:

— Tipic.

Dar el părea să nu fie în stare să-mi zâmbească; ochii lui albaștri au devenit furtunoși.

— *Tu* ai întrebat, a mârâit el. Eu îți spun, pas cu pas, ce mi-am imaginat de sute de ori.

Am început din nou, cu plăcere, încântată să-l văd astfel. Arăta un pic periculos. Voiam să se descătușeze, să-și înfigă mâinile în părul meu și să înceapă să împingă puternic în gura mea.

— Acum, suge.

A încuviințat când i-am înconjurat capul cu buzele, apoi cu toată gura, folosindu-mi limba ca să-l mângâi puțin.

— Mai *suge*. Tare.

Am făcut ce mi-a cerut, închizând ochii pentru o clipă și încercând să nu intru în panică la gândul că o să mă înec și o să-mi pierd controlul. Aparent am executat corect.

— Oh, futu-i, da, așa, a gemut el, când mi-am închis buzele în jurul lui. Fii neglijentă... folosește puțin dinții.

Mi-am ridicat ochii spre el pentru confirmare, înainte de a-i răcâi pielea cu dinții. El a icnit, zvâcnind din șolduri.

— Asta e! Tot ce faci tu se simte extraordinar de bine.

Era chiar complimentul care-mi trebuia ca să preiau conducerea, să-l sug mai tare și să mă dezlănțui cu însămi.

— Da... oh.

Mișca mai tare din bazin, mai smucit. Ochii îi erau fixați pe chipul meu, mâinile înfipte în părul meu, exact cum îmi dorisem.

— Arată-mi cât de mult îți place.

Mi-am închis ochii, mormăind în jurul lui, sugându-l acum conștiincios. Puteam simți mici zgomote scăpându-mi din gâtlej și tot ce puteam gândi era *da*, și *mai mult*, și *desfă-te*.

Gemetele lui groase și respirația întretăiată erau ca un drog pentru mine și mi-am simțit propriul orgasm înfiripându-se și crescând odată cu plăcerea lui. Ne-am găsit un ritm, gura mea și pumnul lucrându-l în tandem cu mișcările bazinului său și îmi dădeam seama că se abține, ca să prelungească momentul.

— *Dinții*, îmi reaminti el cu un șuierat, și apoi gemu de ușurare, când m-am supus poruncii.

Cu vârful degetului de la o mână îmi urmărea buzele în jurul mădularului, iar cealaltă mână rămăsese înfiptă în părul meu, dirijându-mi capul și, în cele din urmă, ținându-mă în loc, în timp ce el împingea cu grijă. L-am simțit umflându-se pe limba mea și mâna s-a strâns în părul meu.

— Îmi dau drumul, Hanna. Îmi dau drumul.

Îi puteam simți mușchii abdomenului tresăltând și întărindu-se, coapsele încordându-se. I-am mai supt o dată mădularul, înainte de a mă desprinde și a-l prinde între palme, alunecând rapid, apucându-l strâns așa cum îi plăcea lui.

— Oh, la naiba, m-a prevenit el, șuierând scurt, în timp ce a ejaculat, cald, în palmele mele.

Am continuat să-l frământ, să-l trag lent, până când a fost prea mult și m-a dat la o parte, zâmbind în timp ce m-a ridicat spre el.

— Înveți repede, zise el, sărutându-mă pe frunte, pe obraji, pe colțurile gurii.

— Pentru că am un excelent profesor.

Râse, lipindu-și zâmbetul de al meu.

— Te asigur că n-ai învățat *asta* din experiență.

Se retrase, plimbându-și ochii peste fiecare milimetru al feței mele.

— Rămâi la cină?

M-am ghemuit lângă el și am dat din cap. Nu voiam să fiu nicăieri în altă parte.

Paisprezece

Trecuse atât de multă vreme de când nu mă mai cuibărisem cu o femeie pe canapea, încât uitasem cât de grozav era. Dar cu Hanna era de-a dreptul o fericire paradiziacă, să te bucuri simultan de o bere, un meci de baschet, o conversație științifică și o femeie frumoasă, cu rotunjimile la îndemână. Mi-am terminat băutura cu o înghițitură lungă și apoi m-am uitat la Hanna, care avea ochii încețoșați, gata să adoarmă.

Fusesem dezamăgit că dădusem înapoi după ce îi văzusem reacția azi-dimineață. Însă, după cum descoperisem rapid, aș fi făcut orice pentru ea. Dacă voia să păstreze astfel lucrurile, atunci așa aveam să facem. Dacă voia să fim prieteni cu avantaje, mă puteam preface. Puteam fi răbdător, îi puteam da timp să se obișnuiască. Nu voiam decât să fiu cu ea. Și, oricât de jalnic suna, mă mulțumeam cu ce primeam.

Deocamdată, era în regulă să fiu Kitty.

— Ești bine? am murmurat eu, sărutând-o în creștetul capului.

Ea aprobă, scoțând un *hmm* și strângând mai ferm în mână sticla de bere din poală. A ei era aproape plină și, la momentul acesta, probabil caldă, dar îmi plăcea că acceptase și ea una, totuși.

— Nu-ți place berea? am întrebat-o.

— Asta are gust de conuri de brad.

Râzând, mi-am tras brațul de după gâtul ei și m-am aplecat să-mi pun jos sticla, goală.

— Ăla e hameiul.

— E planta din care se face marijuana?

M-am aplecat mai mult, râzând mai tare.

— Aceea e cânepă, Hanna. Să fiu al naibii, ești uimitoare.

Când mi-am ridicat privirile spre ea, zâmbea, și mi-am dat seama că, bineînțeles, făcuse mișto de mine.

M-a bătut părinteşte pe cap și m-am ferit de mâna ei, spunându-i

— Îmi place cum am uitat pentru o clipă că tu probabil ai memorat numele fiecărei plante existente.

Hanna se întinse, brațele tremurându-i ușor deasupra capului, în timp ce mormăia de plăcere. Firește, m-am folosit de prilej să-i verific sânii. Se întâmpla să poarte și un tricou bestial cu Doctor Who, pe care nu îl observasem mai devreme.

— Îți admiri bunurile? zise ea, deschizând un ochi și prinzându-mă asupra faptului, coborându-și încet brațele.

Am dat viguros din cap.

— Da.

— Întotdeauna ești așa ahtiat după sâni? întrebă ea.

În ceea ce devenise clar un model, i-am ignorat întrebarea implicită despre alte femei, hotărând că n-aveam să ating niciun subiect din toată conversația aceea tabu... deocamdată. A rămas nemișcată lângă mine și am știut că și ea simțea aceeași întrebare nerostită făcându-și din nou loc între noi: *s-a încheiat conversația asta?*

Am fost salvați de bâzâitul telefonului meu pe măsuța de cafea. Un mesaj de la Max lumină ecranul.

Mergem la Maddie pentru câteva halbe. Vii?

I-am arătat telefonul Hannei, pe de-o parte dorindu-mi să vadă că nu era o femeie care-mi dădea mesaj într-o seară de marți și, pe de altă, să aflu dacă voia să meargă și ea. Mi-am ridicat sprâncenele, întrebător.

— Cine-l Maddie?

— Maddie e o prietenă de-a lui Max, care deține și conduce barul La Maddie, din Harlem. De obicei, e destul de liber și are o bere foarte bună. Lui Max îi place pentru oribila mâncare englezească de pub.

— Cine mai vine?

Ridicând din umeri, am zis:

— Max. Probabil Sara.

M-am oprit, gândindu-mă. Era marți, deci Sara și Chloe voiau să mă testeze, să vadă dacă eram cu Kitty. Totul nu era decât o viclenie întâmplătoare ca să mă verifice.

— Pariez că vin și Chloe și Bennett.

Hanna își înclină capul, studiindu-mă.

— Voi ieșiți deseori la baruri în timpul săptămânii? Mi se pare ciudat, pentru toți acești oameni cu solide cariere în afaceri.

Am oftat, ridicându-mă și trăgând-o și pe ea în sus, odată cu mine.

— Cred că încearcă să-mi urmărească viața sexuală, ca să fiu sincer.

Dacă știa că sâmbetele erau nopțile mele cu Kristy, atunci probabil că știa și că nopțile de marți erau de regulă rezervate lui Kitty. Puteam vorbi deschis cu ea despre cât de băgăcioși erau prietenii mei.

Expresia ei rămase indescifrabilă și nu-mi dădeam seama dacă era enervată, geloasă, nervoasă sau poate doar atentă. Voiam atât de mult să știu ce se petrecea în capul ei, dar nu aveam cum să încep din nou discuția și să intre iarăși în panică. Eram bărbat; un bărbat perfect capabil să accepte sexul de la o femeie chiar în cele mai tulburi circumstanțe emoționale. Mai ales când femeia aceea era Hanna.

M-am aplecat să ridic sticlele de bere.

— O să fie ciudat dacă apar și eu? Ei știu despre noi?

— Da, știu. Nu, n-o să fie ciudat.

Păru sceptică și am luat-o de umeri.

— Uite o regulă: lucrurile sunt ciudate numai dacă le lași tu să fie.

*

Cum barul era cam la cincisprezece străzi distanță de blocul meu, ne-am hotărât să mergem pe jos. Sfârșitul de martie în New York era fie cenușiu și rece, fie albastru și rece, dar, din fericire, zăpada se topise în sfârșit și aveam o primăvară decentă.

Imediat ce am ieșit din apartamentul meu, Hanna m-a luat de mână.

Mi-am împletit degetele cu ale ei și i-am strâns mâna. Dintotdeauna mă așteptasem ca dragostea să fie în primul rând o stare mentală, așa că încă nu mă obișnuisem cu manifestarea fizică a sentimentelor mele pentru ea: modul în care stomacul mi se încorda, pielea începea să tânjească după atingerea ei, apăsarea din piept, inima pompând cu atâta forță și viteză sângele prin vene.

Mi-a strâns și ea mâna, întrebând:

— Chiar îți place șaizeci și nouă? Adică sincer.

Am clipit înmărmurit, apoi am râs și m-am îndrăgostit mai tare de ea.

— Da. Îmi place.

— Dar, și știu că n-o să-ți placă ce-o să spun acum...

— Ai să-mi strici plăcerea asta, nu-i așa?

Ea își ridică privire spre mine, împiedicându-se puțin de o crăpătură din trotuar.

— E măcar posibil?

M-am gândit puțin.

— Probabil că nu.

Deschizând gura, dădu să vorbească, dar o închise la loc. În cele din urmă, izbucni:

— Fața ta e practic în fundul cuiva.

— Ba nu, nu e. Fața ta e pe scula unuia sau pe vaginul uneia.

Deja clătina din cap.

— Nu. Hai să zicem că eu sunt peste tine și...

— Îmi place asta, ipotetic.

Continuam să aștept să preia frâiele și să se urce călare pe mine. De fapt, mi-o doream atât de mult, încât, de îndată ce mi-am imaginat-o, a trebuit să găsesc un moment să mi-o aranjez discret în jeanși cu mâna liberă.

Ignorându-mi aluzia, a continuat:

— Deci asta înseamnă că ești sub mine. Picioarele mele sunt desfăcute peste fața ta, așa că fundul meu este... la nivelul globilor tăi oculari.

— Pentru mine e perfect.

— E fundul meu. În ochii tăi.

I-am dat drumul la mână și i-am dat o șuviță rebelă pe după ureche.

— N-o să te surprindă, dar am zero aversiune la funduri. Cred că ar trebui să încercăm.

— Nu e stânjenitor?

Oprind-o scurt, am întors-o cu fața spre mine.

— Am făcut până acum ceva care să fi părut stânjenitor?

Obrajii ei s-au colorat în trandafiriu, și-a întors privirea spre stradă și a mormăit:

— Nu.

— Și mă crezi pe mine când îți spun că o să fac totul să fie bine pentru tine?

Ea își întoarse privirea la mine, cu ochii îmblânziți și încrezători.

— Da.

I-am luat din nou mâna într-a mea și am continuat să mergem.

— Atunci, ne-am înțeles. O să fie niște șaizeci și nouă în viitorul tău.

Am mai străbătut, în tăcere, câteva străzi, ascultând păsările, vântul, zgomotul traficului în răbufniri organizate pe lângă felinarele de stradă.

— Crezi că o să te învăț vreodată și eu pe tine ceva? întrebă ea, exact înainte să ajungem la bar.

I-am zâmbit, mârâind:

— Fără nicio îndoială.

Și apoi am deschis ușa de La Maddie pentru Hanna, invitând-o să intre cea dintâi.

Prietenii mei, așezați la o masă chiar lângă ringul de dans, ne-au văzut de cum am pășit înăuntru. Chloe, fiind cu fața spre ușă, ne-a observat prima, gura ei rotunjindu-se într-un mic *O* de surprindere, pe care aproape imediat și l-a șters. Bennett și Sara s-au întors în scaunele lor, fiecare dintre ei ascunzându-și abil orice reacție. Dar nenorocitul de Max avea un enorm rânjet batjocoritor, întins de la o ureche la cealaltă.

— Măi, să fie, zise el, ridicându-se și ocolind masa ca să o îmbrățișeze pe Hanna. Ia te uită cine a venit.

Hanna a zâmbit, salutându-i pe toți, apoi și-a tras un scaun la capătul mesei. L-am pus pe Max să se dea mai încolo ca să mă pot așeza lângă ea și nu mi-a scăpat râsul lui amuzat și, pe sub barbă, un chicotit.

— Lulea.

Maddie însăși s-a apropiat de masa noastră, punându-ne în față încă vreo două suporturi de halbe și întrebându-ne ce voiam să bem. Ne-a enumerat berile draft și, pentru că știam că Hannei nu-i va plăcea niciuna, m-am aplecat spre ea ca să-i spun:

— Au și băuturi de bar obișnuite sau răcoritoare.

— Răcoritoarele sunt strict interzise, a protestat Max. Dacă nu-ți place berea, există whisky.

Hanna a râs, strâmbându-se.

— Ai vrea o vodcă și un 7-Up? m-a întrebat ea, anticipând rutina noastră obișnuită, în care ea comanda ceva de băut și, de fapt, eu eram cel care golea paharul.

Am clătinat din cap și m-am strâmbat, aplecându-mă spre ea, frunțile practic atingându-ni-se.

— Probabil că nu.

Șovăind, se mai gândi la o combinație.

— Un Jack și o cola?

— Asta, da. Mi-am ridicat ochii la Maddie și am cerut: Jack și cola pentru doamna și eu o să-mi iau un Green Flash.

— Ooh, asta ce-i? întrebă Hanna.

— E o bere cu foarte mult hamei, i-am spus eu, sărutându-i colțul gurii. Nu ți-ar plăcea.

Odată ce Maddie a plecat, m-am dezlipit de Hanna și i-am privit pe cei de la masă, găsind patru mutre foarte curioase.

— Voi doi arătați foarte intimi, zise Max.

Cu o mică fluturare de mână, Hanna explică:

— E sistemul nostru: eu nu iau decât vreo câteva înghițituri mici din băutură, apoi el termină paharul. Încă învăț ce comandă.

Sara a scos un mic chițăit exaltat, iar Chloe a zâmbit la noi de parcă ne transformaserăm în fotografia a doi pui de leneș îmbrățișați. Le-am aruncat o căutătură de avertisment. Când Hanna a întrebat unde erau toaletele și apoi s-a îndreptat în direcția aceea, m-am aplecat spre grup, privindu-i pe fiecare în ochi.

— Asta n-o să fie spectacolul Will și Hanna, băieți. Avem un pact cinstat. Voi purtați-vă normal și atât.

— Bine, a zis Sara, dar apoi și-a îngustat ochii. Dacă vrei să știi, voi doi arătați chiar drăguț împreună și, de vreme ce cu toții știm că v-ați tras-o, ea e cu adevărat curajoasă că a ieșit cu întregul grup, în seara asta.

— Știu, am mormăit, ridicându-mi berea, când Maddie mi-a adus-o, și bând o înghițitură.

Gustul pătrunzător de hamei s-a îmblânzit aproape imediat într-o notă finală caldă, de malț. Mi-am închis ochii, am gemut puțin, iar ceilalți au început să sporovăiască.

— Will? a zis Sara, mai liniștită acum, astfel încât numai eu puteam s-o aud.

S-a întors, uitându-se peste umăr, înainte de a se reîntoarce spre mine.

— Te rog, fă asta cu Hanna numai dacă ești sigur că vrei.

— Apreciez sincer amestecul, Sara, dar, te rog, încetează.

Fața i s-a crispat și mi-am dat seama că făcusem o greșeală. Hanna era un pic mai mare decât fusese Sara când începuse să se întâlnească, în Chicago, cu nenorocitul ăla de congresmen, dar eu aveam exact vârsta lui de atunci: treizeci și unu. Sara probabil simțise că era de datoria ei să aibă grijă de alte femei, care ar fi putut cădea în aceeași situație în care fusese ea captivă atât de multă vreme.

— Sara, înțeleg de ce te amesteci. Numai că... aici e diferit. Știi asta, da?

— Întotdeauna e *diferit* la început, zise ea. Se numește pasiune și te va face să promiți orice.

Nu se punea problema că nu mai făcusem o pasiune pentru vreo femeie înainte; ba făcusem. Dar întotdeauna îmi ținusem capul pe umeri, știind cum să profit cât puteam de mult fizic, în timp ce pe partea emoțională o luam mai încet, când n-o ignoram complet. Oare ce anume avea Hanna de mă făcea să vreau să lepăd modelul acela și să plonjez până în adânc, acolo unde lucrurile erau mai sensibile și mai înspăimântătoare?

Hanna se întoarse, zâmbindu-mi înainte de a se așeza și a lua o gură din băutura ei. Tuși, ridicându-și privirile spre mine, cu ochii mari și în lacrimi, de parcă gâtul i-ar fi luat foc.

— Corect, am zis, râzând. Maddie prepară băuturi foarte tari. Ar fi trebuit să te previn.

— Continuă să bei, o sfătui Bennett. Devine mai ușor odată ce gâtul ți-e amorțit.

— Asta zice el, îl ironiză Chloe.

Râsul lui Max bubui peste masă și mi-am dat ochii peste cap, sperând ca Hanna să nu le ia în seamă persiflările.

Așa păru să facă, luând încă o înghițitură și afișând o reacție mai normală.

— E în regulă. Sunt bine. Probabil că pentru voi e ca și când ați privi pe cineva bând pentru prima oară. Pe cuvânt că mai beau și eu, câteodată, numai că...

— Numai că nu foarte competent, i-am sfârșit eu fraza, râzând.

Pe sub masă, palma Hannei îmi acoperi genunchiul și alunecă în sus pe coapsa mea. Îmi găsi mâna acolo și își strânse degetele în jurul ei.

— Îmi amintesc de prima băutură din viața mea, zise Sara, clătinând din cap. Aveam paisprezece ani și m-am dus la bar, la nunta verișoarei mele. Am comandat o cola, iar femeia de lângă mine a comandat și ea o cola, dar și cu ceva tărie în ea. Din greșeală, am luat paharul ei și m-am întors la masa mea. Habar n-aveam ce nu era în regulă cu băutura mea și de ce avea un gust atât de ciudat, dar dați-mi voie să vă spun că a fost prima oară când am încercat să execut niște mișcări de breakdance.

Am râs cu toții, mai ales la imaginea Sarei cea cuminte și rezervată făcând mișcări de robot sau niște piruete la beție. Odată ce amuzamentul s-a potolit, păru că toate gândurile noastre se îndreaptă spre același subiect, pentru că ne-am întors spre Chloe aproape la unison.

— Cum merg pregătirile de nuntă? am întrebat.

— Știi, Will, zise ea cu un zâmbet șiret, cred că asta e prima oară când întrebi despre nuntă.

— Am petrecut patru zile în Vegas cu ticăloșii ăștia, am răspuns, făcând semn din cap spre Bennett și Max. Nu pot spune că nu știu ce se întâmplă. Vrei să te ajut să legi panglicile la aranjamentele florale sau alte prostii?

— Nu, zise ea râzând. Iar pregătirile merg... bine.

— În mare, murmură Bennett.

— În mare, încuviință Chloe.

Schimbară o privire și ea începu din nou să râdă, sprijinindu-se de umărul lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă Sara. Iar probleme cu firma de catering?

— Nu, zise Bennett, înainte de a lua o înghițitură din berea lui. Cu asta s-a aranjat.

— Slavă Domnului, strecură Chloe.

Bennett continuă:

— E vorba doar despre incredibilele lucruri pe care le fac familiile în preajma nunților. Tot soiul de drame ascunse ies la iveală. Jur pe ce-am mai sfânt, dacă izbutim să ducem treaba asta la bun sfârșit fără vreo crimă, amândoi vom merita o medalie, naibii.

Din reflex, i-am strâns mai tare mâna Hannei.

După o scurtă pauză, mi-a strâns-o și ea, întorcându-se să se uite la mine. Ochii ei mi-i cercetară pe ai mei și apoi se luminară cu un mic zâmbet.

Mă gândisem la ea și la mine. Mă gândisem la familia ei și la cum, în ultimii doisprezece ani, devenise familia mea surogat de pe Coasta de Est și cum într-o mică și disperată perioadă puteam chiar vedea acest viitor — îndrăgostindu-mă, căsătorindu-mă, hotărând să întemeiez o familie — pentru mine.

I-am dat drumul mâinii ei, ștergându-mi palma de coapsă și simțindu-mi pulsul explodând pe gât. *Fir-ar să fie, ce s-a întâmplat cu viața mea?* În doar câteva luni, aproape totul s-a schimbat.

Bine, nu chiar totul. Prietenii mei erau aceiași, finanțele mele o duceau bine. Eu încă alergam (aproape) zilnic, mă mai uitam la meciurile de baschet de la televizor ori de câte ori puteam. Dar...

Mă îndrăgostisem. Cât de des prevede cineva că o să i se întâmple asta?

— Ești bine? mă întrebă ea.

— Da, sunt bine, am șoptit. Numai...

N-am mai putut spune nimic. Ne înțeleseserăm să fim doar prieteni. Eu îi spusesem că asta era și ceea ce-mi doream eu.

— Numai că e o nebunie să-ți vezi prietenii trecând prin asta, am zis, făcând semn spre Chloe și Bennett, găsindu-mi astfel o acoperire. Cu siguranță nu mă pot pune în pielea lor.

Și cu asta, toată lumea s-a întors iarăși spre noi, cu ochii blânzi și interesați naibii de fiecare privire sau atingere schimbată între mine și Hanna. M-am uitat urât la fiecare dintre ei și m-am ridicat. Scaunul a scrâșnit pe podea, făcându-mi stinghereala și mai evidentă. N-aveam nimic împotrivă să fiu centrul atenției în acest grup, fie că vachinam eu pe vreunul dintre ei sau invers. Dar acum mi s-a părut altfel. Puteam râde la glumele despre amantele mele programate sau despre trecutul meu colorat, dar în clipa asta mă simțeam *vulnerabil*, în acest loc nou cu Hanna, și nu eram obișnuit să fiu ținta privirilor cunoscătoare.

Mi-am șters palmele asudate pe jeanși, trecându-le peste coapse.

— Hai să... nu știu.

Mi-am plimbat neajutorat privirile prin bar. Poate c-ar fi trebuit să rămânem pe canapeaua mea, poate să ne-o fi tras din nou acolo, în livingul meu. Ar fi trebuit să stăm liniștiți până ce lucrurile ar fi fost mai puțin neclare între noi.

Hanna își ridică privirile la mine, cu o expresie amuzată.

— Hai să...?

— Hai să dansăm.

Am smucit-o de pe scaun și am târât-o pe ringul de dans pustiu, dându-mi seama când am ajuns acolo că avea să fie mai rău decât de unde fugiserăm. Plecaserăm din siguranța găștii de la masă pe ceea ce era esențialmente o *scenă*. Ea se apropie de mine, punându-mi brațele în jurul taliei sale și ridicându-și mâinile, mângâietor, peste pieptul meu și până în păr.

— Respiră, Will.

Am închis ochii, trăgând adânc aer în piept. În viața mea nu mă simțisem așa penibil. Dacă mă gândeam bine, nu mă simțisem niciodată cu adevărat stânjenit până atunci.

— Ești vraiște, zise ea, râzând la urechea mea, când am lipit-o de mine. Nu te-am văzut niciodată atât de derutat. Trebuie să recunosc, e într-adevăr drăguț.

— A fost o zi tare ciudată.

Maddie pusese o melodie indie dulceagă instrumentală. Era sentimentală, aproape melancolică, dar avea exact ritmul potrivit pentru modul în care voiam să dansez cu Hanna: lent, strângând-o lângă mine. Tipul de dans în care mă puteam preface că dansez, dar în realitate doar să stau și s-o țin în brațe pentru câteva minute departe de masă.

După o întoarcere lentă, am putut vedea că prietenii mei nici nu se mai uitau la noi; reveniseră la conversația lor. Chloe vorbea însuflețită despre ceva, dând din mâini pe deasupra capului, și eram aproape convins că reinterpreta vreun fiasco în legătură cu nunta. Acum, că ciudatul moment cu Inspecția lui Will trecuse, oscilam între a rămâne, aici, cu Hanna, și a mă întoarce la masă, ca să pot ști fiu la curent cu numărul din ce în ce mai mare al piedicilor pe care le întâmpinau Chloe și Bennett. Îmi puteam imagina că erau de-a dreptul dramatice.

— Îmi place să fiu cu tine, a zis Hanna, făcându-și iarăși loc în gândurile mele.

Poate din pricina luminilor de la bar sau poate a dispoziției sale, ochii ei erau mult mai albaștri decât de obicei. Mă duceau cu gândul la primăvara din New York City. Voiam să dispară iarna. Cred că aveam nevoie ca totul în jurul meu să se transforme, să nu mai simt că eram singurul care trecea printr-o prefacere.

Ea făcu o pauză, cu ochii ațintiți la buzele mele.

— Îmi pare rău pentru mai devreme.

Râzând, am șoptit:

— Ai mai spus asta. Ți-ai cerut iertare în cuvinte. Și apoi cu gura pe scula mea.

Ea râse, ascunzându-și capul la gâtul meu și îmi puteam închipui că eram singuri, dansând în living sau în dormitor. Numai că, dacă am fi fost acolo, n-am fi dansat. Mi-am încleștat fălcile, încercând să-mi opresc corpul de a reacționa la această reamintire a faptului că ea era lipită de mine, că-mi făcuse o felație mai devreme și că ar fi

posibil s-o conving să vină înapoi la mine acasă, mai târziu. Chiar dacă voia doar să se cuibărească și să doarmă, aș fi fost absolut de acord cu asta. După toată agitația zilei, nu voiam să plece.

— Încă nu știu prea bine ce să fac, recunoscu ea. Știu că am discutat mai devreme, dar lucrurile par oarecum ciudate.

Am oftat.

— Totuși, de ce e complicat?

Luminile de pe ringul de dans îi plimbau umbre pe față și arăta atât de înnebunitor de frumoasă, încât simțeam că-mi pierd mințile. Întrebarea îmi stătea în gât, până ce am simțit că explodez.

— Nu e bine așa?

I-am zâmbit, ca să creadă că, după părerea mea, era bine; că nu aveam nevoie să mă liniștească.

— De fapt, e uimitor cât de bine e, a șoptit ea. Mă simt ca și când nu te-aș fi cunoscut deloc înainte. Tu ești omul ăsta de știință genial, cu aceste tatuaje de-a dreptul uimitoare, pline de înțeles. Participi la triatloane și ai relațiile astea apropiate, călduroase cu surorile și cu mama ta.

Îmi zgârie ușor gâtul cu unghiile.

— Știu că întotdeauna ai fost interesat de sex, cu adevărat interesat. De când te-am văzut prima oară, când tu aveai nouăsprezece ani, până acum, doisprezece ani mai târziu. Este adevărat că îmi place să-mi petrec timpul cu tine și din acest motiv, pentru că mă înveți lucruri pe care nu le-am știut despre corpul meu și despre ce îmi place. Ce avem în momentul de față este, într-adevăr, perfect.

Am fost la o secundă distanță s-o sărut, ridicându-mi mâna pe lângă ea, pipăindu-i forma coastelor și a coloanei. Îmi venea s-o pun la podea și s-o simt sub mine. Dar ne aflam într-un bar. *Idiot nenorocit, Will.* Mi-am plimbat privirea, îndreptând-o din greșeală spre grupul prietenilor mei. Bennett și Sara își întorseseră scaunele ca să ne poată vedea, fără să mai fie siliți să-și sucească gâturile, dar, de îndată ce-au observat că mă uitam la ei, și-au mutat brusc atenția în altă parte: Max, spre bar, Sara, spre tavan, Bennett în jos, la ceasul de

la mână. Numai Chloe a continuat să se holbeze, cu un ditamai zâmbetul pe față.

— A fost o idee proastă să venim aici, am zis.

Hanna a ridicat din umeri.

— Eu nu cred. A fost bine să ieșim din casă și să mai vorbim puțin.

— Asta am făcut? am întrebat, zâmbind. Am vorbit despre cum nu e nevoie să vorbim?

Și-a umezit buzele cu limba.

— Desigur. Vreau doar să ne întoarcem la tine acasă și să *facem* lucruri, în timp ce vorbim.

*

Mi-am scos cheile din buzunar, căutând-o puțin pe cea potrivită.

— Nu urci ca să bei o ceașcă de ceai și apoi să te întorci acasă.

Ea dădu din cap.

— Știu. Dar chiar trebuie să mă duc la laborator mâine. Nu cred că am mai făcut vreodată ca azi, să nu apar, pur și simplu.

Am descuiat ușa de la intrare, am deschis-o și am lăsat-o să treacă prima. Ea s-a dus drept la bucătărie.

— Ai greșit direcția.

— N-o să plec după ceai, îmi zise ea peste umăr. Dar vreau unul. Băutura aia m-a făcut somnoroasă.

— N-ai luat decât *două înghițituri*.

Am lăsat paharul ei de Jack și cola aproape plin pe masă, în timp ce Bennett și ceilalți s-au străduit cât au putut să ne convingă să rămânem și nu doar să-l terminăm pe acela, dar și să mai luăm un rând.

— Cred că a fost echivalentul a șapte doze obișnuite în alea două înghițituri.

Ducându-mă la plită, am luat ibricul și m-am întors ca să-l umplu cu apă.

— Atunci eşti un băutor destul de plicticos. Dacă aş fi băut şapte doze, aş fi făcut striptease pe masă.

Ea a râs, deschizând frigiderul, scotocind printre rafturi şi scoţând în cele din urmă un morcov. Se apropie de bufet şi se sui pe blat, legănându-şi picioarele. Chiar dacă venirea ei aici era atât de nouă, îmi impresia că făcea aşa de ani buni.

Părul începuse să i se desprindă şi câteva şuviţe cârlionţate îi înconjuraseră faţa şi ceafa. Căldura din bar sau poate cele două înghiţituri din băutura ei îi îmbujoraseră obrajii, iar ochii îi străluceau. Ne uită la mine, clipind fără grabă, şi zâmbi.

— Arăţi bine, am zis, rezemându-mă de blat, lângă ea.

Muşcă din morcov.

— Mersi.

— Cred că aş putea să ţi-o trag şi să te las fără cunoştinţă în câteva minute.

Ridicând din umeri şi prefăcându-se neimpresionată, murmură:

— Bine.

Dar apoi întinse un picior şi mă trase mai aproape, între coapsele ei.

— În pofida problemei cu „munca" despre care tocmai am menţionat, cred că ai putea să mă ţii din nou trează toată noaptea, dacă ai vrea cu adevărat.

Am întins o mână şi i-am descheiat primul nasture al bluzei.

— Ce vrei să-ţi fac în noaptea asta?

— Orice.

Am ridicat o sprânceană.

— Orice?

Ea se gândi mai bine, şoptind:

— Totul.

— Îmi place asta, am zis, făcând un pas spre ea şi plimbându-mi nasul pe gâtul ei. Genul ăsta de sex în care descopăr tot ce-ţi place ţie. Îţi aflu toate sunetele.

— Nu știu...

Lăsă fraza în aer, făcând un semn cu morcovul lângă capul meu.

— Nu e sexul cu cineva cu care ai fost dintotdeauna cel mai bun totuși? Adică, ea e în pat, doarme, el vine și ea se întoarce instinctiv spre el, știi? Fața ei este pe gâtul lui cald, iar mâinile lui se mișcă în sus și-n jos pe spatele ei, apoi îi scoate chiloții și el se împinge înăuntru mai înainte ca bluza ei să fie scoasă. El știe ce e dedesubt, acolo. Poate că abia așteaptă să fie mai întâi înlăuntrul ei. Și nu mai e nevoie să-i scoată hainele în ordine.

M-am dat înapoi și m-am uitat lung la ea, în timp ce mușca încă o dată din morcov. Descrisese foarte viu imaginea unui astfel de moment. Personal, n-aș fi zis niciodată că sexul familiar e cel mai bun. Un lucru plăcut, da. Însă modul cum o spusese ea — modul în care vocea îi coborâse și ochii i se închiseseră pe jumătate — părea să fie *cel mai bun* din toate. Puteam să-mi imaginez viața așa cu Hanna, în care împărțeam un pat, o bucătărie, banii și certurile. Îmi puteam imagina cum ea se supără pe mine, eu venind s-o găsesc mai târziu, și împăcând-o în oricare dintre atacurile-surpriză pe care le deprinsesem de-a lungul timpului, pentru că ea era a mea și, fiind Hanna, nu putea face altfel decât să-și exprime orice gând sau dorință.

Ea nu era sexy în niciunul dintre modurile obișnuite. Era sexy pentru că nu-i păsa dacă o priveam înfulecând un morcov sau că părul ei era scăpat pe jumătate din codița pe care nu se ostenise să și-o refacă de când ne tolăniserăm pe canapea, mai devreme. Se simțea bine în pielea ei și foarte confortabil să fie privită — nu cunoscusem până acum o femeie ca ea. N-ar fi presupus niciodată că mă uitam la ea și-o evaluam. Credea că mă uitam fiindcă o ascultam. Și așa era. Aș fi ascultat-o vorbind despre sexul familiar și sexul anal și filmele porno o veșnicie.

— Te uiți la mine de parcă aș fi mâncare.

Întinse morcovul spre mine, rânjind malițios:

— Vrei și tu?

Am clătinat din cap.

— Te vreau pe tine.

Își ridică mâinile, descheindu-și bluza și lăsând-o să-i alunece de pe umeri.

— Spune-mi ce îți place, am zis eu, venind și mai aproape de ea și sărutându-i adâncitura de la baza gâtului.

— Îmi place când îți dai drumul pe mine.

Am râs încetișor pe gâtul ei.

— Asta știu. Altceva?

— Când te uiți unde te miști în mine.

Clătinând din cap, am zis:

— Spune-mi ce îți place să-ți fac eu.

Hanna ridică puțin din umeri, coborând cu vârful degetelor pe pieptul meu, ajungând la marginea cămășii și trăgând-o în sus, scoțându-mi-o peste cap.

— Îmi place când îmi ceri să iau diverse poziții, după cum preferi tu. Îmi place când te porți ca și când corpul meu îți aparține.

Ibricul de ceai fluieră, țipând ascuțit în bucătăria liniștită și m-am îndepărtat de ea doar cât să-i iau cana și să torn niște apă clocotită peste un plic de ceai.

— Când te excit, i-am spus eu, punând ibricul jos, corpul tău *este* al meu. Al meu ca să-l sărut, să-l fut și să-l gust.

Ea-și ridică o sprânceană și-mi zâmbi.

— Păi, când *eu* te excit *pe tine*, și corpul tău e al meu, știi.

Mintea mi s-a pervertit complet când ea s-a aplecat peste blat, a întins mâna după miere, turnându-și puțină în cană.

Luându-i bețișorul de miere din mână, am șters excesul de marginea borcanului, apoi i-am trecut capătul lipicios peste partea de sus a sânilor. Ea mă urmărea, aparent uitând de ceai.

— Atunci, preia controlul, i-am spus eu, sărutând-o pe obraz. Spune-mi ce să fac mai departe.

Ea șovăi numai o clipă.

— Suge-o de pe mine.

Am gemut la comanda liniștită, lingând mierea și apoi sugându-i pielea cu atâta forță, încât i-am lăsat un mic semn roșu.

— Ce altceva?

Își duse mâinile la spate, descheindu-și sutienul, în timp ce eu îmi treceam limba peste pielea ei. Am coborât spre sfârc, suflând ușor peste vârf, înainte de a-l lua în gură și a-l suge. Gâfâind, ea a șoptit:

— Udă-l.

M-am aplecat, făcând exact ceea ce-mi ceruse, lingându-i sânii, sugându-i adânc, scăldându-i pielea cu limba până ce a lucit.

— Ăștia or să fie futuți curând.

— Dinți, șopti ea. Mușcă-mă.

Cu un geamăt, am închis ochii, mușcându-i în cercuri mici rotunjimea sânilor, găsind mici urme de miere rămase pe piele. Mi-am dus mâinile mai jos, spre jeanșii ei și i-am descheiat, împingându-i, împreună cu chiloții, pe coapse, până jos, ca să poată ieși din ei.

Mâinile ei mi se plimbau pe umeri, picioarele erau desfăcute.

— Will?

— Mmm?

Mi-am trecut degetele peste coastele ei și i-am ridicat ambii sâni în palme. Îi cunoșteam tonul; știam ce se pregătea să mă roage să fac.

— Te rog.

— Mă rogi ce? am întrebat, apăsându-mi dinții cu grijă în sfârcul ei. Mă rogi să-ți dau ceaiul?

— Atinge-mă.

— Dar te ating.

Ea scoase un mic mârâit nervos.

— Atinge-mă între picioare.

Mi-am înmuiat degetul în micul borcan cu miere și l-am lipit de clitoris, frecându-i pielea, în timp ce-mi apăsam dinții în carnea moale a sânilor ei. Ea a gemut, lăsându-și capul pe spate, și și-a ridicat tălpile pe blatul bufetului, cu picioarele larg desfăcute.

Lăsându-mă pe vine, am trecut cu limba peste ea, fără s-o tachinez, nefiind în stare nici măcar de asta. Mierea era caldă de la pielea ei și avea un gust nemaipomenit.

— Să fiu al naibii, am șoptit, sugând-o blând.

Mi-a ridicat capul spre fața ei, aplecându-se să mă sărute. Și-a pus miere și pe limbă și am știut, cu o tresăltare fierbinte a inimii, că de acum aveam să asociez veșnic gustul ăsta cu Hanna.

Micile ei gemete stinse umpleau spațiul dintre buzele și limbile noastre cu un ușor ecou, devenind mai gâtuite când mi-am dus mâna între noi, plimbându-mi degetele peste pielea ei, jucându-mă acolo unde era alunecoasă și fierbinte. Blatul era puțin mai sus decât bazinul meu, dar puteam s-o scot la capăt, dacă ar fi vrut să i-o trag în bucătărie.

— Stai să iau un prezervativ.

— Bine, a zis ea, scoțându-și degetele din părul meu.

Am ieșit din bucătărie, lipăind cu tălpile goale pe hol. Am scos un pachet din cutia pe care o țineam în sertarul noptierei și am dat să mă întorc, dar Hanna era deja în dormitor.

Era complet goală și, fără vreun cuvânt, s-a apropiat de pat și s-a urcat în mijloc. Stând cu fundul pe călcâie, și-a pus palmele pe genunchi. Așteptându-mă.

— Vreau să fiu aici.

— Bine, am spus, dându-mi jos jeanșii.

— Pe patul tău.

Am priceput, am zis în gând. *E evident că vrei să faci sex pe patul meu, știind cont că ești goală și că am un prezervativ în mână.* Dar atunci mi-am dat seama că de fapt mă întreba ceva. Mă întreba dacă patul meu era dincolo de limite, dacă eram genul de playboy care nu-și aducea niciodată femeile acasă, trăgându-le în sanctuarul tainic al dormitorului.

Oare avea să fie mereu așa? Întrebările ei nerostite, nesiguranța că tot ce îi dăruiam ei era nou și special? Oare nu era de ajuns că îi dădeam, în secret, șansa să-mi zdrobească inima?

M-am dus lângă ea pe pat, începând să rup ambalajul prezervativului cu dinții, dar ea mi l-a luat.

— La naiba, am mormăit, urmărind-o cum lasă capul jos și își trece, întrebător, limba peste vârful mădularului meu. Îți iubesc gura aia.

Ea mi-a sărutat vârful, plimbându-și limba de la bază până sus.

— Îmi place să te privesc, am bâiguit.

Eram atât de excitat și, văzând-o făcând asta... nu eram sigur că puteam să mă țin.

— Simt că o să-mi dau drumul.

— Abia dacă te ating, zise ea, în mod clar mândră.

— Știu. Numai că... e mult.

Luă prezervativul și îl derulă pe mine, întinzându-se pe spate în pat.

— Gata?

Am stat puțin suspendat deasupra ei, uitându-mă în jos, de-a lungul corpurilor noastre, înainte de a mă poziționa să pătrund în ea. Era atât de caldă, atât de alunecoasă și voiam să dureze, să prelungesc momentul ăsta încă puțin. Mi-am tras puțin șoldurile înapoi, bătând ușor cu mădularul peste clitorisul ei.

— Will, a scâncit ea, arcuindu-se și ridicându-și bazinul.

— Îți dai seama cât de udă ești?

S-a pipăit cu o mână tremurătoare.

— Oh, Doamne.

— Asta e din cauza mea? Prunișoară, nu știu dacă am avut vreodată o asemenea erecție.

Îmi simțeam pulsul zvâcnind pe toată lungimea.

Atunci m-a strâns, a tras scurt aer în piept, șoptind:

— Te rog.

— Mă rogi ce?

Ochii i s-au deschis și a șoptit:

— Te rog... înăuntru.

Am zâmbit, delectându-mă cu agonia ei dulce, nerăbdătoare.

— Doare un pic?

— Will.

Sub mine, se zvârcolea, căutând cu mâinile și cu bazinul. I-am dus degetele la gura mea, sugându-l pe fiecare, ca să-i gust dulceața.

Apoi am strecurat o mână printre noi și i-am încercuit cu un deget intrarea.

— Te-am întrebat, doare aici?

— Da...

Încercă să se împingă în sus, să-și vâre măcar degetul meu înăuntru, dar am alunecat mai sus, făcând-o să geamă tare. Mi-am coborât încet degetul la loc, înmuindu-l în incredibila umezeală.

— Te doare până în coapse? Și petalele astea mici și dulci de aici...

M-am aplecat, sugându-i sfârcul în gură și jucându-mă puțin cu limba.

— Sunt și ele întărite și dureroase?

Sânii ei! Atât de moi și de calzi.

— Doamne, Prunișoară, am șoptit, simțindu-mă disperat. O să fac să fie atât de bine în seara asta. O să te fac să te simți al naibii de bine.

Ea se arcui mult, cu mâinile în părul meu, apoi pe gâtul meu în jos, zgâriind de-a lungul spatelui.

Trăgându-mi degetul peste vaginul ei și mai jos, am apăsat-o peste fund.

— Pariez că te pot face să vrei oricum, în clipa asta. Aș putea să te fut chiar aici.

— Orice, încuviință ea. Doar... te rog.

— Mă... implori?

A dat din cap grăbită și apoi m-a privit cu ochii mari și rătăciți. Pulsul i se zbătea pe gât.

— Will. Da.

— La fel și fetele din filmele porno care-ți plac ție atât de mult, i-am șoptit, zâmbind în timp ce mi-am legănat șoldurile.

Amândoi am gemut când vârful penisului meu a lunecat peste umflătura excitată a clitorisului ei.

— Cele care imploră. Spun că au nevoie...

Mi-am înclinat capul, strângând din fălci, rezistând ispitei de a mă cufunda în ea, izbind-o de pat.

— Vrei să spui acum că *tu* ai nevoie?

Ea gemu, înfigându-şi unghiile în pieptul meu şi trăgând în jos cu atâta ferocitate că-mi lăsă dâre roşii ca focul.

— O să fac tot ce vrei tu în noaptea asta, numai fă-mă întâi să-mi dau drumul.

Incapabil s-o mai tachinez, am scrâşnit:

— Bagă-mă înăuntru.

Şi-a înfăşurat degetele în jurul mădularului meu şi l-a frecat de ea, înainte să mă strecoare înăuntru, împingându-şi bazinul în sus ca să mă primească mai adânc. Pielea mea s-a încins dintr-odată şi, cu un mârâit, i-am întâmpinat mişcările, adâncindu-mă mai mult şi împingându-i picioarele în sus, ca să pot apăsa pe tot parcursul penetrării şi ca să o pot freca exact acolo unde avea nevoie.

Mi-am strâns pumnii în cearşafuri de o parte şi de alta a umerilor ei, făcând mari eforturi să mă controlez. Era atât de udă şi de caldă. Am strâns din ochi, sângele bubuindu-mi prin vene, în timp ce mă retrăgeam şi mă împingeam cu forţă înăuntru, iarăşi şi iarăşi.

Sunetele ei — gemete adorabile şi mormăituri că era bine aşa, atât de bine — mă făceau să vreau să pătrund mai adânc, să apăs mai tare, s-o fac să atingă orgasmul o dată şi încă o dată, până ce n-avea să-şi mai imagineze vreodată că ar putea simţi pe cineva înlăuntrul ei astfel. Ştia acum că aş fi putut continua toată noaptea şi că performanţa nu fusese doar pentru prima noapte pe care o petrecuserăm împreună. Aveam s-o ţin întotdeauna trează cu orele. Cu Hanna, rareori aveam să îngădui să se termine repede.

Era perfectă, splendidă şi excitată — mâinile pe faţa mea, degetul mare în gura mea, rugându-mă cu scâncete scurte şi cu ochii ei mari, imploratori.

Dar când acei ochi s-au închis, m-am oprit, gemând tare și scrâșnind:

— Privește-mă. N-am să fiu blând, în seara asta.

S-a uitat la fața mea, așa că am lăsat-o să urmărească fiecare senzație care mă străbătea. Nu mă satisfăceau nici împingerile sălbatice și nici strângerile frenetice. Îmi plăcea grozav când se arcuia spre mine și începuse să fie bine, *absolut bine*, și am râs printre mărâituri, urmărind cum i se înroșește pieptul și cum primul orgasm pune stăpânire pe ea, erupând din strigătul ei; cum am vrut să slăbesc ritmul, să savurez pătrunderea lungă și căldura, vâjâitul minunat al sângelui prin mine, plimbându-mi degetul printre sânii ei și simțindu-i nădușeala, încetinind într-atât cât s-o fac să mă implore din nou.

S-a agățat de umerii mei, rugându-mă *mai repede*.

— Atât de solicitantă, am șoptit, scoțând-o din ea și întorcând-o cu fața în jos, ca s-o ling pe spate, să mușc din fesele ei, din coapse.

I-am lăsat un șir de semne roșii pe piele.

Am tras-o la marginea patului, aplecând-o peste saltea, și m-am cufundat din nou în ea, atât de adânc, încât am strigat amândoi. Mi-am închis ochii, având nevoie de distanțarea asta. Înainte, cu fiecare femeie, privisem totul. Aveam nevoie de nivelul acela de stimulare vizuală când eram gata să ejaculez. Dar cu Hanna, era prea mult. Ea era prea mult. N-o puteam privi când eram atât de aproape de orgasm, modul în care i se arcuia spatele sau cum se uita la mine peste umăr, cu ochii plini de întrebare și speranță și acea încântătoare adorație care mă săgeta drept printre coaste.

Am simțit-o că începe să se strângă în jurul meu și m-am pierdut când a devenit și mai udă, în timp ce am apucat-o de păr, i-am prins brutal sânii în mâinile mele febrile și i-am plesnit fundul cu o palmă răsunătoare, urmată de geamătul ei prompt. Sunetele ei s-au transformat din strigăte ascuțite în mici icnete întretăiate, când i-am mușcat umărul și i-am spus *dă-ți odată drumul, Prunișoară*. Iar când într-adevăr a început, am încercat să rezist, am încercat să blochez imaginea noastră împreună, modul în care trebuie să fi arătat. O mână

mi s-a încleştat pe şoldul ei, cealaltă, pe umărul ei, şi am tras-o în mine cu toată forţa, la fiecare împingere de bazin, până ce am fost atât de aproape de orgasm că l-am putut simţi năvalnic de-a lungul şirei spinării.

Ea mi-a rostit numele, s-a împins în mine şi deodată am simţit cum cad, învârtindu-mă în întuneric. Ochii mi s-au deschis brusc, ambele mâini apucându-se de ea pentru sprijin, şi am ejaculat, umplând prezervativul cu un geamăt. Am continuat să împing în ea, ameţit şi cu picioarele arzând. Mă simţeam ca de cauciuc şi abia mă mai puteam ţine drept.

M-am retras şi mi-am scos prezervativul, uitându-mă la ea cum se întinde pe saltea. Arăta absolut perfect în patul meu, cu părul ciufulit, cu pielea plină de semne de muşcături, înroşită şi asudată, sclipind ici şi colo de la mierea care încă îi mai rămăsese pe corp. M-am suit în pat, prăbuşindu-mă în spatele ei şi înconjurându-i talia cu braţele. Era ceva familiar în asta. Era prima oară când dormea în patul meu şi, totuşi, părea că fusese întotdeauna aici.

Cincisprezece

M-am trezit a doua zi dimineața simțind așternuturi necunoscute și mirosul lui Will încă stăruitor pe pielea mea. Patul era răvășit. Cearșafurile erau ieșite de pe saltea și răsucite în jurul corpului meu, pernele zăceau azvârlite pe podea. Pielea îmi era acoperită cu urme de mușcături și vânătăi de la strânsoarea degetelor și n-aveam idee unde-mi erau hainele.

O privire aruncată la ceas mi-a spus că era puțin trecut de cinci dimineața și m-am întors pe partea cealaltă, dându-mi părul încurcat la o parte de pe față și clipind în lumina firavă. Cealaltă parte a patului era goală, purtând numai adâncitura corpului lui Will. Mi-am ridicat capul la auzul pașilor și l-am văzut venind spre mine, zâmbind, fără cămașă, aducând câte o cană aburindă în fiecare mână.

— Bună dimineața, somnoroaso, zise el, așezând băuturile pe noptieră.

Salteaua s-a lăsat când s-a așezat lângă mine.

— Te simți bine? N-ai febră musculară, nu?

Expresia lui era afectuoasă, un zâmbet arcuindu-i colțurile gurii și m-am întrebat dacă mă voi obișnui vreodată cu el uitându-se la mine atât de intim.

— N-am fost prea blând cu tine azi-noapte.

Am făcut inventarul mental: în afară de semnele pe care mi le lăsase pe tot corpul, picioarele îmi erau slăbite, abdomenul — ca și când aș fi făcut o sută de exerciții de ridicare și, între picioare puteam simți ecoul bazinului său izbind în mine.

— Am febră musculară în toate locurile potrivite.

El își frecă falca, lăsându-și ochii să se plimbe peste fața mea, înainte de a-i coborî pe sânii mei. Previzibil.

— Asta este acum cel mai plăcut lucru pe care mi l-ai spus vreodată. Să mi-l scrii într-un mesaj, mai târziu, în seara asta. Dacă te simți mărinimoasă, ai putea include și o fotografie a sânilor tăi.

Am râs și el a luat o cană și mi-a întins-o.

— Cineva și-a uitat ceaiul, azi-noapte.

— Hmmm. Cineva a fost zăpăcit.

Am clătinat din cap, făcându-i semn să pună cana la loc. Voiam să am mâinile libere. Will era prădător și seducător în fiecare minut al zilei; dar dimineața ar fi trebuit *interzis prin lege*.

El a rânjit, înțelegând și netezindu-mi ușor vârfurile părului, pe spate. M-am înfiorat la emoția din ochii lui, la cum degetele lui au provocat scântei care s-au lăsat calde și grele între picioarele mele. Aș fi vrut să știu exact ce vedeam aici: prietenie, duioșie, altceva mai mult? Mi-am înăbușit pofta de a întreba, nefiind sigură dacă vreunul dintre noi era pregătit să poarte o discuție sinceră atât de curând după cea din urmă, dezastruoasă.

Cerul care se întrezărea pe fereastră era încă purpuriu și încețoșat, făcând fiecare linie a tatuajelor de pe pielea lui să pară mai contrastantă, fiecare desen mai evidențiat. Pasărea albastră părea aproape neagră; cuvintele care îi acopereau coastele păreau să fi fost gravate delicat. Am întins mâna să le ating, să-mi apăs degetul mare în șanțul alcătuit de mușchii lui oblici, pe câmpurile drepte ale

stomacului său și mai jos. Răsuflarea i-a devenit șuierătoare când mi-am strecurat un deget imediat sub banda din jurul taliei a boxerilor săi.

— Vreau să desenez pe tine, i-am spus și mi-am ridicat repede ochii la fața lui ca să-i văd reacția.

Părul surprins, mai mult decât atât, părul *flămând*, cu ochii lui albaștri, grei și ascunși în umbre.

Probabil a fost de acord, fiindcă s-a aplecat să caute pe măsuța de lângă pat și s-a întors cu un marker negru. A urcat, trecând peste mine, și și-a întins pe spate corpul lung și frumos sculptat.

M-am ridicat în capul oaselor, simțind cum mi se risipește somnul, aerul rece amintindu-mi cât de goală eram. Nu mi-am lăsat timp să mă gândesc la ce făceam sau la cum arătam, cățărându-mă peste el și încălecându-l.

Atmosfera din încăpere părea să se condenseze, iar Will înghiți în sec, cu ochii larg deschiși, când i-am luat markerul și am scos capacul. Am simțit cum mădularul a început să i se întărească sub fundul meu. Mi-am înăbușit un geamăt, când și-a flexat coapsele, ridicându-și puțin bazinul, în încercarea de a se freca de mine.

M-am uitat în jos, neștiind de unde să încep.

— Îmi plac claviculele tale, am zis, plimbându-mi degetele peste ele, până la mica adâncitură de la baza gâtului său.

— Claviculele, hm? întrebă el, cu vocea caldă și încă răgușită.

Mi-am lăsat degetele să coboare peste pieptul lui și mi-am reținut un zâmbet triumfător, când respirația lui a devenit mai iute, neregulată și excitată la atingerea mea.

— Îmi *place* pieptul tău.

El râse, murmurând.

— Și mie al tău.

Era perfect. Bine definit, dar nu masiv. Avea pieptul larg, cu piele netedă între umerii musculoși și pectorali. Am trasat o linie cu degetul arătător. Nu-și rădea sau epila pieptul ca bărbații din reviste pe care îi vedeam la televizor în nopțile în care butonam telecomanda.

Will era *bărbat*, cu o idee de păr negru pe piept, cu abdomen neted și golaș și cu o cărare de puf ducând de la buric la...

M-am aplecat, plimbându-mi limba pe cărarea fericită.

— Bine, mormăi el, fâțâindu-se nerăbdător sub mine. Oh, Doamne, da.

— Și îmi place locul ăsta de aici, am zis, atingând cu gura locul de deasupra șoldului său.

Împingându-i boxerii în jos doar vreo doi centimetri, am desenat un *H* pe partea dinăuntru a osului bazinului său și un *B*, mai jos. M-am dat înapoi ca să-l examinez, zâmbind cu toată gura.

Și-a ridicat capul ca să vadă unde îmi scrisesem inițialele pe pielea lui și apoi s-a uitat în ochii mei:

— Și mie, la fel.

Mi-am amintit de cuvintele mânjite și desenele pe care le spălasem îndârjit de pe corpul meu și mi-am pus markerul pe degetul mare, înnegrindu-mi buricul. L-am lipit apoi pe pielea lui, chiar sub ridicătura osului bazinului, apăsând destul de tare cât să-și tragă brusc respirația, și apoi mi-am dat mâna la o parte, lăsându-mi amprenta.

Am stat și am admirat-o.

— La naiba, a șuierat el, cu ochii pe semnul negru. Ăsta e probabil cel mai excitant lucru pe care mi l-a făcut cineva vreodată, Hanna.

Cuvintele lui au zgândărit o rană încă necicatrizată din pieptul meu, readucând la suprafață conștientizarea că mai erau și altele: altele care făcuseră lucruri *excitante*, altele care-l făcuseră să se simtă bine.

Am clipit, ferindu-mă de privirea lui pătrunzătoare, nedorind să vadă gândurile care clocoteau constant în fundalul minții mele — gândurile la noniubitele lui. Will fusese bun pentru mine. Mă simțisem sexy și plăcută; mă simțisem *dorită*. N-aș fi distrus asta făcându-mi griji pentru ce se întâmplase înainte de mine sau, inevitabil, ce avea să se întâmple după. La naiba, poate că și ceea ce se întâmpla acum, în zilele în care nu eram împreună. El nu spusese niciodată ceva despre încheierea legăturilor cu celelalte femei. Îl văzusem în cele

mai multe nopți ale săptămânii, dar nu în *fiecare* noapte. Dacă știam ceva despre Will, aceasta era că prețuia varietatea și era destul de pragmatic să aibă întotdeauna un plan de rezervă.

Distanță, mi-am reamintit eu. *Agent secret. Intră și ieși nevătămată.*

Will se ridică în capul oaselor sub mine, sugându-mă de gât înainte de a-și muta gura spre urechea mea.

— Am nevoie să ți-o trag.

Mi-am lăsat capul pe spate.

— N-ai făcut-o noaptea trecută?

— Asta a fost cu *ore* în urmă.

Mi s-a făcut pielea ca de găină pe tot corpul și am uitat iarăși de ceai.

*

Aerul era încă rece, dar începuse să miroasă a primăvară. Erau frunze și flori, păsărelele ciripeau în copaci și cerul albastru anunța venirea vremii bune. Central Park întotdeauna mă emoționa primăvara; era uluitor cum un oraș de mărimea asta și atât de industrializat putea ascunde o bijuterie de culoare, apă și natură sălbatică în chiar inima lui.

Voiam să mă gândesc la ce aveam de făcut în ziua aceea sau la zilele libere de Paște care urmau, dar mă durea tot corpul, eram obosită și faptul că Will alerga lângă mine se dovedea a fi din ce în ce mai tulburător.

Ritmul picioarelor pe alee, cadența respirației lui... nu mă puteam gândi decât la sex. Îmi puteam aminti mușchii tari de sub mâinile mele, modul liniștit în care îmi ceruse să-l mușc, de parcă ar fi cerut-o pentru mine, știind că aveam nevoie să dezlănțui și în el ceva, care poate aveam să-l găsesc îngropat sub pielea lui. Îmi aminteam cum respirase la urechea mea în mijlocul nopții, într-un ritm impus, reținându-se o vreme ce păruse a dura ore în șir, în timp ce mă făcea pe mine să am orgasm, o dată, și încă o dată, și încă o dată.

Își ridică tricoul și își șterse fruntea, în timp ce continua să alerge, iar mintea mi-a fulgerat fierbinte și brusc la cum se simțise înăuntrul lui pe burta mea, ejacularea lui pe pântecele meu, la petrecere.

Își lăsase tricoul în jos, dar nu mai puteam să-mi dezlipesc ochii de locul unde tocmai își expusese abdomenul.

— Hanna.

— Hmm?

În sfârșit am reușit să-mi smulg ochii și să-i întorc spre aleea din fața noastră.

— Ce se întâmplă? Ai un soi de expresie pierdută.

Am tras cu sete aer în piept și am închis ochii, pentru o clipă.

— Nimic.

Picioarele lui se opriră, iar cadența sexului și a șoldurilor lui împingând înainte și în mine se întrerupse brusc. Dar excitația dintre picioarele mele n-a dispărut deloc când el s-a aplecat să-mi întâlnească privirea.

— Nu face asta.

Mi-am umplut plămânii cu aer, cuvintele ieșindu-mi cu expirația:

— Bine, mă gândeam la tine.

Ochii lui albaștri mi-au cercetat cu atenție fața, apoi m-au măsurat în întregime: sfârcurile tari ca piatra pe sub tricoul prea larg pe care îl purtam, stomacul strâns ghem, picioarele pe punctul de a ceda și, între ele, mușchii atât de contractați, încât i-am încleștat mai tare, doar ca să ușurez un pic durerea.

Un mic zâmbet a fluturat pe fața lui.

— În ce fel te gândeai la mine?

De data asta, mi-am ținut ochii închiși. El zicea că punctul meu tare era sinceritatea, dar așa mă făcea el să mă simt când îi spuneam totul.

— N-am mai fost zăpăcită de cineva în halul ăsta până acum.

Întotdeauna fusesem numai râvnă. În clipa asta, eram *poftă trupească, nevoie, dorință, ucenic nesătul.*

El tăcu prea mult timp și, când mi-am deschis iarăși ochii, l-am găsit privindu-mă gânditor. Mi-ar fi plăcut să glumească sau să mă tachineze, să spună ceva obscen și să ne readucă la linia de pornire Hanna și Will.

— Spune-mi mai mult, șopti el, în cele din urmă.

Mi-am ațintit privirile în ochii lui.

— N-am avut niciodată dificultăți să mă concentrez înainte, să-mi fixez obiectivul. Dar... mă gândesc la tine...

M-am oprit și-am continuat brusc.

— La *sex* cu tine tot timpul.

Niciodată până acum nu mi-am mai simțit inima ca un organ dens, bătând greu, storcând pulsurile. Îmi plăcea faptul că el îmi reamintea că inima mea era un mușchi și că trupul meu era făcut, în parte, pentru a fi crud și animalic. Dar nu pentru emoții. În mod cert nu pentru ele.

— Și? stărui el.

Bine.

— Și mă sperie.

Buzele i se zbătură într-un zâmbet reținut.

— De ce?

— Pentru că tu ești prietenul meu... ai devenit *cel mai bun* prieten al meu.

Expresia i se îmblânzi.

— Și e chiar atât de rău?

— Nu am prea mulți prieteni și nu vreau să stric lucrurile cu tine. E important.

Zâmbi, îndepărtându-mi o șuviță de păr lipită de obrazul meu asudat.

— Este.

— Mă sperie faptul că toată treaba asta cu prieteni-care-și-o-trag o să se înece la mal, cum ar spune Max.

El râse, dar răspunse.

— Pe tine nu? am întrebat, căutându-i ochii.

— Nu din aceleași motive ca pe tine.

Asta ce voia să însemne? Îmi plăcea abilitatea lui Will de a rămâne stăpân pe el, dar în clipa asta îmi venea să-l strâng de gât.

— Bine, dar nu e ciudat că, deși ești cel mai bun prieten al meu, nu mă pot opri să mă gândesc la tine gol? La mine, goală. La *noi* împreună goi și la cum mă faci să mă simt când suntem goi? La modul în care sper că eu o să te fac pe tine să te simți când suntem goi? Eu mă gândesc mult la asta.

El făcu un pas mai aproape, punând o mână pe șoldul meu și o alta pe maxilarul meu.

— Nu e ciudat. Hanna?

Când își plimbă degetul mare peste locul unde-mi bătea pulsul pe gât, am știut că o să-mi spună că știa cât de tare mă speria treaba asta. Am înghițit nodul din gât, șoptind:

— Da?

— Știi că e important pentru mine să vorbesc deschis despre lucruri.

Am dat din cap.

— Dar... vrei să vorbim despre asta acum? Putem s-o facem, dacă vrei, dar nu e nevoie, zise el, strângându-mă de șold liniștitor.

Un mic fulger de panică mă străbătu. Mai încercaserăm conversația asta înainte și nu ieșise bine. Intrasem în panică și dădusem înapoi. Oare avea să fie altfel, de data asta? Și ce-aș fi răspuns dacă spunea că mă vrea, dar nu mă vrea *numai* pe mine? I-aș fi zis că, pentru mine, nu mergea așa. Că, în cele din urmă... aveam să renunț.

Zâmbind, am clătinat din cap.

— Nu încă.

El își înclină capul, șoptindu-mi la ureche:

— Bine. Dar, în cazul ăsta, trebuie să-ți spun: *nimeni* nu mă face să mă simt cum mă faci tu.

Rosti fiecare cuvânt cu grijă, de parcă fiecare se așeza pe limba lui și el trebuia să-l inspecteze înainte de a-i putea da drumul.

— Și mă gândesc și eu la sexul cu tine. *Mult.*

Nu mă surprindea faptul că se gândea la sexul cu mine; asta era destul de clar, dat fiind comentariul lui. Dar bănuiam că voia să fie cu mine într-un mod lămurit, aproape contractual, cum făcuse cu toate femeile lui, unde situația fusese pusă pe tapet și organizată în vreun aranjament steril. Pur și simplu nu eram sigură dacă pentru Will asta însemna sex devotat sau... sex mai puțin devotat. La urma urmelor, dacă nimeni nu-l făcuse să se simtă cum îl făcusem eu, atunci evident mai exista cineva care încercase, nu-i așa?

— Îmi dau seama că s-ar putea să ai... *planuri* pentru weekendul ăsta, am început și el s-a încruntat a frustrare sau a confuzie, dar am continuat: Însă, dacă nu ai planuri, dar ți-ar *plăcea* să ai, atunci ai putea veni cu mine acasă, de Paște.

Se dădu puțin înapoi, cât să-mi vadă fața.

— Ce?

— Vreau să vii cu mine acasă. Mama face întotdeauna o masă extraordinară de Paște. Putem să fim acolo sâmbătă și să ne întoarcem duminică după-amiaza. *Ai* planuri?

— Ăă... nu, zise el, clătinând din cap. Niciun plan. Vorbești serios?

— Ar fi foarte ciudat pentru tine? am întrebat.

— Nu ciudat. Ar fi grozav să-i văd pe Jensen și pe ai tăi.

În ochi i se aprinse o lumină poznașă.

— Îmi dau seama că probabil n-o să spunem familiei despre recentele noastre sexcapade, dar o să pot să-ți văd sânii când voi fi acolo?

— În privat? am întrebat. Poate.

Își bătu barba cu degetul, prefăcându-se că se gândește.

— Hmm... Asta o să sune absolut înfiorător, dar... în camera ta?

— În camera *copilăriei* mele? Ești *așa* un pervers, am zis, clătinând din cap. Poate.

— Atunci vin.

— Asta a fost tot? Sâni? Ești chiar atât de ușor de satisfăcut?

Se aplecă, mă sărută apăsat pe gură și zise:

— Dacă trebuie să întrebi, atunci încă nu mă cunoști prea bine.

*

Will s-a înființat la apartamentul meu sâmbătă dimineața, după ce parcase un Subaru Outback vechi și verde. Mi-am ridicat sprâncenele, uitându-mă de la mașină la el, în timp ce el își învârtea mândru cheile pe deget.

— Foarte drăguț, am zis, pornind înapoi spre ușa blocului, după bagaj.

Mi-l luă din mână și mă sărută pe obraz, zâmbind cu toată fața la aprobarea mea.

— Nu-i așa? L-am ținut la garaj. Îmi lipsește mașina asta.

— Când ai condus-o ultima oară? am întrebat.

Ridică din umeri.

— Demult.

L-am urmat spre scări, încercând să nu mă gândesc unde mergeam. Să-l invit pe Will mi se păruse o idee grozavă, pe moment, dar acum, la nici o săptămână de atunci, mă întrebam cum o să reacționeze toată lumea — dacă voi putea să-mi înfrânez rânjetul stupid sau să-mi țin mâinile departe de pantalonii lui. Silindu-mă să-mi mut privirea de la fundul lui, mi-am dat seama că șansele nu păreau încurajatoare.

Arăta incredibil în jeanșii lui preferați, un tricou cu Star Wars, care-i venea trăsnet, și teniși verzi. Părea să fie tot atât de relaxat pe cât eram eu de nervoasă.

Nu vorbisem prea mult despre ce avea să se întâmple odată ce soseam. Ai mei știau că noi ne vedem — fusese ideea lor, la urma urmelor —, dar ceea ce se întâmpla între noi acum, cu siguranță nu făcuse parte din plan. Aveam încredere în Liv că ne păstra secretul, pentru că, dacă Jensen ar fi știut lucrurile pe care Will le făcuse surorii lui mai mici, ar fi fost mari șanse să iasă cu pumni sau, cel puțin,

cu vreo conversație groaznic de stânjenitoare. Era ușor să ascundem lucrul ăsta când ne aflam aici, în oraș. Dar să mergem acasă însemna să fim confruntați cu realitatea că Will era cel mai bun prieten al lui Jensen. Nu mă puteam purta cum o făceam aici, de parcă... de parcă el ar fi fost *al meu*.

Will mi-a pus geanta în portbagaj și a venit să-mi deschidă portiera, profitând ca să mă lipească de mașină și să se aplece pentru un sărut lung și lent.

— Gata?

— Da, am zis, revenindu-mi din mica epifanie.

Îmi plăcea să simt ca și când Will ar fi fost al meu. El s-a uitat la mine și a zâmbit, până ce amândoi parcă ne-am dat seama că mai avem doar câteva ore ca să ne bucurăm de această confortabilă intimitate.

M-a sărutat încă o dată, mormăind pe buzele mele și trecându-și limba blând peste a mea, apoi a făcut un pas înapoi, ca să pot urca în mașină.

Ocolind până la portiera de pe partea cealaltă, sări în scaunul șoferului și zise imediat:

— Știi că am putea să ne luăm câteva minute și să ne-o tragem? Aș putea cobori scaunul, ca să-ți vină bine. Știu că-ți place cu picioarele larg desfăcute.

Mi-am dat ochii peste cap, rânjind. Ridicând din umeri, Will întoarse cheia în contact. Mașina porni cu un muget și Will o băgă în viteză, făcându-mi cu ochiul înainte de a călca pe accelerație. Am țâșnit înainte, oprindu-ne cu o smucitură la numai câțiva centimetri de bordură.

Se încruntă, dar porni din nou motorul și reuși să ne scoată lin în trafic, la a doua încercare. I-am luat telefonul din stativ și am început să derulez printre melodiile lui. El mi-a aruncat o privire dezaprobatoare, dar n-a comentat, ci și-a întors ochii la drum.

— Britney Spears? am întrebat, râzând, iar el a întins mâna orbește, încercând să-mi ia telefonul.

— Soră-mea, a mormăit el.

— *Desiiigur.*

Am prins un semafor pe Broadway și motorul a murit din nou. Will a reușit să-l repornească, înjurând când a murit iar, câteva minute mai târziu.

— Ești sigur că știi cum se manevrează chestia asta? am întrebat, cu zâmbet ironic. Ești newyorkez de atâta vreme încât ai uitat să conduci?

S-a uitat furios la mine.

— Ar fi fost mult mai ușor dacă am fi făcut sex în spate, mai întâi. M-ar fi ajutat să-mi limpezesc mintea.

M-am uitat pe geam și înapoi la el, zâmbind, iar pe urmă m-am strecurat pe sub brațul lui și am început să-i desfac fermoarul.

— Cine are nevoie de bancheta din spate?

Șaisprezece

Am oprit mașina și motorul a mai ticăit puțin, în liniștea care a urmat. Lângă mine, Hanna adormise, cu capul sprijinit de geamul portierei pasagerului. Parcasem în fața casei Bergstrom, la marginea Bostonului, care avea o verandă largă, albă, ce înconjura pe toate părțile construcția de cărămidă. Ferestrele din față erau încadrate de obloane bleumarin, iar înăuntru se puteau întrezări niște draperii grele, crem. Casa era spațioasă și frumoasă și-mi trezea atâtea amintiri încât nici nu-mi puteam imagina cum era pentru Hanna să se întoarcă aici.

Nu mai trecusem pe aici de vreo doi ani, ultima vizită fiind împreună cu Jensen, într-un weekend oarecare de vară, când am venit să-i mai vadă pe ai lui. Niciunul dintre ceilalți copii nu era acasă atunci. Vizita fusese liniștită și relaxantă și petrecuserăm cea mai mare parte a weekendului pe veranda din spate, sorbind ginuri tonice și citind. Însă acum parcasem în fața casei, stând lângă sora prietenului meu, care-mi dăduse două rânduri de magnifice orale în mașină, cel din urmă încheiat cu mai puțin de o oră în urmă,

cu mâinile mele strângând de volan de mi se albiseră nodurile degetelor și cu scula mea atât de adânc în gâtul ei, încât am putut simți cum înghite când am ejaculat. Avea un adevărat talent natural la orale. După părerea ei, ar mai fi avut nevoie de instrucțiuni, iar eu eram bucuros să mă folosesc de șmecheria asta, ca să mai exerseze pe mine de vreo câteva ori.

În oraș, prinși în viețile noastre de zi cu zi, era ușor să uit legătura cu Jensen și cu familia. Legătura cu-toții-m-ar-trage-în-țeapă-dacă-ar-ști-ce-făceam. Fusesem indus în eroare când îmi pomenise despre Liv, pentru că mi se păruse o poveste atât de veche. Însă aveam să mă confrunt cu toate în weekendul ăsta: scurta mea poveste ca fostă pasiune a lui Liv, ca prietenul cel mai bun al lui Jensen și ca stagiarul lui Johan. Și urma să le înfrunt pe toate în același timp în care încercam să ascund că eram îndrăgostit de Hanna.

Am pus o mână pe umărul ei, zgâlțâind-o ușor:

— Hanna.

A tresărit, dar primul lucru pe care l-a văzut când a deschis ochii am fost eu. Era ametită și nu pe deplin conștientă, dar a zâmbit de parcă s-ar fi uitat la cel mai plăcut lucru din lume și a murmurat:

— Mmm, hei tu!

Și la această reacție inima mea a explodat.

— Hei, Prunișoară.

Zâmbi sfios, întorcând capul să se uite pe geamul portierei, în timp ce se întindea. Când a văzut unde parcasem, a tresărit, așezându-se mai dreaptă în scaun și uitându-se în jur.

— Oh! Am ajuns.

— Am ajuns.

Când se întoarse iarăși către mine, ochii ei păreau ușor panicați.

— O să fie ciudat, nu-i așa? O să mă holbez la nasturii prohabului tău, iar Jensen o să-și dea seama de asta, și apoi tu o să-mi sorbi din priviri sânii și altcineva o să vadă și asta! Și dacă te ating? Sau... — ochii i se făcură cât cepele — dacă te sărut?

Iminenta ei alarmă m-a calmat nespus. Numai unul dintre noi avea voie să se simtă ciudat la un moment dat.

Am clătinat din cap, spunându-i:

— O să fie bine. Suntem aici ca prieteni. Îți vizităm familia ca prieteni. Nu o să fie o apreciere publică a sculei și nicio admirație publică a sânilor. Nici măcar nu mi-am luat altă pereche de jeanși cu nasturi. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, a repetat ea mecanic. Doar prieteni.

— Pentru că asta *suntem*, i-am reamintit eu, ignorând organul din pieptul meu care s-a răsucit când am spus asta.

Îndreptându-și spatele, dădu din cap și întinse mâna după deschizătoarea portierei, ciripind:

— Prieteni! Prieteni vizitându-mi familia de Paște! O să-l vedem pe vechiul tău prieten, fratele meu cel mare! Mulțumesc că m-ai adus cu mașina de la New York până aici, prietene Will, prietenul meu!

Râse, coborând din mașină și eu am ocolit până în spate, ca să-i iau geanta din portbagaj.

— Hanna, calmează-te, am șoptit, punându-i o mână liniștitoare pe spate, sub talie.

Mi-am simțit ochii coborând pe linia gâtului ei și oprindu-se între sâni.

— Nu fi țăcănită.

— Ochii sus, aici, William. Ar fi mai bine să începi de acum.

Râzând, am șoptit:

— O să încerc.

— Și eu.

Făcându-mi cu ochiul, șopti:

— Și adu-ți aminte să-mi spui Ziggy.

*

Helena Bergstrom știa să te îmbrățișeze atât de temeinic, încât ai fi zis că e o alpinistă din Munții Stâncoși. Numai accentul ei ușor

cadențat și trăsăturile pronunțat europene o trădau ca fiind norvegiancă. M-a întâmpinat, trăgându-mă peste prag în brațele-i familiare. Ca și Hanna, era înaltă și îmbătrânise minunat. Am sărutat-o pe obraz, întinzându-i florile pe care le cumpărasem pentru ea, când am oprit să facem plinul.

— Ești întotdeauna atât de atent, zise ea, luându-le și făcându-ne semn să intrăm. Johan e încă la muncă. Eric nu poate veni. Liv și Rob sunt aici, iar Jensen și Niels sunt pe drum.

Se uită în spatele meu, încruntându-se.

— O să plouă, așadar, sper să ajungă toți aici la cină.

A înșiruit numele copiilor ei cu aceeași ușurință cu care ar fi respirat. Oare cum fusese viața ei, m-am întrebat, crescând atâția copii? Și fiecare căsătorindu-se și făcând copii, casa asta avea să se umple și mai mult.

Am simțit o neobișnuită dorință să fac și eu parte din asta și apoi m-am scuturat de acest gând, mutându-mi privirea. Weekendul ăsta avea potențialul să fie destul de ciudat și fără noile mele emoții.

Înăuntru, casa mi s-a părut neschimbată, chiar dacă redecorase. Era la fel de confortabilă, numai că, în loc de decorul în albastru și cenușiu pe care mi-l aminteam, acum era în tonuri închise de cafeniu și roșu, cu mobilier plușat și pereți crem. În vestibul și de-a lungul holului ce conducea în interiorul casei, am putut vedea că, în ciuda redecorării, Helena tot își îmbrățișase stilul de viață american cu o doză sănătoasă de citate pozitive despre viață, într-o imitație de artă, pe pereți. Știam ce aveam să văd mai departe, în casă:

Pe hol, *Trăiește, râzi, iubește!*

În bucătărie, *O dietă echilibrată înseamnă o prăjitură în fiecare mână!*

În camera de zi a familiei, *Copiii noștri: Noi le dăm rădăcinile ca ei să-și poată lua zborul!*

Prinzându-mă citind unul mai aproape de ușa de la intrare — *Toate drumurile duc acasă* —, Hanna mi-a făcut cu ochiul, zâmbindu-mi cu înțeles.

Auzind pe cineva coborând scările de lemn, într-o parte a vestibulului, mi-am ridicat capul și am dat de ochii verzi strălucitori ai lui Liv. Am simțit cum îmi slăbește un pic curajul.

Nu aveam niciun motiv să las lucrurile să fie ciudate cu Liv; o văzusem de mai multe ori, de când fuseserăm împreună, cel mai recent fiind la nunta lui Jensen, în urmă cu vreo câțiva ani, când purtaserăm o conversație plăcută despre slujba ei la o mică firmă comercială din Hanover. Logodnicul ei — acum, soțul ei — păruse simpatic. Plecasem de la petrecerea aceea fără să mai acord vreun gând la cum stăteau lucrurile între mine și Liv.

Dar, pentru că nu considerasem că micul nostru flirt însemnase ceva pentru ea, nu știusem că fusese afectată când mă întorsesem la Yule, după vacanța aceea de Crăciun, cu ani în urmă. Era ca și când o mare bucată din povestea mea cu familia Bergstrom fusese rescrisă — cu mine, în rolul de excentric seducător —, iar acum, când eram aici, mi-am dat seama că nu făcusem nimic să mă pregătesc mental pentru asta.

Cum rămăsesem stană de piatră, ea s-a apropiat și m-a îmbrățișat.

— Salut, Will.

Am simțit apăsarea pântecelui ei însărcinat pe burta mea și ea a râs, șoptindu-mi:

— Îmbrățișează-mă, prostule.

M-am destins, înconjurând-o cu brațele.

— Salut și ție. Cred că e potrivit să spun felicitările mele?

Ea făcu un pas înapoi, frecându-și burta și zâmbind.

— Mersi.

Amuzamentul sclipea în ochii ei și mi-am amintit că Hanna o sunase după cearta noastră și că Liv probabil știa *exact* ce se petrecea între mine și sora ei mai mică.

Stomacul mi se strânse iarăși ghem, dar am făcut un efort să trec peste asta, ca să nu las weekendul să fie ciudat din toate punctele de vedere.

— Așteptăm un băiat sau o fată?

— O să fie o surpriză, zise ea. Rob vrea să știe, dar eu nu. Și asta înseamnă, bineînțeles, că eu câștig.

Râzând, s-a dat într-o parte ca să-i facă loc soțului ei să-mi strângă mâna.

Am schimbat câteva politeți în vestibul; Hanna le-a pus la curent pe mama ei și pe Liv cu noutățile de la doctorat, Rob și cu mine am vorbit în trecere despre echipa de baschet Knicks, după care Helena a făcut semn spre bucătărie.

— Eu trebuie să mă întorc acolo. Coborâți pentru un coctell, după ce vă aranjați puțin.

Am luat gențile și am urmat-o pe Hanna, pe scări.

— Condu-l pe Will în camera galbenă, a strigat Helena.

— E fosta mea camera de odinioară? am întrebat, studiind fundul perfect al Hannei.

Întotdeauna fusese zveltă, dar alergatul făcuse adevărate minuni rotunjimilor ei.

— Nu, tu ai stat în camera albă de oaspeți, cealaltă, zise ea și apoi se întoarse să-mi zâmbească peste umăr. Nu că mi-aș aminti *toate* amănuntele din vara aceea sau ceva de genul ăsta.

Am râs și am intrat pe lângă ea în dormitorul care urma să fie al meu, în noaptea aceea.

— Unde e camera ta?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să mă gândesc dacă era bine să întreb și, cu siguranță, înainte să verific că nu ne urmase nimeni sus.

Ea se uită înapoi peste umăr, apoi intră, închizând ușa.

— Două uși mai jos.

Spațiul păru să se îngusteze și am rămas față în față, uitându-ne unul la celălalt.

— Hei, șopti ea.

A fost pentru prima oară de când plecaserăm din New York când m-am gândit că poate fusese o idee teribil de proastă. Eram îndrăgostit de Hanna. Cum aveam să fiu în stare să mă abțin să n-o arăt de fiecare dată când mă uitam la ea?

— Hei, am izbutit să răspund.

Înclinându-şi capul, ea şopti:

— Eşti bine?

— Da. M-am scărpinat pe gât. Numai că… vreau să te sărut.

Făcu vreo câţiva paşi mai aproape, până ajunse să-şi vâre mâinile pe sub tricoul meu, în sus, pe piept. M-am aplecat, apăsându-mi buzele de buzele ei într-un sărut cast.

— Dar n-ar trebui, am zis pe buzele ei, când ea s-a întors după încă unul.

— Probabil că nu.

Gura ei se mişcă pe bărbia mea, pe falca mea, muşcând uşor. Pe sub tricou, îmi zgâria pieptul cu unghiile, lunecând uşor peste sfârcurile mele. În numai câteva secunde eram ţeapăn, gata de acţiune, simţind fierbinţeala cuprinzându-mi pielea şi pătrunzând adânc în muşchii mei.

— N-o să vreau să mă limitez la sărutări, am spus, pe jumătate avertizând-o să se oprească, pe jumătate rugând-o să continue.

— Avem un pic de timp până când ajung şi ceilalţi, zise ea.

Făcu un pas înapoi cât să-mi poată descheia jeanşii.

— Am putea…

I-am ţinut mâinile în loc, partea precaută câştigând.

— Hanna. Exclus.

— N-o să fac zgomot.

— Nu e asta singura problemă pe care o am cu *a te fute* în *casa părinţilor* tăi — şi în timpul zilei, pe deasupra. Oare n-am discutat despre asta adineauri, afară?

— Ştiu, ştiu. Dar dacă ăsta e singurul moment în care vom fi singuri împreună? întrebă ea, cu un zâmbet. Nu vrei să ţi-o pui cu mine aici?

Îşi pierduse minţile.

— Hanna, am şuierat, închizând ochii şi înăbuşindu-mi un geamăt, când ea îmi trase jeanşii şi boxerii jos de pe şolduri şi înfăşură o mână caldă, strâns, în jurul mădularului meu.

— Chiar n-ar trebui s-o facem.

Ea se opri, ținându-mă blând.

— Putem s-o facem repede. Măcar o dată.

Am deschis ochii, uitându-mă la ea. Nu-mi plăcuse niciodată s-o fac rapid, dar mai ales nu cu Hanna. Îmi plăcea s-o iau pe îndelete. Însă, dacă mi se oferea singură și nu aveam decât cinci minute, mă puteam descurca și cu cinci minute. Restul familiei nu sosise încă, poate c-avea să fie bine. Și atunci mi-am amintit:

— La naiba. N-am niciun prezervativ. Nu mi-am luat niciunul. *Din motive evidente.*

Ea înjură, strângând umerii.

— Nici eu.

Întrebarea stătu suspendată între noi când se uită la mine, cu ochii mari și rugători.

— *Nu*, am răspuns, fără să fie nevoie să rostească vreun cuvânt.

— Dar sunt pe pilule de ani buni.

Mi-am închis ochii, strângând din dinți. Dacă sarcina ar fi fost singurul lucru pentru care să-mi fac griji. Chiar și în cele mai deșănțate perioade ale mele, nu făcusem niciodată sex fără prezervativ. În ultimii zece ani, îmi făceam teste generale la fiecare câteva luni.

— Hanna.

— Nu, ai dreptate, zise ea, trecând cu degetul mare peste capul mădularului meu, întinzând umezeala de acolo. Nu e vorba doar de a rămâne însărcinată. E despre siguranță...

— N-am făcut niciodată sex fără prezervativ, am răbufnit eu.

Cine ar fi crezut că aveam o ultimă dorință înainte de moarte?

Ea încremeni.

— Niciodată?

— Niciodată nu mi-am frecat-o măcar pe din afară. Sunt prea paranoic.

Ochii ei se deschiseră mai mari.

— Dar figura cu „doar vârful"? Credeam că toți băieții fac figura cu doar vârful, ca regulă generală.

— Eu sunt paranoic și grijuliu. Nu trebuie să greșești decât o dată.

I-am zâmbit, știind că va înțelege aluzia: eu eram un copil „hopa".

Ochii ei s-au întunecat, coborând pe buzele mele.

— Will? Asta ar fi prima oară pentru tine așa?

Când se uita la mine astfel, când vocea ei devenea răgușită și liniștită, eram pierdut. Nu era doar o atracție fizică între noi. Bineînțeles că mai fusesem atras de femei și înainte. Însă cu Hanna era ceva mai mult, un soi de chimie în sângele nostru, ceva între noi care plesnea și crăpa, care mă făcea întotdeauna să vreau un pic mai mult decât puteam lua. Ea îmi oferise prietenia, eu îi doream corpul. Ea îmi oferise corpul, eu doream să-i știu gândurile. Ea îmi oferise gândurile, eu îi doream inima.

Și iat-o acum, dornică să mă simtă în ea — numai eu, numai ea — și era aproape imposibil să spun nu. Dar am încercat.

— Chiar nu cred că e o idee bună. Ar trebui să fim ceva mai cu capul pe umeri în privința deciziei aștea.

Mai ales dacă vor fi și alți indivizi în „experimentul" nostru. N-am spus asta.

— Vreau doar s-o simt. Nici eu n-am făcut vreodată sex fără prezervativ.

Zâmbi, întinzându-se să mă sărute.

— Doar înăuntru. Doar o secundă.

Râzând, am șoptit:

— Doar vârful?

Ea se dădu cu spatele înapoi și se aplecă peste marginea saltelei, ridicându-și poalele fustei pe șolduri și dând din fund ca să-și lase chiloții la podea. Se întoarse cu fața spre mine, își desfăcu larg coapsele și se sprijini în coate, cu șoldurile chiar la marginea saltelei. Tot ce aveam de făcut era să mă dau mai aproape și să mă împing înăuntru. Gol.

— Știu că e o nebunie și o prostie. Dar, Doamne, așa mă faci tu să mă simt.

Își scoase vârful limbii și-l strânse cu dinții de buza de jos.

— Promit să fiu tăcută.

Mi-am închis ochii, știind că, de îndată ce a spus asta, mă și hotărâsem. Cea mai importantă întrebare era dacă eu puteam să fiu tăcut. Mi-am dat pantalonii mai jos și am intrat între picioarele ei, ținându-mă de sculă și aplecându-mă peste ea.

— Futu-i. Ce dracului facem?

— Doar simțim.

Inima îmi bătea în gât, în piept, în fiecare centimetru de piele. Ai fi zis că e ultima frontieră a sexului; cât era de ciudat că făcusem aproape totul, mai puțin asta? Părea atât de simplu, aproape inocent. Dar niciodată nu am vrut să simt ceva atât de mult cum voiam s-o simt pe ea. Era ca o febră, punând stăpânire pe mintea și pe rațiunea mea, spunându-mi cât de bine aveam să mă simt dacă voi pătrunde în ea doar o secundă, doar să văd cum e și asta va fi de ajuns. Ea se putea întoarce în camera ei, să-și desfacă bagajul, să se aranjeze, iar eu să mă masturbez mai cu forță și mai repede decât mă masturbasem vreodată în viața mea.

Era stabilit.

— Vino aici, șopti ea, întinzând mâinile spre fața mea.

Mi-am aplecat pieptul, deschizând gura să-i gust buzele, sugându-i limba, înghițindu-i sunetele. Îi puteam simți pielea lunecoasă sub partea de dedesubt a mădularului meu, dar nu acolo voiam s-o simt. Voiam s-o simt de jur împrejur.

— Ești bine? am întrebat, ducând mâna între noi să-i frec clitorisul. Pot să te fac pe tine să-ți dai drumul mai întâi? Nu cred că ar trebui să terminăm așa.

— Poți să te retragi?

— Hanna, am șoptit, sugând-o de maxilar. Ce s-a întâmplat cu „doar vârful"?

— Nu vrei să simți cum e? contracară ea, trecându-și mâinile peste fundul meu și balansându-și bazinul. Nu vrei să mă simți *pe mine*?

Am mârâit.

— Eşti o fată al naibii de necinstită.

Ea duse mâna jos şi-mi dădu degetele la o parte, apucându-mă bine, frecându-mi-o în lungime şi în jurul pielii ei dulci, foarte ude. Am gemut pe gâtul ei.

Şi apoi m-a condus acolo, ţinându-mă şi aşteptând să-mi mişc eu şoldurile. Am împins înainte şi m-am retras la loc, simţind subtila desfacere a corpului ei când capul mădularului meu a alunecat înlăuntru. L-am mişcat mai adânc, doar un pic înăuntrul ei, doar până am simţit-o întinzându-se în jurul sculei mele şi m-am oprit, gemând.

— Repede, am zis. În linişte.

— Promit, şopti ea.

Mă aşteptasem la căldură, dar n-am fost pregătit pentru cât de cald, cât de moale, cât de ud avea să fie. N-am fost pregătit pentru umeţeala pe care o simţeam, pentru senzaţia pulsului ei bătând în jurul meu, a muşchilor trepidând, a şoaptelor ei gâtuite, flămânde, în urechea mea, spunându-mi cât de diferit era şi pentru ea.

— La naiba, am icnit, incapabil să mă opresc de a nu pătrunde până la capăt în ea. Eu nu... nu pot să fut aşa. E prea bine. O să ejaculez repede.

Ea şi-a ţinut respiraţia, încleştându-şi mâinile pe braţele mele, într-o strânsoare dureroasă.

— E în regulă, a izbutit să spună şi apoi şi-a lăsat aerul să-i iasă într-un jet puternic. Întotdeauna ai ţinut atât de mult. Vreau să simţi că e atât de bine încât nu te poţi abţine.

— Eşti atât de rea, am şuierat eu şi ea a râs, întorcându-şi capul ca să-mi captureze gura într-un sărut.

Eram proptiţi la marginea patului, cu tricourile încă pe noi, eu cu jeanşii la glezne şi fusta ei suflecată în talie. Tocmai ce urcaserăm la etaj ca să ne desfacem bagajele, să ne aranjăm, să ne luăm camerele în primire. Era atât de *rău* că făceam asta aici, dar cumva abia dacă scoteam vreun sunet şi m-am convins că, dacă aş fi putut să nu-mi pierd capul, poate că aş fi putut s-o fut destul de lent cât să împiedic

patul să scârțâie. Însă atunci mi-am dat seama că eram *înlăuntrul* ei, complet *neprotejat*, în casa *părinților* ei. Și era cât pe-aci să ejaculez doar uitându-mă în jos, spre locul unde mă afundasem în ea.

M-am tras înapoi aproape până la capăt — extaziat de cât de ud eram de la ea — și am pătruns iarăși, centimetru cu centimetru, apoi am repetat, și am repetat. Și am fost pierdut definitiv. Pierdut definitiv pentru sexul cu altcineva, distrus definitiv pentru a mai purta un prezervativ cu fata asta.

— Decizie executivă, a șoptit ea, cu vocea gâtuită, printre gâfâieli. Uită de alergat. Trebuie să facem asta de cinci ori pe zi.

Vocea îi era atât de slabă, încât a trebuit să-mi lipesc urechea de buzele ei ca să aud ce altceva mi-ar mai spune. Dar tot ce am putut desluși prin ceața senzațiilor mele au fost frânturi de fraze întrerupte de cuvinte ca *tare*, *piele* și *rămâi în mine și după ce ejaculezi*.

Aceasta a fost ultima idee care mi-a intrat în cap, care m-a făcut să mă gândesc la ejaculare înlăuntrul ei, sărutând-o până a devenit din nou febrilă și nerăbdătoare, și atunci mi s-a întărit iarăși, cu ea încordându-se de jur împrejurul meu. Puteam s-o fut, să rămân acolo și iar s-o fut, înainte să adorm înlăuntrul ei.

M-am mișcat mai cu forță, ținând-o de șold, găsind ritmul acela perfect care să nu zgâlțâie cadrul patului, să nu izbească tăblia de aluminiu de perete. Ritmul la care ea putea să nu scoată niciun zgomot, la care eu puteam încerca să mă abțin până când o aduceam acolo... dar era o bătălie pierdută și abia trecuseră câteva minute.

— Oh, la dracu', Prunișoară, am gemut. Îmi pare rău. Îmi pare rău.

Mi-am lăsat capul pe spate, simțindu-mi orgasmul năpustindu-se prin mine, pe picioare în sus, pe șira spinării în jos, gata să ejaculez prea curând. Am ieșit din ea, smucindu-mi scula cu putere în pumn, în timp ce ea și-a dus mâna între picioare, apăsându-și degetele de clitoris.

Niște pași au răsunat pe hol în fața ușii și ochii mei s-au îndreptat brusc spre Hanna ca să văd dacă îi auzise și ea, cu doar o fracțiune de secundă înainte să bată cineva cu putere la ușă.

Mi s-a înceţoşat vederea şi am simţit cum încep să ejaculez.

La naiba!

Jensen a răcnit:

— Will! Hei, am sosit! Eşti la baie?

Hanna s-a ridicat abrupt în capul oaselor, cu ochii mari şi cerându-şi iertare, dar era deja prea târziu. Am închis ochii, ejaculând în mână, pe pielea coapsei ei goale.

— O secundă! am strigat eu, gâfâit, uitându-mă cum încă mai pulsam în strânsoarea mea.

M-am aplecat peste pat, sprijinindu-mă cu o mână de saltea. Când mi-am ridicat ochii la Hanna, ea părea să nu-şi poată desprinde ochii de locul unde sperma mea aterizase pe pielea ei şi — *la dracu'* — pe toată fusta ei.

— Mă schimb. Ies imediat, am izbutit să spun, simţindu-mi inima bătând, gata să-mi iasă din corp cu valul subit de adrenalină pompat prin sânge.

— Grozav. Ne vedem jos, a zis el, şi paşii s-au retras.

— Fusta ta…

Am făcut un pas înapoi, căutând să mă îmbrac repede, dar Hanna nu s-a mişcat.

— Will, şopti ea şi am văzut pofta familiară întunecându-i ochii.

— Futu-i.

Scăpaserăm ca prin urechile acului. Uşa nici măcar nu era încuiată.

— Nu…

Dar ea se lăsă pe spate, trăgându-mă peste ea. Era complet nepăsătoare la faptul că fratele ei fusese gata să intre şi să ne vadă. Şi, la urma urmelor, *plecase*, nu-i aşa?

Fata asta mă înnebunea.

Cu inima încă bătând repede, m-am aplecat, apăsându-mi două degete în ea, în timp ce ea-şi lăsa pleoapele să se închidă. Mâinile ei au intrat în părul meu, bazinul i s-a avântat spre gura mea şi, în numai câteva secunde, a început să-şi dea drumul, cu buzele deschise

într-un strigăt mut. S-a cutremurat sub atingerea mea, șoldurile i s-au ridicat de pe pat și degetele m-au tras tare de păr.

Când orgasmul ei se potolea, am continuat să-mi mișc încet degetele înlăuntrul ei, sărutând-o cu blândețe. În cele din urmă, mi-am rezemat fruntea de buricul ei, încă făcând eforturi să-mi recapăt răsuflarea.

— Oh, Doamne, șopti ea odată ce-și desfăcu strânsoarea mâinilor din părul meu și le duse peste sânii ei. Mă faci să mă simt *ieșită din minți*.

Mi-am scos degetele din ea și i-am luat mâna, sărutându-i dosul palmei, inspirând mirosul pielii ei.

— Știu.

Hanna rămase nemișcată pe pat timp de un minut, apoi deschise ochii, uitându-se la mine de parcă tocmai își revenise în simțiri.

— Uf! A fost cât pe-aci.

Râzând, am încuviințat.

— La mustață. Ar trebui probabil să ne schimbăm și să coborâm.

Am făcut semn din cap spre fusta ei.

— Îmi cer iertare pentru asta.

— O s-o șterg, și gata.

— Hanna, am zis, înăbușindu-mi râsul frustrat. Nu poți cobori cu o ditamai pata de spermă pe *fustă*.

Se gândi puțin și îmi zâmbi, fâstâcită.

— Ai dreptate. Numai că... într-un fel îmi place că e aici.

— Așa o fată denaturată!

S-a ridicat în capul oaselor, în timp ce eu mi-am tras pantalonii, iar ea mi-a sărutat abdomenul prin tricou. Mi-am încolăcit brațele pe după umerii ei, strângând-o lângă mine și bucurându-mă s-o simt.

Eram atât de îndrăgostit de fata asta.

După câteva secunde, soarele se ascunse după un nor, întunecând puțin totul, iar vocea ei se auzi rupând tăcerea:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Am încremenit, întrebându-mă dacă spusesem ce gândisem cu voce tare. Însă, când mi-am coborât privirea, ea doar se uita la mine cu o curiozitate fățișă și ochi liniștiți. Dacă altă femeie mi-ar fi spus asta după ce tocmai făcuserăm una scurtă, aș fi simțit valul fierbinte al panicii și nevoia imperioasă de a mă extrage din situație imediat.

Dar cu Hanna, întrebarea părea cumva potrivită momentului, mai ales ținând cont cât de nesăbuiți tocmai fuseserăm. În ultimii câțiva ani devenisem, mai mult decât orice, din cale afară de precaut în ceea ce privește când și unde făceam sex și — lăsând la o parte nunta lui Jensen — rareori mă pusesem într-o situație care să fi necesitat o retragere rapidă sau explicații. Însă, în ultima vreme, să fiu cu Hanna mă făcuse să mă simt ușor panicat, de parcă aș fi avut un număr limitat de ocazii în care aș fi fost în stare să o simt astfel. Gândul că aș fi putut fi silit să renunț la ea mă amețea.

Existau doar două alte iubite în viața mea pentru care simțisem vreodată ceva mai mult decât afecțiune, dar nu îi spusesem niciunei femei c-o iubesc. Era ciudat și, la treizeci și unu de ani, știam că lipsa asta mă făcea *pe mine* ciudat, însă nu simțisem niciodată greutatea aceasta până acum.

Am devenit hiperconștient de fiecare comentariu blazat pe care îl făcusem în fața lui Max și al lui Bennett despre dragoste și devotament. Nu pentru că n-aș fi crezut în ele, ci doar pentru că eu nu fusesem în stare să mă atașez cu adevărat de cineva. Dragostea fusese întotdeauna ceva ce aveam să găsesc într-un viitor vag, când aveam să fiu cumva mai așezat sau mai puțin aventuros. Imaginea mea de ofemeiat era foarte asemănătoare cu depunerea de tartru pe sticlă, în decursul timpului; nu mă ostenisem să mă îngrijesc de înlăturarea lui până ce nu-mi devenise greu să mai văd prin el.

— Bănuiesc că nu, a șoptit ea, zâmbind.

Am clătinat din cap.

— N-am spus niciodată „te iubesc", dacă la asta te referi.

Deși Hanna nu avea de unde să știe că i-o spuneam ei, în tăcere, de fiecare dată când ne atingeam.

— Dar n-ai *simțit* niciodată?

Am zâmbit.

— Dar tu?

Ea a ridicat din umeri și apoi a făcut semn din cap spre baia cu două uși, despre care eram foarte sigur că era comună cu dormitorul lui Eric.

— Mă duc să mă curăț.

Am dat din cap, închizând ochii și prăbușindu-mă după ce a ieșit. Am mulțumit tuturor forțelor norocului din univers că Jensen nu intrase pur și simplu,. Ar fi fost un dezastru. Dacă nu voiam să știe și familia ei ce se întâmplase — și eram foarte sigur că Hanna încă mai voia ca legătura noastră să fie doar de prieteni-cu-beneficii —, trebuia să fim mult mai precauți.

*

Mi-am verificat e-mailurile de la muncă, am trimis vreo două mesaje și apoi m-am aranjat și eu la baie, cu niște apă, săpun și frecat viguros. Hanna m-a întâmpinat în living, cu un zâmbet sfios.

— Îmi pare foarte rău, a zis ea încet. Nu știu ce mi-a venit.

A clipit, ducându-mi o mână la gură, tocmai când începusem să spun gluma evidentă.

— Nu spune.

Râzând, m-am uitat dincolo de ea, în bucătărie, asigurându-mă că nu era nimeni pe aproape ca să audă.

— A fost nemaipomenit. Dar putea ieși foarte nasol.

Păru stingherită și i-am zâmbit, făcând o mutră de tont. Cu colțul ochiului, am zărit o mică statuie de lut a lui Iisus, la capătul mesei. Am luat-o, ținând-o între sânii Hannei.

— Hei! Ia uite! L-am găsit pe Iisus în decolteul tău, la urma urmei!

Ea a privit în jos, pufnind în râs și începând să tremure puțin, de parcă l-ar fi lăsat pe Iisus să se bucure de acest amplasament dintre cele mai perfecte.

— Iisus în decolteul meu! Iisus în decolteul meu!

— Hei, băieți!

Când am auzit vocea lui Jensen pentru a doua oară astăzi, brațul mi-a zburat cât mai departe de sânii Hannei. Simțindu-mă ca și când aș fi văzut totul derulat cu încetinitorul și de undeva din afara corpului meu, am aruncat statuia lui Iisus cât de repede am putut, dându-mi seama de ce-am făcut abia când a aterizat pe podea, la mai bine de un metru distanță de mine, ricoșând și explodând într-un milion de cioburi mici.

— Oh, la dracuuu', am gemut, dând fuga la locul dezastrului.

Am îngenunchеat, încercând să adun cioburile mai mari. Efort zadarnic. Unele bucăți erau atât de mici, încât puteau fi caracterizate drept praf.

Hanna s-a îndoit de râs.

— Will! L-ai spart pe Iisus!

— Ce naiba făceați? întrebă Jensen, îngenunchind să mă ajute.

Hanna ieși din cameră ca să aducă o mătură, lăsându-mă singur cu persoana care fusese martoră la cea mai mare parte a comportamentului meu deșucheat de la douăzeci de ani. Am ridicat din umeri, drept răspuns pentru Jensen, încercând să nu arăt ca și când tocmai m-aș fi jucat cu sânii surorii lui mai mici.

— Doar mă uitam. Vreau să zic, la statuie, și studiam ce era. Și mă uitam la forme — ale lui Iisus, vreau să zic.

Mi-am trecut cu mâna peste față și mi-am dat seama că nădușisem un pic.

— Nici nu știu, Jens. M-ai speriat tu.

— De ce ești atât de încordat? râse el.

— Poate de la condus? A trecut ceva vreme de când n-am mai fost la volan.

Am ridicat din nou din umeri, incapabil să mă uit la el prea mult.

Bătându-mă pe spate, Jensen zise:

— Cred că ai nevoie de o bere.

Hanna se întoarse și ne goni ca să poată mătura cioburile, dar nu înainte de a-mi arunca o privire de *Sfinte Sisoie*.

— I-am spus mamei că ai spart ăsta și nici nu și-a putut aduce aminte care dintre mătușile ei i l-a dăruit. Cred c-ai scăpat.

Am gemut, ducându-mă după ea în bucătărie și cerându-mi iertare Helenei, sărutând-o pe obraz. Ea mi-a întins o bere și mi-a spus să nu-mi fac griji.

La un moment dat, când fusesem sus, trăgându-i-o Hannei sau poate când mă spălam, înnebunit să scot mirosul ei de pe scula, fața și mâinile mele, sosise și tatăl ei. *Iisuse Hristoase.* Gândind un pic mai limpede, departe de Hanna goală și ușa închisă a dormitorului, mi-am dat seama cât de smintiți fuseserăm. La ce naiba ne-am gândit?

Ridicându-și capul din frigider, unde căuta o bere, Johan se apropie de mine să mă salute cu obișnuita căldură și stinghereală. Era bun la contact vizual, nepriceput la cuvinte. De regulă, asta însemna că sfârșea uitându-se lung la oameni, în timp ce ei încercau să găsească ceva de spus.

— Salut, am zis, strângându-i mâna și lăsându-mă îmbrățișat. Îmi pare rău pentru Iisus.

Făcu un pas îndărăt, zâmbi și zise:

— Nu, apoi se opri, părând să se gândească mai bine la ceva. Dacă nu ai devenit brusc credincios?

— Johan! îl strigă Helena, întrerupându-ne, și mi-a venit s-o pup. Scumpule, poți să te uiți tu la friptură? Pâinea și fasolea sunt gata.

Johan se îndreptă spre cuptor, scoțând un termometru de carne din sertar. Am simțit-o pe Hanna venind în spatele meu și am auzit-o ciocnindu-și paharul cu apă de sticla mea de bere.

— Noroc, a zis ea, cu un zâmbet senin. Ți-e foame?

— Sunt hămesit, am recunoscut.

— Nu băga numai vârful, Johan, îi strigă Helena. Înfige-l până la capăt.

M-am înecat, simțind cum mă înțeapă berea gata să-mi iasă pe nas. Punându-mi mâna la gură, m-am chinuit să comand gâtului să se deschidă, ca să mă lase să înghit. Jensen se apropie în

spatele meu și mă bătu cu palma pe spinare, cu un rânjet înțelegător. Liv și Rob, deja așezați la masa din bucătărie, se aplecaseră, râzând înfundat.

— Doamne, o să fie o noapte lungă, murmură Hanna.

*

Conversația s-a învârtit în jurul mesei la cină, întâi pe grupulețe, apoi toată lumea. Pe la jumătatea cinei, a sosit și Niels. Dacă Jensen era sociabil și unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei, iar Eric — cu doar doi ani mai în vârstă decât Hanna — era oaia neagră a familiei, Niels era copilul mijlociu, fratele tăcut, pe care nu-l cunoscusem niciodată cu adevărat. La douăzeci și opt de ani, era acum inginer la o firmă de renume în domeniul energetic și aproape copie la indigo a tatălui său, mai puțin contactul vizual și zâmbetele.

Însă, în seara asta, mă surprinse: se aplecă s-o sărute pe Hanna, înainte de a se așeza și șopti:

— Arăți extraordinar, Ziggs.

— Chiar așa, întări Jensen, îndreptând furculița spre ea. Ce s-a schimbat?

Am studiat-o din partea cealaltă a mesei, încercând să văd ce văzuseră ei și simțindu-mă, nu știu de ce, iritat de sugestie. Pentru mine, ea arăta ca întotdeauna: în largul ei, naturală. Nu preocupată de haine, de coafură sau de machiaj. Nici nu avea *nevoie* să fie. Era frumoasă când se trezea, dimineața. Era radioasă după alergare. Era perfectă când era sub mine, asudată după sex.

— Ăă, a zis ea, ridicând din umeri și străpungând o fasole verde cu furculița. Nu știu.

— Pari mai slabă, sugeră Liv, cu capul într-o parte.

Helena termină de înghițit și spuse:

— Nu, e de la păr.

— Poate că Hanna e doar fericită, am propus eu, cu ochii în farfurie, tăindu-mi o bucată de friptură.

Toată masa încremeni și mi-am ridicat ochii, neliniștit când am văzut colecția de ochi căscați uitându-se țintă la mine.

— Ce?

Abia atunci mi-am dat seama că îi spusesem pe numele de botez, nu Ziggy.

Ea mă acoperi calmă, spunând:

— Alerg în fiecare zi, așa că, da, sunt puțin mai slabă. M-am și tuns. Dar e și altceva. Îmi place slujba mea. Am prieteni. Will are dreptate — *sunt* fericită.

Se uită la Jensen și-i zâmbi un pic obraznic.

— Se pare c-ai avut dreptate. Acum am putea să nu ne mai holbăm la mine?

Jensen i-a zâmbit radios, iar restul familiei a mormăit diverse variante de „Bine", întorcându-se fiecare la mâncarea lui, mai liniștiți acum. Am putut simți zâmbetul lui Liv ațintit asupra mea și, când mi-am ridicat nasul din farfurie, ea mi-a făcut cu ochiul.

La naiba.

— Masa e delicioasă, i-am spus Helenei.

— Mulțumesc, Will.

Tăcerea se prelungea și m-am simțit *inspectat*. Fusesem prins. Nu mă ajuta faptul că micul cap de porțelan al lui Iisus cel decapitat mă privea acuzator de pe o măsuță de alături. El știa. Ziggy era un nume de alint la fel de bine înrădăcinat în familia asta ca și orele nebunești de lucru ale tatălui ei sau ca tendința lui Jensen de a fi exagerat de protector. Nici măcar nu știusem numele de botez al Hannei când mă dusesem să alerg cu ea, în urmă cu aproape două luni. Singurul lucru pe care-l puteam face era să-mi asum abaterea. Trebuia să-l mai spun o dată.

— Știați că Hannei o să-i apară un articol în *Cell*?

Nu fusesem prea abil; numele ei răsună mai tare decât celelalte cuvinte, dar am continuat, zâmbind la toată lumea de la masă.

Johan și-a ridicat fruntea și a făcut ochii mari. Întorcându-se spre Hanna, a întrebat:

— Pe cuvânt, *sötnos*[1]?

Hanna dădu din cap.

— E despre proiectul de relevare a epitopului despre care ți-am vorbit. A fost doar treaba aia, la întâmplare, pe care am făcut-o, dar s-a transformat în ceva mișto.

Asta păru să orienteze conversația pe un teritoriu mai puțin stingheritor și am răsuflat ușurat. Se părea că singurul lucru mai stresant decât *a-i întâlni părinții* era *a ține totul ascuns de familie*. L-am prins pe Jensen privindu-mă cu un mic zâmbet, dar i-am zâmbit și eu și mi-am întors ochii în farfurie.

N-ai ce vedea aici. Treci mai departe.

Dar în timpul unei pauze din discuție, am descoperit ochii Hannei zăbovind asupra mea, expresia fiindu-i surprinsă și gânditoare.

— Tu, a mimat ea, fără glas.

— Ce? am întrebat, în același fel.

A clătinat din cap încet, întrerupând în cele din urmă contactul vizual pentru a se uita în jos, la farfuria ei. Aș fi vrut să-mi întind piciorul pe sub masă, să mi-l frec de-al ei, ca s-o fac să se uite iarăși la mine, dar, dedesubt, era ca un câmp minat cu picioare care nu erau ale Hannei, iar conversația deja repornise.

*

După masă, ne-am oferit voluntari să spălăm vasele, în timp ce restul s-au retras în livingul familiei, la un cocteil. Ea m-a plesnit cu șervetul de vase, iar eu am aruncat cu spumă de detergent în ea. Eram cât pe-aci să mă aplec peste ea și s-o sug pe gât, când Niels a intrat să-și ia o altă bere și s-a uitat la noi de parcă ne-am fi schimbat hainele între noi.

— Ce faceți? a întrebat el, cu bănuială în glas.

— Nimic, am răspuns la unison și — ca să fie mai rău — Hanna a repetat:

---

1 Draga mea (lb. suedeză).

— Nimic. Doar spălăm vasele.

El șovăi o secundă, înainte de a azvârli capacul berii la gunoi și a se întoarce la ceilalți.

— Asta e a doua oară, pe ziua de azi, în care am fost aproape prinși asupra faptului, șopti ea.

— A treia, am corectat-o.

— Tâmpitule.

Clătină din cap, cu amuzamentul sclipindu-i în ochi.

— Probabil n-ar trebui să risc să mă furișez la tine în cameră, în noaptea asta.

Am dat să protestez, dar m-am oprit când am văzut un rânjet șiret arcuindu-i buzele.

— Ești dracul gol, știai? am murmurat, întinzând mâna ca s-o mângâi cu degetul mare peste sfârc. Nu-i de mirare că Iisus n-a vrut să fie în decolteul tău.

Cu o exclamație, ea m-a pocnit peste mână și s-a uitat peste umăr.

Eram singuri în bucătărie, le puteam auzi vocile celorlalți vorbind domol în cealaltă cameră și tot ce-mi doream era s-o iau în brațe și s-o sărut.

— Nu.

Ochii ei deveniră serioși și următoarele cuvinte îi ieșiră tremurat, de parcă n-ar fi fost stăpână pe răsuflarea ei.

— N-aș fi în stare să mă opresc.

•

După ce am stat încă vreo câteva ore de vorbă cu Jensen, ca să aflu ce-a mai făcut, m-am dus în sfârșit la culcare. M-am uitat la perete cam vreo oră, înainte de a renunța să mai pândesc pașii tupilați ai Hannei pe hol sau scârțâitul ușii, când s-ar fi strecurat în camera mea.

Așa că am aținit și am ratat momentul în care ea chiar a intrat, s-a dezbrăcat și s-a urcat goală sub pături cu mine. M-am trezit numai când i-am simțit corpul gol și catifelat încolăcindu-l pe al meu.

Mâinile ei m-au mângâiat pe piept, gura m-a supt de gât, de falcă, de buza de jos. Erecția mea a fost gata mai înainte să mă dezmeticesc și, când am gemut, Hanna și-a lipit o mână peste gura mea, amintindu-mi:

— Sst.

— Cât e ceasul? am murmurat, inhalând mirosul dulce al părului ei.

— Două și-un pic.

— Ești sigură că nu te-a auzit nimeni? am întrebat.

— Singurii care m-ar fi putut auzi, în capătul ăsta al holului, sunt Jensen și Liv. Jensen are ventilatorul pornit, așa că știu c-a adormit. Nu rezistă nici zece secunde treaz, după ce pornește chestia aia.

Am râs, pentru că avea dreptate. Fusesem colegul lui de cameră ani de-a rândul și nu puteam suferi blestematul ăla de ventilator.

— Iar Rob sforăie, murmură ea, sărutându-mă pe falcă. Liv probabil c-a adormit înaintea lui, altminteri sforăitul lui o s-o țină trează.

Mulțumit că fusese suficient de precaută — și că nimeni nu avea să mai bată iarăși la ușă când noi făceam dragoste — m-am răsucit pe-o parte, trăgând-o mai aproape.

Se furișase aici pentru sex, era clar, dar nu părea c-ar fi vrut doar o partidă rapidă. Era altceva aici, ceva ce se cocea dincolo de aparențe. Am dedus după modul în care-și ținea ochii deschiși pe întuneric, după modul în care mă săruta cu seriozitate, cu fiecare mângâiere oferită șovăitor, de parcă ar fi pus o întrebare. Am dedus după modul în care mi-a dus mâna în locul unde mi-o voia: peste gâtul ei, coborând peste sâni și rămânând să se odihnească peste inimă. *Bătea cu putere.* Dormitorul ei era la numai câteva uși distanță, pe hol; nu gâfâia de efort. O preocupa ceva, deschise gura și-o închise la loc de vreo câteva ori, în lumina lunii, de parcă ar fi vrut să vorbească, dar n-avea aer.

— Ce s-a întâmplat? am șoptit, cu buzele lipite de urechea ei.

— Mai sunt încă și altele? întrebă ea.

M-am dat un pic înapoi, uitându-mă lung la ea, nedumerit. *Alte femei?* Am vrut să purtăm conversația asta de sute de ori, dar eschiva

ei subtilă îmi tocise, în cele din urmă, nevoia de clarificare. Ea s-a întâlnit şi cu altcineva, nu avusese încredere în mine şi nu crezuse că ar fi trebuit să încercăm să fim exclusivi. Sau înţelesesem eu greşit? În ceea ce *mă* priveşte, nu mai fusese nimeni.

— Credeam că asta voiai, nu? am răspuns.

Se întinse să mă sărute; gura ei mi se părea deja atât de familiară, topindu-se într-a mea cu ritmul blând al săruturilor delicate, devenind apoi din ce în ce mai pătimaşe şi, pentru o secundă febrilă, m-am întrebat cum îşi putuse imagina vreodată că aş împărţi-o cu altcineva.

M-a tras peste ea, băgând mâna între noi ca să mi-o frece de pielea ei.

— Există vreo regulă despre sexul neprotejat de două ori într-o zi?

I-am supt pielea de sub ureche şi am şoptit:

— Cred că regula ar trebui să fie să nu existe alt partener.

— Atunci înseamnă că încălcăm regula asta? întrebă ea, ridicându-şi buzele.

La dracu' cu asta. La dracu' cu vorbăria.

Am deschis gura să protestez, să-i spun că mă săturasem de nondiscuţia asta ocolitoare, dar atunci a scos un sunet slab, flămând şi s-a arcuit în mine, astfel încât am intrat până la capăt în ea şi mi-am muşcat buza ca să-mi înăbuş un geamăt. Era incredibil; făcusem sex de mii de ori şi niciodată, niciodată nu fusese aşa.

Am simţit sânge pe buză şi foc sub pielea mea în toate locurile unde mă atingea. Însă când a început să-şi rotească şoldurile, găsindu-şi plăcerea sub mine, am simţit cum toate cuvintele îmi dispar din minte.

Sunt doar un bărbat, ce Dumnezeu! Nu sunt supraom. Nu pot să rezist să nu i-o trag Hannei acum şi să mă gândesc la toate lucrurile după aceea.

Părea ca și când m-aș fi amăgit; nu-mi dăruia inima, dar îmi oferea trupul ei și, dacă aș fi făcut-o să simtă mai multă plăcere, aș fi putut pretinde că era ceva mai mult între noi.

Nu mi-am dat seama cât aveam să regret mai târziu.

Șaptesprezece

Nu fusese niciodată astfel, niciodată. Lent. Aproape prea lent, încât nu eram sigură că vreunul dintre noi ar putea ajunge la orgasm așa, dar nici nu-mi păsa. Buzele noastre erau la numai câțiva milimetri distanță, împărțind respirațiile și zgomotele, și cuvinte șoptite ca *Simți asta? Simți și asta?*

Într-adevăr, simțeam. Îi simțeam fiecare schimbare de ritm a bătăilor inimii sub palma mea, modul în care umerii îi tremurau deasupra mea. Simțeam cuvintele nerostite de pe buzele lui, cum părea să-mi spună ceva... poate acel ceva pe care îl așteptam de când mă furișasem în camera lui întunecoasă. Chiar dinainte de asta.

El nu păruse să înțeleagă ce îl întrebasem.

Nu credeam că este atât de greu să vorbesc deschis. Făceam dragoste — ceea ce părea adevăratul înțeles al frazei de mai înainte; pielea lui, pielea mea, nimic altceva între noi. Mă numise Hanna, la cină... nu cred că mai rostise cineva cu voce tare numele ăsta în casă. Și cu toate că Jensen — cel mai bun prieten al lui Will — era în camera alăturată, Will spălase vasele împreună cu mine. Îmi aruncase

o privire plină de înțeles, înainte să mă duc la culcare și îmi trimisese mesaj pe telefon de noapte bună, spunând, în caz că te întrebi, ușa dormitorului meu o să rămână neîncuiată.

Când ne-am aflat într-o cameră plină de lume, am simțit că este al meu. Dar aici, singuri în spatele ușii lui închise, devenise deodată foarte neclar.

Mai sunt și altele?...

Credeam că asta voiai.

Regula ar trebui să fie să nu existe alt partener...

Atunci înseamnă că încălcăm regula asta?

... Tăcere.

Dar la ce mă așteptasem? Am închis ochii, strângându-l mai tare, în timp ce el și-o trăgea aproape până la capăt și apoi alunecă din nou înăuntru, centimetru perfect după centimetru perfect, și gemea încet la urechea mea.

— Atât de bine, Prunișoară.

Bazinul lui se legăna deasupra mea, cu o mână îmi aluneca pe coaste și înapoi în sus, să-mi cuprindă sânul în palmă și să-l țină pur și simplu, trecându-și degetul mare peste sfârcul întărit.

Îmi plăceau sunetele adânci, topite ale desfătării lui și ele mă ajutau să nu mă mai gândesc la faptul că nu-mi spusese cuvintele pe care le doream. Aș fi vrut să-mi zică: *Nu mai există altă femeie. Acum, că o facem fără protecție, nu mai încălcăm regula asta, niciodată.*

Însă el deschisese discuția asta înainte, iar eu nu făcusem decât să o închid. Să fi fost oare adevărat că nu era interesat să fim mai mult decât prieteni-care-și-o-trag? Sau nu voia să fie el cel care să reînceapă discuția? De ce eram atât de *pasivă*? S-ar fi zis că frica mea de a nu strica lucrurile cu el îmi răpise toate cuvintele.

El își dădu capul pe spate, gemând înăbușit în timp ce-și continua înnebunitor de lentul du-te-vino. Mi-am închis ochii, apăsându-mi dinții în gâtul lui, mușcându-l, dăruindu-i fiecare strop de plăcere în plus la care mă puteam gândi. Voiam să mă dorească atât de mult, încât să nu mai conteze că eram lipsită de experiență sau nesigură.

Voiam să găsesc o cale să-i șterg amintirea fiecărei femei pe are o avusese înaintea mea. Voiam să simtă — *să știe* — că era al meu.

M-am întrebat, pentru o clipă de durere ascuțită, oare câte alte femei gândiseră exact același lucru.

Vreau să simți că ești al meu. L-am împins în piept, astfel încât a trebuit să se dea la o parte de pe mine și m-am putut urca peste el. Nu fusesem niciodată peste Will, nu pentru sex, și m-am uitat la el, deodată nesigură, călăuzindu-i mâinile spre șoldurile mele.

— N-am mai făcut niciodată asta.

El m-a dirijat deasupra lui, mârâind, când m-am lăsat în jos.

— Găsește poziția care-ți place ție, a murmurat el, privindu-mă. Acum tu conduci.

Am închis ochii, încercând diverse lucruri și străduindu-mă să nu par stupidă cu lipsa mea de experiență. Eram mai mult decât conștientă de sentimentul acesta presant, care îmi strângea pieptul, și mă întrebam dacă mă mișcam altfel, mai stângace, mai lipsită de dezinvoltură și mai puțin sexy. Habar n-aveam dacă era bine pentru el.

— Arată-mi, i-am șoptit. Mi se pare că n-o fac bine.

— Ești perfectă, răzi de mine? mormăi el, pe gâtul meu. Vreau să dureze toată noaptea.

Am început să transpir, nu de la efort, ci de la atâta excitare, încât aveam senzația c-o să plesnesc. Patul era vechi și scârțâitor; nu ne puteam mișca așa cum obișnuiam — cu toată forța, ore în șir. Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Will mă ridică de pe el, mă duse în brațe pe podea și se așeză sub mine, ca să mă pot lăsa din nou peste el. Ajungea mult mai adânc, astfel; erecția lui viguroasă îmi apăsa un loc neștiut, mai sensibil. Gura lui deschisă se mișcă peste pieptul meu și își aplecă mult capul, ca să-mi sugă și să sufle peste sfârcul meu.

— *Fute-mă*, a mârâit el. Aici, jos, nu trebuie să-ți mai faci griji de zgomot.

Crezuse că mă îngrijorau scârțâiturile patului. Am închis ochii, balansându-mă conștientă de mine și, tocmai când mă gândeam să

mă opresc și să-i spun că poziția asta nu mă satisfăcea, să-i spun că mă înecam de prea multe cuvinte și întrebări fără răspuns, el mi-a sărutat falca, obrazul, buzele, șoptindu-mi:

— Unde ești, în clipa asta? Vino înapoi la mine.

Am rămas nemișcată peste el și mi-am sprijinit fruntea de umărul lui.

— Gândesc prea mult.

— La ce anume?

— Am emoții dintr-odată și simt cumva că nu-mi aparții decât în fragmentele astea scurte de timp. Nu-mi place atât de mult cât am crezut.

Îmi ridică fața și mă sili să-l privesc în ochi. Gura i se lipi de a mea, înainte de a-mi spune:

— O să fiu al tău în fiecare secundă, dacă asta vrei. Trebuie doar să-mi spui, Prunișoară.

— Nu-mi zdrobi inima, bine?

Chiar și pe întuneric l-am văzut încruntându-se.

— Ai mai spus asta și înainte. De ce crezi că ți-aș zdrobi-o? Crezi că *aș putea*, măcar?

Vocea lui suna atât de trist, încât atinse o coardă dureroasă și strânsă în mine.

— Cred că ai *putea*. Chiar dacă n-ai vrea, acum ai putea.

El oftă, apăsându-și fața pe gâtul meu.

— De ce nu-mi dai ceea ce vreau?

— Ce *anume* vrei? am întrebat, schimbându-mi poziția ca genunchii să-mi stea mai bine, dar, făcând asta, m-am ridicat din mădularul lui și am coborât la loc.

M-a oprit cu mâini puternice încleștate pe șoldurile mele.

— Nu pot gândi când faci asta.

Trăgând de vreo câteva ori aer în piept, continuă:

— Te vreau *pe tine* și atât.

— Deci..., am șoptit, plimbându-mi mâinile prin părul lui. Or să mai fie și altele?

— Cred că *tu* trebuie să-mi spui asta, Hanna.

Am închis ochii, întrebându-mă dacă o să fie îndeajuns de bine. I-aș fi putut spune că n-o să mă mai întâlnesc cu nimeni altcineva și mi-am închipuit că el avea să fie de acord să facă la fel. Însă nu voiam să depindă de mine. Dacă Will avea de gând să facă asta, să fie cu o singură persoană, nu trebuia să fie ceva negociabil — trebuia ca el să dorească să pună capăt legăturilor cu celelalte pentru că știa ce simțea pentru *mine*. Nu putea fi o decizie neglijentă, de tipul cum-vrei-tu.

Gura lui o găsi pe a mea și mă atrase în cel mai dulce și mai tandru sărut pe care-l simțisem vreodată de la el.

— Ți-am spus că voiam să încerc, a șoptit el. Tu ești cea care a spus că te îndoiești că o să meargă. Știi cine sunt; *știi* că vreau să fiu altfel pentru tine.

— Și eu vreau asta.

— Bine atunci.

Mă sărută și ritmul nostru se reluă, mici împingeri din partea lui, mici cercuri din partea mea. Expirațiile lui erau inspirațiile mele; dinții lui alunecau delicios pe buzele mele.

Nu mă mai simțisem atât de aproape de o ființă omenească în viața mea. Mâinile lui erau pretutindeni: pe sânii mei, pe fața mea, pe coapsele mele, pe șoldurile mele, între picioarele mele. Vocea îi torcea, joasă și încurajatoare, la urechea mea, spunându-mi cât de bine era, cât de aproape de orgasm, cât de multă nevoie avea de asta, cum simțea că muncea în fiecare zi doar ca să se întoarcă la mine.

Iar când mi-am dat drumul, nu mi-a mai păsat dacă era stângace sau smucit, dacă eram lipsită de experiență sau naivă. Îmi păsa doar ca buzele lui să fie apăsate ferm pe gâtul meu și brațele lui să fie încolăcite în jurul meu atât de strâns, încât să mă pot apropia mai mult de el.

*

— Ești gata? m-a întrebat Will duminică după-amiaza, intrând în dormitorul meu și sărutându-mă grăbit pe obraz.

Cea mai mare parte a dimineții se desfășurase astfel: câte un sărut pe ascuns, pe vreun culoar gol, o sesiune de pipăială grăbită în bucătărie.

— Aproape. Mai am de împachetat câteva lucruri pe care mi le-a dat mama.

I-am simțit brațele solide în jurul taliei mele și m-am lăsat pe spate, topindu-mă. Nu observasem niciodată cât de mult mă atinge Will, până ce n-a mai putut s-o facă fără fereală. Întotdeauna fusese ahtiat după atingeri — treceri ușoare cu degetele, o mână zăbovind pe șoldul meu, umărul lui împingându-se într-al meu —, dar mă obișnuisem cu ele, atât de confortabile, că abia dacă le mai observam. Weekendul acesta simțisem pierderea tuturor acelor mici momente, iar acum nu mă puteam sătura. Deja dezbăteam câte mile ne trebuia să ne îndepărtăm cu mașina de locul acesta, înainte să-i spun să tragă pe dreapta și să punem în practică oferta lui de a mă lua pe bancheta din spate.

Mi-a dat părul la o parte, în timp ce buzele lui se mișcau de-a lungul gâtului meu, oprindu-se imediat sub ureche. Am auzit clinchetul cheilor din mâna lui, am simțit răceala metalului pe burtă, unde tricoul mi se ridicase.

— N-ar trebui să fac asta, zise el. Cred că Jensen încearcă să mă încolțească de la micul dejun încoace și chiar nu am o ultimă dorință înainte de moarte.

Cuvintele lui mi-au domolit fierbințeala sângelui și m-am dat un pas înapoi, întinzând mâna după o bluză din partea cealaltă a patului.

— Sună destul de standard pentru Jensen, am murmurat, cu o ridicare din umeri.

Știam că avea să fie ciudat pentru fratele meu cel mai mare — avea să fie ciudat și pentru noi, când familia avea să afle —, dar toată dimineața rederulasem în minte noaptea trecută din camera de oaspeți. Voiam să-l întreb la lumina zilei: Chiar *ai vorbit serios când ai spus că mă vrei numai pe mine?* Pentru că eram, în sfârșit, gata să fac pasul.

Mi-am închis fermoarul genții și am vrut să o pun jos.

El a întins mâna pe după mine, apucând-o de toarte.

— Pot să iau eu asta?

I-am simțit căldura, mirosul șamponului său. Când și-a îndreptat spatele, n-a făcut un pas înapoi, nu s-a mișcat să pună vreo distanță între noi. Am închis ochii și am simțit că mă ia cu ameteală din pricina modului în care apropierea lui părea să fi luat tot aerul din cameră. El mi-a ridicat bărbia, apăsându-și buzele de ale mele într-o atingere leneșă, și eu m-am mișcat spre el, urmărindu-i sărutul.

Zâmbi.

— Lasă-mă să duc asta la mașină și o să plecăm de aici, bine?

— Bine.

Și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos.

— O să fim acasă curând, a șoptit. Și nu mă duc la mine în apartament.

— Bine, am zis din nou, cu picioarele tremurând.

El a rânjit, a ridicat geanta și l-am privit, abia mai stând în picioare, cum ieșea din cameră.

Când am coborât, am găsit-o pe sora mea în bucătărie.

— Plecați? întrebă Liv, ocolind blatul ca să mă îmbrățișeze.

M-am aplecat spre ea, dând din cap.

— Will e deja afară?

Am aruncat o privire pe fereastra bucătăriei, dar nu l-am văzut. Eram nerăbdătoare să ajungem odată pe șosea, să discutăm totul la lumina zilei, unde nu mai putea fi ignorat.

— Cred că s-a dus în spate, să-și ia la revedere de la Jens, zise ea, întorcându-se la castronul cu afine pe care le spăla. Voi doi fără îndoială arătați bine împreună.

— Ce? Nu.

Pe blat se răceau niște prăjituri și am luat câteva, punându-le într-o pungă de hârtie maronie.

— Ți-am mai spus, nu-i așa, Liv?

— Zi ce vrei, Hanna. Băiatul ăla e îndrăgostit. Sincer, aș fi surprinsă dacă numai eu am observat.

Începând să simt că mi-e cald, am clătinat din cap. Am umplut două pahare de plastic cu cafea dintr-o cafetieră uriașă de oțel inox, adăugând zahăr și frișcă într-a mea și numai frișcă într-a lui Will.

— Cred că sarcina ți-a afectat judecata. Nu despre asta e vorba.

Sora mea nu era idioată; sunt sigură că auzise minciuna din glasul meu la fel de clar ca mine.

— Poate că nu e pentru tine, zise ea, clătinând sceptică din cap. Deși nu cred nici asta.

M-am uitat în gol, pe fereastră. Știam ce era între mine și Will... cel puțin așa îmi închipuiam. Lucrurile se schimbaseră în ultimele zile, iar acum ardeam de nerăbdare să definesc relația. Îmi fusese frică să-i pun limite, pentru că mă gândisem că voiam mai mult spațiu. Mă gândisem că avea să mă supere să aud că m-a inserat în programul lui la fel de convenabil cum făcuse și cu celelalte femei. În ultima vreme, evitasem discuția din dorința de a-mi proteja propria inimă. Însă fusese un exercițiu zadarnic. Știam amândoi că trebuie să ducem până la capăt conversația de noaptea trecută — cea pe care el încercase s-o mai poarte și înainte.

Aveam nevoie să vorbesc deschis, să îmi asum riscul. Era timpul.

O ușă s-a închis trântită cu putere undeva și am sărit speriată, clipind, întorcându-mă la cafeaua în care încă mai amestecam. Liv mi-a atins umărul.

— Trebuie să fiu sora mai mare pentru un minut, totuși. Ai grijă, OK? Vorbim totuși despre infamul Will Sumner.

Și acesta era motivul principal pentru care eram atât de îngrozită că făceam o greșeală.

*

Cu cafeaua și gustările pentru drum într-o mână, am făcut înconjurul casei luându-mi la revedere de la fiecare. Ai mei erau împrăștiați prin toată casa, dar singurii pe care părea că nu-i pot găsi erau fratele meu și cel care trebuia să mă ducă înapoi cu mașina.

M-am dus să verific mașina, pietrișul aleii scrâșnind sub tălpile mele. M-am apropiat de garaj și m-am oprit auzind zvon de voci filtrate prin aerul rece al dimineții, peste ciripitul păsărilor și trosnetul copacilor de deasupra capului.

— Mă întrebam doar ce se întâmplă între voi doi, l-am auzit pe fratele meu spunând.

— Nimic, zicea Will. Doar ne petrecem timpul împreună. La cererea ta, aș putea adăuga.

M-am încruntat, amintindu-mi vechea zicală să nu tragi cu urechea, pentru că probabil n-o să-ți placă ce auzi.

— „Petrecerea timpului" e nume de cod pentru ceva? întrebă Jensen. Pari extrem de familiar cu ea.

Will a vrut să spună ceva, dar s-a oprit, iar eu am făcut un pas înapoi ca să fiu sigură că umbra mea lungă n-o să fie zărită de vreunul dintre cei din garaj.

— Mă văd cu vreo câteva persoane, începu Will și mi l-am putut ușor închipui scărpinându-și falca. Dar, nu, Ziggy nu este una dintre ele. Ea e doar o prietenă bună.

M-am simțit ca picată în apă cu gheață, toată pielea făcându-mi-se ca de găină și, cu toate că știam că el doar urma regulile asupra cărora conveniserăm, am simțit că mi se taie picioarele.

Will a ontinuat:

— De fapt, eu sunt... interesat să explorez ceva mai mult cu una dintre femeile cu care mă văd.

Inima a început să-mi bată cu putere și am fost ispitită să fac un pas înainte și să-l opresc să spună mai multe. Însă atunci el a adăugat:

— Așadar, simt nevoia să pun capăt legăturilor cu celelalte femei. Cred că pentru prima oară s-ar putea să-mi doresc mai mult... dar fata asta a fost foarte precaută și mi-a fost greu să fac pasul în plus și să tai vechea rutină, știi?

Mi-am simțit brațele moi și m-am sprijinit de poartă, susținându-mă. Fratele meu i-a răspuns ceva, dar eu nu mai auzeam nimic.

Ca să spun doar că atmosfera din mașină a fost încordată ar fi o glumă. Eram pe drum de mai bine de o oră și eu abia de înșiram mai mult de două cuvinte o dată.

Ți-e foame?

Nu.

Temperatura e OK? Prea cald? Prea frig?

E bine.

Vrei, te rog, să pui ăsta în GSP?

Da.

Ai vrea să facem o pauză pentru un drum la toaletă?

OK.

Cel mai rău era că știam sigur că mă purtam mofturos și nedrept. Prin ceea ce Will îi spusese lui Jensen nu făcuse decât să urmeze regulile pe care eu le stabilisem. Niciodată nu mă așteptasem din partea lui să fie exclusiv al meu, înainte de noaptea trecută.

Deschide gura, Hanna. Spune-i ce vrei.

— Ești bine? întrebă el, aplecându-se puțin ca să-mi prindă ochii. Ești groaznic de monosilabică.

M-am întors și i-am privit profilul, în timp ce conducea: obrazul lui nebărbierit, buzele arcuite într-un zâmbet, știind foarte bine că mă uit la el. Se uită la mine de vreo câteva ori, întinzând mâna după a mea și strângându-mi-o. Asta făcea mult mai mult decât sexul. El era cel mai bun prieten al meu. El era cel pe care voiam să-l numesc *iubitul* meu.

Ideea că el fusese cu alte femei în tot timpul ăsta îmi dădea o ușoară amețeală. Eram foarte sigură că, după acest weekend, nu aveau să mai fie cu ele din nou, de vreme ce făcuserăm sex fără prezervativ. Dacă nici asta nu merita o discuție serioasă, nu mai știam ce altceva merita.

Mă simțeam atât de apropiată de el; chiar simțeam că deveniserăm ceva mai mult decât prieteni.

Mi-am apăsat mâinile peste ochi, simțindu-mă geloasă și nervoasă și... *Doamne*, atât de nerăbdătoare ca să lămurim lucrurile. De ce era ușor să vorbesc cu Will despre toate sentimentele pe care le aveam, mai puțin despre cele pe care aveam nevoie să ni le declarăm?

Când ne-am oprit la benzinărie să facem plinul, am încercat să-mi găsesc o distracție, căutând prin melodiile de pe telefonul lui, construind în minte suita potrivită de cuvinte. Găsind un cântec pe care eram convinsă că îl ura, am zâmbit, urmărindu-l cum mânuiește pompa și se întoarce la scaunul lui.

A urcat din nou, ezitând cu mâna pe cheia de contact.

— Garth *Brooks*?

— Dacă nu-ți place, atunci de ce e pe telefonul tău? l-am tachinat eu.

Asta era un bun început, m-am gândit eu. Cuvintele obișnuite reprezentau un pas în direcția potrivită. Înlesneau conversația; pregăteau o aterizare ușoară, apoi saltul.

El îmi aruncă în glumă o căutătură urâtă, de parcă ar fi gustat ceva scârbos, și porni motorul. Lumea se rotea în cercuri în mintea mea: *Vreau să fiu a ta. Vreau să fii al meu. Te rog, spune-mi că n-ai mai fost cu nimeni altcineva în ultimele săptămâni, când lucrurile au părut atât de bune între noi. Te rog, spune-mi că n-au fost așa doar în închipuirea mea.*

Am deschis iTunes și am început din nou să caut printre melodiile lui ceva mai bun, ceva care să-mi însenineze puțin dispoziția și să-mi redea un pic de siguranță, când un mesaj a luminat ecranul.

Iartă-mă că am ratat-o ieri! Dar Sunt liberă marți noapte și abia aștept să te văd. La mine acasă? xoxox

Kitty.

Mi-am ținut respirația pentru aproape un minut întreg.

Închizând ecranul, m-am afundat mai mult în scaunul meu, simțind ca și când mi-ar fi vârât cineva mâna pe gât și mi-ar fi întors stomacul pe dos. Prin vene îmi curgea un val fierbinte de adrenalină, amestecată cu uimire și mânie. La un moment dat, între a mi-o trage

mie fără prezervativ în casa părinților mei, ieri după-amiază, și sărutatul gâtului meu, în dimineața asta, Will îi trimisese un mesaj lui Kitty, cerându-i să se vadă marți.

Am privit pe geam, în timp ce ieșeam din benzinărie și reintra pe șosea, lăsând telefonul să-i cadă în poală.

Câteva minute mai târziu, el aruncă o privire la telefon, apoi îl puse la loc, fără niciun cuvânt.

În mod clar văzuse mesajul de la Kitty și nu spusese nimic. Nici măcar nu păruse *surprins*.

Îmi venea să intru în pământ.

*

Am ajuns la apartamentul meu, dar n-a schițat niciun gest să vină sus. Mi-am dus bagajul la ușă și am rămas acolo, stingheriți.

El mi-a dat la o parte de pe obraz o șuviță desprinsă, dar și-a retras grăbit mâna când am tresărit, ferindu-mă.

— Ești sigură că ești bine?

Am dat din cap.

— Doar obosită.

— Bănuiesc că ne vedem mâine? întrebă el. Concursul e sâmbătă, deci probabil ar mai trebui să mai facem vreo două alergări lungi, la începutul săptămânii și apoi să ne odihnim.

— Sună bine.

— Deci, te văd dimineață?

Am fost deodată disperată să-l opresc, să-i dau o ultimă șansă, o cale de a ieși curat și poate de a lămuri o uriașă neînțelegere.

— Da și... mă întrebam dacă ai vrea să vii pe la mine, marți seară, am zis eu, punând o mână pe brațul lui. Simt că ar trebui să stăm de vorbă, știi? Despre tot ce s-a întâmplat în weekendul ăsta?

S-a uitat la mâna mea, luând-o și împletindu-și degetele cu ale mele.

— Nu poți să vorbești cu mine acum? întrebă el, cu fruntea încrețită și evident nedumerit.

La urma urmelor, era doar şapte seara, într-o duminică.

— Hanna, ce se întâmplă? Simt că-mi scapă ceva.

— A fost doar un drum lung şi sunt obosită. Mâine trebuie să rămân până târziu la laborator, dar marţi sunt liberă. O să poţi să ajungi?

Mă întrebam dacă ochii mei erau la fel de imploratori ca vocea din mintea mea. *Te rog, spune da. Te rog, spune da.*

El îşi umezi buzele, aruncă o privire în jos, apoi la mâna pe care mi-o ţinea. Simţeam că pot vedea realmente secundele trecând, iar aerul părea atât de dens, aproape solid, şi atât de apăsător, de abia mai puteam respira.

— De fapt, zise el, şi făcu o pauză de parcă încă s-ar mai fi gândit, am o treabă... târziu, la muncă. Am o întâlnire de afaceri după program, marţi, se bâlbâi el.

A minţit.

— Dar aş putea să vin în timpul zilei sau...

— Nu, e în regulă. Ne vedem mâine-dimineaţă.

— Eşti sigură? întrebă el.

Inima mea părea complet îngheţată.

— Da.

— Bine, atunci, eu o să... Făcu semn spre uşă, peste umărul lui. O să plec acum. Eşti sigură că totul e în regulă?

Cum eu n-am răspuns şi doar m-am uitat la pantofii lui, m-a sărutat pe obraz, înainte să plece, iar apoi am încuiat uşa în urmă, ducându-mă drept în camera mea. Nu voiam să mă gândesc la nimic până dimineaţă.

•

Am dormit buştean, trezindu-mă abia când a sunat ceasul, la cinci şi patruzeci şi cinci. Am întins mâna să apăs pe butonul de alarmă şi am rămas aşa, uitându-mă la ledul albastru aprins. Will mă minţise.

Am încercat să gândesc raţional, am încercat să mă prefac că nu conta, deoarece lucrurile nu erau încă oficiale între noi, poate că nu

eram *împreună*... dar, cumva, nici asta nu părea adevărat. Pentru că oricât aș fi încercat eu să mă conving că Will era un afemeiat și nu puteam avea încredere în el, în adâncul inimii mele... îmi închipuisem că acea sâmbătă noapte schimbase totul. Altminteri, nu m-aș fi simțit așa. Totuși, aparent el nu vedea niciun impediment să și-o tragă cu alte femei, până ce nu discutam și stabileam *oficial* oficialul. Niciodată n-am putut fi atât de degajată în privința separării emoțiilor de sex. Simplul fapt că-mi dădusem seama că voiam să fiu numai cu Will a fost destul să mă facă să-i fiu credincioasă.

Eram creaturi cu totul diferite.

Cifrele din fața ochilor mei se încețoșară și am clipit, să-mi treacă usturimea lacrimilor, când alarma a reizbucnit. Era timpul să mă trezesc și să alerg. Will avea să mă aștepte.

Nu-mi păsa.

M-am ridicat în capul oaselor cât să scot ceasul din priză și apoi m-am întors pe partea cealaltă. Aveam să adorm la loc.

*

Mi-am petrecut mare parte din ziua de luni, la serviciu, cu telefonul închis, fără s-o iau către casă decât mult după apusul soarelui.

Marți, m-am trezit înainte să sune ceasul și m-am dus la sala de sport din apropiere, alergând pe banda rulantă. Nu era același lucru ca alergatul pe aleile parcului împreună cu Will, dar, în momentul acesta, nu-mi păsa. Exercițiile fizice m-au ajutat să respir. M-au ajutat să gândesc și să-mi limpezesc mintea și mi-au dăruit un scurt moment de pace în gândurile la Will și la orice — *oricine* — ar fi făcut în seara asta. Cred că am alergat cu mai multă îndârjire ca niciodată. Și a trebuit să plec mai devreme de la laborator, fiindcă nu mâncasem decât un iaurt și simțeam că mai am puțin și leșin.

Când am ajuns acasă, Will mă aștepta la ușă.

— Bună, am zis, încetinind când m-am apropiat de el.

S-a întors, şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a stat mult timp doar uitându-se la mine.

— S-a întâmplat ceva cu telefonul tău, Hanna? întrebă el, în cele din urmă.

Am simţit un scurt fior de vinovăţie, înainte de a-mi reveni, înfruntându-i ochii.

— Nu.

Am făcut un pas să descui, păstrând o distanţă între noi.

— Ce dracului se întâmplă? întrebă el, intrând după mine.

OK, deci făceam asta acum. M-am uitat la hainele lui. Evident tocmai venise de la muncă şi m-am întrebat dacă trecuse pe aici doar în fugă, înainte să se ducă s-o întâlnească pe… *ea*. Cum ar veni, ca să-şi facă rondul şi să pună lucrurile în ordine, înainte de a ieşi cu altcineva. Nu eram sigură că pot înţelege vreodată cum putea fi atât de nebun după mine, în timp ce le-o trăgea altor femei.

— Parcă ziceai că ai o şedinţă după program, am murmurat, întorcându-mă să las cheile pe bufet.

El şovăi, clipind de vreo câteva ori înainte să spună:

— Am. E la şase.

Râzând, am murmurat:

— Aşa e.

— Hanna, ce dracului se întâmplă? Ce am făcut?

M-am întors cu faţa la el… dar mi-a pierit curajul, uitându-mă în schimb la cravata lui desfăcută, la cămaşa cu dunguliţe.

— N-ai făcut nimic, am început. Eu ar fi trebuit să fiu sinceră în privinţa sentimentelor mele. Sau… lipsei de sentimente.

A făcut ochii mari.

— Pardon?

— Lucrurile de acasă de la părinţii mei au fost ciudate. Şi fiindcă a fost cât pe-aci să fim prinşi. Cred că ăsta a fost adevăratul fior pentru mine. Poate că m-am lăsat dusă de val cu tot ce ne-am spus sâmbătă noapte.

I-am întors spatele, răvășind printr-un teanc de corespondență de pe masă și am simțit cum straturile uscate ale inimii îmi crapă și cad unul după altul, nelăsând nimic decât o cochilie goală. M-am silit să afișez un zâmbet și am ridicat din umeri, nepăsătoare.

— Am douăzeci și patru de ani, Will. Nu vreau decât să mă distrez.

A stat acolo, clipind, clătinându-se ușor de parcă aș fi aruncat în el cu ceva mai dur decât cuvintele.

— Nu înțeleg.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să sun sau...

Am clătinat din cap, încercând să alung zgomotul de bruiaj din urechile mele. Pielea îmi luase foc; pieptul mă durea de parcă mi s-ar fi rupt coastele.

— Am crezut că pot face asta, dar nu pot. Weekendul ăsta doar mi-a întărit convingerea. Îmi pare rău.

A făcut un pas înapoi și a privit în jur, de parcă tocmai se trezise și își dăduse seama unde se afla.

— Înțeleg.

L-am privit înghițind nodul din gât, trecându-și încet o mână prin păr. Ca și când și-ar fi amintit ceva, și-a ridicat ochii.

— Asta înseamnă că nu vii la concurs, sâmbătă? Te-ai antrenat din greu și...

— O să fiu acolo.

A dat din cap o dată, înainte să se întoarcă, ieșind pe ușă și dispărând, probabil pentru totdeauna.

Optsprezece

Era un deal în apropiere de casa mamei, chiar înainte să coteşti pe aleea de intrare. Drumul urca o pantă abruptă şi apoi cobora într-o curbă periculoasă, iar noi ne obişnuiserăm să claxonăm ori de câte ori treceam pe acolo, dar când oamenii veneau pentru prima oară, nu-şi dădeau niciodată seama cât de înşelătoare era şi, după aceea, întotdeauna ne povesteau ce curbă demenţială fusese aceea.

Presupun că mama sau eu am fi putut monta o oglindă concavă pe undeva, dar n-o făcuserăm niciodată. Mama zicea că-i place să-şi folosească doar claxonul, îi plăcea momentul acela de credinţă, când cunoştea curba atât de bine, că nu avea nevoie să vadă ce era în faţă ca să ştie că drumul era liber. Eu n-am ştiut niciodată dacă îmi plăcea sau nu senzaţia. Uram să fiu silit să sper că drumul era liber, uram să nu ştiu ce venea din faţă, dar adoram acel moment de bucurie când maşina ajungea la baza coastei, fără probleme şi în siguranţă.

Hanna mă făcea să mă simt la fel. Ea era curba mea periculoasă, costişa mea misterioasă şi nu fusesem niciodată în stare să scap de

suspiciunea că avea să trimită ceva pe sensul opus care se va izbi orbește în mine. Dar când eram cu ea, destul de aproape ca s-o ating și s-o sărut și să-i aud toate teoriile trăsnite despre virginitate și despre dragoste, niciodată nu mai simțisem o asemenea combinație de calm, exaltare și poftă. În clipele acelea, încetam să-mi mai fac griji că ne-am putea ciocni.

Am vrut să cred că respingerea ei din seara asta fusese o defecțiune, o curbă înfricoșătoare care avea curând să revină la drumul drept, și că relația mea cu ea nu se încheiase înainte de a fi început. Poate că fusese tinerețea ei de vină; am încercat să-mi amintesc de mine la douăzeci și patru de ani și n-am putut vedea decât un idiot tânăr, muncind până la ore smintite în laborator și apoi petrecând noapte de noapte cu alte femei, în toate modurile de destrăbălare. În anumite privințe, Hanna era mult mai matură decât fusesem eu vreodată; parcă nu făceam parte nici măcar din aceeași specie. Avusese dreptate când spusese că întotdeauna știuse să fie așa și că avea nevoie să învețe să fie copil. Tocmai realizase prima descotorosire imatură de un bărbat cu o completă lipsă de comunicare clară.

Bravo, Prunișoară.

O suisem pe Kitty într-un taxi și mă întorsesem la muncă pe la opt, cu intenția de a mă cufunda în citirea unor materiale, ca să încerc să ies din mintea mea pentru vreo câteva ore. Dar când am trecut pe lângă biroul lui Max, în drum spre al meu, am văzut că lumina la el era încă aprinsă.

— Ce faci de mai ești încă aici? am întrebat, făcând un pas în încăpere și sprijinindu-mă de tocul ușii.

Max, cu capul în mâini, își ridică privirea când mă văzu intrând la el în birou.

— Sara e prin oraș cu Chloe. Am hotărât să mai lucrez un pic.

Mă studie, lăsându-și colțurile gurii în jos.

— Și parcă tu plecaseși acum vreo câteva ore. De ce te-ai întors? E marți...

Ne-am uitat unul la altul o clipă, cu întrebarea implicită suspendată între noi. De atât de multă vreme îmi petreceam nopțile de marți cu Kitty, încât nici nu cred că Max știa exact ce voia să întrebe.

— Am văzut-o pe Kitty în seara asta, am recunoscut. Mai devreme, doar puțin.

Se încruntă enervat, dar am ridicat o mână, explicându-i:

— I-am cerut să ne întâlnim ca să bem ceva, după program...

— Pe bune, Will, ești așa un bulan...

— Ca să-i pun capăt, tâmpitule, am mârâit frustrat. Chiar dacă lucrurile cu ea au fost întotdeauna fără obligații, am vrut să știe că s-a terminat. N-am mai văzut-o de nu știu când, dar încă mă caută în fiecare luni, ca să mă întrebe. Și numai faptul că mai crede că ar fi o posibilitate mă face să simt că o înșel pe Hanna.

Numai rostindu-i numele cu voce tare și mi s-a strâns stomacul. Modul în care lăsaserăm lucrurile în seara asta fusese dezastruos. N-o mai văzusem niciodată atât de distantă, atât de închisă. Mi-am încleștat maxilarul, mutându-mi privirea într-o parte, la perete.

Știam că mințise; nu știam însă *de ce*.

Scaunul lui Max trosni, când se lăsă pe spate.

— Și atunci ce cauți aici? Unde e Hanna ta?

Am clipit, întorcându-mi ochii la el, în sfârșit observându-l. Arăta obosit și zdruncinat și... nu semăna deloc cu Max, nici la capătul unei zile lungi de muncă.

— Tu ce-ai pățit? am întrebat, în loc de răspuns. Arăți de parcă ai trecut printr-un storcător de rufe.

În sfârșit râse, clătinând din cap.

— Prietene, nici n-ai idee. Hai să-l culegem pe Ben și să mergem la o bere.

*

Am ajuns la bar nu cu mult înaintea lui Bennett. Tocmai când ne așezasem la o masă în spatele localului, lângă țintele de darts și un tonomat stricat de karaoke, a intrat și Bennett agale, îmbrăcat în

costumul lui negru, impecabil, dar cu o expresie de epuizare completă, și m-am întrebat cât timp aveam să reușim să rămânem toți trei conștienți.

— Cu siguranță mă faci să beau o grămadă în timpul săptămânii, în ultima vreme, Will, a mormăit Ben, luând loc.

— Atunci comandă-ți o apă minerală, am zis.

Amândoi ne-am uitat la Max, așteptând declamația lui obișnuită, pe jumătate serioasă și abia inteligibilă, despre blasfemia de a comanda o cola dietetică într-un pub englezesc, însă el a rămas neobișnuit de tăcut, studiind meniul și apoi comandând ca întotdeauna: o doză de Guinness, un cheeseburger și chipsuri.

Maddie ne-a luat comenzile și a dispărut. Ne întorseserăm aici tot într-o seară de marți și, la fel ca înainte, barul era aproape pustiu. O liniște stranie părea să cuprindă masa noastră. Ca și când niciunul dintre noi nu putea să se ostenească, să flecărească.

— Pe bune, totuși. Ce s-a întâmplat cu tine? l-am întrebat pe Max din nou.

El mi-a zâmbit — un zâmbet autentic Max —, dar apoi a clătinat din cap.

— Mai întreabă-mă după două halbe.

Rânjind spre Maddie, când ne punea băuturile pe masă, îi făcu șmecherește cu ochiul.

— Mulțumesc, iubire.

— Textul de la Max zicea că ne adunăm la barul lui Maddie pentru o seară cu fetele în oraș, zise Bennett și apoi luă o înghițitură din berea lui. Deci despre care dintre femeile lui Will vorbim în seara asta?

— Există o singură femeie acum, am murmurat. Iar Hanna mi-a dat papucii mai devreme, în seara asta, așa că bănuiesc că practic nu există *nicio* femeie.

Amândoi și-au ridicat privirile îngrijorate la mine.

— A zis că, în esență, n-a vrut relația asta.

— Futu-i, murmură Max, frecându-și fața în palme.

— Problema e, am spus, că eu *cred* că astea-s bazaconii.

— Will..., mă preveni Bennett.

— Nu, am zis, concediindu-l cu un gest și simțind un val de ușurare, dându-mi seama de asta cu cât mă gândeam mai mult.

Da, fusese supărată în seara asta — și tot nu aveam habar de ce —, dar mi-am amintit cum mă simțisem când făcuserăm dragoste pe podea, în mijlocul nopții, și de poftă din ochii ei, de parcă nu doar mă voia, ci începuse să aibă *nevoie* de mine.

— *Știu* că și ea simte asta. S-a întâmplat ceva între noi, weekendul ăsta, le-am povestit eu. Sexul a fost întotdeauna al dracului de mișto, dar acasă la părinții ei a fost extraordinar de intens.

Bennett se înecă.

— Scuze. Ați făcut sex acasă la *părinții* ei?

Am preferat să cred că tonul lui ambiguu însemna, de fapt, *impresionat*, așa că am continuat:

— A fost de parcă ea avea să recunoască, în sfârșit, că există mai mult între noi doi decât sex și prietenie.

Mi-am ridicat paharul la buze și am luat o înghițitură.

— Dar a doua zi dimineața, s-a închis brusc. S-a autoconvins să renunțe.

Amândoi bărbații au scos câte un sunet gânditor, cântărind problema. În cele din urmă, Bennett întrebă:

— V-ați hotărât vreodată să fiți parteneri exclusivi? Îmi cer scuze dacă nu urmăresc șirul relației ăsteia foarte clar. Tu lași o dâră foarte înșelătoare de femei în urma ta.

— Știa că eu îmi doream o relație exclusivă, dar apoi am fost de acord să o păstrăm deschisă — pentru că așa voise ea. Pentru mine, ea e *ea*, am zis, fără să-mi pese că aveam să primesc din partea lor un munte de insulte pentru că eram atât de învins.

O meritam și partea cea mai amuzantă era că îmi *plăcea* să fiu declarat cârpă.

— Voi mi-ați spus că e de ajuns, iar eu n-am nicio problemă să recunosc că aveți dreptate. E amuzantă și e frumoasă. E sexy și e al

dracului de deșteaptă. Vreau să spun, e *exact* ceea ce am eu nevoie. Trebuie să mă gândesc că ziua de azi e doar un hop în drum, altminteri o să încep să dau cu pumnii în pereți până îmi fac praf mâinile.

Bennett râse, ridicându-și paharul să-l ciocnească de al meu.

— Atunci să sperăm că își revine.

Max își ridică și el paharul, știind că nu prea mai avea ce spune. S-a făcut puțin mic, cerându-și parcă iertare, ca și când asta ar fi fost cumva vina lui, doar pentru că-mi urase să sufăr din dragoste, cu doar câteva luni în urmă.

După micul meu discurs, tăcerea a revenit, iar proasta dispoziție odată cu ea. Am făcut eforturi să nu mă las abătut. Bineînțeles, eram îngrijorat că n-aveam să fiu în stare s-o recâștig pe Hanna. Din primul moment în care își strecurase degetele sub tricoul meu, în dormitor, la petrecere, fusesem pierdut pentru oricine altcineva.

Chiar și mai înainte de asta. Cred că fusesem cucerit definitiv în secunda în care îi pusesem căciula de lână pe capul ei adorabil de ciufulit după somn, la prima noastră alergare.

Însă, în pofida certitudinii mele că ea mințise în privința sentimentelor ei și că într-adevăr simțise ceva pentru mine, îndoiala se strecură înapoi. De ce mințise? Ce se întâmplase între momentul în care evident *făcuserăm dragoste* și acela în care ne urcaserăm în mașină, a doua zi dimineață?

Bennett îmi întrerupse spirala gândurilor negre cu propriul lui necaz:

— Ei bine, de vreme ce ne mărturisim toate sentimentele, bănuiesc că e rândul meu să le împărtășesc. Nunta ne înnebunește pe amândoi. Toată lumea din familia noastră călătorește la San Diego pentru ceremonie — vreau să spun, *toată lumea* — mătuși vitrege și verișori de gradul doi și oameni pe care nu i-am mai văzut de când aveam cinci ani. Același lucru și din partea familiei lui Chloe.

— Asta-i mișto, am zis, apoi m-am răzgândit, când Bennett mi-a aruncat o privire glacială. Nu e bine că oamenii vă acceptă invitația?

— Presupun că da, însă mulți dintre aceștia n-au fost invitați. Majoritatea familiei ei este din Dakota de Nord, iar a mea e răspândită prin toată Canada, prin Michigan și prin Illinois. Cu toții abia așteptau un prilej pentru o vacanță pe coastă.

Clătinând din cap, continuă:

— Așadar, aseară, Chloe a decis că ea vrea să fugă. Să anuleze totul și e atât de pornită pe chestia asta, încât mă tem c-o să sune la hotel și o să anuleze rezervările și atunci o s-o încurcăm definitiv.

— N-ar face ea asta, prietene, murmură Max, scos din tăcerea lui neobișnuită. Nu-i așa?

Bennet își duse mâinile în păr și își strânse degetele.

— Sincer, nu știu. Treaba asta devine *uriașă*, până și eu simt că scapă de sub control. Toată lumea din familiile noastre invită pe cine le tună lor — de parcă e doar o mare petrecere cu intrare liberă. Nici măcar nu mai e vorba de costuri, în momentul ăsta, ci de spațiu și de a avea ceea ce ne-am dorit *noi*. Ne imaginaserăm o nuntă cu vreo sută cincizeci de persoane. Acum se apropie de trei sute.

Oftă.

— E numai o zi. E o *zi*. Chloe încearcă să-și țină firea, dar e greu pentru ea, fiindcă sunt atât de multe la care eu…

Râse, clătinând din cap, apoi se îndreptă în scaun, uitându-se la noi.

— Sunt atât de multe detalii care pe mine nu mă interesează. Pentru prima oară în viața mea, nu e nevoie să controlez totul. Nu trebuie să-mi pese ce culori au hainele noastre sau ce cadouri pentru invitați alegem. Nu-mi pasă de flori. Pe mine mă interesează numai ce urmează după. Mă interesează să ajung să i-o trag o săptămână în Fiji și atunci vom fi căsătoriți pentru totdeauna. *Asta* contează. Poate c-ar trebui s-o las să anuleze totul și să mă însor cu ea weekendul ăsta, ca să putem ajunge la partea cu fututul.

Am deschis gura să protestez, să-i spun lui Bennett că eram sigur că toate cuplurile treceau prin genul ăsta de criză, dar adevărul era că habar n-aveam. Chiar și la nunta lui Jensen — unde fusesem

cavaler de onoare — singurul lucru care îmi susținuse interesul în timpul ceremoniei fusese gândul de a le lua pe cele două domnișoare de onoare în garderobă ca să le-o trag. Nu acordasem prea mare atenție emoțiilor zilei.

Așa că am închis gura, fără să spun nimic, trecându-mi palma peste ea și simțind o doză de autodispreț invadându-mă. *La dracu'!* Deja îmi era dor de Hanna și, fiindcă eram împreună cu cei mai apropiați prieteni ai mei, care erau atât de... așezați, înrăutățea problema. Nu din pricină că n-aș fi simțit nevoia să mă pun la curent cu evenimentele importante din viața lor; ci pur și simplu voiam confortul de a ști că puteam ieși cu prietenii într-o seară și să mă întorc apoi acasă, la *ea*. Îmi lipsea compania ei, modul în care asculta cu atâta atenție, modul în care știam că va spune orice îi va trece prin minte când era în preajma mea, un lucru pe care observasem că nu-l mai făcea cu nimeni altcineva. O iubeam pentru că era atât de necenzurată — atât de pasionată și de încrezătoare, de curioasă și de inteligentă. Și îmi lipsea să-i simt corpul, să obțin plăcere de la ea și *să-i ofer* plăcere la nesfârșit.

Voiam să stau în pat cu ea noaptea și să mă vait de greaua încercare de a plănui o nuntă. Voiam toate acestea.

— Nu fugiți, am spus, în cele din urmă. Îmi dau seama că nu știu absolut nimic despre așa ceva și sunt sigur că părerea mea nu contează, dar sunt convins că toate nunțile par un ghem de nenorociri la un moment sau altul.

— Numai că pare prea multă muncă pentru o singură zi, mormăi Bennett. Viața durează mult mai mult dincolo de această singură felie de timp.

Max chicoti, ridicându-și paharul, dar se răzgândi, punându-l la loc pe masă, mai înainte să înceapă să râdă iar, mai tare. Amândoi ne-am întors să ne uităm la el.

— Te-ai purtat ca un zombie, Max, am remarcat eu, dar acum ești Max clovnul care-ți dă fiori. Noi ne spovedim aici — eu, că Hanna mi-a călcat în picioare dragostea, Benett, că se luptă din

răsputeri cu criza veche de când lumea a nebuniei planurilor nunții. E rândul tău.

El clătină din cap, zâmbind cu nasul în paharul lui gol.

— Bine.

Îi făcu semn lui Maddie pentru încă un Guinness.

— Dar, Ben, în seara asta ești aici numai ca prietenul meu. Nu ca șeful Sarei. Ne-am înțeles?

Bennett dădu din cap, cu sprâncenele încruntate.

— Bineînțeles.

Ridicând doar dintr-un umăr, Max murmură:

— Ei bine, băieți, se pare c-o să fiu tată.

Relativa liniște de care ne bucuraserăm păru o hărmălaie haotică în comparație cu vidul care se așternu acum. Bennett și cu mine înghețarăm, apoi schimbarăm o scurtă privire.

— Max? întrebă Bennett, cu o neobișnuită delicatețe. Sara e însărcinată?

— Da, prietene.

Max ridică ochii, cu obrajii îmbujorați și ochii larg deschiși.

— Poartă copilul meu.

Bennett continuă să-l privească, probabil urmărind fiecare reacție de pe fața lui Max.

— Asta e bine, am zis eu, cu prudență. Nu-i așa? Asta e un lucru bun?

Max dădu din cap, clipind spre mine.

— E *nemaipomenit*. Numai că... sunt îngrozit, ca să fiu sincer.

— În ce lună e? întrebă Bennett.

— Puțin peste trei luni.

Amândoi am dat să ne arătăm surprinderea, dar el a ridicat o mână:

— A fost stresată și s-a gândit...

Clătinând din cap, continuă:

— A făcut un test weekendul ăsta, dar n-a știut până astăzi când am făcut o examinare cu ultrasunete ca să măsurăm copilul cât de avansată este sarcina.

Își apăsă podul palmelor peste ochi.

— Să fiu al naibii, *copilul*. De-abia am aflat că Sara e însărcinată, iar azi am putut vedea că e un *copil*, acolo, înăuntru. Sarcina Sarei e destul de înaintată pentru ca medicul ecograf să ghicească și că e o fetiță, deși nu vom ști sigur pentru încă vreo două luni. E pur și simplu... incredibil.

— Max, de ce naiba ești cu *noi* în oraș? am întrebat, râzând. N-ar trebui să fii acasă, bând cidru înspumat și alegând nume?

Zâmbi.

— Ea a vrut un timp departe de mine, cred. Am fost de-a dreptul insuportabil în ultimele zile, am vrut să redecorez nenorocitul de apartament și să discutăm despre când ne căsătorim și toate rahaturile alea. Cred că a vrut să-i spună lui Chloe. De altfel, avem o întâlnire planuită pentru mâine.

Încremeni, cu sprâncenele unite de îngrijorare, după ce spuse asta.

— Dar acum, că ziua s-a încheiat, sunt doar *rupt*.

— Nu vă faceți probleme pentru asta, nu-i așa? întrebă Bennett, cercetându-l atent pe Max. Vreau să spun, e incredibil. Tu și Sara o să aveți un *copil*.

— Nu, e doar grămada de griji pe care sunt sigur că toată lumea le simte, zise Max, ștergându-și gura cu dosul palmei. O să fiu un tată bun? Sara nu e mare băutoare, dar am făcut oare ceva, în ultimele trei luni, care ar fi putut dăuna copilului? Și, cu odrasla mea uriașă crescând acolo, o să fie bine mica Sara?

N-am mai putut să mă abțin. M-am ridicat, săltându-l pe Max din scaun și îmbrățișându-l.

Era atât de îndrăgostit de Sara, încât abia putea gândi cum trebuie când era ea prin preajmă. Și, cu toate că în majoritatea timpului făceam mișto din cauza asta, era un lucru de-a dreptul uimitor. Știam fără să fie nevoie să mi-o spună că era pregătit pentru asta, pregătit să se așeze la casa lui și să devină un soț și un tată devotat.

— O să fie excelent, Max. Serios. Felicitări!

Făcând un pas înapoi, am văzut că Bennett se ridică, îi strânge mâna lui Max și îl îmbrățișează scurt.

Enormitatea faptului a început să mi se lămurească și deodată m-am prăbușit la loc pe scaun. Asta era viață. Asta era viața care începea pentru noi: nunți, familii și hotărâri de a face un pas și de a fi bărbat pentru cineva. Nu era despre tâmpeniile de slujbe pe care le aveam sau despre emoțiile întâmplătoare pe care le căutam sau aș mai departe. Viața era construită din cărămizile acestor conexiuni și pietre de încercare și din momentele în care le spuneai celor mai buni prieteni ai tăi că urmează să ai un copil.

Mi-am scos telefonul, trimițându-i Hannei un singur rând.

Tu ești tot la ce mă mai pot gândi.

Nouăsprezece

Când eram mică, îmi înnebuneam toată familia, deoarece nu puteam să dorm cu zile înainte de orice sărbătoare sau eveniment. Mama mea, extenuată, stătea cu mine noapte de noapte, implorându-mă să mă duc la culcare.

— Ziggy, spunea ea. Scumpo, dacă te duci la culcare, Crăciunul o să vină mai repede. Timpul trece mai iute când dormi.

Însă asta n-a părut niciodată să dea rezultate pentru mine.

— Nu pot să dorm, stăruiam eu. Sunt prea multe în mintea mea. Gândurile mele nu vor să încetinească.

Petreceam numărătoarea inversă până la zilele onomastice și vacanțe trează și emoționată, plimbându-mă în sus și-n jos pe culoarele uriașei noastre case, în timp ce ar fi trebuit să dorm la mine în cameră. Era un obicei de care nu scăpasem nici când crescusem.

Sâmbătă nu era Crăciunul sau prima zi a vacanței de vară, dar eu număram fiecare zi, fiecare minut de parcă așa ar fi fost. Pentru că, oricât de jalnic suna și oricât de tare nu-mi plăcea că așteptam cu nerăbdare momentul, știam că aveam să-l văd pe Will. Numai gândul

acesta era destul ca fiecare noapte să mă găsească trează, fără pic de somn, la fereastră, numărând la nesfârșit stâlpii de iluminat până la blocul lui.

*

Întotdeauna auzisem că prima săptămână după despărțire este cea mai grea. Speram să fie adevărat. Pentru că mesajul lui Will de marți noapte — *Tu ești tot la ce mă mai pot gândi* — a fost tortură curată.

Să fi greșit numărul când l-a trimis? Sau a spus asta pentru că se trezise singur sau pentru că era cu altă femeie, dar se gândea la mine? Nu puteam fi chiar supărată și judecata mea inițială că era ipocrit, fiindcă îmi trimisese mesajul când era cu Kitty, s-a spulberat rapid și eu îi trimisesem mesaje când fusesem la întâlnirile mele cu Dylan.

Mai rău era că nu aveam cu cine vorbi despre asta, cu adevărat. Adică, aveam, dar nu-l voiam decât pe Will.

Vineri seara străbăteam străzile pentru a merge să mă întâlnesc cu Sara și cu Chloe.

Încercasem să afișez curaj toată săptămâna, dar eram foarte nefericită și începuse să se vadă. Arătam obosită și tristă. Arătam exact cum mă simțeam. Simțeam că mi-e dor de el în fiecare răsuflare, în fiecare secundă ce trecea de când îl văzusem ultima oară.

Bathtub Gin[6] era o mică bodegă în Chelsea. Clienții erau întâmpinați cu o vitrină obișnuită, pe geamul căreia fuseseră inscripționate cuvintele STONE STREET COFFEE[7]. Dacă nu erai sigur ce căutai sau se întâmpla să treci pe acolo în timpul săptămânii, când nu era o coadă lungă la intrare, puteai să nici n-o observi. Dar, dacă știai că este acolo, iluminată de un singur bec roșu, nimereai ușa potrivită. Una care se deschidea spre un club din vremea Prohibiției, care păstra

6 Cadă cu gin (lb. engleză).

7 Celebră companie de prăjit, măcinat și servit cafea, cu distribuție în cafenele, restaurante.

inclusiv lumina discretă, constantul jazz în fundal și chiar o uriașă cadă de bronz, în mijloc.

Le-am descoperit pe Chloe și pe Sara la bar, cu băuturile deja comandate și un superb bărbat brunet alături.

— Salut, fetelor, am zis, așezându-mă pe un scaun înalt, de lângă ele. Scuze că am întârziat.

Toți trei și-au întors capetele, m-au măsurat din cap până în picioare, după care bărbatul a spus:

— Oh, scumpo, spune-mi totul despre bărbatul care ți-a făcut asta.

Am clipit, uitându-mă de la unul la altul, nedumerită.

— Eu... Bună, sunt Hanna.

— Nu-l băga în seamă, zise Chloe, împingând meniul spre mine. Noi așa facem. Și comandă-ți ceva de băut înainte să vorbești. Arăți ca și când ți-ar prinde bine.

Bărbatul misterios păru ofensat pe bună dreptate și toți trei se mai certară puțin, în timp ce eu citeam pe sărite numele diverselor cocteiluri și vinuri, alegând până la urmă primul lucru care mi s-a părut că se potrivește cu dispoziția mea.

— O să vreau un Tomahawk, i-am spus barmanului, observând cu coada ochiului privirile surprinse schimbate de Sara și Chloe.

— Deci așa stă treaba, înțeleg.

Chloe făcu semn pentru încă un pahar și apoi mă luă de mână, conducându-ne pe toți la o masă.

În orice alt moment, aș fi tras probabil de cocteilul meu cam toată seara, delectându-mă cu confortul îngăduit de *opțiunea* de-a mă ameți. Însă știam că voiam să particip la cursă, mâine, și în niciun caz n-aveam să alerg mahmură.

— Apropo, Hanna, zise Chloe, făcând semn spre bărbatul care mă urmărea cu ochi curioși și amuzați. El e George Mercer, asistentul Sarei. George, ea e adorabila și foarte curând abțiguita și/sau căzuta cu capul pe masă Hanna Bergstrom.

— Ah, categoria muscă, zise George și-mi făcu semn din cap spre Chloe. Ce naiba cauți cu sugativa asta bătrână? Ea ar trebui să poarte o etichetă de avertisment pentru fetele ca tine.

— George, ce-ai zice dacă ți-aș înfige tocul în fund? întrebă Chloe.

George nici nu clipi.

— Tot tocul?

— Scârbos, gemu Sara.

Râzând, George zise tărăgănat:

— Mincinoaso.

Sara se aplecă spre mine, sprijinindu-și coatele pe masă.

— Nu-i băga în seamă. E ca și când te-ai uita la Bennett și Chloe, deși amândoi mai degrabă și-ar trage-o cu Bennett, decât unul altuia.

— Înțeleg, am murmurat.

O chelneriță ne-a așezat băuturile pe masă și am sorbit puțin, cu paiul, din paharul meu.

— Să n-am parte! m-am înecat eu, cu gâtul în flăcări.

Am golit aproape tot paharul cu apă, în timp ce Sara mă urmărea, cântărindu-mă.

— Deci, care-i treaba? întrebă ea.

— Băutura e atât de *iute*.

— Nu asta te-a întrebat, mi-o trânti Chloe.

Mi-am plecat ochii spre paharul meu, încercând să mă concentrez asupra micilor grăunțe de ardei iute ce pluteau la suprafață și nu la golul pe care-l simțeam în piept.

— Ați mai vorbit cu Will, în ultima vreme?

Clătinară din cap, dar George deveni brusc atent.

— Will Sumner? preciză el. Ți-o tragi cu *Sumner*? Fir-aș al naibii.

Făcu din nou semn chelneriței.

— O să avem nevoie de încă un pahar, drăguțo. Adu mai bine toată sticla.

— Păi, eu n-am mai vorbit cu el de luni, zise Sara.

— Marți după-amiază, spuse Chloe, arătând cu degetul spre pieptul ei. Dar știu că a avut o săptămână nebună.

— Oh, zise Sara. N-a fost împreună cu tine de Paște?

George trase brusc aer în piept.

— Nasol.

Și în clipa asta eram fata *aceea* cu povestea unei despărțiri pe care n-o voiam nici măcar în mintea mea, darămite ca subiect de discuție la un pahar. Nu știam cum să explic faptul că lucrurile au fost perfecte, în weekendul acela. Că îi crezusem fiecare vorbă pe care mi-o spusese el. Că mă prăbușisem... M-am oprit, cuvintele întărindu-se ca betonul în gândurile mele.

— Hanna, scumpo?

Sara puse o mână pe brațul meu.

— Mă simt ca o idioată.

— Draga mea, zise Chloe, cu ochii plini de îngrijorare. Știi că nu trebuie să vorbești, dacă nu vrei.

— Ba bine că nu, se răsti George. Cum o să știm să-i facem viața mizerabilă așa cum se cuvine, dacă nu aflăm toate detaliile sordide? Ar trebui probabil să începem cu începutul și să ne lămurim de întreaga grozăvie, totuși. Prima întrebare: e scula lui într-atât de formidabilă pe cum am auzit? Și degetele... sunt cu adevărat ghilimele magice?

Se aplecă spre mine, șoptind:

— Și gurile rele spun că ar putea câștiga un concurs de mâncat pepeni, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— *George*, gemu Sara, iar Chloe îl fulgeră cu privirea, dar eu am zâmbit.

— Sunt sigură că habar n-am ce vrei să spui, i-am șoptit și eu.

— Uită-te pe YouTube, mi-a spus el. O să ai viziunea.

— Dar să ne întoarcem la partea în care Hanna e *supărată*, zise Sara, cu ochii aspri și fixați asupra lui George.

— Eu doar..., am tras aer adânc în piept, căutându-mi de zor cuvintele. Ce-mi puteți spune despre Kitty?

— Oh, zise Chloe, lăsându-se pe spate în scaun.

Îi aruncă o privire Sarei, repetând:

— *Oh.*

M-am aplecat peste masă, încruntată.

— Ce înseamnă „oh"?

— Kitty este... vreau să spun, e *una dintre*..., George nu continuă, fluturând din mâini sugestiv.

— Da, zise Sara. Kitty e una dintre amantele lui Will.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Știți dacă se mai vede cu ea?

Chloe păru să-și cântărească răspunsul cu grijă.

— Păi — eu nu știu *oficial* că el ar fi pus capăt legăturii cu ea, zise chircindu-se puțin. Dar, Hanna, te adoră. Oricine poate...

— Dar încă se mai vede cu ea, am întrerupt-o.

Ea oftă, fără tragere de inimă.

— Sincer, nu știu. Știu doar că i-am făcut cu toții capul mare fiindcă nu o rupea cu ea, dar n-aș putea să afirm... cu certitudine că a încetat s-o mai vadă.

— Sara? am întrebat eu.

Clătinând din cap, Sara murmură:

— Îmi pare rău, scumpo. Sincer, nici eu nu știu.

M-am întrebat dacă era posibil ca inima să ți se facă fărâme, bucată cu bucată. Eram convinsă că o auzisem plesnind când citisem mesajul de la Kitty. Mai simțisem o bucată căzând atunci când mă minți despre noaptea de marți. Toată săptămâna umblasem rănită, simțind picând ciob după ciob, până ce ajunsesem să mă întreb ce mai bătea oare în pieptul meu.

— L-am auzit vorbind cu fratele meu că voia o relație serioasă cu cineva, dar că se temea să pună capăt legăturilor cu celelalte. Însă mi-am închipuit că poate se referea să termine *oficial* cu ele? Lucrurile păreau că merg foarte bine între noi. Dar apoi Kitty i-a trimis un mesaj, am povestit eu. Eu tocmai mă jucam cu telefonul lui, iar ea răspundea unui mesaj pe care evident i-l trimisese el înainte, despre o întâlnire marți noaptea.

— De ce nu l-ai întrebat pe el? se interesă Chloe.

— Am vrut să îmi spună el, din proprie inițiativă. Will a făcut întotdeauna caz de sinceritate și comunicare, așa că mi-am închipuit că, dacă îl voi invita la cină marți, el o să-mi spună că avea să fie cu Kitty.

— Și? a întrebat Sara.

Am oftat.

— Mi-a zis că avea *o treabă*. O întâlnire de afaceri în seara aceea.

— Au, făcu George.

— Mda, am mormăit. Așadar, s-a terminat. Însă am făcut-o cu adevărat aiurea, pentru că n-am știut ce să-i spun. I-am zis că relația noastră devenea prea împovărătoare, că n-aveam decât douăzeci și patru de ani și că nu-mi doream nimic serios. Că nu mai voiam să continue ce era între noi.

— La naiba, fato, zise George lin. Tu când vrei să termini lucrurile, sapi o groapă și arunci o bombă în ea.

Am gemut, apăsându-mi podurile palmelor peste ochi.

— Trebuie să existe o explicație, zise Sara. Will nu spune că are o întâlnire de afaceri când se duce cu o femeie. Spune pur și simplu că se duce cu o femeie. Hanna, nu l-am mai văzut niciodată așa. Max nu l-a mai văzut niciodată așa. Este clar că te adoră.

— Și contează? am întrebat, cu ochii la paharul meu de mult uitat. El m-a mințit despre întâlnire, dar eu sunt cea care a spus că ar trebui să menținem relația deschisă. Numai că deschisă, pentru mine, însemna *posibilitatea* de a fi cu altcineva. Deschisă, pentru el, a însemnat mai mult decât realitatea deja existentă. Și tot timpul el a insistat ca lucrurile să fie mai serioase între noi.

— Vorbește cu el, Hanna, zise Chloe. Ai încredere în mine, în privința asta. Trebuie să-i dai o șansă să se explice.

— Ce să explice? am întrebat. Că el încă se mai vedea cu ea, potrivit regulilor pe care eu însămi le-am stabilit de la bun început? Și după aia, ce?

Chloe mi-a luat mâna și mi-a strâns-o.

— După aia, îți vei ține capul sus și-i vei spune în față că ne dim-i învârtindu-se.

*

M-am îmbrăcat de la prima geană de lumină care a-u ivit pe fereastră și am mers pe jos cele zece străzi până la locul de concurs cu într-o ceață. Se ținea în Central Park și tot circuitul măsura puțin peste douăzeci de kilometri, șerpuind printre aleile și potecile din parc. Mai multe străzi din apropiere fuseseră mărginite de cordoane, pentru a ține deoparte camioanele de ajutor, corturile și mulțimea atât a spectatorilor, cât și a alergătorilor.

Asta urma să fie pe bune acum. Will avea să fie aici și eu trebuia să hotărăsc dacă să vorbesc cu el sau să las pur și simplu lucrurile așa cum erau. Nu știam dacă aveam să fac față vreuneia dintre variante.

Cerul tocmai începea să se lumineze și în aerul dimineții încă mai stăruia răcoarea. Însă eu îmi simțeam fața încălzită, sângele gonindu-mi fierbinte prin artere și prin vene, prin inima care-mi bătea prea repede. Trebuia să mă concentrez ca să pot respira normal.

Nu știam unde mă duc sau ce fac, dar evenimentul părea bine organizat și, de îndată ce m-am apropiat de parc, semnele m-au îndreptat spre locul unde trebuia să mă înscriu.

— Hanna?

Mi-am ridicat ochii și l-am văzut pe fostul meu partener de antrenament, fostul meu iubit, stând la masa de înregistrare și privindu-mă cu o expresie pe care n-am putut s-o descifrez. Sperasem că amintirile mele exagerau despre cât de spectaculos arăta, cât de copleșitor era doar să fiu lângă el. Nu exageraseră. Will mi-a susținut privirea și m-am întrebat dacă o să încep să râd nestăpânit, să plâng sau poate doar s-o rup la fugă, în caz că se apropia de mine.

— Bună, zise el, în cele din urmă.

Brusc, i-am întins mâna, de parcă el ar fi trebuit... ce? Să mă salute cu o strângere de mână? *Dumnezeule mare, Hanna!* Însă acum

o făcusem, iar mâna mea tremurătoare a rămas suspendată între noi, în timp ce el și-a coborât ochii la ea.

— Oh... o să... așa o să fim, murmură el, ștergându-și palma de pantaloni înainte să-mi prindă mâna într-a lui. Bine, hei. Ce mai faci?

Am înghițit nodul din gât, smulgându-mi mâna înapoi de îndată ce-am fost în stare.

— Hei. Bine. Sunt bine.

Asta era comic de rău și voiam să disec situația cu Will și numai cu Will. Dintr-odată aveam un milion de întrebări despre protocolul stingherelii post-despărțire și dacă strângerile de mână erau întotdeauna o idee proastă sau doar acum.

Aplecându-mă automat, mi-am scris numele pe o listă și am luat un pachet informativ de la o femeie așezată de partea cealaltă a mesei. Ea mi-a dat niște instrucțiuni pe care abia le-am înțeles; mă simțeam ca scufundată în apă.

Când am terminat, Will încă mai stătea acolo, cu aceeași expresie încordată, plină de speranță.

— Ai nevoie de ajutor? șopti el.

Am clătinat din cap.

— Cred că sunt bine.

Era o minciună; habar n-aveam ce făceam.

— Trebuie doar să te duci la cortul de colo, a zis el blând, citindu-mă perfect ca întotdeauna și punând o mână pe brațul meu.

M-am dat înapoi și am zâmbit înțepat.

— Am priceput. Mersi, Will.

Cum tăcerea dintre noi se lungea, o femeie pe care nici n-o observasem lângă el, a vorbit:

— Bună, a zis ea și m-am întors zăpăcită spre ea, văzând-o zâmbind și întinzându-mi mâna. Nu cred că am făcut cunoștință oficial. Eu sunt Kitty.

Mi-a luat un moment până ce piesele s-au îmbinat și, când au făcut-o, nici măcar n-am putut să-mi stăpânesc șocul. Am simțit că rămân cu gura căscată. Cum a putut crede el că asta ar fi fost chiar

și pe departe în regulă? M-am uitat de la ea la Will, care, mi-am dat seama rapid, părea la fel de surprins ca și mine s-o vadă stând acolo. Adică, n-o văzuse apropiindu-se?

Fața lui Will ar fi putut figura ca ilustrație din dicționar a termenului *incomodat.*

— Oh, Doamne.

Se uită de la una la cealaltă pentru o fracțiune de secundă și murmură:

— Oh, la dracu', ăă... hei, Kitty, ea este...

Se întoarse spre mine și ochii i se înduioșară.

— Ea este Hanna mea.

Nu-mi venea să cred. *Cum spusese?*

— Mă bucur să te cunosc, Hanna. Will mi-a povestit totul despre tine.

Știam că ei vorbeau, dar cuvintele nu păreau să răzbată dincolo de ecoul acelei propoziții care se repeta la nesfârșit în capul meu. *Ea este Hanna mea. Ea este Hanna mea.*

A fost o greșeală. Era doar incomodat. Am arătat peste umărul meu.

— Trebuie să plec.

Întorcându-mă, m-am împleticit îndepărtându-mă de masă și luând-o spre cortul femeilor.

— Hanna! strigă el după mine, dar nu m-am întors.

Eram încă un pic ametită când am întins formularul, mi-am primit numărul de participant la cursă și m-am îndreptat spre un loc liber, ca să-mi fac încălzirea și să-mi leg șireturile. Auzind niște pași, mi-am ridicat capul, deja îngrozită de ceea ce urma să descopăr. Văzând-o pe Kitty stând acolo, a fost mai rău decât mă așteptasem.

— E un tip nemaipomenit, a zis ea, prinzându-și numărul cu bolduri pe partea din față a tricoului.

Mi-am coborât privirile, ignorând focul care a izbucnit brusc jos, în pântecele meu.

— Da, de bună seamă.

Se așează pe o bancă la vreun metru depărtare și începu să descojească eticheta de pe o sticlă de apă.

— Știi, n-aș fi crezut că o se întâmple asta vreodată.

Clătină din cap, râzând.

— Atâta timp el întotdeauna s-a folosit de scuza *Nu-i vina ta. Numai că eu nu vreau mai mult cu nimeni.* Iar acum? Acum, când în sfârșit a pus capăt legăturii, a făcut-o pentru că *vrea* mai mult. Numai că împreună cu altcineva.

M-am ridicat, uitându-mă în ochii ei.

— A pus capăt legăturii cu tine?

— Da. Mă rog, zise ea, gândindu-se. Săptămâna asta a fost încheierea oficială, dar în realitate nu ne-am mai văzut din…

Se uită în sus, socotind.

— Din februarie? Și de atunci tot contramandează întâlnirile cu mine.

N-am știut ce să spun.

— Cel puțin, acum știu de ce.

Trebuie să fi arătat complet căzută în cap, pentru că mi-a zâmbit și s-a aplecat puțin spre mine:

— Pentru că e îndrăgostit de tine. Iar dacă tu ești atât de formidabilă pe cât crede el că ești, n-ai să ratezi asta.

*

Nu-mi amintesc cum am traversat parcul până în locul unde erau strânși alergătorii. Gândurile mele erau încețoșate și învălmășite.

Februarie?

Noi abia începuserăm să alergăm pe atunci…

… Martie — asta-i când Will și cu mine am început să ne culcăm împreună…

Marți noapte… ca să poată pune capăt lucrurilor, față în față.

Ca o ființă omenească decentă, ca un om bun. Am închis ochii când înțelegerea deplină m-a izbit în plină forță: el îi spusese ei toate acestea chiar și *după* ce eu o rupsesem cu el.

— Ești gata pentru asta?

Am sărit speriată, uimită să-l văd pe Will stând lângă mine. A pus o mână pe brațul meu, oferindu-mi un început de zâmbet.

— Ești bine?

M-am uitat în jur, de parcă aș fi putut scăpa undeva ca să... *mă gândesc*. Nu eram pregătită ca el să fie atât de aproape de mine sau să-mi poată vorbi ca și când am fi fost din nou prieteni, să fie *drăguț*. Trebuia să-mi cer iertare și încă mai eram furioasă pentru că mă mințise... Nici nu știam de unde să încep. I-am întâlnit privirea, căutând un semn care să-mi spună cum am putea îndrepta lucrurile.

— Cred că da.

— Hei, zise el, făcând un pas minuscul mai aproape. Hanna...

— Da?

— Ești... o să te descurci.

Ochii lui îi cercetau pe ai mei, încărcați de îngrijorare, și am simțit cum mi se strânge stomacul de căință.

— Știu că lucrurile sunt ciudate între noi. Numai că scoate-ți orice altceva din cap. Trebuie să fii aici, cu mintea la alergare. Te-ai antrenat din greu pentru asta și poți s-o faci.

Am răsuflat, simțind prima scânteie de emoție de dinainte de cursă, fără legătură cu Will.

Frământându-mi umerii, a murmurat:

— Emoționată?

— Puțin.

Am văzut momentul în care a trecut în modul antrenor și m-am mai liniștit puțin, agățându-mă de această fărâmă de familiaritate platonică.

— Adu-ți aminte să-ți dozezi eforturile. Nu porni prea repede. Jumătatea de la urmă e cea mai grea și ai nevoie să-ți păstrezi destule rezerve ca să termini cursa, bine?

Am dat din cap.

— Ține minte, asta e prima ta cursă și nu e vorba decât de a trece linia de finiș, nu de locul pe care termini.

Umezindu-mi buzele, am răspuns:

— Bine.

— Ai mai alergat șaisprezece kilometri și înainte; poți alerga și douăzeci. Eu o să fiu chiar aici, astfel încât... o să facem asta împreună.

Am clipit des, uitându-mă la el surprinsă.

— Tu poți trage pentru un loc bun, Will. Asta e un nimic pentru tine — ar trebui să fii printre primii.

El clătină din cap.

— Nu asta e cursa pentru care mă pregătesc eu. A mea e peste două săptămâni. Asta e a ta. Ți-am mai spus.

Am dat din nou din cap, amorțită, și nu mi-am mai putut desprinde ochii de la el: de la gura care mă sărutase de atâtea ori și care a vrut s-o sărute numai pe a mea; de la ochii ce mă priveau pătrunzător de fiecare dată când spuneam vreun cuvânt, de fiecare dată când îl atingeam; de la mâinile care acum erau așezate pe umerii mei și care erau aceleași mâini ce atinseseră fiecare centimetru al pielii mele. El îi spusese lui Kitty că voia să fie cu mine, numai cu mine. Și mie îmi spusese exact aceleași cuvinte, însă nu le dădusem niciodată crezare.

Poate că afemeiatul chiar dispăruse.

După o ultimă privire cercetătoare, Will își luă mâinile de pe umerii mei și mă conduse, cu o palmă apăsată pe spate, spre linia de start.

*

Cursa a început din partea de sud-vest a parcului, în colțul de lângă Circul lui Columb. Will mi-a făcut semn să-l urmez și am efectuat încălzirea obișnuită. El dădea din cap fără cuvinte, urmărindu-mă și păstrând constant contactul liniștitor.

— Ține-l așa încă puțin, a zis el, aplecat deasupra mea. Respiră.

S-a anunțat că era timpul să începem și ne-am dus la locurile noastre. Detunătura pistolului a răsunat prin aer, speriind păsările

din copacii de deasupra. Subita pornire a sutelor de corpuri de la linia de start s-a transformat într-o izbucnire colectivă de sunet.

Ruta maratonului începea de la circ, urma conturul exterior al parcului, cotind pe Strada 72 și revenind la punctul de start.

Primul kilometru era întotdeauna cel mai dificil. La al doilea, lumea a început să devină neclară pe la margini și numai zgomotele înfundate ale picioarelor pe pistă și vâjâitul sângelui în urechile mele mai străbăteau prin ceață. Nu vorbeam, dar puteam auzi fiecare pas al lui Will în spatele meu și îi simțeam, ocazional, câte o atingere a brațului de al meu.

— Te descurci minunat, mi-a spus el, după vreo cinci kilometri.

După al zecelea kilometru, mi-a reamintit:

— Jumătate s-a dus, Hanna, și tocmai ți-ai intrat în ritmul normal.

Am fost conștientă de fiecare centimetru al ultimului kilometru. Mă durea tot corpul; mi-am simțit mușchii în toate modurile posibile. Pulsul îmi bătea cu putere în piept, reflectând fiecare dintre pașii mei, iar plămânii îmi urlau să mă opresc.

Însă în mintea mea era liniște. Era ca și când aș fi fost sub apă, vocile înăbușite din jur topindu-se unele într-altele, până alcătuiau un singur zumzet constant. Însă o voce se auzea clar:

— Ultimul kilometru, asta e. O să reușești. Ești formidabilă, Prunișoară.

Aproape că m-am împiedicat când m-a numit așa. Vocea îi devenise blândă, dar când m-am uitat la el, avea fălcile încleștate ferm și privea drept înainte.

— Scuze, scrâșni el, imediat regretând. N-ar fi trebuit... îmi pare rău.

Am clătinat din cap, mi-am umezit buzele și mi-am reîndreptat privirea înainte, prea obosită. Mi-a răsărit în minte brusc înțelegerea faptului că momentul acesta era probabil mai dificil decât oricare test pe care îl dădusem vreodată la școală, oricare noapte lungă de la

laborator. Știința fusese întotdeauna ușoară pentru mine — am învățat pe rupte, bineînțeles, am muncit —, dar niciodată nu fusesem nevoită să-mi forțez limitele și să continui cu orice preț, când nu mi-ar fi plăcut nimic mai mult decât să mă prăbușesc pe iarbă și să rămân acolo. Hanna care îl întâlnise pe Will în ziua aceea, pe aleea înghețată, n-ar fi alergat niciodată douăzeci de kilometri. Ar fi făcut o încercare, cu jumătate de inimă, ar fi obosit și, în cele din urmă, după ce ar fi ajuns la concluzia că nu acesta era punctul ei forte, s-ar fi întors la laboratorul și la cărțile ei, în apartamentul ei cu mâncare semipreparată.

Dar nu și *această* Hanna, nu acum. Iar *el* mă ajutase să ajung aici.

— Mai e un pic, a zis Will, încurajator. Știu că doare, știu că e greu, dar uită-te — și-mi arătă niște copaci, în depărtare — ești aproape de final.

Mi-am scuturat părul de pe față și am continuat să alerg, inspirând și expirând, dorindu-mi să continue să vorbească, dar deopotrivă dorindu-mi să tacă naibii din gură. Sângele îmi pompa prin vene, fiecare parte din mine parcă fusese băgată în priză, electrocutată cu o mie de volți care se scurgeau încet din mine cu fiecare pas.

În viața mea nu mai fusesem atât de frântă, atât de îndurerată, dar deopotrivă niciodată nu mă simțisem mai vie. Era o demență, dar chiar dacă aveam impresia că membrele mi-au luat foc și fiecare respirație mi se părea mai anevoioasă decât cea dinainte — abia așteptam s-o mai fac o dată. Suferința meritase frica de a eșua sau de a mă răni. Îmi dorisem ceva, riscasem și mă aruncasem cu capul înainte.

Iar cu acest ultim gând în minte, i-am luat mâna lui Will și am trecut linia de finiș împreună.

Douăzeci

La câțiva metri depărtare de linia de finiș, Hanna mergea în cercuri mici, apoi se aplecă și își puse mâinile pe genunchi.

— Sfinte Sisoie, gâfâi ea, cu fața spre pământ. Mă simt nemaipomenit. A fost *nemaipomenit*.

Voluntarii ne-au adus batoane energizante și sticle de Gatorade, pe care le-am înghițit pe nerăsuflate. Eram atât de mândru de ea și nu m-am putut abține să nu o trag într-o îmbrățișare asudată, fără răsuflare, sărutând-o pe creștet.

— Ai fost grozavă.

Am închis ochii, apăsându-mi fața de părul ei.

— Hanna, sunt atât de mândru de tine.

Ea a încremenit în strânsoarea mea, apoi și-a pus brațele pe talia mea, ținându-se pur și simplu de mine, cu fața pe gâtul meu. O puteam simți inspirând și expirând, îi puteam simți mâinile tremurând pe mine. Nu știu de ce, nu credeam că asta era doar de la adrenalina maratonului.

În cele din urmă, a șoptit.

— Cred că ar trebui să mergem să ne luăm lucrurile.

Toată săptămâna, oscilasem nebunește între încrederea și neîncrederea cire, iar acum, când eram cu ea, nu-mi venea deloc [illegible] să mă las să mi scape din vedere. Ne-am întors către corturi; cu trenul [illegible] puind prin Central Park, linia de finiș era la doar câteva minute depărtare de unde porniserăm. I-am ascultat respirația, i-am privit picioarele când mergea. Mi-am dat seama că era epuizată.

— Bănuiesc că ai auzit despre Sara, zise ea, uitându-se în pământ și jucându-se în neștire cu numărul de concurs.

Și-a scos boldurile, l-a dat jos și s-a uitat la el.

— Da, am zis zâmbind. Grozav.

— Am văzut-o acum două seri. Era atât de emoționată.

— Eu l-am văzut pe Max, marți.

Am înghițit un nod din gât, dintr-odată foarte neliniștit. Lângă mine, Hanna s-a clătinat puțin.

— Am ieșit cu băieții, în seara aia. El avea înfățișarea previzibilă de groază și bucurie.

A râs și a fost sincer, și blând, și — *la dracu'* — îmi lipsise râsul el.

— Ce faci după asta? am întrebat, aplecându-mă ca să se poată uita la mine.

Iar când a făcut-o, am văzut acel ceva despre care știam că nu fusese doar în închipuirea mea, weekendul trecut. Încă o mai puteam simți suindu-se peste mine, în odaia de oaspeți întunecată, încă îi mai puteam auzi dorința șoptită implorator: *Nu-mi zdrobi inima.*

Fusese a doua oară când mi-o spusese și, până la urmă, eu fusesem cel lăsat cu inima zdrobită.

Ea ridică din umeri și își mută privirea, croindu-și drum prin mulțimea deasă, în timp ce ne apropiam de corturile de la linia de start. Panica începu să crească în pieptul meu; nu eram pregătit pentru un adio.

— Probabil o să mă duc acasă și-o să fac un duș. O să-mi iau ceva de mâncare.

Se încruntă.

— Sau o să mă opresc să mănânc pe drum. Nu sunt sigură că am ceva comestibil acasă.

— Vechile obiceiuri de cumpărături trec greu, am observat sec.

Ea a tresărit puțin, vinovată.

— Da, m-am cam îngropat în muncă, la laborator, toată săptămâna. Doar... mi-am ocupat bine timpul.

Cuvintele mi-au ieșit grăbite, încălecate unele peste altele, de cât de lipsit de aer mă simțeam:

— Chiar mi-ar plăcea să mai stăm împreună, și am ce trebuie pentru sandviciuri sau salate. Ai putea veni pe la mine sau...

Mi-am pierdut șirul, când s-a oprit din mers și s-a întors să mă privească, arătând uluită și apoi... *adoratoare*.

Clipind să-mi revin, mi-am simțit pieptul contractându-se. Am încercat să-mi potolesc speranța imposibilă care mă strângea de gât.

— Ce? am întrebat, sunând mult mai agresiv decât aș fi vrut. De ce te uiți la mine așa?

Zâmbind, ea zise:

— Ești probabil singurul bărbat pe care-l cunosc să-și țină frigiderul atât de bine dotat.

Am simțit că mă încrunt, nedumerit. Asta o făcuse să se oprească și să se uite la mine? Ducându-mi mâna pe ceafă, am mormăit:

— Încerc să țin chestii sănătoase acasă, așa că nu ies în oraș să mănânc prostii.

Ea făcu un pas mai aproape — destul de aproape cât să simt o șuviță desprinsă din părul ei, când vântul o suflă peste gâtul meu. Destul de aproape cât să-i simt ușorul iz de transpirație, să-mi aduc aminte cât de grozav era s-o fac eu pe ea să transpire. Mi-am coborât privirea la buzele ei, dorindu-mi atât de tare s-o sărut, încât mă înțepa pielea.

— Cred că ești uimitor, Will, zise ea, umezindu-și buzele sub presiunea atenției mele. Și nu-mi mai arunca privirile astea cu foc mocnit. Am rezistență limitată la tine, astăzi.

Mai înainte să pot procesa cuvintele ei, se întoarse și se îndreptă spre cortul femeilor. Amorțit, am luat-o în partea opusă, ca să-mi iau lucrurile pe care le împachetasem în bluza de trening. Când am ieșit, ea mă aștepta, ținând un mic sac de pânză.

— Deci, am început eu, căznindu-mă să păstrez distanța. Vii pe la mine?

— Chiar ar trebui să fac un duș..., zise ea, uitându-se dincolo de mine și de-a lungul străzii care ducea, în cele din urmă, la blocul ei.

— Poți să faci duș la mine...

Nu-mi păsa cum suna. Nu voiam s-o las să plece. Îmi fusese dor de ea. Nopțile îmi fuseseră aproape insuportabile, dar diminețile fuseseră cele mai rele. Îmi lipsea conversația ei cu sufletul la gură și cum, în cele din urmă, avea să intre în ritmul sincronizat al picioarelor noastre pe asfalt.

— Și-mi împrumuți niște haine curate? întrebă ea, cu un rânjet insinuant.

Am dat din cap fără ezitare:

— Da.

Zâmbetul i-a pălit când a văzut că vorbeam serios.

— Vino, Hanna. Numai pentru prânz, promit.

Ducându-și mâna streașină la ochi, îmi studie fața puțin mai mult.

— Ești sigur?

În loc să-i răspund, mi-am înclinat capul, întorcându-mă să plec. Ea și-a potrivit pasul după al meu și, ori de câte ori degetele ni se atingeau, din întâmplare, îmi venea s-o iau de mână și apoi s-o trag și pe ea la mine, lipind-o cu spatele de cel mai apropiat copac.

Fusese din nou ea, cea de odinioară, glumeață, pentru acele câteva scurte momente euforice, dar Hanna cea tăcută reapăru în timp ce străbăteam străzile până la blocul meu. I-am ținut ușa când a intrat, m-am strecurat pe lângă ea ca să apăs pe butonul liftului și apoi am stat destul de aproape ca să-i simt brațul de-a lungul brațului meu, în timp ce așteptam. De cel puțin trei ori am auzit-o trăgând

aer în piept, dând să vorbească, dar apoi se uita la pantofii ei, la unghiile ei, la ușile liftului. Oriunde, numai la fața mea nu.

Sus, bucătăria mea larg deschisă părea să se înguste din pricina tensiunii dintre noi, provocată de ecourile oribilei conversații de marți seară, de sutele de lucruri nespuse de azi, de forța clocotitoare care întotdeauna era între noi. I-am întins o sticlă de Powerade albastru, pentru că era băutura ei răcoritoare preferată, și mie mi-am turnat un pahar cu apă, întorcându-mă să-i privesc buzele, gâtul, mâna în jurul sticlei, în timp ce luă o înghițitură lungă.

Ești atât de frumoasă, am spus în gând.

Te iubesc atât de mult.

Când și-a pus sticla pe bufet, expresia ei era răvășită de toate lucrurile pe care nici ea nu le spunea. Îmi dădeam seama că existau, dar habar n-aveam care ar putea fi acele lucruri.

În timp ce beam în tăcere, n-am putut să mă abțin să nu o studiez pe furiș. Dar încercarea de discreție a fost zadarnică. I-am putut vedea buzele arcuindu-se într-un zâmbet cunoscător, când atenția mea s-a mutat de la fața ei, la bărbia ei, și mai jos, spre pielea de pe pieptul ei care lucea de sudoare, cu sugestiile sânilor vizibile pe sub sutienul zgârcit. Până în momentul acela izbutisem să evit să mă uit direct, iar acum îmi stârnise o dorință familiară în tot corpul. Pieptul ei era locul unde eram fericit și voiam să mă așez și să-mi îngrop fața acolo.

Am gemut, frecându-mă la ochi. Fusese o idee foarte proastă s-o invit aici. Îmi venea s-o dezbrac, așa asudată, și să-i simt alunecarea peste mine.

Tocmai când arătam peste umărul meu spre baie și o întrebam:

— Vrei prima la duș?

Hanna și-a înclinat capul, rânjind, și m-a întrebat:

— Tocmai te-ai zgâit la sânii mei?

Și din cauza naturaleței, a confortului, a afurisitei de intimități a întrebării, am luat foc de mânie.

— Hanna, *nu!* am spus. Nu fi fata care se joacă provocator. Acum o săptămână, practic mi-ai spus să mă car.

Nu mă aşteptasem să-mi iasă chiar aşa şi, în liniştea bucătăriei, tonul meu furios a răsunat, ricoşând în pereţi şi înconjurându-ne.

Ea a pălit, arătând devastată.

— Îmi pare rău, a şoptit.

— La dracu', am gemut, închizându-mi ochii strâns. Nu-ţi cere iertare, numai...

Am deschis ochii să mă uit la ea.

— Nu te juca.

— Nu asta încercam, zise ea, graba făcându-i vocea firavă şi răguşită. Îmi pare rău că am dispărut, săptămâna asta. Îmi pare rău că m-am purtat atât de urât. Am crezut...

Am tras un taburet şi m-am lăsat să cad pe el. Alergatul unui semimaraton nu mă epuizase atât cât o făcuseră toate acestea. Dragostea mea pentru ea era apăsătoare, pulsa, era *vie*, şi mă înnebunea, mă făcea să mă simt neliniştit şi ahtiat. Uram s-o văd stresată şi speriată. Uram s-o văd supărată din pricina mâniei mele, dar şi mai rău era să ştiu că avea puterea să-mi zdrobească inima şi foarte puţină experienţă ca să aibă grijă în privinţa asta. Eram complet la mila ei nesigură.

— Mi-e dor de tine, a zis.

Am simţit o gheară în piept.

— Şi mie mi-e atât de dor de tine, Hanna. Habar n-ai tu. Dar am auzit ce ai spus marţi. Dacă nu vrei asta, atunci va trebui să găsim o cale să fim din nou prieteni. Întrebându-mă dacă mă zgâiesc la sânii tăi nu ne ajută să trecem peste toate astea.

— Îmi pare rău, a zis ea, din nou. Will...

Rămase fără cuvinte şi îşi plecă privirile în podea.

Aveam nevoie să înţeleg ce se întâmplase, de ce totul se năruise abrupt după ce făcuserăm dragoste atât de intim, cu o săptămână în urmă.

— În noaptea aceea, am început eu și apoi m-am gândit mai bine. Nu, Hanna, în fiecare noapte — a fost întotdeauna la fel de intens între noi ca atunci — dar în noaptea aceea din weekendul trecut... am crezut că totul s-a schimbat cumva. Că noi ne-am schimbat. Și apoi, a doua zi? Și drumul înapoi? La dracu', nici măcar nu știu ce s-a întâmplat.

Veni mai aproape, destul de aproape ca s-o trag spre mine, de șolduri, ca să stea între picioarele mele, dar n-am făcut-o, iar ea și-a frământat puțin mâinile pe lângă corp, după care le-a lăsat să-i cadă, inerte.

— S-a întâmplat că am auzit ce i-ai spus lui Jensen. Știam că existau și alte femei în viața ta, dar cumva mă gândisem că ai încheiat legăturile cu ele. Știam că eviți să vorbești despre asta și că nu era cinstit din partea mea să vreau asta, dar crezusem că ai făcut-o.

— Nu am încheiat „oficial" legăturile, Hanna, dar nimeni n-a fost în patul meu de când m-ai tras după tine pe afurisitul ăla de hol și mi-ai cerut voie să mă exciți. Nici măcar înainte de atunci.

— Dar eu de unde să fi știut asta?

Își lăsă capul în jos, cu privirile în podea.

— Și ceea ce i-ai spus lui Jensen ar fi putut fi în regulă — știam că trebuia să stăm de vorbă —, dar apoi am văzut mesajul, în mașina ta. A apărut când alegeam muzica.

Veni un pas mai aproape, lipindu-și coapsele de genunchii mei.

— Făcuserăm sex neprotejat în noaptea dinainte, dar apoi am văzut mesajul ei și mi s-a părut că... încercai să te cuplezi cu ea imediat după aceea. Mi-am dat seama că ea, Kitty, încă se aștepta să mai poată fi cu tine și eu am încercat...

— *Nu* am făcut sex cu ea mai târziu, Hanna, am întrerupt-o panicat, simțindu-mi sângele gonind prin tot corpul. Da, i-am trimis un mesaj și am întrebat-o dacă ne puteam întâlni, dar am făcut-o ca să îi aduc la cunoștință că lucrurile se terminaseră între noi. Nu a fost ca și când...

— Știu, zise ea, oprindu-mă. Mi-a spus azi că n-ai mai fost cu ea de multă vreme.

Am lăsat informația asta să mi se așeze în minte vreun minut, apoi am oftat. Nu eram sigur că voiam să știu ce i-a spus Kitty, dar, la urma urmelor, nu conta. Nu aveam nimic de ascuns. Da, pentru cineva care prețuia vorbitul deschis cu oamenii, ar fi trebuit să pun capăt lucrurilor cu Kitty de îndată ce îi spusesem Hannei că voiam mai mult, dar nu le mințisem pe niciuna dintre ele, niciodată. Nu mințisem când îi spusesem lui Kitty, cu multe luni în urmă, că nu voiam să mă implic în nimic mai serios. Și nu o mințisem pe Hanna, cu doar o lună în urmă, când îi spusesem că voiam mai mult de la ea.

— Eu am încercat doar să mă conformez regulilor *tale*. Nu aveam de gând să redeschid discuția despre o relație, pentru că tu hotărâseși că eram incapabil de așa ceva, în primul rând.

— Știu, zise ea repede. Știu.

Dar asta a fost; ochii ei îi cercetară pe ai mei, așteptând de la mine să spun…ce? Ce aș mai fi putut spune pe care să nu-l fi spus deja? Nu dădusem cărțile pe față îndeajuns de multe ori?

Cu un oftat obosit, m-am ridicat.

— Vrei tu să faci duș prima? am întrebat.

Lucrurile erau atât de ciudate între noi. Nu mă simțisem așa nici măcar în acea dimineață, când alergasem pentru prima dată.

A trebuit să facă un pas în lături, ca să mă lase să trec pe lângă ea.

— Nu, e în regulă. Du-te tu.

*

Am potrivit apa cât de fierbinte puteam suporta. Încă nu mă dureau mușchii după alergare — probabil că n-aveau să mă doară deloc —, dar cu stresul de a vrea să fac dragoste cu Hanna și de a vrea s-o strâng de gât, în același timp, apa fierbinte și aburul îmi făceau extraordinar de bine.

Era posibil ca ea să fi vrut ca lucrurile să rămână cum fuseseră înainte: sex, ca prieteni. Confortabil fără aşteptări. Iar eu o doream cu atâta intensitate, încât ştiam cât de uşor ar fi fost să recad în cursa asta, să mă bucur de corpul şi prietenia ei în egală măsură, să nu îmi doresc niciodată sau să mă aştept să devenim mai mult de atât.

Numai că eu nu mai voiam asta. Cu nimeni şi, mai ales, nu cu ea. M-am săpunit, închizând ochii şi inhalând aburul, spălându-mi alergarea şi sudoarea. Dorindu-mi să-mi pot spăla şi vălmăşagul lucrurilor strâmbe de dinăuntru.

Am auzit declicul slab al uşii duşului cu doar o fracţiune de secundă înainte ca aerul rece să-mi izbească pielea. Adrenalina s-a strecurat în venele mele, pompându-mi prin inimă, umplându-mi capul cu o ferocitate care m-a făcut să ameţesc. M-am sprijinit cu mâna de perete, temându-mă să mă întorc şi să dau ochii cu ea şi simţind cum mi se topeşte hotărârea. Numai o mică parte din mine ştia că o să pot să-mi menţin punctul de vedere. Restul i-ar fi dat orice ar fi cerut ea.

Mi-a şoptit numele, închizând uşa şi venind destul de aproape de mine cât să-i simt apăsarea sânilor goi pe spate. Pielea ei era rece. Îşi plimbă mâinile pe lângă mine, peste coastele mele.

— Will, zise ea din nou, ridicându-şi mâinile pe pieptul meu şi coborându-le apoi pe abdomen. Uită-te la mine.

Am prins-o de încheieturi, ca să-i împiedic mâinile să se mişte mai jos, destul de jos cât să simtă ce erecţie aveam de la numai acest mic contact. Eram ca un cal de curse, ţinut în loc de o poartă fragilă. Muşchii din braţele mele se încordaseră şi tresăreau; o ţineam de încheieturi ca să mă stăpânesc, câtă vreme mâinile ei erau departe de pielea mea.

Sprijinindu-mi fruntea de perete, am rămas nemişcat până când am fost sigur că puteam să mă uit la ea fără s-o iau imediat în braţe. În sfârşit, m-am întors, potrivindu-mi strânsoarea pe încheieturile ei.

— Nu cred că pot să fac asta, i-am şoptit, uitându-mă la faţa ei.

Părul îi era desfăcut, iar șuvițele i se lipiseră de obraji, de gât, de umeri. Sprâncenele îi erau unite de nedumerire și am știut că n-a înțeles ce voiam să spun. Dar apoi păru să mă audă și o roșeață de umilință se răspândi peste obrajii ei, închizând ochii strâns.

— Îmi pare...

— Nu, am întrerupt-o. Vreau să spun că nu pot să mai fac cum am făcut înainte. Nu vreau să împart. Nu vreau asta, dacă tu încă mai vrei să te întâlnești cu alți bărbați.

Hanna deschise ochii, privirea i se îmblânzi și respirația i se acceleră.

— Nu te pot învinui că vrei să experimentezi, i-am spus eu, strângând pumnii mai tare în jurul încheieturilor ei la acest gând, dar n-am să fiu în stare să împiedic ca sentimentele mele pentru tine să devină mai adânci și nu vreau să mă prefac să suntem doar prieteni. Nici măcar cu Jensen. Știu că aș primi orice ai vrea tu să-mi dai, pentru că te doresc atât de mult, dar aș fi nefericit dacă pentru tine ar fi vorba numai despre sex.

— Nu cred că a fost vreodată numai sex pentru mine, zise ea.

I-am dat drumul mâinilor, studiindu-i fața și încercând să înțeleg ce oferea.

— Când m-ai numit Hanna *ta*, mai devreme, începu ea și apoi făcu o pauză, lipindu-și mâna de pieptul meu, am vrut să fie adevărat. Vreau să fiu a ta.

Respirația mi s-a strâns într-un nod în gâtlej. Pe sub pielea delicată de pe gâtul ei, îi puteam vedea pulsul bătând repede.

— Vreau să spun, *sunt* a ta. Deja.

Se întinse, cu ochii larg deschiși, luându-mi cu grijă buza de jos și sugând-o ușor. Mi-a ridicat mâna, mi-a apăsat-o peste sânul ei și s-a arcuit în palma mea.

Dacă asta simțise ea în tot acest timp când îmi ceruse să nu-i zdrobesc inima, atunci am înțeles de ce fusese atât de precaută. Să fii îndrăgostit astfel era înspăimântător.

— Te rog, zise ea, sărutându-mă din nou, luându-mi cealaltă mână și încercând s-o pună în jurul ei. Vreau să fiu cu tine atât de tare că nici nu mai pot respira.

— Hanna, m-am înecat eu, aplecându-mă involuntar, dându-i astfel acces deplin la buzele mele, la gâtul meu.

Mi-am făcut palma căuș în jurul sânului ei, frecându-i sfârcul cu degetul mare.

— Te iubesc, șopti ea, sărutându-mă pe bărbie, pe gât, în timp ce eu am strâns tare din ochi, cu inima bătând gata să-mi spargă pieptul.

Când a spus asta, hotărârea mea s-a năruit și am deschis gura, gemând când i-am simțit limba strecurându-se înăuntru peste a mea. A gemut și ea, încleștându-și degetele pe umerii mei, pe gâtul meu, apăsându-și pântecele de mădularul meu în erecție.

A tresărit la șocul faianței reci pe spatele ei, când am întors-o, lipind-o de perete, și apoi a tresărit din nou când mi-am aplecat capul și i-am ridicat sânul la gură, sugându-l cu poftă. Nu însemna că îmi trecuse frica; auzind-o pe ea spunându-mi că mă iubește a fost infinit mai înspăimântător, pentru că aducea și speranță odată cu aceasta: speranța că o să pot face asta, că *ea* o să poată, că amândoi o să putem cumva naviga orbește prin această evazivă „prima oară".

M-am întors la gura ei, simțindu-mă descătușat acum, pierdut în febrilitatea săruturilor ei și știind, fără a fi nevoie să întreb, că o parte din apa de pe obrajii ei nu era de la duș. Am simțit-o și eu, ușurarea copleșitoare, urmată imediat de o arzătoare nevoie de a fi înlăuntrul ei, de a mă mișca în ea, de a o simți.

Am dus mâinile în spatele coapselor ei, prinzându-le în palme și ridicând-o, astfel încât să-și poată înfășura picioarele în jurul taliei mele. I-am simțit căldura lipicioasă a sexului și m-am balansat în dreptul ei, apăsându-mă și ieșind imediat, îndrăgostindu-mă din nou de sunetele ei gâfâite, nerăbdătoare.

— N-am mai făcut asta niciodată, am murmurat cu gura pe pielea gâtului ei. Habar n-am ce fac.

Ea a râs, mușcându-mă de gât și apucându-mă strâns de umeri. Încet, am pătruns în ea, rămânând nemișcat când pântecele ni s-au întâlnit și înțelegând într-o clipă că o să se sfârșească repede. Capul ei s-a lăsat pe spate, lovindu-se de perete cu o bufnitură, iar pieptul i se ridica și-i cobora odată cu respirațiile iuți și neregulate.

— Oh, Doamne, Will.

Scoțându-mi-o, am șoptit:

— O simți și tu?

Hanna sughiță, rugându-mă să mă mișc, apăsându-se în mine cât putea, captivă între perete și corpul meu.

— Asta nu e doar sex, i-am spus eu, mușcând-o de-a lungul claviculei. Sentimentul ăsta care e atât de plăcut încât e aproape dureros. Așa s-a întâmplat de fiecare dată când am fost în tine, Prunișoară. Așa se simte când faci asta cu cineva după care ești *înnebunit*.

— Cineva pe care îl iubești? întrebă ea, cu buzele lipite de urechea mea.

— Da.

Am pătruns și am ieșit din ea mai repede, știind că eram atât de aproape de orgasm, încât trebuia s-o duc în pat, să i-o sug și apoi să i-o trag până ce aveam să ne prăbușim amândoi. Era atât de intens și, de îndată ce am început să mă mișc, am înțeles că niciodată nu mă voi obișnui cu senzația de a fi înlăuntrul ei, fără nimic între noi.

Am împins cu forță, savurând sunetele ei și șoptindu-i iertare pe gât, mereu și mereu.

— E atât de intens...

Toate acestea erau copleșitoare: senzația ei în jurul meu, cuvintele ei și conștientizarea faptului că ea era acum cu adevărat a mea.

— Sunt prea aproape, Prunișoară, nu pot...

Ea clătină din cap, înfigându-și unghiile în pielea umerilor mei și lipindu-și buzele de urechea mea.

— Îmi place când nu te poți reține. Așa simt eu totdeauna cu tine.

Cu un geamăt, mi-am dat drumul, simțind cum mă prăbușesc, în spirală

mai jos

mai jos

Împingând mai adânc și mai puternic, până când am putut auzi plesnetul slab al pântecelui meu peste al ei și al fundului ei de perete, și mi-am simțit corpul inundat de căldură și ud, ejaculând înlăuntrul ei cu forță, strigătul meu reverberând în toată baia.

Nu cred că mi-am mai dat vreodată drumul atât de repede și m-am simțit deopotrivă euforic și ușor îngrozit.

Hanna m-a tras de păr, implorând fără cuvinte gura mea peste a ei, dar după numai un mic sărut, am căzut în genunchi. Am desfăcut-o cu mâinile și mi-am lipit gura de ușoara ridicătură a clitorisului ei. Am închis ochii și am gemut la sunetul dulce al freamătului ei, simțindu-i sexul pe limbă. Picioarele ei tremurau — epuizate de la alergat, probabil epuizate și din pricina durității cu care o tratasem la perete — și mi-am strecurat brațele între coapsele ei, ridicând-o, astfel încât să se sprijine de umerii mei, strângându-i fundul în palme.

Deasupra mea, ea a strigat, căutând cu brațele ceva de care să se apuce și, în final, strângându-mi capul între coapsele ei, și-a coborât mâinile pe capul meu, privindu-mă cu ochii larg deschiși și fascinați.

— Sunt atât de aproape.

Vocea îi vibra, mâinile îi tremurau încleștate în părul meu.

Am mârâit, zâmbind în ea și mișcându-mi încet capul într-o parte și în cealaltă. Nu mai făcusem niciodată asta înainte și simțeam atât de mult că *iubesc* pe cineva, făcând dragoste în toate felurile cu putință. Pieptul mi s-a încins puternic când prin minte mi-a trecut gândul că acesta era începutul nostru. Chiar aici, parțial ascuns de aburul dușului, a fost locul unde lămuriserăm totul.

Am putut vedea momentul în care a început să-și dea drumul, roșeața puternică înflorindu-i pe piept și răspândindu-se în sus, ajungând la fața ei exact când buzele i se întredeschiseră într-un icnet.

Nu aveam să mă satur niciodată de asta. Nu aveam să mă satur niciodată de ea. Cu cea mai posesivă plăcere pe care am simțit-o

vreodată, am privit-o când orgasmul a țâșnit prin ea, scoțându-i un strigăt din gâtlej.

Oprindu-mă când coapsele ei s-au lăsat moi, mi-am desprins cu grijă brațele din jurul ei, așezând-o pe picioarele-i tremurătoare. M-am ridicat, uitându-mă la ea pentru o clipă, înainte ca ea să-și încolăcească brațele după gâtul meu și să se întindă ca să mă țină lângă ea.

Se mișca molatic și avea trupul cald de la apă, și mi s-a părut că se topește în brațele mele.

Și asta a fost al dracului de diferit. Nu mă mai simțisem niciodată astfel — ca și când eram complet conectat cu ea — nici măcar în cele mai intime momente ale noastre de când eram „doar prieteni".

Acum o simțeam a mea.

— Te iubesc, i-am șoptit în păr, apoi a întins mâna după săpun.

Cu grijă, i-am spălat fiecare centimetru de piele, părul și delicata parte dintre picioare. I-am spălat corpul de orgasmul meu și am sărutat-o pe obraz, pe pleoape, pe buze.

Am ieșit de la duș și am înfășurat-o într-un prosop, apoi mi-am prins și eu unul în jurul șoldurilor. Am condus-o în dormitor, am așezat-o pe marginea patului și am șters-o de apă, după care am împins-o sus în pat.

— Îți aduc ceva de mâncare.

— Vin cu tine.

Se zbătu să scape de mâinile mele, încercă să se ridice, dar am clătinat din cap, aplecându-mă să-i iau sfârcul în gură.

— Tu stai aici și relaxează-te, i-am șoptit, cu buzele lipite de piele. Vreau să te țin aici, în pat, toată noaptea, așa că va trebui să mănânci mai întâi.

Apa din părul meu picura pe pielea ei goală și ea a tresărit, cu ochii mari, pupilele împrăștiind negreala de tuș în cenușiul pal al irisurilor ei. Și-a pus mâinile pe umerii mei, încercând să mă tragă spre ea, și eram gata s-o fac din nou… dar aveam nevoie de mâncare. Deja începusem să mă simt amețit.

— O să arunc ceva la repezeală pe o farfurie.

*

Am mâncat sandviciuri, stând goi peste așternuturi, și am vorbit ore în șir despre cursă, despre weekendul cu familia ei și, la urmă, despre cum fusese când crezuserăm că lucrurile se sfârșiseră între noi.

Am făcut dragoste până când lumina zilei a pălit afară, apoi am dormit, trezindu-ne în mijlocul nopții, tânjind după mai mult. Și atunci a fost sălbatic, și zgomotos, și exact cum fusese întotdeauna când lucrurile stătuseră minunat între noi: sincer.

Pentru un moment, am fost satisfăcut și am căutat un stilou pe noptieră. Ghemuindu-mă lângă ea, i-am scris din nou tatuajul pe pântece — *Toate raritățile pentru cei rari* — sperând că eu aș fi putut fi acea raritate, o naturalețe redescoperită, un afemeiat reformat, pe care Hanna îl merita.

Epilog

Stewardesa a trecut pe lângă noi, închizând cutiile de deasupra cu pocnete decisive, înainte de a se apleca să întrebe:

— Suc de portocale sau cafea?

Will ceru cafea. Eu am clătinat din cap, zâmbind.

El m-a bătut ușurel pe genunchi.

— Dă-mi telefonul tău.

I l-am dat, dar m-am văitat:

— De ce am nevoie de wireless? O să dorm tot timpul zborului.

Niciodată n-o să-l mai las să rezerve locuri pentru călătorii cu avionul, de la New York spre Coasta de Vest, la ora șase dimineața.

Will nu m-a luat în seamă, a introdus un cod într-o casetă mică din browser-ul de web al telefonului meu.

— Dacă n-ai observat, sunt somnoroasă. E vina *cuiva* care m-a ținut trează toată noaptea, am șoptit eu, sprijinindu-mă de el.

El se opri din ceea ce făcea, întorcându-se și uitându-se la mine cu foc mocnit în privire.

— Asta s-a întâmplat?

Un fior m-a străbătut din piept până jos, în pântecele și între picioare.

— Da.

— Nu te-ai întors de la laborator un pic... agitată?

— Nu, am mințit eu.

Și-a ridicat o sprânceană, zâmbind în colțul gurii.

— Și nu mi-ai întrerupt tu pregătirile cinei bune romantice pe care o plănuisem pentru tine?

— Eu? Nu.

— Și m-ai tras pe canapea, cerându-mi să „fac treaba mea cu gura"?

Mi-am dus mâna la piept.

— *Niciodată* n-aș face așa ceva.

— Apoi nu tu ai fost cea care, ignorând aromele delicioase care veneau dinspre cuptorul meu, m-ai împins în dormitor și mi-ai arătat niște lucruri foarte, *foarte* obscene?

Am închis ochii când el s-a aplecat spre mine, trecându-și ușor dinții peste obrazul meu și murmurând:

— Te iubesc atât de mult, indecenta mea Prumnjoară dulce.

Imaginile din noaptea de dinainte m-au năpădit mai adânc în locul acela de poftă nepotolită pe care practic o simțeam cum îl aflam lângă Will. Mi-am amintit mâinile lui brutale, vocea poruncitoare care-mi spunea exact ce voia să fac. Mi-am amintit cum el mă trăgându-mă de păr, corpul lui mișcându-se deasupra mea cu în gât, vocea lui în cele din urmă șoptită și cerându-mi să mă ating, unghiile. Mi-am amintit greutatea corpului său prăbușindu-se peste mine, asudat și epuizat, adormind aproape de îndată ce își găsise ușurarea.

— Poate c-a fost din vina mea, am recunoscut. A fost o zi lungă, am lucrat în costum de protecție, ce pot să zic? Am avut mult timp la dispoziție să mă gândesc la gura ta magică.

Mă sărută și se întoarse la telefonul meu, zâmbind când termină de butonat și dându-mi-l înapoi.

— Ai totul pregătit.

— Tot o să dorm.

— Da, dar dacă te caută Chloe, telefonul tău funcționează.

Mi-am întors ochii spre el, nedumerită.

— De ce să mă caute? Nu am treabă cu nunta.

— Ai cunoscut-o pe Chloe? E un general temut care te poate convoca pe negândite, zise el, strângându-se de ceafă cum făcea ori de câte ori era încurcat. Mă rog. Atunci dormi.

— Am o presimțire despre călătoria asta, am murmurat eu, sprijinindu-mă de umărul lui. O premoniție.

— Cât de neobișnuit de spiritual din partea ta.

— Vorbesc serios. Cred că o să fie extraordinar, dar simt, de asemenea, că suntem într-un uriaș tub de oțel îndreptându-ne spre o săptămână de demență.

— De fapt, avioanele sunt făcute dintr-un aliaj de aluminiu.

Will se uită la mine, se aplecă să mă sărute pe nas și îmi șopti:

— Dar asta știai și tu.

— Tu ai avut vreodată o presimțire?

A mormăit, sărutându-mă din nou.

— De vreo două ori.

M-am uitat la el — la familiarele gene negre și la albastrul adânc al ochilor, la barba lui și la zâmbetul nătâng pe care-l avea de când îl trezisem — *din nou* — în urmă cu patru ore, cu gura pe mădularul lui.

— Te simți sentimental, doctor Sumner?

Ridică din umeri și clipi, risipind un pic din luciul de îndrăgostit lulea din ochii lui.

— Doar încântat să merg în vacanță cu tine. Încântat pentru nuntă. Încântat că gașca noastră va avea un copil curând.

— Am o întrebare despre o regulă, am șoptit.

Se apropie conspirativ, șoptindu-mi, la rândul său:

— Nu mai sunt antrenorul tău de întâlniri. Nu există nicio regulă, în afară de aceea ca niciun alt tip să nu te atingă.

— Totuși. Tu știi lucrurile astea.

Cu un zâmbet, murmură:

— Bine. Zi!

— Nu suntem împreună decât de două luni și...

— Patru, mă corectă el, întotdeauna insistând că am fost a lui încă de la prima noastră alergare împreună.

— Bine. Fie ca tine, patru. E deplasat ca după numai patru luni să-ți spun că eu cred că ești al meu pentru totdeauna?

Zâmbetul i s-a întins, ochii plimbându-se peste fața mea în felul acela care părea o mângâiere. Mă sărută o dată și apoi încă o dată.

— Aș spune că e incredibil de *bine-venit*.

Se retrase ca să se poată uita la mine un moment lung, stăruitor.

— Dormi, Prunișoară.

*

Telefonul mi-a zbârnâit în poală, trezindu-mă brusc. M-am ridicat de pe umărul lui Will unde adormisem și am clipit să mă dezmeticesc, uitându-mă la telefon, unde un mesaj de la el îmi lumina ecranul. Lângă mine, aproape că l-am simțit zâmbind.

Am citit textul: *Ce porți?*

Am mijit ochii somnoroasă la telefon, tastând: O fustă, fără chiloți. Dar să nu-ți vină vreo idee, sunt un pic suferindă de la ce mi-a făcut iubitul meu, noaptea trecută.

A scos un sunet de compătimire înțelegătoare, lângă mine.

Bruta oceea.

De ce îmi scrii mesaje?

Clătină din cap lângă mine, oftând cu exagerată exasperare. *Pentru că pot. Pentru că tehnologia modernă e uimitoare. Pentru că suntem la zece mii de metri în aer și civilizația a progresat până la punctul în care pot să-ți transmit o propunere indecentă printr-un satelit din spațiu într-un „tub de oțel" zburător.*

M-am întors să mă uit la el, cu sprâncenele ridicate.

— M-ai trezit ca să mă întrebi ce port?

El clătină din cap și continuă să tasteze. În poala mea, telefonul zbârnâi.

Te iubesc.

— Și eu te iubesc, am zis. Sunt chiar aici, tontule. Nu-ți tastez răspuns.

Zâmbi, dar continuă să scrie.

Și tu ești a mea pentru totdeauna.

M-am uitat lung la telefon, cu pieptul dintr-odată atât de strâns, încât abia mai puteam respira. Am ridicat mâna, potrivind jetul de aer spre scaunul meu.

Și s-ar putea să te cer în căsătorie curând.

M-am holbat la telefon, citind rândul ăsta de mai multe ori.

— Bine, am șoptit.

Deci dă-mi de știre dacă n-ai să spui da, pentru că sunt ușor îngrozit.

M-am sprijinit din nou de umărul lui și el a lăsat telefonul să-i cadă în poală, înconjurându-mi umerii cu brațul tremurător.

— Nu fi, i-am șoptit. Suntem înțeleși cu asta.